

Chàng Mùa Họa Ra Em Yêu Anh

Contents

Chàng Mùa Họa Ra Em Yêu Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	55
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	84
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35	102
36. Chương 36	103
37. Chương 37	106
38. Chương 38	108
39. Chương 39	112
40. Chương 40	116
41. Chương 41	120

42. Chương 42	123
43. Chương 43	125
44. Chương 44	128
45. Chương 45	130
46. Chương 46	133
47. Chương 47	136
48. Chương 48	140
49. Chương 49	142
50. Chương 50	144
51. Chương 51	146
52. Chương 52	151
53. Chương 53	152
54. Chương 54	156
55. Chương 55	159
56. Chương 56	161
57. Chương 57	165
58. Chương 58	167
59. Chương 59	169
60. Chương 60	170
61. Chương 61	174
62. Chương 62	177
63. Chương 63	179
64. Chương 64	182
65. Chương 65	187

Chàng Mù Hóa Ra Em Yêu Anh

Giới thiệu

Một người mù cực kỳ tuần tú, một người mù sáng tác lời nhạc nổi tiếng, một người mù xuất thân gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-mu-hoa-ra-em-yeu-anh>

1. Chương 1

Đúng 5h30, đám người từ trong phòng học và thư viện hướng căn tin chạy đến. Tang Vô Yên sớm ăn cơm xong, đang đi đến phòng tự học. Qua 10 phút, đúng giờ nghe được chương trình radio trường học bắt đầu phát. Hôm nay thứ Tư, không biết ai dẫn chương trình ở phòng thu.

Sau đoạn giai điệu quen thuộc, truyền ra thanh âm của Hứa Thiển: “Chào mọi người, tôi là Tiểu Thiển, lại đến thứ Tư, thời gian phát nhạc. Đầu tiên sẽ là đề cử các ca khúc mới, sau đó là bảng xếp hạng tuần trước

của chúng ta”

Chương trình phát thanh ở trường học lúc nào cũng sinh động. So với lúc Tang Vô Yên mới vào trường thì các tiết mục phong phú hơn. Đáng tiếc, phòng thu đó cô đã đi lâu không đi.

Đứng đợi Trình Nhân ở vườn hoa nhỏ được mấy phút mới thấy cô ấy cười khanh khách đi tới.

“Làm sao vậy? Về mặt ngực quá àh.” Trình Nhân hỏi.

“Tớ đang say mê giọng nói của Hứa Thiến.”

“Tớ nghĩ là cậu đang ăn dấm chua thì có.”

“Không có, không có, không có.” Tang Vô Yên nhéo Trình Nhân.

“Còn nói không có, cậu.....” Trình Nhân nói một nửa đột nhiên bị Tang Vô Yên chặn lại

“Hừ-” Cô lên tiếng thủ thỉ. Tai nghiêng qua một bên như chăm chú nghe gì đó. Nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Thấy vậy Trình Nhân cũng im theo, qua một lát mới nhẹ nhàng hỏi, “Làm sao vậy?”

Tang Vô Yên nói: “Cậu nghe bài này.”

Trong radio đang phát ca khúc đầu bảng.

“Tôi ở thảo nguyên lạc đường, gió thổi qua thảm cỏ, có người từng hát bầu trời tựa như mái lều...” Cuối cùng giọng nam hơi chậm và kéo dài ra, tựa hồ như đến tâm khảm.

Suốt buổi tối, trong đầu Tang Vô Yên đều là bài hát đó. Vốn chương trình âm nhạc vào thứ tư là do cô làm nên cô có chút miễn cảm nghề nghiệp.

“Không biết tên ca khúc là gì nữa? Nghe hay như vậy.”

“Phỏng chừng là nhạc mới ra.”

“Muốn biết quá đi.” Tang Vô Yên thở dài.

“Cậu gọi điện thoại hỏi Hứa Thiến là được rồi.” Trình Nhân đề ra chủ ý.

“Đánh chết tớ cũng không đi.”

“Vậy thì lên mạng tìm đi, có lẽ sẽ tìm thấy.” Trình Nhân lại đưa ra ý kiến thứ hai.

“Không biết tên bài hát thì sao tìm?” Tang Vô Yên lên tiếng phủ nhận.

“Ách-” Hai người nhìn nhau, “Tớ cũng không biết.” Trình Nhân cũng không biết.

“.....”

Xem ra phụ nữ không thể dựa vào phụ nữ.

Tang Vô Yên và Trình Nhân là bạn cùng thuê phòng bên ngoài khi mới vừa vào học, đều tốt nghiệp một ban. Trường học cũng quản không nghiêm, hơn nữa cô lại làm trong phòng thu, chỉ sợ có đôi khi phải trễ về, trở lại ký túc xá cũng không tiện.

Sáng sớm hôm sau, Tang Vô Yên vừa đánh răng vừa lẩm nhẩm hát lại đoạn nhạc ngày hôm qua. Giống như vừa nghĩ ra được việc gì, cô phun ra ngum bọt kem đánh răng, ngẩng đầu hỏi: “Trình Nhân à, không bằng vào lớp tớ hát lại điệu nhạc, hỏi các bạn một chút?”

“Cậu như thế nào còn suy nghĩ đến chuyện này.”

“Đương nhiên, tớ làm ở đài, có chút miễn cảm nghề nghiệp.”

“Miễn cảm nghề nghiệp?” Trình Nhân bật cười, “Cậu không phải là nhà quê, ngũ âm không được đầy đủ. Cái gì từ miệng cậu hát ra đều có thể hư thành tiếng hợp xướng của sông Hoàng Hà.”

“Trình Nhân!!” Tang Vô Yên nổi giận.

Buổi chiều, Tang Vô Yên không có lớp học nên đi đến phòng thu. Phòng thu buổi tối là thời gian của Nhiếp Hi. Tang Vô Yên đến phòng thu chủ yếu là làm tập vụ. Trước đó không lâu, trợ lý Nhiếp Hi vừa mới tạm nghỉ, chưa chọn được người thích hợp. Cũng may, chủ nhiệm cảm thấy Tang Vô Yên đầu óc cũng tốt, nên cho cô tạm thời phụ trách.

Nhiếp Hi mặc dù rất có danh tiếng nhưng lại rất thân thiện, bất kì chuyện gì cũng tự mình làm. Về ngoài nhìn rất hiền. Vô Yên liền học những người mới trong đài gọi Nhiếp Hi là “Hi tỷ”.

Tang Vô Yên cùng một bảo vệ đem một đồng thư lên lầu. Tất cả đều do Nhiếp Hi quản lý. Cô thay Nhiếp Hi mở từng phong thư, nên trả lời thì trả lời, nên chuyển đi thì chuyển đi. Bất quá, cơ hồ mỗi lần đọc thư Tang Vô Yên đều có thể thấy những nội dung khiến cho cô buồn cười.

Mỗi lần cô kể lại ọi người trong đài nghe, đều khiến cho ai ai cũng cười.

Nhiếp Hi luôn lắc đầu, “Vô Yên à, em thật sự là quá vui vẻ đi.”

Tang Vô Yên đang sửa sang lại chồng sách, đã thấy Nhiếp Hi sau khi ăn cơm từ căn tin về đã muốn đến phòng thu chuẩn bị một chút.

“Chị Hi, đến sớm vậy.”

Nhiếp Hi nhìn cô, vừa điều chỉnh mấy đoạn nhạc vừa nói: “Muốn nghe thử mấy ca khúc mới, để coi hiệu quả như thế nào.”

“Vâng.” Tang Vô Yên nghe vậy ánh mắt tập trung lại ở chồng sách.

Ngay lúc xoay người sang chỗ khác, Tang Vô Yên nghe thấy Nhiếp Hi thay đổi nhạc khác. Đoạn nhạc dạo giai điệu có chút quen thuộc. Bỗng nhiên, đầu óc cô chợt lóe lên. Cư nhiên là bài hát làm cho cô đau khổ tìm kiếm ngày hôm qua.

Cô vội vàng trở lại, lớn tiếng hỏi: “Chị Hi, bài này tên gì vậy?”

Nhiếp Hi đang chuyên chú viết này nọ, chăm chú nghe nhạc, nhất thời không nghe thấy cô hỏi cái gì.

“Chị Hi, chị biết bài này tên gì không?” Tang Vô Yên lại hỏi.

“Em hỏi là bài này?” Nhiếp Hi nói, “ Là Libya vô sò.”

“Thật là dễ nghe!!!” Tang Vô Yên cảm thán.

“Đúng vậy. Tuy rằng là nhạc của người mới, nhưng chị tin rằng nó sẽ nhanh chóng nổi tiếng.”

“Đúng đúng, mới nghe đã mê mẩn.”

Nhiếp Hi thấy bộ dáng của cô, không khỏi cười nói, “Vô Yên, chị cũng có đĩa CD. Em muốn mượn nghe không?”

Tang Vô Yên vừa nghe, gật đầu như già tôi.

Sau khi tan tầm về nhà, cô liền đem đĩa nhạc trong túi xách để vào máy CD. Tên bài hát cũng là tên ca khúc chủ đề của album, được xếp hạng thứ nhất.

Cô vừa ăn táo, vừa nghe lời bài hát, nghe vài lần mới nhớ hết.

Bìa album thường là chân dung của ca sĩ. Hiện nay đang có trào lưu quảng cáo như vậy. Ánh sáng mờ lung chiếu vào một bên khuôn mặt nhìn càng đẹp hơn.

Tang Vô Yên mở trang đầu tiên. Cư nhiên là một bức tranh phong cảnh mà không phải hình chân dung thiếu niên kia. Bức tranh đó thật mỹ lệ. Mặt trời vàng óng ánh chiếu vào sa mạc mênh mông bát ngát. Ánh sáng cũng không quá chói mắt. Gần đó là vô sò, ánh vàng chiếu xuống tựa như nhuộm một tầng rực rỡ.

Kế bên là lời bài hát.

(Libya vô sò)

Tôi ở thảo nguyên lạc đường,

Gió thổi thảm cỏ,
 Có người từng hát bầu trời tựa như mái lều.
 Bầu trời a bầu trời,
 Bắc đẩu chỉ đường cho tôi.
 Tôi ở sa mạc lạc đường,
 Cát vàng mênh mông,
 Cổ nhân từng gọi nó như biển cát chằng chịt.
 Biển cát a biển cát,
 Bạn hơ khô tôi phải không?
 Mà tôi ở lòng hải lý của em lạc đường,
 Người yêu của tôi
 Em là nguyện ý thổi lên vỏ sò Lybia vì tôi phải không?
 Làm kèn của tôi?
 Tôi lạc đường ở thành thị,
 Lầu các ngàn trượng,
 Người yêu xin nói cho tôi biết nhà ở nơi nào.
 Nhà của tôi a nhà của tôi,
 Tách ra Hồng Hải vòng qua Libya.
 Lấy một túi nước khói,
 Một cái khăn trùm đầu,
 Con người màu đen,
 Nói xong tình cùng nóng,
 Vỏ sò Lybia của tôi,
 Ngôi sao rơi xuống.

Ca từ rất dễ hiểu. Có chút hương vị cổ điển hơi bất đồng với những ca khúc đang lưu hành trong thị trường hiện nay. Có nét đặc sắc của âm nhạc Arab. Giai điệu như vậy, hát lên tựa hồ như vương tử Arab ngồi giữa sa mạc đang gảy đàn kèn bên có một giai nhân hát cùng.

Tang Vô Yên trong lúc vô tình nhìn đến chế tác ở mặt sau, dòng đầu tiên chỉ có bốn chữ ngắn gọn:

“Lời nhạc: Nhất Kim”

Chú ý: trích trong bảng convert

*Khâm hà dĩ khâm : Khâm làm sao mà chịu được...(Khâm là tên nam chủ)??Chữ Khâm (𠂔) trên có chữ Kim (𠂔) dưới có chữ Y (𠂔)~ giải thích với bạn nào đọc truyện thấy hơi lạc lặc. Mình nghĩ chắc anh ý nguyên bản muốn lấy nghệ danh là Y Kim (𠂔), tên tách của ảnh, nhưng nói thế nào mà lại thành Nhất Kim (𠂔) (chữ Nhất và chữ Y gần đồng âm đọc)

2. Chương 2

Cô luôn cảm thấy hai chữ này có chút quen mắt, lại nhớ không nổi gặp qua ở đâu. Thôi không nghĩ nữa, đi tắm rồi ngủ.

Đáng tiếc là mới rạng sáng, Tang Vô Yên đã bị tiếng gà gáy của bà cụ bên lầu ba đánh thức. Đã nhiều ngày trôi qua, cũng không biết khi nào bà mới làm thịt con gà đó nữa.

Tang Vô Yên mặc kệ tiếp tục ngủ. Đáng tiếc con gà kia giống như ăn phải thuốc kích thích, liên tiếp cất giọng ca vang. Sau đó, di động vang.

Tang Vô Yên nhìn màn hình hiển thị tên Ngụy Hạo. Tim đập nhanh hơn, có nên tiếp hay không đây.

Cô lại không dám tắt. Tiếng chuông cứ vang mãi như vậy. Cả buổi mới an tĩnh lại.

Cô chưa kịp thở ra, điện thoại lại vang lên lần nữa — vẫn là Ngụy Hạo.

“Người này cũng là, không biết sáng tinh mơ người khác còn buồn ngủ sao?” Trình Nhân nói.

“Đúng vậy.” Cô nhú nhú lông mày.

“Nghe đi nghe đi, cũng không ăn thịt cậu.”

“Dựa vào cái gì!” Tang Vô Yên nói xong khăn trương đem điện thoại đặt vào trong chăn, để âm thanh nhỏ lại.

Điện thoại vừa ngừng, tiếp theo lại vang.

Tang Vô Yên đặt thêm cái gối ở phía trên điện thoại di động. Qua thật lâu tiếng chuông mới ngừng.

Nhưng mà, một buổi sáng không có giờ học, có thể ngủ thẳng mặt trời lên cao cứ như vậy từ sáng sớm đã bị phá hư.

Tang Vô Yên tuyệt vọng đứng lên, mặc quần áo. Trong lòng hạ quyết tâm, một mình ra cửa, đến khu tây phố ăn bánh bao xiên nướng mà cô đã thèm nhỏ dãi từ lâu.

Sáng sớm như vậy, trừ bỏ học sinh vội vàng đi học, trên ngã tư đường cơ hồ không có người nào. Đại đa số cửa hàng đều chưa mở cửa. Cô vừa hát thầm vừa bước đi thong thả.

Tang Vô Yên đi trên đường hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt. Trước kia dậy sớm đều vội vàng vàng đến đài phát thanh làm việc. Đã lâu không có trải nghiệm qua loại cảm giác nhàn nhã như vậy. Vì thế, cô mua bánh bao ăn để khỏi đói bụng, một đường thẳng tiến đến công viên.

Trong công viên không khí náo nhiệt hơn, tập thể dục, chạy bộ. Bên hồ có đứa trẻ mập mạp, đang theo một nhóm người già học Thái Cực quyền cũng rất ra dáng. Cô vẫn luôn thích trẻ con, nhìn bộ dạng trẻ con đáng yêu liền vui vẻ, ngồi xuống ghế dựa ven đường.

Thời tiết hôm nay thật tốt. Tuy rằng mới tháng chín nhưng thời tiết đã không còn nóng như trước. Cô cứ như vậy ngồi trên băng ghế. Gió thổi nhẹ, không khí trong lành. Thậm chí cô còn cảm thấy hơi lạnh.

Một khoảng trời xa xa dần dần sáng. Ánh mặt trời chiếu xuống như xuyên qua các tầng mây.

Một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên băng ghế bên cạnh. Lúc Tang Vô Yên vừa đến, người đàn ông này đã ở đây. Người hướng mặt hồ, lẳng lặng nhắm hai mắt. Đại khái tạo cho người khác cảm giác vô cùng tốt. Vì thế cô nhin không được vụng trộm nhìn thêm mấy lần.

Môi của anh rất mỏng. Môi mỏng mím quá chặt, hiện ra bộ dáng khá hồ hững.

Bởi vì anh nhắm hai mắt, cho nên Tang Vô Yên mới cam đảm nhìn anh nhiều hơn vài lần. Cô từ nhỏ thị lực rất tốt, cho dù cách vài thước đều có thể nhìn thấy lông mi anh rất đen hơn nữa lại dày, không dài cũng không ngắn quá, giống như một cây quạt nhỏ vậy.

Nhưng mà cũng vì anh nhắm hai mắt, cho nên không biết khi nhìn toàn khuôn mặt sẽ có cảm giác gì.

Tang Vô Yên vẫn tin tưởng ánh mắt là cửa sổ tâm hồn. Một cặp mắt đẹp là tiêu chuẩn tạo lên mỹ nhân. Bởi vậy, trước khi tự phong bốn chữ “Cực kỳ anh tuấn”, cô tạm thời đem hai chữ “Cực kỳ” thu hồi, chờ khi nhìn hết toàn bộ mới tính tiếp. (bà này đúng là sắc nữ)

Gần đó có vài ông cụ, bà lão luyện giọng. Còn có người đứng trước hồ hết to. Nghe nói làm như vậy hơi từ trong lồng ngực thoát ra khiến cho vị giác tốt hơn, giúp kéo dài tuổi thọ.

Tâm tình Tang Vô Yên biến đổi tốt liền nhớ ra ca từ. Vì thế cũng học bọn họ, đứng lên hai tay chống nạnh mặt hướng “Đại hải”, cao giọng hát lên.

“Trái ba vòng, phải ba vòng. Mông xoay xoay, cổ xoay xoay. Ngủ sớm, dậy sớm chúng ta cùng vận động. Xoay xoay cổ, nào xoay xoay chân. Hít thở sâu, học người già tập thể dục sáng sớm sẽ không già.....”

Giọng rống lớn lên cũng không biết xấu hổ, tiếp tục xoay thắt lưng xoay mông. Bị tra tấn như vậy, ông cụ bên cạnh đang tập thể dục buổi sáng động tác từ từ chậm rãi rồi dừng lại.

Ách — hình như là hơi ngây thơ nhí nhảnh.

Cô nghĩ nghĩ, lại thay đổi bài.

“Cờ đỏ năm sao đón gió tung bay, thùng thùng, tiếng ca vang xa, đây là hướng đi của những người yêu tổ quốc như chúng ta, thùng thùng thùng đông.....”

“Quốc ca” vừa ra khỏi miệng, bên cạnh có bà dì đang chạy thụt lùi bị cô làm cho hoảng sợ. Chân chuệch choạng thiếu chút nữa té nhào.

Bất quá cũng có chút may mắn. Lúc cô mở miệng hát câu đầu tiên chàng trai vừa rồi bị cô nhìn chăm chăm trừ bỏ hơi nghiêng tai, thời gian còn lại đều trấn định.

Tang Vô Yên hát chưa bao giờ nhớ lời nhạc, nhất là lúc ngân nga hát một mình thì đều loạn hết cả lên như kiểu ông nói gà bà nói vịt.

Hiển nhiên, bài Cờ đỏ năm sao cũng vậy. Những chỗ không biết cô đều “thùng thùng” và “đông đông” để thay thế.

Hơn nữa, mỗi khi cô đi hát karaoke, kết cục đều là khi cầm lấy phone mở miệng hát chưa đến ba câu sẽ bị đám người đánh.

Trình Nhân mỗi lần nhắc đến đều lắc đầu than thở, “Mọi người nghĩ cũng không ra, cậu thân là một phát thanh viên trong phòng thu, sao lại hát tệ như vậy?”

Quên đi, quên đi.

Tang Vô Yên ngậm miệng lại, lắc lắc đầu.

Nơi này nhiều người già như vậy, vẫn là không nên hát lên bài ca bất hữu này. Miễn cho cô bị nói là làm bản hình tượng vĩ đại của tổ quốc.

Trong lòng Tang Vô Yên quyết định, chuẩn bị chuyển sang bài khác.

Lúc này, cô đột nhiên nhớ tới bài Bình minh màu xanh rất nổi tiếng, của thần tượng mà cô cực kì sùng bái – A Quân. Với không khí lúc này cũng rất thích hợp. Vì thế, trong đầu cô hiện ca từ, mở miệng lại hát:

Hiu hiu gió thổi

Đưa tới hương tóc của em

Làm cho tôi, ở trong gió mạnh, đưa tay bắt giữ

Hương vị của em

Thừa dịp trời chưa hiểu

Thừa dịp bí mật này em còn không biết

Tôi ở dưới ánh sáng trời xanh

.....

Bởi vì thích cho nên bài hát này cô hát qua vô số lần ở nhà. Tất nhiên còn nhớ rõ một đoạn ca từ. Uhm — Tang Vô Yên cảm thấy rất vừa lòng.

Lúc này, người muốn ngã không có nhiều như lần trước, có tiến bộ.

Bất quá, chàng trai ngồi bên kia quay đầu lại bởi vì giọng hát lần này của Tang Vô Yên. Lúc đầu biểu tình bình thường, đột nhiên đứng lên vẻ mặt hơi kỳ quái.

Anh vừa quay đầu, vừa chậm rãi mở ra hai mắt. Con người dần dần xuất hiện, Tang Vô Yên nhất thời quên hô hấp.

Anh có một đôi mắt vô cùng xinh đẹp.

Hai tròng mắt ở dưới lông mi đậm, thâm trầm như nước sơn bình thường.

Sau này, Vô Yên hỏi anh: “Anh có biết lần đầu tiên thấy ánh mắt anh, em nghĩ đến cái gì hay không?”

Anh nghi hoặc.

Cô cười, “Giống như hạt thủy tinh ngâm trong nước đen.”

Kỳ thật, sau khi nghe tiếng hát của cô, biểu tình chàng trai cũng có chút kỳ quái, không bằng nói thẳng là cực kỳ tức giận.

Tang Vô Yên buồn bực. Cô hát ca khúc của thần tượng A Quân, anh giận cái gì? Chẳng lẽ anh là fan hâm mộ của A Quân? Giờ phút này, trong trí óc nhỏ nhoi của Tang Vô Yên không ngừng hiện lên hình ảnh mang tính bạo lực của các fan cuồng nhiệt mê nhạc.

Vì thế, để không thấy ánh mắt như muốn lột da nhìn mình nữa, Tang Vô Yên không nói tiếng nào, cầm lấy túi xách chạy lấy người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có sâu mới nghe ta nói

~

3. Chương 3

Giữa trưa Tang Vô Yên quay về ký túc xá trường, vừa vặn gặp Lí Lộ Lộ bưng đồ tắm rửa từ nhà tắm trở về.

“Tớ còn tưởng là ai, kết quả là cô Tang” Lí Lộ Lộ nói, “Sao rồi? Mới từ bên ngoài trở về?”

Lí Lộ Lộ ngoài miệng đặc biệt yêu mến Tang Vô Yên, nhưng mà thực tế thì không phải vậy.

“Tớ trở về thay chút quần áo.”

“Đúng rồi, Ngụy Hạo luôn khuya khoắt gọi điện thoại tới tìm cậu. Rất phiền. Có thể làm cho chúng tớ không bị phá tính hay không?”

“Được.” Tang Vô Yên vừa vui đầu sửa sang lại tủ áo mình vừa đáp.

“Cậu nói rồi đó.....” Lí Lộ Lộ dừng lại, lại khoát tay áo, “Không nói nữa.”

“Có nói cũng vô ích.” Tang Vô Yên tiếp lời.

“Đúng. Không biết Ngụy Hạo kia như thế nào lại thích một người như cậu. Thật sự là ngu tám đời.”

Tang Vô Yên hắc hắc cười.

“Đừng cười, tối thứ bảy cùng nhau ăn cơm. Đừng suốt ngày đều trốn ở ổ chó của cậu. Cũng nên đi chơi với mọi người.”

“Không muốn đi.” Tang Vô Yên cúi đầu.

“Cậu chắc là đã quên. Hôm đó là sinh nhật tớ. Cậu nếu dám không đi, xem tớ trừ cho cậu chết.”

Lí Lộ Lộ cười nói. Chiều này đối Tang Vô Yên rất hiệu quả.

Kết quả đến ngày đó lúc đi ăn lẩu thấy Ngụy Hạo đã ngồi ở đó. Tang Vô Yên cau mày liếc Lí Lộ Lộ.

“Đồng hương thôi, không ý tứ khác.” Lí Lộ Lộ đầu cũng không nâng lên nói.

Ăn cơm tổng cộng tám người, vừa vặn bốn nữ bốn nam.

Tang Vô Yên suy nghĩ, vừa vặn đủ hai bàn mặt chược.

Mọi người đều là đồng hương, toàn bộ Tang Vô Yên đều quen.

Ngồi giữa Ngụy Hạo và Tang Vô Yên là Lí Lộ Lộ. Tang Vô Yên không liếc anh một cái. Anh cũng rất bình thường. Toàn bộ quá trình bình an vô sự.

Chính là ăn đến một nửa đồ ăn lại không đủ. Lí Lộ Lộ kêu phục vụ lấy thực đơn, thuận miệng hỏi Ngụy Hạo: “Anh chàng đẹp trai, cậu xem còn cần kêu thêm cái gì?”

Ngụy Hạo không hề nghĩ ngợi liền nói: “Thêm một phần thịt bò đi, Vô Yên thích ăn.”

Đũa của Vô Yên dừng một chút.

Đồ ăn bưng lên, Lí Lộ Lộ một hơi kêu hết các món ăn đều có thịt bò. Nhưng mà đũa Tang Vô Yên một chút cũng không đụng tới.

Sau khi ăn xong, một đám người lại đi ca.

Lí Lộ Lộ và một đám người diên dôi mạng. Có đứa con gái thậm chí cởi giày, đứng trên sô pha hát. Tang Vô Yên và Ngụy Hạo hai người đều tự ngồi hai hướng khác nhau.

Đồng hương A nói: “Tang Vô Yên, hát đi.”

Đồng hương B nói: “Đừng, đừng, đừng. Chờ tớ đem lỗ bịt lại trước.”

Tang Vô Yên tức giận nói: “Biến!”

Lí Lộ Lộ nói: “Ngụy Hạo, tới bài của cậu rồi, chúng tớ thay cậu chọn đó. Nhanh hát đi.” Nói xong, đem microphone đưa cho Ngụy Hạo.

Anh lười nhác tiếp nhận microphone. Sau đó nhạc đệm bắt đầu.

Trước kia, Ngụy Hạo vẫn không biết hát. Sau đó cùng bạn học tổ chức ban nhạc “Eleven”. Ban đầu có chút danh tiếng, thường chọn dòng nhạc có giai điệu chậm, mà bây giờ trở thành ban nhạc chính ở phòng phát thanh trong trường, trưởng nhóm Hứa Thiển.

Mãi đến khi có một lần, cả nhóm rủ nhau đi ca. Tang Vô Yên uống say, ôm microphone hát.

Cô ồn ào: “Lộ Lộ giúp tớ chọn Bình minh màu xanh, tớ muốn hát..... Mười lần.”

Đừng nói mười lần, Tang Vô Yên vừa hát đến câu thứ ba, một đám người liền trợn tròn mắt. Đây là ca hát sao, quả thực là tra tấn bằng âm thanh. Nhưng mà lúc đó cô đã uống say, hoàn toàn mặc kệ cảm giác người khác, túm chặt microphone không buông tay, muốn hát hết bài.

“Vô Yên, không nên hát như vậy.” Ngụy Hạo dỗ cô.

“Hát như vậy thì sao?” Cô dừng lại hỏi.

“Để anh hát cho em nghe?”

“Được..... A. Hát không đúng em sẽ..... Phạt tiền!” Tang Vô Yên dựa vào hơi rượu mà làm càn, “Không đúng, không đúng, là phạt..... Rượu.”

Cô nói xong liền thả lỏng tay.

Ngụy Hạo thấy thế mới lấy microphone từ tay cô ra.

Lúc ấy là lần đầu tiên Ngụy Hạo thật sự hát trước mặt mọi người. Hát bài Bình minh màu xanh so với ca sĩ chính còn cuốn hút mọi người hơn.

Chỉ hát qua một lần, toàn trường đều kinh ngạc. Lại nghe được Tang Vô Yên một mình mang theo men say ngây ngốc cười nói: “Cũng không tệ lắm, chính là hát so với em..... Kém một chút.”

Nay, Lí Lộ Lộ lại nhắc tới bài này, đơn giản là muốn hai người bọn họ lại tiếp tục duyên phận.

Giai điệu quen thuộc lại vang lên, Ngụy Hạo dùng giọng trầm hát.

Gió hiu hiu thổi qua mặt của tôi

Làm cho tôi biết

Trời đã hiểu

Hiu hiu là khuôn mặt tươi cười của em

Làm cho tôi nghe được

Tiếng cười của em

Hiu hiu, a, kia hiu hiu

Hiu hiu gió thổi

Đưa tới hương tóc của em

Làm cho tôi, ở trong gió mạnh, đưa tay bắt giữ

Hương vị của em

Thừa dịp trời chưa hiểu

Thừa dịp bí mật này em còn không biết

Tôi ở dưới ánh sáng trời xanh

Cười với em

Hiu hiu là ôn nhu của em

Làm cho lòng tôi say

Là em thật tốt...

Nhạc chưa dứt, Tang Vô Yên cũng rút cuộc không muốn nghe tiếp, cầm lấy túi xách đứng dậy, đẩy cửa phòng, đi ra ngoài.

Bỏ lại sau lưng những âm thanh ồn ào, cô nhẹ nhàng thở ra.

Cô đột nhiên nhớ tới buổi sáng hôm đó, cô đứng ở bên hồ liền hát bài này một cách ngu ngốc. Có lẽ không phải ngẫu nhiên, mà là trong lòng cô vẫn mang theo một chút lưu luyến. Đột nhiên bắt đầu có một chút chán ghét bài hát này.

Nhưng mà Ngụy Hạo lại đuổi theo.

“Vô Yên.” Ngụy Hạo giữ chặt cô.

“Tôi ra ngoài hít thở.” Cô bỏ tay anh ra.

“Vì sao trốn anh?”

“Tôi không có.”

“Đổi số điện thoại, chuyển ra ký túc xá. Trong trường thấy anh liền đi đường vòng, còn nói không có?” Ngụy Hạo nói, “Nếu có thể chuyển trường, phỏng chừng em liền lập tức đổi.”

“Tôi chuyển đi ra ngoài ở, không phải bởi vì anh. Đổi dãy số cũng là bởi vì tôi là người thất thường. Tôi đường vòng là vì.....” Tang Vô Yên dừng một chút, ở trong đầu nhanh chóng tìm lí do thoái thác, “Là vì anh, Ngụy Hạo là đại minh tinh trong trường. Tôi sợ đường không đủ rộng cho chúng ta cùng đi, e cản đường anh.”

Đây là sở trường của cô mà.

Ngụy Hạo bất đắc dĩ cười cười, “Thật không, không muốn cùng anh có quan hệ.”

“Chưa nghĩ qua.”

“Vì sao?”

“Chính là không nghĩ.”

“Anh đã nói rồi, anh và cô ấy chỉ là bạn.”

“Bạn?” Tang Vô Yên ngẩng đầu, “Bạn có thể hôn nhau sao? Hôn môi trước mặt của tôi, là chuyện bạn bè có thể làm sao?”

“Đó là cô ấy uống rượu, anh cũng uống hơi nhiều, liền nhất thời không chú ý.....”

“Ngụy Hạo,” Tang Vô Yên ngắt lời anh, “Cái gì tôi cũng không muốn nghe nữa.”

“Vì sao?”

“Chính là không muốn nghe.” Cô nói.

“.....”

Hai người tranh luận. Ngụy Hạo nhất thời cảm thấy bất lực, cùng Tang Vô Yên hoàn toàn không thể nói đạo lý.

“Tôi muốn về nhà.” Cô nói.

“Anh đưa em về.”

“Không cần.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật, chuyện xưa vẫn là cái kia chuyện xưa. Chính là trước kia ở chỗ không hợp lý cần sửa chữa.

4. Chương 4

Về đến nhà, Tang Vô Yên buồn bực trèo trên giường.

Trong phòng cực kì im lặng. Chủ nhà không đặt sẵn tivi. Cô cũng không dư tiền để mua, cho nên tiêu khiển duy nhất ở nhà chính là đọc sách, hát và nghe nhạc.

Lúc cô bắt đầu làm phát thanh viên tại trường, thích sưu tầm đủ các loại nhạc êm tai và thịnh hành. Cho nên mỗi lần dọn dẹp CD so với quần áo còn nhiều hơn, có thể sắp xếp thành một thùng lớn.

Nhưng mà giờ phút này, nhạc gì cô cũng không muốn nghe.

“Vì sao không để anh ta nói rõ ràng?” Trình Nhân hỏi.

“Đúng vậy, tớ vì sao lại không muốn nghe anh ấy giải thích? Tò mò quá.” Tang Vô Yên hỏi lại.

“.....” Trình Nhân trầm mặc.

“Chẳng lẽ là trong tiềm thức của tớ cảm thấy tình yêu chân chính không thể bị làm bẩn?”

“Ai biết được.”

Buổi tối thứ bảy là thời gian Tang Vô Yên gọi điện thoại về nhà báo cáo lại tình hình thời gian gần đây.

“Ba, con muốn ăn bánh trôi.” Tang Vô Yên làm nũng.

“Được được được. Tiền tiêu vặt còn đủ dùng không? Nếu không ngày mai ba lại đi chuyển tiền cho con để mua bánh trôi ăn.” Ba Tang Vô Yên nói

Bà Tang ngồi kế bên lải nhải, “Phí sinh hoạt hàng tháng của con mình còn nhiều hơn Tiểu Quỳnh nhà bên cạnh rất nhiều lần, ông còn sợ bát bánh trôi con không có tiền mua?”

“Nhưng mà con chỉ muốn ăn bánh trôi nhân mè tự tay ba làm thôi.” Tang Vô Yên không để ý bà Tang, tiếp tục làm nũng.

“Ngày mai ba làm. Tuần sau chú Dư của con sẽ đi họp trong thành phố. Ba kêu chú ấy đem nhân bánh cho con. Nhưng mà con phải tự mình bao.”

“Không muốn, con muốn ba làm. Con nhớ ba, con nhớ nhà.”

“Vây.....” Tang ba ba khó xử, “Yên Yên àh, không bằng con tuần sau trở về đi.”

“Đi học thì sao?”

“Nếu không có tiết nhiều, để ba xin phép.”

“Ồ đồ!” Bà Tang liền đoạt điện thoại nói, “Vô Yên, con với ba con kể tung người húng. Ông thương con đến vô pháp vô thiên. Không nhớ đến chính mình còn là giáo viên nữa. Làm như vậy làm sao dạy học sinh.”

Tang Vô Yên cười hắc hắc.

Bà Tang tiếp tục nói: “Vô Yên, tháng sau bắt đầu đăng kí thi nghiên cứu sinh, con có thể suy nghĩ thử coi là đi thi hoặc là đi làm. Con thật muốn thi thì nên chuyên tâm ôn tập, đừng tới phòng phát thanh làm những chuyện không cần thiết nữa, mất nhiều thời gian. Còn nữa, không cần đặt hy vọng ở ba sẽ giúp con liên hệ với người ta. Con của một giáo sư danh tiếng trong đại học B đi cửa sau. Đề tài này đúng là nói ra rất dọa người.”

“Dạ.” Mẹ nói rất có đạo lý. Tang Vô Yên chỉ có thể gật đầu phụ họa.

Nhà khác đều là nghiêm phụ từ mẫu, nhà cô là nghiêm mẫu từ phụ.

“Lời mẹ nói con đều nhớ kỹ chưa?” Bà Tang hỏi.

“Nhớ kỹ.”

“Thằng nhóc Ngụy Hạo kia, tuần trước gọi điện thoại đến nhà hỏi di động con. Sốt ruột như vậy, mẹ xem chắc là có chuyện. Con nếu thực không muốn cùng người ta thì phải nói rõ ràng. Bằng không về sau ba con và chú Ngụy làm sao sống chung.”

Cái gì mà bắt quá, mẹ cô nói chuyện chính là trực tiếp.

Giữa cô và Ngụy Hạo là không có khả năng.

Thời tiết dần dần chuyển lạnh.

Giờ học không nhiều lắm, Tang Vô Yên mỗi ngày đều đi thư viện chiếm chỗ, ôn tập. Nhưng mà, trừ bỏ cuối tuần đi học hai lớp bổ túc, thời gian còn lại đều trong phòng phát thanh.

Kỳ thật, thi đối với cô mà nói không phải rất khó.

Theo lời Trình Nhân thì là: “Đừng nhìn cậu bình thường dần dần, sọ não thiếu cân bằng, nhưng mà học tập cũng không ngu ngốc.”

“Học bổng hạng nhất của tớ, bị cậu dùng một từ không ngu ngốc để tóm lại. Xem ra các cậu đều thuộc loại không quá ngu.” Tang Vô Yên phản bác.

Có sự thay đổi trong chương trình phát thanh. Lúc đầu tới sáu giờ là thời gian dành cho chuyên mục âm nhạc thịnh hành. Bởi vì người nghe đài tăng thêm và danh tiếng Nhiếp Hi tăng vọt đã tạo nên sự điều chỉnh.

Nhiếp Hi vẫn là DJ chính trong chương trình này, tương đối quen thuộc với người ở đây, hơn nữa quan hệ cũng rộng, thường thường có thể mời đến những người nổi tiếng có tiền cũng không mời được, đến đây trao đổi.

Ví dụ như hôm nay, đến làm chương trình là ngôi sao A Quân — thần tượng của Tang Vô Yên.

A Quân theo nghề đã nhiều năm vẫn giữ vững phong độ, nhưng mà từ khi album Bình minh màu xanh phát hành vào năm trước rất được yêu thích, mới nổi tiếng lại.

“Một bài hát mang đến thành công lớn như vậy, bạn cảm thấy thành công này chủ yếu là đến từ nguyên nhân nào? Hoạt động tuyên truyền? Hay là sự cố gắng của bản thân?” Nhiếp Hi nói chuyện có vẻ tùy ý. “Như mọi người đã biết, trong nghề này bạn có tiếng tăm chỉ.”

A Quân cười cười, “Sự quan tâm của các fan cũng là một trong những nguyên nhân đó. Sự giúp đỡ của công ty đĩa nhạc với tôi rất nhiều. Đương nhiên, còn muốn cảm ơn thầy Nhất Kim.”

“Là thầy Nhất Kim, tác giả lời bài hát Bình minh màu xanh.” Nhiếp Hi thuận miệng giải thích, để cho người nghe hiểu được.

“Thầy thật sự rất tài hoa.” A Quân tiếp tục nói, “Tôi biết ca khúc của thầy Nhất Kim có tiền cũng khó có được. Lúc thầy cự tuyệt công ty đĩa nhạc, chúng tôi đều tuyệt vọng.” A Quân trầm ngâm.

“Nhưng tuyệt chỗ phùng sinh *.” Nhiếp Hi cười. (*a’ giống như là 1 việc nào đó mình tưởng chừng là việc bất khả thi nhưng cuối cùng lại được)

“Cho nên thực cảm ơn thầy Nhất Kim.” A Quân chân thành nói.

Đến lúc này, Tang Vô Yên mới nhớ đến. Nguyên lai Bình minh màu xanh cũng là Nhất Kim viết, khó trách ngày đó lúc xem bìa CD Libya vỏ sò vẫn cảm thấy tác giả kia rất quen.

Đại danh đỉnh đỉnh Nhất Kim, Tang Vô Yên nghe nói qua.

Gần hai năm, một bài hát của người này có thể làm ột ca sĩ nổi tiếng. Nhưng mà lại là người không hề phô trương. Cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng, cũng cự tuyệt phỏng vấn của truyền thông. Không chỉ nói tuổi, tướng mạo, sơ yếu lý lịch, ngay cả nam hay nữ thì gần đây mới sáng tỏ.

Tất cả không phải đều nhờ có tin đồn mà ra sao.

Năm nay có một người đẹp, ở trên Internet đột nhiên tuyên bố chính mình là “Nhất Kim” , sau đó công khai blog cá nhân. Hơn nữa, còn nói bản thân và ngôi sao A Quân có một loạt “Chuyện xưa không thể nói”.

Lúc ấy chỉ có một cục đá nhỏ đã tạo ra ngàn tầng sóng lớn. Giới giải trí bùng nổ. Thậm chí có trang web lấy cô làm tin nóng, sưu tầm các tác phẩm của cô.

Phóng viên giáp: “Vì sao lại gọi là Nhất Kim vậy?”

Người đẹp rụt rè cười: “Một là trong quá khứ có một câu chuyện xưa mơ hồ và ám áp xảy ra với tôi. Thời thơ ấu của tôi bị ảnh hưởng bởi văn hóa Hán, nhưng sau nhiều năm học tập ở nước ngoài với một ý tưởng về giao thoa giữa hai nền văn hóa, vì vậy bút danh ngày hôm nay dựa trên hai tầng nghĩa thành một.

“Quá khứ hiện tại là những câu chuyện vừa mập mờ vừa ngọt ngào đã xảy ra trong cuộc sống của tôi. Quá khứ hiện tại là những gì mà tôi chịu ảnh hưởng từ văn hóa nước ngoài, là một thứ tư tưởng được tác động và tích góp sau nhiều năm du học tại nước ngoài. Vì thế tôi đã biến hai tầng ý nghĩa này thành nghệ danh hiện tại.

(: vừa có nghĩa là hiện tại, hôm nay, lại là nhất kim như phần văn án mà tác giả giải thích.)

Phóng viên đáp: “Rất hay, hai chữ vô cùng đơn giản nhưng ẩn chứa tư tưởng sâu sắc như vậy.”

Kết quả bên ra mặt làm sáng tỏ sự thật lại là công ty đĩa nhạc của ngôi sao A Quân, mà không phải bên Nhất Kim.

“Tin đồn cô ấy và A Quân chỉ là hư cấu.”

“Các vị có chứng cứ gì sao?”

“Kỳ thật rất đơn giản. Cô ấy là giả mạo, bởi vì Nhất Kim căn bản chính là đàn ông.”

Các phóng viên ồ lên.

“Như vậy, có thể mời Nhất Kim tham dự hội chiêu đãi ký giả không?” Có phóng viên hỏi.

Người phát ngôn hơi buông lỏng , “ Thực xin lỗi, này..... Chúng tôi bất lực.”

Lúc ấy, Trình Nhân bình luận: “Người đàn ông này không màng danh lợi đạt đến trình độ biến thái.”

“Cậu mới là biến thái.” Tang Vô Yên nhủ mảy, cư nhiên dám nói xấu thần tượng của cô.

“Tớ là đang khen ngợi anh đó.”

“Cậu cảm thấy sẽ có người lấy từ biến thái này để khen ngợi sao?”

5. Chương 5

Sáng thứ ba phần lớn mọi người ở đài phát thanh đều nghỉ ngơi. Ngày hôm qua Tang Vô Yên lại để quên điện thoại di động trong ngăn kéo. Vì thế một mình đạp xe đến đài.

Cô đem xe đạp để bên ngoài rồi đi vào thang máy.

Kết quả, nơi đó còn có một người đàn ông đang đứng chờ thang máy.

Lại chính là chàng trai có đôi mắt mê người mà cô đã từng gặp ở bên hồ. Nhưng lúc này sắc mặt anh hơi nghiêm túc, trên tay cầm một cây gậy.

Một cây gậy màu đen làm bằng kim loại vừa nhỏ vừa nhẹ, nhìn rất bình thường.

Tang Vô Yên nghi hoặc, còn trẻ như vậy mà xài gậy?

Dáng người anh rắn rỏi, nhưng nếu nhìn kĩ thì có vẻ hơi gầy, kết hợp với một khuôn mặt xinh xắn mang nét trẻ con. Tang Vô Yên cảm thấy một sự đối lập cực kỳ rõ ràng. Anh đứng thẳng trước cửa thang máy, lẳng lặng chờ thang máy đi xuống, thế nhưng ánh mắt không hề có tiêu cự. Sau khi Tang Vô Yên bước tới, anh lịch sự xê dịch một chút sang bên cạnh.

Tang Vô Yên thấy hơi kỳ quái, hậu trường phòng thu ngoại trừ người có nhiệm vụ, hầu như không ai vào. Làm sao lại có một người đẹp trai đến chỗ này. Chẳng lẽ là đến để bàn việc quảng cáo?

Không biết có phải là cảm giác được mình bị Tang Vô Yên quan sát. Anh hơi nghiêng đầu. Tang Vô Yên vội vàng thu hồi ánh mắt.

Cô nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thẳng màn hình thang máy không chớp mắt, nhìn con số dần dần thay đổi, “9,8,7,.....”

Lúc này điện thoại vang lên, anh từ trong túi lấy điện thoại ra.

“Uh, tôi tự mình đi lên trước, cậu không cần xuống dưới.”

Không biết đối phương nói gì, anh thản nhiên đáp: “Cột bên phải nằm phía trong, cái thứ hai. Tôi nhớ rồi.”

Sau đó tắt máy.

Một cuộc điện thoại ngắn gọn như vậy, thậm chí đơn giản đến nỗi khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lùng, hơn nữa còn có hơi không kiên nhẫn.

Thật sự là chàng trai cực kỳ thiếu tính nhẫn nại, Tang Vô Yên nghĩ.

“Leng keng” Thang máy tới.

Anh dừng một chút, giống như là nhường cho cô đi trước.

Ưu tiên phụ nữ, đây là điều hiển nhiên. Tang Vô Yên không do dự đi vào trước. Sau đó cô xoay người ấn nút tầng trệt mới đột nhiên phát hiện, khi anh bước về phía trước lấy cây gậy dò cửa thang máy, sau đó tay đỡ lấy khung cửa đi vào.

Tang Vô Yên đứng yên tại chỗ, trợn mắt, há hốc mồm.

Không ngờ anh là người mù.

Gậy kim loại màu đen bình thường kia không ngờ là gậy dành cho người mù.

Trong hoàn cảnh này, lại nhìn ánh mắt anh, thật là như đứng ở chỗ rất xa, không hề có tiêu cự. Một đôi mắt đen tuyền duyên dáng. Chúng rất đẹp, lại cái gì cũng không thấy.....

“Phanh” Một tiếng, Tang Vô Yên thấy trái tim mình co rút mãnh liệt, nói không ra cảm giác gì.

Tiếc nuối, thương xót, đồng tình, cảm thông, cảm thán..... dường như lúc ấy trăm ngàn cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Nhớ lại buổi sáng ở công viên, lần đầu tiên gặp người đàn ông kia, anh ngồi bên hồ rất lâu. Mắt nhắm lại. Lúc ấy anh ở đó làm gì ? Là đang hết sức chuyên chú nghe thanh âm của thế giới này, hay là im lặng chờ ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt ấy?

Trong thang máy, Tang Vô Yên đứng phía sau anh.

Tang Vô Yên vốn nghĩ rằng anh sẽ kêu mình giúp anh ấn thang máy, chờ này giờ cũng không thấy anh mở miệng, liền chủ động hỏi: “Cần hỗ trợ không?”

Anh dừng lại, hơi cúi đầu, sau đó lại nhìn thẳng vào phía trước, thản nhiên nói: “Không cần, cảm ơn.”

Nói xong bốn chữ đó, anh ngậm chặt đôi môi.

Tang Vô Yên bị cự tuyệt một cách không lịch sự như vậy. Mây nhú lại, dâng lên cảm giác không hài lòng, nhưng sự không hài lòng này lập tức bị bao phủ bởi sự đồng tình.

Cô nhìn anh nâng tay phải lên, sờ soạng hai hàng nút ở bên phải cửa thang máy. Ngón tay từ từ trên bề mặt kim loại, sau đó lại dần dần đi xuống.

Hai nút thang máy xếp theo chiều dọc, anh sờ đến cột bên trong.

Thang máy đi lên trên, Tang Vô Yên không biết anh có phải cũng muốn tới lầu hai hay không. Cho nên, tâm tình Tang Vô Yên bắt đầu khẩn trương.

Tay anh rất nhạy, chạm được nút lầu tiên -12, anh thoáng ngừng, lại tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Nhìn ngón tay lướt qua dường như không hề vội, Tang Vô Yên đột nhiên nhớ tới điện thoại vừa rồi.

Anh nói: “Cột bên phải nằm phía trong, cái thứ hai, tôi nhớ rồi.” Đó là người kia giúp anh miêu tả quá trình ấn nút thang máy.

Anh đụng đến nút số 10, dừng lại, không chần chờ ấn xuống.

Nhưng mà, Tang Vô Yên lại trợn tròn mắt. Nút lầu 10 không còn sáng đèn.

Thang máy trong đài đặc tính chính là một nút sau khi ấn hai lần, liền bị hủy bỏ. Tang Vô Yên vừa rồi cũng ấn lầu 10, như vậy chắc chắn không hiện lên.

Anh không hề thấy nên nhẹ nhàng thở ra.

Tang Vô Yên nghĩ nghĩ, lại nhẹ nhàng vươn tay ra, đi vòng qua người anh, sau đó lén lút một lần nữa “ấn” lầu 10. Sau một loạt động tác, Tang Vô Yên tin tưởng anh sẽ không phát hiện, mới yên lòng.

Tang Vô Yên vốn định thở dài, lại thôi, chỉ có thể cảm thán trong lòng, giống như làm trộm vậy. Cô vô thức sờ sờ túi. không có chìa khóa.

“Ahhh.” Cô không khỏi sợ hãi than một tiếng.

Loại tạp âm này ở trong thang máy cực kỳ chói tai.

Anh không hề động.

Tang Vô Yên che miệng lại, sau đó một lần nữa đưa tay vào túi, vẫn là không có.

Cô nhúu mày, sau hai giây cực khổ nhớ lại, hình như nhớ ra quên khóa xe đạp. Sau đó cái chìa khóa tính luôn chìa khóa xe đều đặt trong giỏ xe.

Tang Vô Yên nhìn qua màn hình mới đến lầu 6, vì thế vội vàng ấn nút lầu 7, chờ dừng lại, mở cửa lao đi, chuẩn bị sang thang máy khác xuống dưới.

Tang Vô Yên đang lúc sốt ruột chờ, vô tình nhìn người đàn ông bên kia, thấy cặp mắt trong suốt chậm rãi biến mất ở cửa thang máy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tạm thời như vậy, ta ngày mai sửa chữa lại.

6. Chương 6

Vốn sáng thứ tư là thời gian dành cho chương trình thu âm “đối thoại”, Nhiếp Hi lại nói với Tang Vô Yên không cần nữa, chương trình đã chuẩn bị xong rồi.

“Phỏng vấn ai vậy chị?” Tang Vô Yên hỏi.

Nhiếp Hi cười cười, “Tạm thời giữ bí mật. Chờ buổi tối em sẽ biết thôi.”

Tang Vô Yên nhìn nhìn vẻ mặt thần bí của Nhiếp Hi, khó thấy chị vui vẻ như vậy, có thể thấy được không phải nhân vật bình thường.

Bất quá, Tang Vô Yên cũng không để bụng.

Đại học năm 3 bắt đầu mở một loạt các chương trình hướng dẫn nghề nghiệp. Học kỳ này có giáo viên trong khoa Nghệ thuật dạy môn “truyền thông và tài hùng biện”. Buổi chiều vừa vặn có hai tiết. Không nghĩ khi tới trường, lại thấy trên bảng đen viết thầy Lâm có việc, đổi lại buổi tối.

Giáo viên này tuy rằng chưa bao giờ điểm danh, nhưng giảng bài lại cực có thú vị, cho nên người trốn học không nhiều lắm.

Thầy giảng đến: “Nếu theo phương diện tâm lý học phân tích, trong giao tiếp giữa người và người, sẽ có thể xuất hiện ba nỗi sợ hãi lớn: sợ hãi do xa lạ, sợ hãi do chức vị cao hơn và sợ hãi đám đông. Các loại sợ hãi này có mức độ khác nhau, thay đổi tùy theo kinh nghiệm, nhưng đều là vô phương ngăn ngừa. Khi phỏng vấn xin việc, ba nỗi sợ này trở thành chướng ngại lớn cho những người đi phỏng vấn.”

Có bạn học ở dưới hỏi: “Thưa thầy, lúc thầy đối mặt chúng em có bị chứng sợ hãi đám đông không?” Thầy cười cười: “Có. Giống như hiện tại em đột nhiên đứng dậy đặt hỏi. Tuy rằng mặt thầy không biến đổi nhưng mà trong lòng vẫn hoảng sợ, chỉ sợ em đưa ra câu hỏi thầy không biết trả lời lại sẽ bị bẽ mặt.”

Sau khi tan học, Tang Vô Yên về nhà mới nhớ đến tối nay Nhiếp Hi có cuộc phỏng vấn thần bí.

Kết quả mở radio, chợt nghe Nhiếp Hi nói: “Hôm nay, chân thành cảm ơn Nhất Kim tiên sinh đang bận bịu trăm việc mà cũng bỏ một chút thời gian tham gia tiết mục của chúng ta.”

“Không cần cảm ơn.”

Trả lời Nhiếp Hi là một giọng nam, hơi trầm, mang theo từ tính rất dễ nghe.

Là Nhất Kim?!

Tang Vô Yên vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trình Nhân.

“Không ngờ là Nhất Kim?” Tang Vô Yên hỏi Trình Nhân

“Uh.” Trình Nhân nói.

“Bắt quá, hình như chương trình sắp xong rồi.” Trình Nhân bổ sung.

“.....”

Đây là lần đầu tiên cô nghe được thông tin trực tiếp về Nhất Kim. Mặc dù chỉ có hai từ, nhưng từ miệng người đàn ông tài hoa hơn người nói ra, lại mang sắc thái kỳ diệu.

Anh nói: Không tạ (không cần cảm ơn).

Trước sau chỉ một câu ngắn ngủi như vậy lại có thể khiến người khác không khỏi có chút mơ màng. Người đàn ông này là cao hay thấp, là béo hay gầy, có vợ hay còn độc thân..... Đường như không có kết luận.

Tang Vô Yên nhìn nhìn radio, một lúc sau mang theo tâm trạng kỳ quái ôm gối đi ngủ.

Chiều hôm sau, cô không có giờ học, mà lúc này cũng không phải thời gian cao điểm, cho nên tuyến xe số 101 người đi thưa thớt đến đáng thương. Tang Vô Yên lên xe, tìm được một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Tuyến 101 là tuyến đường xe bus dành cho khách du lịch thành phố A, chạy quanh tất cả điểm tham quan nổi tiếng trong thành phố. Người địa phương thường không đi. Thứ nhất là nó hay đi vòng vòng, thứ hai là giá lại mắc hơn vé xe bus thông thường một chút.

Nhưng , nếu rảnh không có việc gì làm, Tang Vô Yên thường dành ba đồng để lang thang thành phố cả ngày. Phần lớn thời gian, hành khách đều thưa thớt. Lúc ấy cô thích nghe nhạc, thả tâm hồn theo những cảnh vật bên ngoài. Đây là một phần tính cách hướng nội của Tang Vô Yên. Cô từ nhỏ đã rất sợ người lạ, mãi đến lên đại học gan cũng lớn hơn. Tính cách cũng từ từ cởi mở hơn.

Lúc này trên tuyến xe, radio phát lại chương trình ngày hôm qua mà Nhiếp Hi phỏng vấn Nhất Kim.

Giờ phút này có thể nhìn thấy những hạt mưa phùn bên ngoài cửa sổ. Mưa đầu thu thường kéo dài. Không khí thành phố được mưa tẩy sạch cũng trở nên tươi mát hơn.

Người trong xe không nhiều lắm. Cô lại một lần nữa nghe được giọng của người đàn ông kia trong radio trên xe.

Lúc này đây, giọng nói rất rõ ràng.

Giọng đàn ông trưởng thành, rất trầm, còn có chút lãnh đạm. Mỗi khi Nhiếp Hi hỏi một câu nào đó, anh đều suy nghĩ một chút, trả lời rất đơn giản. Nói cực nhỏ.

“Tại sao anh lại quyết định theo con đường này, ước mơ muốn làm nhạc sĩ từ thuở nhỏ sao?” Nhiếp Hi hỏi.

“Vô tâm sắp liêu liêu thành âm*, trước kia chưa nghĩ qua.” anh trả lời. (không định trồng trúc trúc lại lớn)

“Nhất Kim tiên sinh, đối với những fan hâm mộ yêu nhạc, anh vì sao lại cố ý lảng tránh công chúng vậy?” Nhiếp Hi hỏi.

“Duy trì không gian riêng tư.”

“Thì ra là vậy?”

“Còn có ý gì?” anh hỏi lại.

“Anh đang rất thành công trong cái vòng luẩn quẩn này. Nghe nói anh còn có công việc khác, hay có thể nói nhạc sĩ chính là một nghề phụ của anh?”

“Đúng vậy.”

Câu hỏi này anh không hề chần chờ mà trả lời. Hai chữ ngắn gọn lại làm cho người khác có cảm giác kiêu ngạo. Tang Vô Yên hơi trầm mặc, lại nhẹ nhàng nở nụ cười. Có lẽ anh là muốn khiêm tốn một chút. Lúc ấy Nhiếp Hi một hơi liền hỏi hai câu, vì thế anh lười nói liền khẳng định.

Sau là thời gian quảng cáo.

Hoặc là.....

Một lát sau, Tang Vô Yên nhìn ra cửa sổ, lại nghĩ.

Hoặc là, anh vốn là người kiêu ngạo như vậy.

“Nhất Kim tiên sinh, nghệ danh của anh có ý nghĩa gì? Quá khứ và hiện tại, Nhất Kim là ngụ ý này? Hoặc là để tưởng nhớ một sự kiện? Một người nào đó?”

“Không có, chỉ là vài nét đơn giản.” anh thản nhiên nói.

Tang Vô Yên hơi bội phục Nhiếp Hi, cùng người có cá tính như vậy hợp tác làm chương trình lại có thể làm đến hết. Nếu là mình khẳng định ngừng nửa chừng.

“Mấy tháng trước, có fan nữ ở trên Internet giả mạo anh, anh lúc ấy vì sao không lên tiếng bác bỏ tin đồn?”

“Mỗi người có suy nghĩ riêng. Ai muốn nghĩ như thế nào là tùy. Tôi không quan tâm.”

“Anh viết rất nhiều bài hát khiến không ít fan nữ cảm động, giống như bài Bình minh màu xanh, Libya vô sò, có phải lấy cảm hứng từ câu chuyện của riêng mình?”

“Không có, tôi.....”

Đây là câu dài nhất trong toàn bộ chương trình, xe bus lại đến trạm. Sau đó có nhiều người lên xe hơn, radio cũng lập tức bị tài xế tắt đi.

Giọng anh liền biến mất vào không trung.

Trong lòng Tang Vô Yên dâng lên cảm giác mất mát.

Vô tâm sắp liêu liêu thành âm

Câu đó trích trong Tăng Quảng Hiền Văn [cổ huấn] , có một đoạn như thế này:

“Hữu ý tài hoa, hoa bất phát

Vô tâm sắp liêu, liêu thành âm

Họa hổ, họa bì, nan họa cốt

Tri nhân, tri diện, bất tri tâm.”

Tạm dịch

Có ý trồng hoa, hoa chẳng mọc

Vô tình gieo liêu, liêu lên xanh

Vẽ hổ, vẽ da, xương khó vẽ

Biết người, biết mặt chẳng biết lòng

7. Chương 7

Tang Vô Yên vừa ôn tập kiểm tra, lại vội vàng làm luận văn tốt nghiệp.

Vì thế, sau một thời gian, mỗi người đều được phân công thực tập. Riêng nhóm của Lí Lộ Lộ bị chuyển đến ngoại ô thành phố A để điều trị tâm lý đề cao cảnh giác nhà tù.

“Đề cao cảnh giác ở nhà tù là sao?” Tang Vô Yên tò mò hỏi.

“Chính là những người trong đó tất cả đều hơn mười năm tù.” Lí Lộ Lộ bình thản trả lời.

Tang Vô Yên lập tức trừng mắt: “Đều là tội phạm giết người?”

“Không nhất định,” Lí Lộ Lộ mỉm cười: “Cũng có bắt cóc, buôn lậu thuốc phiện, buôn bán... phụ nữ.”

“.....”

“May mắn những cô gái được nuông chiều như cậu không bị bắt đi, nếu không chắc sẽ sợ hết hồn luôn.”

Đúng vậy, nhóm Tang Vô Yên là nhẹ nhàng nhất, được chia đến một trường tình thương. Trường có chút đặc biệt, muốn bọn họ đầu xuân đến thực tập.

Hôm đó, Tang Vô Yên đi nộp thời khóa biểu thực tập, từ văn phòng qua sân thể dục, vừa vặn có hai tiết học của bọn nhỏ.

Ngay lúc Tang Vô Yên đang đi qua một phòng ở lầu một, cô nghe được một giọng nói rất quen.

Từ cửa sổ Tang Vô Yên nhìn thấy một người đàn ông.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhìn rất mềm mại đứng bên cạnh bục giảng. Bộ dáng rất nhàn hạ.

Các em đang làm bài tập, anh cúi đầu, trong phòng học rất yên lặng

“Thầy giáo Tô!” Một cô bé tóc thắt hai bím kêu lên.

Thì ra anh họ Tô. Tang Vô Yên nhẹ nhàng cười, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ nhìn bọn họ.

Anh cũng không có dùng gậy trong phòng học. Anh bước chậm tới bên cô bé kia. Thoạt nhìn anh đối với tất cả nơi này đều rất quen thuộc.

Anh hơi khom người xuống, sau đó ngồi xổm trước bàn học, kiên nhẫn trao đổi với cô bé. Giọng anh lúc này và lúc trong thang máy hoàn toàn khác nhau, mềm mại lại nhẹ nhàng, thậm chí làm cho người ta cảm thấy anh tựa hồ đang mỉm cười.

Cuối cùng đợi đến khi tan học, anh cũng đi ra. Tang Vô Yên luôn đứng ở cửa sổ rình coi, bây giờ lại hơi do dự, liền học cô bé kia gọi anh: “Thầy giáo Tô!”

Anh liền xoay người lại. Đồng tử không có tiêu cự, ánh mắt ngang qua chỗ Tang Vô Yên, tựa hồ dừng lại một chỗ. Anh hỏi: “Chúng ta quen biết?”

Chỉ gặp qua một lần thôi, cũng không kỳ vọng anh có thể nhớ ra.

“Hình như không quen nhau.” Tang Vô Yên cũng không khỏi thất vọng.

Nghe thấy vậy anh cư nhiên tỏ ra thoải mái hơn. Sau đó một tay cầm gậy, một tay nắm lan can, chuẩn bị xuống cầu thang.

Tang Vô Yên thấy thế liền hỏi: “Thầy muốn đi đâu? Cần giúp đỡ không?” nói xong cô liền cảm thấy hối hận. Cô vô tình tỏ ra vẻ thương hại.

Anh lần thứ hai xoay người lại. Tiếp theo hơi do dự một chút, chậm rãi nói: “Tôi hình như gặp qua cô, ở đài.”

“Trong thang máy.” Tang Vô Yên bổ sung.

Lúc ấy cô cũng tốt bụng nói qua bốn chữ “Cần giúp đỡ không?” giống vậy.

Cũng may trí nhớ anh rất tốt, Tang Vô Yên nghĩ, thật may mắn.

“Tôi là thực tập sinh mới tới gọi là Tang Vô Yên, còn thầy Tô.”

“Tô Niệm Khâm.”

“Niệm Tình?” Tang Vô Yên theo thói quen, lập lại một lần.

“Không. Là Khâm.” Tô Niệm Khâm sửa lại cách phát âm của cô cho đúng.

Cô là người miền nam, cách phát âm mũi thường không rõ ràng. Cho nên đây cũng là nguyên nhân mà trước đây chương trình của cô thường phải sửa đi sửa lại. Bây giờ, bản thân nói chuẩn, nhưng mà nghe người khác nói lại không rõ ràng lắm.

Tô Niệm Khâm tựa hồ cảm giác được cô đang mù mờ, liền nói thêm một câu: “Kim y, Khâm.”

Kim Y, Khâm?

Tang Vô Yên ngượng ngùng cười cười. Ngữ văn của cô không tốt cho lắm, không biết Kim Y, Khâm là cái gì nữa. Nhưng mà cũng không dám hỏi lại, miễn cho người ta nói mình không có học thức, đành phải làm bộ như hiểu.

Buổi tối, Tang Vô Yên đang ngồi một mình, đột nhiên nghĩ đến tên của anh.

Cô đã lâu rồi không lật qua từ điển tiếng Trung, mất một lúc lâu mới tìm được nó trong đồng phiên âm.

Kim Y, Khâm.

Cô xem đến chú giải, nguyên lai ý nghĩa là chẵn (mền).

“Niệm Khâm? Chắc là nhà trước đây rất nghèo, chẵn cũng không có.” Trình Nhân ngồi một bên phân tích.

“Ngộ nhờ lúc người ta được sinh cảm thấy tên này cũng hay thì sao?” Tang Vô Yên phản bác.

“Có thể là trước khi kết hôn cha mẹ anh rất nghèo. Cha mẹ người trung quốc nào cũng tốt, đều đem hết hy vọng đặt trong tên đứa nhỏ.” Trình Nhân tiếp tục ý kiến nhảm chán của mình.

Tang Vô Yên rốt cục cũng đầu hàng, không muốn thảo luận vấn đề này cùng người thích hắt nước lạnh vào người khác như Trình Nhân.

Tô Niệm Khâm.

Tang Vô Yên nằm trên sofa tay cầm tự điển yên lặng nhắc ba chữ. Nhớ lại hoàn cảnh buổi sáng lúc anh cùng cô nói chuyện, không kiềm nổi mà nở nụ cười.

Anh nói tiếng phổ thông rất rõ ràng, nhưng lại đem từ “Khâm” vốn là âm bằng lên hơi ột chút. Anh hẳn là người địa phương, bởi vì người thành phố A thường đem một tiếng tách thành hai ba âm. Vậy mà khi anh nói từ khác, người ta lại không có cảm giác là âm địa phương. Có lẽ là tên của bản thân nên khó sửa

“Vô Yên.” Trình Nhân cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Huh?”

“Lau miệng nhanh lên, nước miếng chảy ra kia.” Trình Nhân nói xong còn làm bộ đưa khăn cho cô.

“.....”

8. Chương 8

Tuần thứ hai, Tang Vô Yên giúp một đàn em nộp báo cáo. Xong lại qua trường tiểu học kia, gặp được giáo vụ Uông – chủ nhiệm văn phòng, vừa vặn có giờ giảng.

“Tiểu Tang, em đợi một lát. Sau giờ học gặp thầy.” Chủ nhiệm phân phó.

“Dạ, không có gì, thầy đi đi, em không vội.”

Uông chủ nhiệm vừa đi, chuông vào lớp liền vang lên. Tang Vô Yên nhìn xung quanh văn phòng, lấy cuốn báo, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Trường học có bốn tầng. Mỗi tầng có một lối đi nhỏ giữa hai dãy phòng, cho nên hành lang đặc biệt dài và hẹp, dễ dàng tạo tiếng vang. Nhìn chung, hầu hết các phòng khi có tiết học đều đã đóng cửa, tránh làm ồn bên ngoài.

Văn phòng của Uông chủ nhiệm vừa vặn ở cuối hành lang lầu 4, cách phòng học khá xa, cho nên có vẻ hơi im lặng.

Các tạp chí ở đây là báo Đảng, báo Giáo Dục, không có sách báo không có tạp chí không có truyện cười, bởi vậy Tang Vô Yên nhìn sơ qua liền cảm thấy không thú vị.

Cô giương mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, mới qua 7, 8 phút, vì thế chán nản đem cầm đặt lên bàn làm việc, buồn ngủ. Mơ hồ nghe thấy giọng của bọn nhỏ đọc sách truyền tới. Cô nằm úp lên mặt bàn, nhắm mắt lại.

Không biết học thuộc lòng cái gì nữa ?

Hình như là “Nhớ lại Giang Nam” của Bạch Cư Dị:

Giang Nam cảnh đẹp

Phong cảnh vốn thật quen.

Nắng lên hoa sóng hồng tựa lửa,

Xuân về sông nước lặng xanh trong,

Chẳng nhớ Giang Nam sao?

(Người dịch: Thiên Thanh)

Bỗng nhiên, tiếng piano xen lẫn vào tiếng đọc sách.

Tang Vô Yên là fan âm nhạc, nên biết giai điệu này là bài “Chợt lóe chợt lóe sáng trong suốt”. Đoạn đầu tiên giai điệu rất đơn giản. Đoạn thứ hai là những quãng đơn âm độc lập, lặp đi lặp lại. Tiếng đàn một lần lại một lần dường như không có ý muốn ngừng lại.

Cô hơi bực rồi, vuốt vuốt tóc, lại lần thứ $n + 1$ nhìn đồng hồ trên tường, cách thời gian tan học còn lâu như vậy.....

Tang Vô Yên đi ra văn phòng, phát hiện tiếng piano được phát ra từ phòng đối diện, hơn nữa cửa cũng chỉ khép hờ, không có khóa, cho nên mới có giai điệu nho nhỏ truyền ra.

Cô sợ có học sinh đang học bên trong, cho nên đứng trước cửa lặng lẽ thăm dò. Kết quả, bên trong so cô tưởng tượng không giống nhau, chỉ có một người.

Mà hình ảnh kia gần đây luôn xuất hiện trong đầu của Tang Vô Yên — Tô Niệm Khâm.

Tay trái anh ấn phím đàn, tay phải cầm một cây bút đặt trên một bản nhỏ. Loại bản nhỏ này trong văn phòng của Ương chủ nhiệm cũng có, là bản chữ nổi. Anh nhúu chặt mày, vừa ấn phím đàn vừa nhớ kỹ chữ nổi. Nhìn bộ dáng của anh, giống như là đang soạn nhạc linh tinh. Đại khái đang khổ cực suy nghĩ phải dạy bọn nhỏ như thế nào đây. Nhưng giống như rất khó vậy.

Tô Niệm Khâm ấn xuống hai âm, lấy bút viết lại cái gì, lập tức lại sờ sờ phím đàn. Bỗng nhiên thấy không đúng, không khỏi lắc đầu. Tang Vô Yên thấy anh lại lặp đi lặp lại mấy phiếm kia, vì thế có thể hiểu được tiếng đàn kia đáng ghét như thế nào.

Chỉ thấy tính tình của anh bắt đầu hết kiên nhẫn, tay viết chữ nổi càng ngày càng dè xuống, cuối cùng mỗi lần đặt bút xuống cơ hồ đều là dùng sức khắc lên trên.

Cuối cùng, Tô Niệm Khâm rốt cục bùng nổ, trực tiếp đem đầu bút hung hăng đập lên bản chữ nổi, “ Ba” một thanh âm vang lên.

Tang Vô Yên không khỏi hết hồn, nhất thời hiểu được tính tình người này tuyệt đối là cực kì không tốt, giống như đứa trẻ đang bực bội bản thân. Cô lập tức muốn tránh đi, miễn cho bị anh phát hiện mình rình coi, bị lộ cuộc sống.

Nhưng.....

Cô cũng muốn ở lại đây.

Ngay lúc này, ngón trỏ trái của Tô Niệm Khâm nặng nề lướt qua phím đàn, từ trái sang phải, sau đó lại theo chiều ngược lại. Nhắm mắt lại, lướt qua phím đàn hai ba lần, ngón tay anh hơi cứng ngắc từ từ trở nên mềm mại hơn, vẻ mặt cũng dịu hơn.

Anh nặng nề thở dài ra, hai tay đặt lên phím đàn, hơi hơi dừng lại. Ngón tay thuần thục đánh ra một đoạn nhạc. Giai điệu cực kỳ trầm, mang phong cách trung quốc. Lúc này anh khéo léo đánh đàn lại mang đến cảm giác khác lúc này.

Giai điệu rất êm tai, nốt nhạc được thêm vào một cách thích hợp, rất thần kỳ. Tang Vô Yên đang nghĩ như vậy, đột nhiên một trận gió thổi vào hành lang, cửa phòng hơi lay động.

Cửa gỗ đã rất lâu, phát ra tiếng “ Két két –” .

Tang Vô Yên sợ anh phát hiện động tĩnh, vội vàng kéo cửa, làm cho nó không run nữa. Không nghĩ tới, Tô Niệm Khâm đã nghe được tiếng vang, vì thế tiếng đàn dừng lại, quay đầu nhìn bên Tang Vô Yên. Khuôn mặt anh hơi hướng Tang Vô Yên, sau đó nghiêng đầu lại.

Tang Vô Yên nhất thời cảm thấy ảo não, vốn gió thổi cửa động là chuyện cực kỳ bình thường, chính mình lại vẽ rắn thêm chân. Cô vội vàng ngừng thở, ngừng hết tất cả động tác. Trong đó, chỉ có thể mơ hồ nghe được giọng của các em nhỏ đọc “Nhớ lại Giang Nam”, và chỉ có tiếng gió bên ngoài. Gió cuối thu thổi qua sân nhà tạo ra tiếng động, còn có âm thanh như tiếng huyết sáo thổi vào hang lang.

Lát sau, Tô Niệm Khâm thản nhiên mở miệng: “Ai ở ngoài kia?”

Câu hỏi này khiến Tang Vô Yên có chút trở tay không kịp, theo bản năng đáp lại: “Là tôi.”

Vốn là đáp án được hàng tỉ người sử dụng với tần suất cao nhất, vậy mà Tô Niệm Khâm nhăn mày: “Cô là Tang.....”

Anh dừng một chút, Tang Vô Yên vội vàng tiếp lời: “Vô Yên, Tang Vô Yên.”

“Cô ở chỗ này làm gì?” Tô Niệm Khâm chậm rãi hỏi lại.

Phát hiện vẻ mặt anh đã hơi giận, Tang Vô Yên liền đứng thẳng lại: “Tôi ở văn phòng đối diện nghe được giai điệu êm tai, cho nên qua đây nhìn xem.”

“Tôi đánh sắp xong rồi.” anh nói.

“Ách?” Cô nhất thời không hiểu được ý tứ của anh.

“Cô có thể đi rồi.” anh nói xong, quay mặt qua chỗ khác, một lần nữa cầm lấy bút.

Tang Vô Yên ngẩn ra, đối mặt loại lệnh đuổi khách trực tiếp như vậy có chút ngượng ngùng, vì thế ngay người tại chỗ. Không nghĩ tới Tô Niệm Khâm căn bản không cho cô cơ hội từ chối, đầu cũng không nâng lại nói thêm một câu: “Phiền cô đóng cửa lại.”

Tang Vô Yên chậm chạp đóng cửa, xoay người, đi trở về văn phòng. Một loạt động tác hoàn thành như bị ma xui quỷ khiến vậy. Một lúc sau, chuông tan học vang lên đến, cô mới lấy lại tinh thần, nhất thời khó thở: “Đóng cái gì mà đóng!” nói xong còn nhấc chân hung

9. Chương 9

Lễ Noel sắp đến, phòng thu làm một chương trình phát lại những tác phẩm nổi bật của năm. Tang Vô Yên trong ban biên tập, vô ý nghe lại chương trình Nhiếp Hi phỏng vấn Nhất Kim mấy tháng trước.

Cô lấy danh nghĩa làm việc, mang tai nghe của mình nghe lại lần nữa.

“Không có, chỉ là vài nét đơn giản.”

Tang Vô Yên nghe câu này, lại âm thầm cười ngây ngô một chút.

Xong việc ở phòng thu, bước trên đường, nhìn thấy một cặp tình nhân đang chuẩn bị quà Noel, Tang Vô Yên đột nhiên nghĩ đến Ngụy Hạo và Hứa Thiển. Kỳ thật sâu tận trong lòng cô không giống vẻ mặt bất cần bên ngoài.

Bởi vì vừa xong luận văn tốt nghiệp, Tang Vô Yên liền đến trường khuyết tật thực tập. Cô ở trong trường, vì công việc chưa quen thuộc, nên thực tập cùng một thầy giáo họ Lí.

Đôi khi, thầy giáo Lí hợp, hoặc là phải dạy hai tiết học liên tục, cô liền ngồi một mình trong phòng ôn tập tiếng Anh.

Vào một ngày mưa, cô tình cờ gặp được Tô Niệm Khâm.

Mùa đông ở thành phố A ít khi có tuyết rơi, nhưng lại thường có mưa, có khi ba bốn ngày cũng không thấy nắng. Tâm tình của cô và thời tiết dường như có sự tương thông vậy, cho nên luôn luôn mệt mỏi. Ngay lúc cô đang ngẩn người nhìn cửa sổ, xa xa thấy Tô Niệm Khâm cùng một cô gái dùng chung một cây dù bước tới.

Mưa vẫn rơi. Một tay anh miễn cưỡng giữ dù, một tay nắm chặt gậy. Mà cô gái bên cạnh, nhẹ nhàng khoác lên cánh tay anh đang cầm dù. Cô dẫn đường giúp anh, chậm rãi xuyên qua sân thể dục theo đường mòn đi tới dãy phòng học.

Văn phòng ngoại trừ cô, còn có hai giáo viên đang sửa bài tập. Tang Vô Yên nhìn bọn họ một cái, vẻ mặt tức giận, đẩy cửa sổ ra, vươn cổ nhìn, liền thấy rõ ràng hành động của hai người họ dưới mưa. Động tác của hai người rất thân mật, nhưng lại không dư thừa. Vừa lúc đi đến dưới lầu, nên cái gì Tang Vô Yên cũng không thấy được. Đợi một lát, cô gái kia cầm dù bước đi, bỏ lại một mình anh.

Biết anh sắp lên tới đây, Tang Vô Yên lập tức đóng cửa sổ, đi đến bàn làm việc của thầy giáo Lí ngồi xuống, còn cầm một cuốn SGK, làm bộ đang xem. Thầy giáo Ngô là thầy dạy nhạc, ngẩng đầu nhìn Tang Vô Yên một cái, ánh mắt rơi xuống sách trong tay cô, vẻ mặt kỳ quái đứng dậy.

Tang Vô Yên thấy vậy mới phát hiện mình cầm ngược sách. Vì thế, hướng thầy giáo Ngô cười ngây ngốc, vội vàng sửa lại.

Sau đó, cô thỉnh thoảng hướng mắt ra cửa, một lúc lại hướng mắt vào cuốn sách trên tay.

Anh đi rất chậm, một lúc lâu mới lên tới nơi, hơn nữa đi rất nhẹ nhàng. Đợi anh đi đến cửa văn phòng. Hai thầy giáo chào hỏi anh: “Thầy giáo Tô đến rồi à. Mưa lớn không?”

Tô Niệm Khâm gật gật đầu, chống gậy đi đến bàn mình. Anh buông gậy, còn cây dù đang cầm bên lại khiến anh khó xử.

Dù vẫn còn hơi ướt, nếu cứ để như vậy, chắc sẽ làm dơ sàn. Nếu mở ra như vậy thì đến tan học rất nhiều người, sẽ gây cản trở người khác. Anh đối với văn phòng này cũng không phải quen thuộc lắm, nhất thời không biết nên để chỗ nào. Mà anh càng không muốn nhờ người khác giúp đỡ. (sĩ diện quá đi)

Hai thầy giáo kia không hề phát hiện ra khó xử của anh, nhưng Tang Vô Yên lại chú ý tới.

Tang Vô Yên đi qua: “Thầy giáo Tô, tôi giúp thầy để qua thùng bên kia.”

Anh vốn không biết trong văn phòng còn có một người nữa, huống chi người này lại là người lần trước bị anh mắng qua, Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên cầm lấy dù trong tay anh, không nghĩ tới anh lại không muốn buông tay. Cô ngỏ lời trước mặt nhiều người như vậy, vì thế bỏ không được, càng không thể cướp.

Hai người giằng co ba giây, tiếng chuông tan học chợt vang lên.

Nhìn mặt anh lạnh như băng, Tang Vô Yên liền cảm thấy mình thật sự là bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác. Chắc là hai vị thầy giáo biết rõ tính cách của anh, nên đã không quấy rối.

Chuông tan học vang lên trong nháy mắt, trên hành lang truyền đến những âm thanh trẻ nhỏ vui đùa. Mắt thấy dòng người sắp chạy đến bên này. Tang Vô Yên âm thầm suy nghĩ trong lòng: đếm đến ba, nếu anh vẫn là như vậy, mình sẽ quay đầu bước đi.

Cô vừa đếm đến hai, Tô Niệm Khâm đột nhiên buông dù ra, thản nhiên nói: “Làm phiền.”

Hai chữ “làm phiền” làm cho Tang Vô Yên kinh ngạc đến há miệng thở dốc, lát sau mới trả lời lại: “Không có gì.”

Cô trở lại chỗ ngồi liền nhớ lại hành động của anh. Có lẽ người này không chỉ có tính cách nóng nảy mà bề ngoài còn rất lạnh lùng. Nếu người khác nhìn thấy anh cùng một cô gái tranh này nọ, quả thật rất mất mặt.

Thầy giáo Lí vừa hết tiết đi vào văn phòng, Tang Vô Yên vội vàng đứng dậy chào. Cũng không nghĩ rằng, thầy giáo Lí nói với Tô Niệm Khâm: “Thầy giáo Tô, ngại quá, tiết sau là môn chữ nổi của thầy, tôi muốn

mượn mấy phút. Trường học vừa ra thông báo, muốn lập tức báo cho học sinh biết lịch nghỉ tết nguyên đán, có được không?”

Thầy giáo Lí ở trong trường nổi tiếng là tốt bụng. Tuy rằng Tô Niệm Khâm gặp nhiều khó khăn, dầm mưa đến trường vì một tiết học này, cũng không do dự, gật đầu nói: “Không thành vấn đề.”

Thầy giáo Lí được câu trả lời ưng ý, liền cầm lấy cặp đi ra cửa, đi được một nửa lại quay trở lại chỗ Tang Vô Yên nói: “Tiểu Tang, em có việc gì không? Nếu em có việc khác thì đi trước đi.”

“Dạ.” Tang Vô Yên nói.

Nhưng cô một chút cũng không muốn rời đi. Ở trường cũng không có tiết. Bởi vì đi thực tập, bên phòng thu cũng đã xin phép. Nếu bây giờ trở về, cũng chỉ là ngồi ở nhà canh cửa, cực kỳ chán, còn không bằng ở trường vui hơn.

Sau khi chuông vào tiết vang lên, Tang Vô Yên trở lại chỗ ngồi.

Bàn công tác của Tô Niệm Khâm và thầy giáo Lí đặt đối diện nhau. Cho nên, hai người hiện tại vừa vặn cũng mặt đối mặt.

Tang Vô Yên lại bắt đầu nằm bò trên bàn, ngẩn người. Mà Tô Niệm Khâm từ trong ngăn kéo lấy ra một cuốn sách chữ nổi, mở sách ra, bắt đầu đọc. Hai tay của anh đặt trên sách, nhịp nhàng di chuyển hai tay.

Đây là tiết thứ tư, hai giáo viên kia đã vào lớp, mấy giáo viên không có tiết cũng về hết. Văn phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ. Tô Niệm Khâm không đi là vì vừa rồi thầy giáo Lí nói muốn mượn tiết một chút, cũng không có nói lấy nguyên tiết, cho nên vạn nhất thông báo xong, anh lại phải lên lớp dạy tiếp.

Bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, nước mưa tạt vào cửa sổ tạo ra âm thanh tí tách.

Tang Vô Yên rảnh đến không biết làm gì nên lấy những cuốn sách bàn bên cạnh của thầy giáo Ngô mà đọc. Thầy giáo Ngô là giáo viên dạy ngữ văn, chỉ toàn sách tham khảo ngữ văn. Chỗ có nếp gấp là điển tích “Ô Y hạng” (Ngô Ô Y) của Lưu Vũ, từ nhỏ Tang Vô Yên đã rất hứng thú với thơ. Trước kia, nhà Ngụy Hạo có một đĩa CD ngâm ba trăm bài thơ nhà Đường, kết quả cô mượn về nhà nghe. Ngụy Hạo cũng không lấy lại.

Bài “Ô Y hạng”* cô cũng nghe qua, nhưng không nhớ rõ, vì thế bất tri bất giác ngâm ra:

Chu Tước kiều biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yến,

Phi nhập tầm thường bách tính gia.

Bởi vì cô học ngành tâm lý học trường khoa học tự nhiên, nên đã rất nhiều năm không tiếp xúc qua loại thơ cổ này. Bỗng nhiên nhớ tới chuyện này, khó tránh khỏi có chút cảm thán, vì thế cô đọc lại lần nữa.

Âm thanh cô đọc thơ rất nhỏ, giống như là lầm bầm lầu bầu. Nếu đứng cách vài bước căn bản không nghe thấy. Nhưng mà người ngồi đối diện Tô Niệm Khâm lại nghe rõ ràng. Khi cô đọc đến “Ô y hạng khẩu tịch dương tà” Tô Niệm Khâm rốt cục không thể nhịn được nữa nói: “Đây đọc là hà.”

“A? Cái gì?” Tang Vô Yên ngơ ngác.

“Ô y hạng khẩu tịch dương hà.”

“Rõ ràng chính là mặt trời chiều tà.” Tang Vô Yên nhú mày, chuẩn bị đem sách đưa tới trước mặt anh, cho anh tận mắt nhìn, sách rõ ràng viết chính là viết nghiêng chữ “Tà”, nhưng động tác đến giữa không trung lại lặng lẽ thu hồi.

“Tôi biết là tà, nhưng ở trong câu thơ này hẳn là đọc thành thanh thứ ba.” Tô Niệm Khâm thần nhiên nói.

Anh thường có thái độ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, sửa đọc của Tang Vô Yên như vậy, có thể thấy được anh rất bực mình khi nghe cô lặp đi lặp lại lỗi sai đó.

“Ách?” Tang Vô Yên hơi lung túng, “Thật không?”

Học nghệ không tinh, mất mặt gia đình. Cô cần cần môi, quyết định hòa nhau một ván.

“Lúc tôi học năm hai có đi qua nơi được gọi là ngõ Ô Y.” Cô vừa nói vừa xem xét Tô Niệm Khâm, phát hiện động tác anh đọc chữ nổi so với vừa rồi chậm rất nhiều, có lẽ là đang nghe cô nói chuyện. Vì thế, cô cố gắng nhớ lại những chuyện liên quan tới ô y hạng.

“Nghe hướng dẫn du lịch nói tôi mới biết được nguyên lai Vương Hi và Vương Hiến chính là Vương Tạ trong ngõ Ô Y. Hơn nữa Vương Hiến kia phong lưu muốn chết, còn làm cái thuyền gì gì đó trong điển tích thành thật.”

Tô Niệm Khâm bổ sung: “Kêu Đào Diệp Độ.”

Hình như hôm nay tâm tình anh đặc biệt tốt, hay là đối Tang Vô Yên nói chuyện cảm thấy hứng thú, Tô Niệm Khâm cứ nhiên phá lệ nói chuyện với cô một cách bình thường.

Tang Vô Yên cười ha ha.

Mà tay Tô Niệm Khâm đang đọc chữ nổi dừng lại, ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở nơi khác, không biết nghĩ cái gì, có chút thất thần. Một lát sau, anh mới đặt sự chú ý lại vào cuốn sách.

Không khí lại trầm mặc như trước, giống như cuộc đối thoại vừa rồi không hề xảy ra. Sắp đến mười hai giờ, vì tránh đi xe trong giờ cao điểm, Tang Vô Yên quyết định dọn dẹp một số thứ, đi xuống lầu, nhìn lên trời, suy nghĩ một chút lại trở về văn phòng ở lầu hai.

Cô đi đến thùng nhỏ kế bên cửa, cầm lấy dù của Tô Niệm Khâm, đặt vào tay anh: “Dù của anh, nhớ đem theo, trời vẫn còn mưa.”

Nếu cô không đưa cho anh thì chắc là anh cũng không tìm ra được.

*Bây giờ xin trở lại xuất xứ của điển “Ô y hạng”. Đó là nhan đề một bài thơ hoài cổ rất nổi tiếng của Lưu Vũ Tích (772-842) đời Đường, nguyên văn như sau :

Chu Tước kiêu biên dã thảo hoa

Ô y hạng khẩu tịch dương tà

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yển

Phi nhập tầm thường bách tính gia.

Tần Đà dịch :

Bên cầu Chu Tước cỏ hoa.

Ô y đầu ngõ, bóng tà tịch dương.

Én xưa nhà Tạ, nhà Vương

Lạc loài đến chốn tầm thường dân gia.

“Ô y hạng” nghĩa là ngõ áo đen, ở huyện Giang Ninh (Nam Kinh ngày nay). Thời nhà Tấn trung hưng, họ Vương (Vương Đạo), họ Tạ (Tạ An) là hai nhà quý hiển ở đây, con em họ đều mặc áo đen nên người ta gọi con đường có nhà hai họ ấy ở là “Ô y hạng” (chữ “Ô” ở đây chỉ có nghĩa là màu đen). Bài thơ này không hề nói gì đến con quạ cả mà chỉ nói đến con chim én (yển), ý rằng ngày trước ở lâu đài họ Vương, họ Tạ, chim én đến làm tổ rất nhiều mà bây giờ thì bay vào nhà dân dã tầm thường ẩn trú; cảnh quý hiển của Vương, Tạ đâu còn nữa, lâu đài xưa cũng đổ nát điêu tàn. Tuy nhiên chủ đích của tác giả không phải vịnh chim én (yển) mà chỉ mượn chim én để nói lên nỗi niềm hoài cổ.

10. Chương 10

Chưa tới một tuần, Tang Vô Yên liền quen với thầy giáo Tiểu Vương, mới phân công tới năm trước.

“anh không phải là giáo viên như chúng ta.” Lúc bàn luận chuyện của Tô Niệm Khâm, Tiểu Vương nói.

“Là sao?”

“Ban đầu môn chữ nổi do cô Trịnh dạy, nhưng lại nghỉ phụ sản, thầy Từ lại về hưu. Trường học vốn là muốn mời cô trở lại. Ai ngờ cô ấy lại về quê ngoại dưỡng thai, liền thiếu giáo viên. Sau đó hiệu trưởng Bùi cùng thầy Tô rất thân, vừa vặn mời anh đến dạy thay, nên chỉ dạy nhiều nhất là nửa năm thôi.”

“Vậy anh làm nghề gì? Dạy học ở trường khác à?”

“Không biết.” Tiểu Vương lắc đầu, “Anh cũng chưa bao giờ nói chuyện phiếm cùng chúng ta.”

“Oh.”

“Nhưng mắt anh như vậy, có thể làm được gì?” Tiểu Vương hỏi lại.

Tang Vô Yên nhún nhún vai, tay xoay xoay cây bút trên tay, hồn bay tới nơi khác.

Lúc học tiểu học, cô cũng không cao lắm. Mỗi khi xếp hàng trong tiết thể dục, cô luôn đứng hàng đầu tiên sau một vài người. Bất luận tiết học thể dục nào thì Hoàng Tiểu Yến luôn đứng bên cạnh cô. Hai cô bé có vóc dáng và tính cách cũng gần giống nhau. Nhà Hoàng Tiểu Yến cũng gần nhà cô, hai người thường đi về chung, nên trong khoảng thời gian học tiểu học hai người luôn đi với nhau như hình với bóng.

Có một năm, cô và Hoàng Tiểu Yến gặp một chuyện rất đặc biệt ở nhà ga. Anh ấy tuy hai mắt đều mù, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ta. Bởi vì bộ dáng anh nhìn rất được, hơn nữa lại thân thiện dễ gần, lâu lâu lại có một vài người đến gần anh, hỏi xem anh cần giúp gì không, kể cả Hoàng Tiểu Yến cũng chạy lại giúp đỡ.

Hoàng Tiểu Yến rất khác cô, xưa nay đều rất chín chắn, lại thông minh hòa nhã. Không đến vài ngày, có thể thân mật nói chuyện.

Kỳ thật, Tang Vô Yên vẫn muốn hỏi anh: “Sinh ra đã mù, nếu người ta nói màu lam hoặc màu đỏ, anh có biết màu gì không?” Trong môn sinh vật, cô có học qua bệnh mù màu xanh và đỏ, người cảm thấy màu xanh và màu đỏ rất giống nhau.

Cô vẫn tò mò, nếu người mù hoàn toàn thì có thể phân biệt màu sắc không.

Nhưng Tang Vô Yên không dám hỏi. Nói chung là Tang Vô Yên chưa từng nói chuyện với anh.

Tính cách Tang Vô Yên hồi nhỏ rất khác bây giờ. Trong nhà cô có thể hi hi ha ha không sợ ai hết, nhưng vừa ra khỏi cửa thì ỉu rù. Khi ở bên ngoài, cô chú hay ngay cả bạn học và thầy cô trong lúc khi cô chưa kịp chuẩn bị mà đã hỏi cô, tìm cô lập tức đập kinh hoàng. Sau đó lời nói trở lên không rõ ràng (lấp bắp).

Theo lời bà Tang nói, chính là một người không khôn khéo, miệng lại không ngọt. Tóm lại là người không ai thích.

Năm lớp 6, Hoàng Tiểu Yến bắt đầu biết đến triết lý của tình yêu — thích cái gì thì sẽ dũng cảm đi tranh lấy. Lúc ấy, tình yêu học đường không phải không có, mọi người tỉnh tỉnh mê mê. Sau giờ học mà một nữ sinh cùng nam sinh đi chơi, lập tức tung ra tin đồn.

Tang Vô Yên hơi hướng nội, lại hơi ngốc. Cô thấy, Hoàng Tiểu Yến đối anh chàng mù có tâm tư khác.

Lúc học THCS, ba của Hoàng Tiểu Yến phải chuyển công tác đến xưởng đồ chơi. Chỗ ở mới cách thành phố cũng hơi xa, Hoàng Tiểu Yến không còn lời kéo cô thuận đường đi ngang qua nhà ga kia nữa. Nhưng lâu lâu Tang Vô Yên lại tình cờ gặp được anh chàng mù, trên khuôn mặt luôn xuất hiện nụ cười ấy không bao giờ thay đổi.

Sau khi Tang Vô Yên vào trường mới, má Tang lúc nào cũng nghe cô nhắc tới Hoàng Tiểu Yến. Đơn giản là vì tổ quét rác của họ, có một nam sinh không chịu trách nhiệm vệ sinh, làm hại mỗi người trong tổ phải làm nhiều hơn, lại không dám nói cho giáo viên nghe.

“Nếu có Tiểu Yến, chắc chắn không xảy ra chuyện này.” Tang Vô Yên ngượng ngùng nói.

“Vậy con nói cho cô giáo đi.” Má Tang nói.

“Con? Con không đi.”

Hoặc là lúc cô đi thu bài tập toán học, có một bạn học không chịu nộp. Cô nói cho cô giáo nghe, kết quả bạn học kia làm mặt lạnh với Tang Vô Yên hơn một tuần.

“Nếu có Tiểu Yến, tuyệt đối sẽ thay con xả giận.” Tang Vô Yên lại bắt đầu lải nhải.

Nhưng càng ngày Tang Vô Yên nhắc tới Hoàng Tiểu Yến càng ít. Trường hai người cách xa như vậy, gọi điện cho nhau cũng không thường xuyên, cũng ít gặp mặt, tình bạn sáu năm dần dần phai nhòa, nhưng Tang Vô Yên vẫn không quên tháng sáu hàng năm đều muốn mẹ cho tiền tiêu vặt để mua quà sinh nhật cho Hoàng Tiểu Yến.

Cho đến một ngày, Tang Vô Yên cùng mẹ cùng đi mua giày. Ở cửa gặp được mẹ Hoàng Tiểu Yến. Bà Hoàng vẻ mặt tiêu tụy. Ba người cùng đứng chờ đèn giao thông, nhìn Tang Vô Yên hết nửa ngày mới hồi phục tinh thần cười cười. Đại khái chỉ cảm thấy hơi quen quen, lại không nhớ Tang Vô Yên tên gì.

“Cô Lí, con là Tang Vô Yên, bạn học hồi tiểu học của Tiểu Yến.”

“Oh, bây giờ cao đến như vậy rồi àh.” bà Hoàng gật gật đầu, lại hướng bà Tang nở nụ cười.

Cha mẹ bình thường đều như vậy, luôn nghĩ con mình còn nhỏ, mà con người ta thì trưởng thành hơn.

“Tiểu Yến đâu? Đã lâu không thấy bạn ấy.” Tang Vô Yên lại hỏi.

Hỏi xong nửa ngày cũng không thấy bà Hoàng trả lời, mắt lại hơi đỏ.

“Tiểu Yến.....” Bà quay mặt qua chỗ khác, “Tiểu Yến nó bị bệnh.” Vừa mới dứt lời, nước mắt liền rơi xuống.

Hoàng Tiểu Yến bệnh, là ung thư não.

Ba tuần trước mới phát hiện được, muốn đưa đến Bắc Kinh để chữa bệnh. Lần này bà Hoàng trở về, muốn mượn tiền người thân.

Sau khi từ biệt, Tang Vô Yên đi được vài bước, quay đầu lại nhìn, thấy bà Hoàng vội vã đi vào đám đông, không nhận ra ai với ai nữa.

Trước kia, Tiểu Yến thường thích nói: “Nhức đầu quá.”

Mỗi lần Tang Vô Yên khóc nháo, thường nghe mẹ hướng ba kể tội: “Con gái ông lúc nào cũng khiến tôi nhức đầu.” Cho nên cô cũng không biết nhức đầu là cảm giác gì. Cô càng không thể hiểu được ung thư não là bệnh gì.

Nhưng mà hầu hết đứa trẻ hơn mười tuổi đều biết ung thư là bệnh nan y có thể chết người.

Về nhà tâm trạng cô rất buồn. Người lớn gọi ra ăn cơm, cô cũng không để ý. Cuối cùng sau khi ông Tang ôm cô đến bàn ăn mới phát hiện nước mắt của Tang Vô Yên đã rơi đầy mặt.

Hai người lớn nhìn nhau, không khỏi thở dài.

Cuối tuần, ông Tang cùng Tang Vô Yên đến nhà Hoàng Tiểu Yến, vừa vặn bà nội Hoàng Tiểu Yến đang nấu cơm. Tang Vô Yên thấy ba ra hiệu về trước, lấy phong thư trong tay cho bà nội Hoàng Tiểu Yến, hàn huyên vài câu rồi về.

Trong phong thư có năm trăm đồng.

Lúc ấy, năm trăm đồng đối với phòng bệnh người già bị phân liệt được chăm sóc có thể xem là con số lớn rồi. Nhưng mà đến sau này, mỗi khi nghĩ đến chuyện này Tang Vô Yên đều cảm thấy quá ít quá ít.....

Một năm sau, Hoàng Tiểu Yến chấm dứt trị liệu trở lại thành phố B. Tang Vô Yên tưởng là chuyện vui ai ngờ là chuyện buồn. Người lớn đều nói, giải phẫu không thể giúp được gì. Tế bào ung thư đã tiếp tục di căn.

Tình cảnh đó, Tang Vô Yên vĩnh viễn không quên được.

Cô tan học đi đến nhà Hoàng Tiểu Yến. Nhà Hoàng Tiểu Yến ở lầu 7, trên đường Đồng Sát, nằm trong khu náo nhiệt nhất. Tang Vô Yên đeo túi sách, một hơi chạy đi lên đến nơi thờ hồng hộc, vừa vặn nhìn thấy

Hoàng Tiểu Yến ngồi xổm trước đồng than tổ ong đã cháy hết. Bếp cũng đã tắt, toàn bộ hành lang đều nồng mùi khói.

Hoàng Tiểu Yến vừa châm lửa, vừa che cái mũi. Nước mắt ghen ứa ra.

“Tiểu Yến!” Tang Vô Yên kêu một tiếng.

Hoàng Tiểu Yến nghe thấy, quay đầu, nhìn thấy Tang Vô Yên, liền cười hắc hắc.

Đồng thời, bên trong một chú hơi thò đầu ra nhìn, tay ôm một đứa bé rất cẩn thận. Chú này, Tang Vô Yên gặp qua, là ba Hoàng Tiểu Yến. Về đứa bé kia, cô không biết.

“Đây là em gái tớ, mới hai tháng.” Hoàng Tiểu Yến cười cười.

Mắt Tang Vô Yên trừng lớn, hỏi: “Ruột?” Cô biết ông Hoàng là công nhân trong hầm mỏ, muốn sinh thêm là phải bỏ công tác.

“Đương nhiên là ruột. Chẳng lẽ hai chị em tớ nhìn không giống sao?” Hoàng Tiểu Yến nói.

Tang Vô Yên ở nhà Hoàng Tiểu Yến ăn cơm xong đã sắp đến khuya. Khi cha mẹ tới đón lưu luyến không chịu rời đi. Xuống tới dưới lầu, bà Tang đột nhiên nói: “Cha mẹ này đúng là quá đáng. Đứa nhỏ còn chưa hết bệnh, lại có đứa thứ hai rồi.”

Ông Tang nhìn con, lại ngược nhìn vợ, ý bảo bà đừng nói nữa.

Nhưng mà một câu như vậy, cùng với những gì vừa nhìn thấy ở hành lang và một bộ dạng chỉ còn da bọc xương nhưng luôn mặt vẫn nở nụ cười, tất cả những điều đó mãi khắc sâu trong trí nhớ của Tang Vô Yên.

Một ngày nào đó của mấy tháng sau, Tang Vô Yên nhận được tin Hoàng Tiểu Yến qua đời.

Đó cũng là một ngày mưa tầm tã.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Các cạc~~ ngẫu chịu khó đi

11. Chương 11

Đảo mắt đã đến nghỉ đông, sau cuộc thi nghiên cứu sinh, Tang Vô Yên trở lại quê nhà ở thành phố B.

“Con thi thế nào rồi?” Bà Tang hỏi.

“Không biết. Thật không biết.”

“Cái gì gọi là không biết?”

“Con cũng đâu phải là giám khảo, làm sao con biết được.”

“Chắc là làm bài không tốt rồi.”

“Oh, cho là vậy đi.” Quan điểm của cô là bình đến tướng đỡ, nước dâng đất chặn.

Nếu thật sự thi không tốt, vậy thì môn cuối cùng cô cũng không đi học nữa. Không biết tại sao nữa, đột nhiên cảm thấy học bài không có ý nghĩa, không muốn thi nữa. Hơn nữa cô căn bản không có ôn bài trước, môn chuyên ngành thì tạm tạm, nhưng tiếng Anh thì không qua được.

Sau cuộc đối thoại này, hai mẹ con không ai nói tiếp nữa.

Tiết mục đón năm mới cũng rất đơn giản, chính là ở nhà xem TV, đi thăm trường cũ, hoặc là đi theo ba mẹ thăm người thân, lúc rảnh rỗi lại đi xung quanh dạo phố.

Đầu tháng giêng, cô nhận được điện thoại nói là rất nhiều bạn cấp ba đều đã trở lại, buổi tối đi ra tụ tập một chút.

“Hứa Thiển cũng đến, hai người trước kia rất thân mà.” Lớp trưởng khích lệ cổ động.

“Hay là thôi đi.”

“Nhanh chút, chúng tớ chờ cậu.”

Bạn bè gặp mặt thì chỉ có ăn cơm sau đó đi karaoke. Mọi người kể lại chuyện cũ rồi lại hỏi thăm tình hình gần đây, mang lại cảm giác ngọt ngào như gia đình vậy.

Tang Vô Yên xuống xe bus quẹo vào một cửa hàng tiện lợi mua kẹo cao su. Lúc đi ra túi kẹo đột nhiên bị rút xuống. Chưa đến vài bước, liền thấy có hai người cũng đang chuẩn bị đi vào cửa hàng.

Hai người đó là Ngụy Hạo và Hứa Thiến.

Ngụy Hạo nhìn thấy Tang Vô Yên cũng hơi sửng sốt.

“Vô Yên.....” anh nói.

Tang Vô Yên không để ý, chuẩn bị xoay người bước đi.

“Tang Vô Yên!” Hứa Thiến lại hô to một tiếng, gọi Tang Vô Yên lại, lập tức hùng hổ chặn phía trước, “Cậu trốn cái gì?”

“Tôi không né ai hết, đường này cũng không phải cô xây, muốn đi hay ở lại là chuyện của tôi.” Vô Yên nói.

Ngụy Hạo bị kẹp ở giữa cũng không biết làm sao bây giờ.

“Cậu đừng lúc nào cũng đưa ra bộ mặt Ngụy Hạo làm chuyện có lỗi với cậu nữa,” Hứa Thiến nói: “Phải biết rằng, lúc đó trong ba người chúng ta, cậu mới là người thứ ba.”

Xem ra buổi gặp mặt hôm nay cũng không nên đến rồi.

Tang Vô Yên cười lạnh, lùi lại mấy bước xoay người bước đi.

Cô ra khỏi nhà mới có nửa giờ đã trở về, chắc mẹ sẽ thắc mắc. Vì thế, cô vào quán ăn để giết thời gian.

Lúc này là giờ cao điểm để ăn cơm, hơn nữa buôn bán của quán này lại tốt, vì thế phải chen ba tầng ngoài ba tầng trong, Tang Vô Yên mới kêu được một bát mì.

Trong quán rất ồn như một đài phát thanh vậy. Nếu vừa ăn vừa nói chuyện, có lẽ la đến khàn giọng luôn đối phương mới nghe thấy.

Ăn đến một nửa, radio phát ra một bài, mặc dù ở đây hơi ồn, nghe không được rõ, nhưng mà cô nhận ra bài này. Chính là giai điệu lần đó Tô Niệm Khâm đàn bằng piano. Tuy rằng bây giờ đổi thành nhạc cụ khác, còn có lời nhạc nhưng cô vẫn còn nhớ rõ.

Ấn tượng đã khắc sâu thì khó mà quên được.

Cô trước giờ đều rất khâm phục người biết sử dụng nhạc cụ. Huống chi là một người mù lại có thể đem piano đùa nghịch thuần thục như thế. Nếu nói lúc ấy giai điệu mang hơi hướng dân tộc, còn bây giờ khi nghe nguyên bài qua radio lại mang đậm phong cách cổ điển.

“Bài hát mọi người đang nghe chính là ca khúc mới nhất của Quan Quách, (Lương gian yển).” Người dẫn chương trình giới thiệu.

Sau khi ăn no nê, Tang Vô Yên bắt đầu đi tìm “Trương” CD , nhưng hết nửa ngày cũng không thấy bóng dáng đâu hết.

Tang Vô Yên sốt ruột hỏi cô bé trong tiệm.

“Tôi muốn tìm ca khúc của Quan Quách.”

“Tất cả đều ở đây.” Cô bé dẫn cô đi xem.

“Không đúng không đúng, cái mới nhất, mới ra đó.”

“Chị muốn “Lương gian yển” phải không?”

“Đúng, đúng, đúng.” Tang Vô Yên nói.

“CD đó chưa đưa ra thị trường, mấy ngày nay rất nhiều người đến hỏi qua.” Cô bé cười.

“Ồh.” Tang Vô Yên mắt mát.

“Bất quá,” Tang Vô Yên đang muốn rời đi, cô bé ở phía sau nói: “Bất quá, chị có thể đi lên mạng tìm.”

Lên mạng?

Cô là người mù mấy tính.

Cô chân trước vừa vào cửa, bà Tang liền hỏi: “Sao trở về sớm vậy?” Mỗi lần đi gặp bạn bè chưa tới mười hai giờ thì không trở về nhà.

“Không vui nên về trước.”

“Ngụy Hạo vừa gọi qua tìm con, nhắn lại nếu con trở về điện cho nó, nó tới tìm con.”

“Về sau, anh ấy gọi tới đều nói con không có ở nhà.”

“Con đối xử với người ta như vậy àh.”

“Con đối với anh ta như thế nào?” Tang Vô Yên hơi cao giọng.

“Đây là giọng điệu của con nói chuyện với người lớn sao?” bà Tang hơi giận, “Đừng ra về mọi người vừa nói là con thấy phiền, cái gì cũng không quen mắt. Người ta gọi đến đây tìm con, trả lời lại là đạo đức cơ bản của con người, đối với người xa lạ cũng nên làm như vậy, đừng nói con đã hai mươi mốt tuổi. Có một số việc đừng tưởng là mẹ không biết, Ngụy Hạo người ta đối với con có thể tính”

“Mẹ! đừng nói nữa, xin mẹ đó.” Miệng cô nói là xin, nhưng vẻ mặt lại không kiên nhẫn.

“Hơn nữa chuyện này không liên quan gì tới mẹ.” Tang Vô Yên bổ sung.

Bà Tang càng giận: “Ông Tang, nhìn xem con gái của ông kia, nói cái gì không liên quan gì tới tôi. Vậy mà cũng có thể nói àh, tôi nuôi cô hai mươi mấy năm là nuôi không hảo. Nói cô có hai câu thôi đã nổi giận với tôi.”

Hai mẹ con đều là người tính nóng.

Ông Tang cũng không muốn tham gia chiến tranh, cười ha ha, xem như xong việc.

Ngay tại thời điểm gây cấn, chuông cửa vang.

Người ấn chuông là Ngụy Hạo.

Ông Tang và ba của Ngụy Hạo dạy cùng một trường đại học. Hai nhà đều là giáo sư lâu năm trong trường, lầu trên lầu dưới, cho nên cũng thường hay qua lại hỏi thăm.

Ông Tang mở cửa, giống như không có việc gì mời Ngụy Hạo vào. Ngụy Hạo đứng ở cửa, tựa hồ nghĩ thấy được mùi thuốc súng trong nhà, đi hay ở đều khó.

Sắc mặt bà Tang so với tắc kè thay đổi còn nhanh, “Tiểu Hạo, con đến tìm Vô Yên phải không, nó vừa trở về.”

Tang Vô Yên, một bộ dạng không muốn tiếp, trực tiếp xoay người vào phòng.

Bà Tang vẻ mặt ôn hoà nói: “Cô cùng chú Tang muốn đi siêu thị mua chút đồ. Người trẻ tuổi các con trò chuyện đi.” Lời kéo ông Tang thay đổi quần áo liền đi ra cửa.

Tang Vô Yên đóng cửa phòng ngủ, đợi nửa ngày, đột nhiên muốn đi toilet, lại không biết bên ngoài còn có người không. Cô dán người lên cửa, nghe ngóng nửa ngày, phát hiện bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có.

Bản năng sinh lý thắng lý trí, cô dứt khoát mở cửa, nhìn chung quanh một vòng, không có người. Đi vài bước, đột nhiên phát hiện Ngụy Hạo ngồi trên sofa.

Anh nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh, sau đó thấy anh chậm rãi bước tới.

“Vừa rồi Thiến Thiến nói có bạn mời ăn cơm, bảo anh đưa cô ấy đi. Anh không biết là các em cùng học cấp ba.....”

“Tôi là người thứ ba sao?” Tang Vô Yên đột nhiên cắt ngang lời anh.

“Em đừng nghe cô ấy nói.”

“Em là bên thứ ba sao? Ngụy Hạo?” Tang Vô Yên nhìn anh chăm chăm.

12. Chương 12

Ngụy Hạo không nói gì.

Tang Vô Yên thấy anh tỏ thái độ từ chối cho ý kiến, “hừ”, xoay người hướng đến cửa lớn.

Khi quay bước đi cảm thấy rất sảng khoái, Tang Vô Yên hoàn toàn quên mất nhu cầu sinh lý đang cần phát tiết, chạy đến đường lớn, mới bắt đầu nôn nóng.

Cô tìm tiệm KFC, muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề, có gì suy nghĩ sau. Ngộ nhỡ Ngụy Hạo còn chưa đi, hoặc là mẹ cô lại muốn tiếp tục giao chiến, suy ra nhà chưa thể về.

Trong ngoài đều khó khăn.

Cô chỉ có thể đến nhà Văn Dao, bạn học của cô, ở nhờ thôi. May mắn, lúc này ở nhà chỉ có mình Văn Dao. Thấy Văn Dao đang lên mạng, Tang Vô Yên nhanh trí nói: “Trên mạng có thể tìm nhạc không, nếu được, cậu giúp tớ tìm một bài đi.”

Hai người nhìn vào máy tính, đánh ba chữ “Lương gian yển”.

Hiện ra rất nhiều mục, nhưng mà Tang Vô Yên đều thử nghe hết, cùng không có đầy đủ nguyên bài, đều chỉ có nửa đoạn.

Từ trong loa phát ra giai điệu, tuy nói chỉ có nửa đoạn nhưng số lượng người vào nghe thì càng ngày càng tăng.

“Nghe rất hay.” Văn Dao tán thưởng

Tang Vô Yên thở dài. Quả thật rất hay, nhưng lại không mang lại cảm giác như lúc Tô Niệm Khâm tự tay đàn.

Văn Dao không biết cho nên nghĩ đến cô vì không tìm được nguyên bài hát mà buồn, đang muốn an ủi cô, lại nhìn đến tên nhạc sĩ, lẩm bầm: “Lại là Nhất Kim viết.”

Tang Vô Yên nghe vậy, cũng nhìn vào màn hình.

Tuy nói chỉ có nửa bài, nhưng mà lời thì hát hết. vì thế đã có một bạn trên mạng post lên lời bài hát.

Lương gian yển

Ngoài cửa sổ chân yển đi xiêu vẹo, hai hai bay lên, giữa nước biếc các nhà.

Trước đây Vương Tạ, tầm thường đường ruộng, đều là cố hương.

Lương gian yển, trước nhìn trộm,

Có người phiền muộn hoàng hôn,

Nghe gió nghe mưa nghe triền miên.

Lá đào chồng là đào, gió xuân vô hạn.

Con cháu Vương gia đi bến đò,

Có lá đào cười, tiếng Yển ân cần.

Hai chuyện vui, cảm thấy mình gặt hái,
Nhưng vượt không chỗ nào khổ, nhẹ nhẹ mật ngọt.
Kéo dài.

Trăm ngàn năm sau, có ngõ Ô Y, có độ điệp độ, có lương gian yên.

Phong lưu.

Mây khói trên giấy, có tình trên thơ, có ý trong tranh, có tiên trong lòng.

Chân đi xiêu vẹo.

Hàng năm tới đây, có ngói lợp nhà, có sào dưới hiên, bùn mới hàm cũ.

Chỉ người dưới cửa sổ này, đứng thật lâu sau,

Nghe tiếng Yến cùng mị quyên.

Qua đào tươi đẹp, lại là liễu tàn, yến yến.

Qua hoàng hôn, lại là sáng sớm, mỗi ngày.

Qua đầu xuân, lại là trẻ thu, hàng năm.

Oanh oanh yến yến, ngữ ngữ Yên Yên,

Sớm sớm lú lo tròn tròn.

Rõ ràng sâu kín, tâm tâm niệm niệm,

Cần cần tha thiết kéo dài.

Càng xem xuống, càng cảm thấy có chút khéo. Lời bài hát lại đề cập đến câu chuyện xưa về Vương Hiến mà cô và Tô Niệm Khâm nói qua, vừa có ngõ Ô Y cùng đào điệp độ.

“Cậu nói ai viết?” Tang Vô Yên hỏi.

“Nhất Kim.” Văn Dao chỉ chỉ phía bên phải của màn hình.

Tang Vô Yên đột nhiên thẳng đứng dậy, hơi nghi ngờ. Nhưng ngay lập tức, chính mình đem nó phủ định: Không có khả năng, rất..... Không thể tin được.

Đến dưới lầu nhà cô cũng đã là mười một giờ tối, nhìn lên dãy nhà của mình đều tắt hết, mới an tâm vào nhà.

Cô mở đèn trên bàn học, dùng năng lực phân tích logic của mình, đem những chuyện của Tô Niệm Khâm và Nhất Kim mà mình biết viết hết ra giấy.

Thứ nhất: ngày mà Nhất Kim nhận phỏng vấn của Nhiếp Hi, cô ở đài gặp Tô Niệm Khâm.

Cô gật đầu, cuối dòng ghi ✓ một cái.

Thứ hai: Chính là bài hát này, cô lần trước nghe Tô Niệm Khâm đàn qua.

Cô lại gật đầu, lại vẽ ✓.

Thứ ba..... thứ ba.....

Hình như không có cái thứ ba.....

Chỉ có hai điểm giống nhau thì không thể nói lên được gì. Tang Vô Yên cắn cắn cắn bút, lại ghi thêm một cái.

Thứ ba: Nhất Kim cùng Tô Niệm Khâm đều ở thành phố A.

Không biết, Tang Vô Yên lắc đầu, đánh dấu X. Ở thành phố A có nhiều người ở như vậy, cô cũng là một trong số đó.

Còn vấn đề nào có thể phân biệt Tô Niệm Khâm có phải là Nhất Kim không. A, chính là Nhiếp Hi, chị ấy đã từng phỏng vấn qua Nhất Kim, tiếp xúc nhiều như vậy, chị hẳn hoàn toàn có thể phân biệt giọng Tô Niệm Khâm.

Suy nghĩ xong, tâm tình trở nên tốt hơn.

Liên tục mấy ngày, hai mẹ con cũng chưa giải hòa, cô làm gì mẹ cũng không vừa ý.

Cô cũng không muốn ra khỏi cửa, miễn cho gặp Hứa Thiển và Ngụy Hạo, lại bị người ta chỉ vào mũi nói cô là kẻ thứ ba.

Đây có thể là một ví dụ tốt cho câu trong ngoài đều khốn đốn?

Sơ sơ đã bảy ngày trôi qua, rất nhiều bạn đều vì bận việc công việc đã trở về trường. Tang Vô Yên muốn trở lại thành phố A, miễn cho cứ ở nhà sớm muộn gì cũng ghen ra bệnh.

Về lại trường cô liền hối hận. Tết năm nay đến trễ, mừng chín vừa vặn là ngày 14 /2. trong trường học, tất cả cặp đôi đều là tìm cơ để có thể trở về trường trước thời gian, đón lễ tình nhân.

Nhưng Trình Nhân vẫn chưa trở lại. Tang Vô Yên cả ngày không có việc gì làm, liền đăng ký một tài khoản QQ, làm quen bạn ở QQ cũng tốt, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Tuy rằng cô đối với Internet không thành thạo, đánh chữ cũng chậm, tốt xấu cũng là học qua hai ba năm cũng có thể thông qua được. Cô bắt đầu quen nhiều bạn hơn. Lúc ăn cơm, cũng mở QQ, lúc nào cũng dán hai mắt vào nó.

“Cậu thành quý rồi àh.” Trình Nhân nói.

“Không thành ma không sống nổi.”

Buổi tối, thầy Lí ở trên mạng nhắn lại: “Cô giáo Tang, mong cô có thể giúp tôi một chuyện, chuyện nhỏ thôi.”

Thì ra, trong lớp khiếm thị có em nhỏ tên Tô Tiểu Vi, là một cô nhi sống ở trại trẻ mồ côi trong thành phố A. Ngày mai là sinh nhật bé, năm trước thầy Lí đáp ứng cô bé trong ngày sinh nhật sẽ tặng quà và bánh kem cho bé, nhưng mà thầy Lí vừa bận về nhà. Cho nên muốn Tang Vô Yên đi xem cô bé một chút.

Tang Vô Yên vẻ mặt hớn hở: “Không thành vấn đề.”

Cô chỉ là đi theo thầy Lí thực tập, có thể gọi là phó chủ nhiệm lớp, lâu lâu mới có một nhiệm vụ.

Tang Vô Yên còn hào phóng nói: “Tớ cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tình yêu.”

Trình Nhân liếc mắt một cái, “Tim cũng thiếu?”

Cô trước kia không biết Tiểu Vi có hoàn cảnh như vậy, chỉ cảm thấy Tô Niệm Khâm ở trên lớp, đặc biệt thiên vị cô bé này. Có lẽ hai người đều họ Tô, trước kia Tang Vô Yên còn hoài nghi hai người có họ hàng với nhau. Hiện tại nhớ lại, có lẽ Tô Niệm Khâm sớm biết hoàn cảnh của Tiểu Vi.

Lại nói, trại trẻ mồ côi bình thường có loại thói quen, đứa nhỏ do một cô chăm sóc, cứ một năm lại đổi một lần. Giống như, năm nay đến phiên cô Ngô, vì thế những đứa bé được nhận vào năm nay đều mang họ Ngô. Sinh nhật cũng gần nhau, trừ phi lúc bị vứt bỏ có người còn tốt bụng ghi lại ngày sinh nhật.

Tang Vô Yên mang theo bánh kem đến viện gặp Tiểu Vi, phát hiện bé Vi đang ăn cùng một nhóm bé.

Tô Niệm Khâm cư nhiên lại ngồi bên cạnh.

Dì Trương trong viện bên cạnh cười giải thích: “Thầy Tô, vừa mới tới.”

Tang Vô Yên lần đầu tiên tới đây, hơi tò mò, thừa dịp bọn nhỏ đang dồn lực chú ý vào hai cái bánh ngọt, liền cùng dì Trương tán gẫu.

“Nếu đứa bé không bị khiếm khuyết gì hết, thì bình thường ở nơi này không bao lâu sẽ có người nhận nuôi.” Dì Trương dừng một chút giải thích, “Có khi là bị lạc đường, mấy hôm trước công an có đưa hai đứa bé đến, là bị lừa bán, không tìm được cha mẹ, tạm thời ở nơi này. Nhưng đa phần, đều bị cha mẹ vứt bỏ.”

“Vi bị bệnh?”

Di Trương gật đầu, “Trời sinh có chỗ thiếu hụt, hoặc là vốn muốn sinh bé trai, lại sinh bé gái liền vứt bỏ sinh đứa khác.”

“Thiên hạ có cha mẹ như vậy sao?” Tang Vô Yên oán giận.

“Kỳ thật cũng có nỗi khổ, không có tiền chữa bệnh cho đứa nhỏ, đành phải ném cho chính phủ. Cháu xem đứa bé kia.” Tang Vô Yên nhìn hướng di Trương chỉ, có đứa bé mười tuổi đang ôm một bé nhỏ hơn. Bé lớn hơi gầy, đang liếm bơ trên miệng, cười ha ha.

“Lúc tám tuổi thấy bé ở cửa Uy ban, bệnh tim từ nhỏ, chúng ta đưa đi Bắc Kinh làm phẫu thuật hai lần, mới cứu được. Phí chữa trị không dưới năm mươi vạn, cháu xem, bao nhiêu gia đình có thể gánh chịu số tiền này. Nếu lúc ấy không đưa tới, nói không chừng đứa nhỏ sớm không còn, nhà cũng suy sụp. Mỗi nhà mỗi cảnh.” Di Trương cảm thán.

Lúc hai người đang nói chuyện, Tô Niệm Khâm chống gậy đứng bên cửa sổ, vẻ mặt ảm đạm, không biết anh suy nghĩ cái gì.

“Vậy họ có tìm lại cha mẹ mình không?”

“Có, nhưng không nhiều lắm. Đa số vẫn là chờ bị nhận nuôi. Nhưng con người ai cũng có tư tâm mà, đứa nhỏ được nhận nuôi phần lớn đều là khỏe mạnh, hơn nữa còn nhỏ tuổi, không biết việc gì. Giống như Tiểu Vi, bị khiếm thị, lại mười tuổi, hy vọng không lớn. Chỉ hy vọng học thật tốt, lớn lên có thể nuôi sống chính mình. Nếu không được, liền lưu lại ở đây làm việc. Cháu nhìn đứa trẻ lớn nhất kia,” di Trương nói là bé lớn lúc này. “Thành tích tốt lắm, thầy cô trong trường kêu thi vào đại học, chỉ cần thi đậu, chúng ta đều cho bé học tiếp.”

Rời khỏi trại mồ côi, Tang Vô Yên cứ nghĩ rằng sẽ chia tình cảnh thì sẽ cảm thấy thỏa mãn, không ngờ lại cảm thấy nặng nề hơn.

Cô và Tô Niệm Khâm cùng nhau rời khỏi. Cô đi phía trước quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm. Anh lúc nào cũng giữ khuôn mặt đó.

“Anh đi đâu vậy, tôi tiễn anh.” Tang Vô Yên hỏi

“Không cần.” Tô Niệm Khâm tìm ghế ven đường, ngồi xuống.

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Anh ngậm miệng không nói, Tang Vô Yên đành phải tự mình nói tiếp tục.

“Anh có phải là Nhất Kim không?”

Tang Vô Yên nói xong, quan sát biểu tình Tô Niệm Khâm, một bộ dạng vững như Thái Sơn, tựa như không nghe thấy gì hết, mặc kệ cô.

Cô liền nổi nóng, “Cho dù không muốn thừa nhận, anh cũng nên trả lời lại. Làm như nói chuyện với tôi sẽ bị bệnh dịch vậy.” Tang Vô Yên nói chuyện hơi nhanh, chưa gì đã tung ra cả một đoạn dài.

“Cô đi đường cô, tôi ngồi ở chỗ này cũng không gây trở ngại. Nhưng mời cô đừng đứng trước mặt tôi nữa, cũng đừng phiền tôi.” Tô Niệm Khâm hơi bực

Nhìn anh tức giận, Tang Vô Yên đột nhiên vui vẻ, “Thầy Tô, chỗ thầy nói là chỗ nào a, vừa rồi tôi đi phía trước anh, nhưng bây giờ là anh ngồi tôi đứng, ngay cả ghế cũng anh chiếm trước, nhưng mà đường này cũng không phải nhà anh xây, chỉ cần tôi thấy thích, tôi đứng chỗ nào đều được.”

Tô Niệm Khâm nhắm mắt lại không muốn nói nữa. Anh một người đàn ông không muốn cùng một cô gái cãi nhau trên đường.

Tang Vô Yên thấy anh có ý lùi bước, liền ngồi xuống. Tô Niệm Khâm phát hiện kẻ bên có người xê dịch, tránh sang một bên.

“Tôi đưa anh đi.”

Anh ta không có phản ứng.

“Anh ngồi như vậy cũng không tốt. Trời sắp tối rồi, sắp ăn cơm chiều. Có người đón anh sao?”

Anh ta không lên tiếng.

“Anh một mình ngồi ngốc ở đây không buồn àh? Tôi có thể cùng anh nói chuyện.”

Anh ta nhắm mắt dưỡng thần, tiếp tục trầm mặc.

“Anh nghĩ như vậy rất cool àh?”

Tang Vô Yên nói nửa ngày, nhưng anh cũng không tỏ thái độ gì, không khỏi không phục, “Này, sao anh không nói chuyện?”

“Tôi dường như cũng có quyền không nói.” Tô Niệm Khâm mở miệng phản kháng, sau đó lại khép miệng lại không nói một chữ nào nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cạc cạc cạc cạc~~ ngẫu nhiên cảm thấy kiêu ngạo

13. Chương 13

Tô Niệm Khâm vốn muốn chờ cô rời đi, sau đó mới gọi điện kêu người tới đón. Không nghĩ tới Tang Vô Yên cứ nhiên ngồi chờ cùng anh.

Mùa đông ở thành phố A tuy không có tuyết rơi, nhưng ở bên ngoài cả ngày cũng sẽ thấy lạnh. Trại mồ cô cách đại học A không xa, cách đây mấy dãy nhà là phố ăn ở cửa bắc của đại học A. Ở đó, sinh viên rất nhiều nên thường có vài người trẻ tuổi đang đi bỗng quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm, lại nhìn nhìn Tang Vô Yên.

Buổi tối ngày lễ tình nhân, cặp đôi ngày càng nhiều hơn. Hai người bọn họ ngồi như vậy giống như người yêu đang giận hờn.

Tang Vô Yên ngồi một chút liền cảm thấy lạnh. Cô mang bao tay vào, liên tục thở hơi nóng vào, dùng sức chà chà, lại nhìn Tô Niệm Khâm. Anh không mang bao tay, tay cầm gậy đã đông lạnh thành màu xanh tím, lại bướng bỉnh như trước không hề nhúc nhích. Tang Vô Yên không khỏi nhũn mảy, cô không một chút nghi ngờ, anh chính là đông chết ở chỗ này cũng sẽ không nhận thua.

“Anh không thấy lạnh?” Cô hỏi.

Tô Niệm Khâm im lặng không lên tiếng, đổi tay cầm gậy. Nếu không chú ý cây gậy kia, anh ngồi như vậy, không nhìn kỹ cũng không biết anh bị khiếm thị. Bộ dạng anh thật sự là rất đẹp, hơi hơi cứng đầu, vẻ mặt kiêu căng, còn có chút hờ hững.

Tang Vô Yên lấy khăn quàng cổ xuống, muốn trước khi rời đi sẽ đưa anh, nhưng sợ lòng tốt lại bị người ta coi là lòng lang dạ thú, vạn nhất anh không cảm kích bỏ đi khăn choàng. Mặt mũi cô sẽ không còn nữa. Đang ở chỗ chờ, nghe thấy có người kêu cô.

“Tang Vô Yên!”

Kẻ thù không đội trời chung. Đúng vậy, người tới là Hứa Thiến và Ngụy Hạo. Sau khi Hứa Thiến gọi cô liền lôi kéo Ngụy Hạo đi tới, còn lấy ra vẻ mặt trên cao nhìn xuống.

Tang Vô Yên cùng Ngụy Hạo đã sớm không còn liên quan, bây giờ trên đường gặp nhau, cô càng không có gì phải sợ.

“Hai người?” Ngụy Hạo chưa từng gặp qua Tô Niệm Khâm.

Tang Vô Yên hơi ngược lên, thuận thế quàng cánh tay Tô Niệm Khâm, hơi dựa vào người anh, ra vẻ thân mật nói: “Hẹn hò.”

Hứa Thiến đánh giá tướng mạo Tô Niệm Khâm, thoáng kinh ngạc.

Tang Vô Yên không cam lòng yếu thế cười cười. Kỳ thật, trong lòng cô đang cầu nguyện: Thầy giáo Tô, Tô đại nhân, Tô đại thần, thầy đại nhân đại lượng xin thương xót kẻ hèn này, cho dù không phải anh hùng cứu mỹ nhân, van xin anh, đừng vạch trần tôi là được. Cô vẫn có một hi vọng mỏng manh, cầu nguyện người đàn ông này thật sự là người khẩu xà tâm phật.

Ngay lúc ba cặp mắt đang xem xét Tô Niệm Khâm, anh liền đẩy tay Tang Vô Yên ra, giữa hai người tạo ra một khoảng cách, lại chậm rãi phun ra một câu đủ để cho Tang Vô Yên chết đứng tại chỗ.

“Cô Tang, mời cô tự trọng.”

Nói xong, anh chống gậy đứng lên, chậm rãi bước đi. Trên người mặc một bộ áo màu xám, dáng người thon gầy, bóng dáng có thể nói hoàn mỹ. Mà lúc này Tang Vô Yên lại không rảnh thưởng thức, chính là hận không thể bầm người này như bầm thịt vậy.

Thấy Tô Niệm Khâm biến mất, Hứa Thiển cùng Ngụy Hạo mới thu hồi tầm mắt, lại cùng nhau nhìn về Tang Vô Yên. Nhìn thấy vẻ mặt như đang thưởng thức hài kịch. Cô vừa tức vừa giận, lại không thể biểu hiện ra bên ngoài, liền giả mồm nói: “Người này..... Khẳng định lạnh quá hóa ngu.” Tiện thể chạy theo Tô Niệm Khâm.

Hai người bọn họ chắc chắn đang cười cô. Cô đứng lên chạy đi, khăn quàng cổ vẫn nắm chặt trong tay, gió lạnh thổi vào mặt hơi đau, thổi qua ánh mắt, lại làm cho hốc mắt bắt đầu ướt át.

Cô bắt quá muốn giành một chút sĩ diện.

Chạy một đoạn, thấy Tô Niệm Khâm đang đi phía trước, không biết tại sao lại cảm thấy tức giận, hô to một tiếng: “Tô Niệm Khâm!”

Người đàn ông ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tô Niệm Khâm! Anh đứng lại đó cho tôi!”

Anh ta vẫn giữ tốc độ cũ không hề dừng lại.

“Anh đứng lại!” Tang Vô Yên đi nhanh hơn, nắm chặt tay áo của anh.

Một loạt động tác này, khiến người đi đường hơi tò mò.

Bởi vì bị Tang Vô Yên túm tay áo, Tô Niệm Khâm bất đắc dĩ quay đầu, con người đen không có tiêu cự, về mặt hồ hững nói: “Mời cô buông tay.”

“Tôi buông!”

Tô Niệm Khâm hất tay, nghĩ rằng cô sẽ buông. Nhưng anh dù sao cũng là đàn ông, cũng không dám dùng sức.

“Có thể buông ra, nhưng anh phải cùng tôi quay lại nói rõ với họ.”

“Chẳng lẽ lúc này tôi nói không đúng sao?” anh hí hất.

“Anh.....” Tang Vô Yên không nói được câu nào.

Về mặt hai người đều không tốt. Một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng ngay ngã tư vào đúng lễ tình nhân, khó tránh khỏi làm cho người ta tò mò. Có người bước chậm lại, người đang chạy xe cũng dừng lại, xem hai người bọn họ.

“Anh là người như thế sao.”

“Loại người như vậy?”

Tang Vô Yên nhìn chằm chằm người bên cạnh, cô biết Tô Niệm Khâm sợ nhất cái gì. Vừa rồi, anh dám cho chính mình sượng mặt, bây giờ nhất định cũng không để yên cho anh.

Sau khi quyết tâm, Tang Vô Yên cắn chặt răng, miệng nhất nghẹn, đột nhiên khóc nức nở: “Anh là người như thế sao. Em theo anh nhiều năm như vậy, cãi nhau với người nhà, theo anh đến thành phố A, một người quen cũng không có. Bây giờ còn mang thai của anh, anh nói đi là đi àh, muốn quen với người phụ

nữ kia. Cơm chiều ngày hôm nay em cũng chưa ăn, đứa nhỏ và em đều bị đói, anh lại có thể nhẫn tâm như vậy, bỏ rơi mẹ con em ra ngoài trời hoa ghẹo nguyệt. Huhu ”

Cô vừa nói xong, những người vây xem lập tức thay đổi biểu tình, tuy rằng Tô Niệm Khâm nhìn không thấy, nhưng anh hoàn toàn có thể nghe được lời chỉ trích.

“Hai chúng ta là thanh mai trúc mã, bây giờ anh lại cùng người phụ nữ khác, nếu là một người khác em còn có thể chịu, nhưng mà cô ấy là bạn thân của em. Các người sao có thể lừa gạt tôi như vậy.” Tang Vô Yên vốn là giả khóc, nhưng nói xong lại không biết tại sao, đem Tô Niệm Khâm trở thành là Ngụy Hạo, thật sự khó chịu, nắm chặt tay áo Tô Niệm Khâm thương tâm rơi lệ, khóc giả thành khóc thật.

Những người vây quanh không đành lòng lắc đầu, giọng chỉ trích càng ngày càng lớn.

“Vợ đã hoài thai còn ra ngoài làm loạn.”

“Tuổi còn trẻ, thật nhìn không ra.”

“Người đàn ông bề ngoài như vậy, khó mà không hoa tâm.”

“.....”

“.....”

Còn có một dì không nhịn được, nghiêng răng nghiêng lợi chửi: “Cầm thú!”

Tô Niệm Khâm mặt càng đen, khóe miệng hơi co rúm, “Tang Vô Yên, cô mau đứng lên.”

“Không!”

Mặt Tô Niệm Khâm từ đen thành xanh, lại không thể phát hỏa, hít thật sâu nói: “Cô đứng lên trước, muốn thế nào cũng được.”

Anh đã cố gắng cưỡng chế tức giận để có thể nói ra một câu như vậy, cũng sắp nhịn đến nội thương.

Hai người tranh chấp, mạnh thắng.

Đấu sức, trí thắng.

Đấu trí, vô lại thắng.....

14. Chương 14

Sau khi nhận được sự thỏa hiệp của Tô Niệm Khâm, hai người tìm KFC gần đó ăn cơm. Bây giờ không phải là giờ cao điểm, nhưng không khí trong tiệm vẫn rất náo nhiệt. Còn về mặt Tô Niệm Khâm và không khí xung quanh hoàn toàn tương phản. Anh chưa từng tới nơi này, có chút không thích ứng được. Âm nhạc ồn ào, còn có giọng trẻ nhỏ đùa giỡn. Tất cả âm thanh đều lọt vào tai khiến anh không khỏi nhíu mày.

“Tôi và anh quen nhau từ trong bụng mẹ.” Tang Vô Yên nói xong, hung hăng cắn một miếng hamburger, cũng không quên Tô Niệm Khâm ngồi đối diện có tâm tình nghe hay không, đem chuyện của ba người bọn họ kể ra hết.

Tô Niệm Khâm sờ sờ đồng hồ bên tay trái, có điểm bất đắc dĩ.

“Chúng tôi sinh cùng một bệnh viện, lớn lên cùng một sân nhà. Anh chỉ lớn hơn tôi hai tháng, tôi còn gọi anh là ca ca, lúc đó là gì có Hứa Thiến? Vậy thì dựa vào cái gì cô ấy nói tôi là kẻ thứ ba, dựa vào cái gì?” Trong mắt Tang Vô Yên xuất hiện một tầng nước.

“Trước kia, cô ấy chỉ xinh hơn tôi, nói chuyện ngọt hơn tôi, thành tích hai người đều giống nhau, nhưng cô giáo lại thích cô ấy. Tôi vào hội sinh viên, cô ấy cũng vào. Tôi đi làm ở đài, cô ấy cũng theo. Nói cái gì là bạn tốt, cùng tiến cùng lui với tôi. Anh và tôi đều thi vào đại học A, Hứa Thiến cũng đăng ký đại học A, kỳ thật chính là gạt tôi, muốn quen anh. Hai người bọn họ coi tôi là đồ ngốc, vẫn gạt tôi.”

Tang Vô Yên vừa nuốt thịt gà, vừa dùng khăn tay lau nước mắt, “anh thích cô ấy, tôi biết anh thích cô ấy. Nhưng anh lại muốn quen tôi, tôi mới tức.” Cô hít một hơi, tiếp tục khóc thút thít: “Hai người bọn họ

lưỡng tình tương duyệt, lại bị tôi chia rẽ, tôi cũng biết. Nhưng mà, tôi chỉ muốn chia rẽ họ, tôi cũng không biết tại sao nữa, có lẽ tôi chưa chuẩn bị tâm lý.”

Về mặt cô rất tội nghiệp, khóc sụt sùi, một mạch nói ra hết, làm cho người ta cảm thấy vừa giận vừa đáng yêu. Việc này đối thành người bình thường, mặc cho ai nghe đều phải dở khóc dở cười.

Mà ba của Tang Vô Yên và Ngụy Hạo là bạn thời đại học, sau khi tốt nghiệp bị phân phối vào cùng một đơn vị, ở cùng một dãy nhà. Tang Vô Yên chơi chung với Ngụy Hạo từ lớp hai.

Sau đó cha mẹ Ngụy Hạo ly dị, anh được mẹ nuôi, chuyển đi nơi khác.

Trẻ con thường hay quên. Cho nên, chuyện của Ngụy Hạo, Tang Vô Yên hầu như quên hết không còn gì.

Nháy mắt một cái liền trôi qua nhiều năm.

Tang Vô Yên biết Hứa Thiến là ở cấp hai, vì học chung lớp tăng cường, chủ nhiệm lớp sắp xếp chỗ dựa theo thành tích của học kỳ cuối. Hứa Thiến và Tang Vô Yên một người xếp bảy, một người xếp thứ tám, vừa vặn ngồi cùng bàn. Trước kia, Tang Vô Yên và Hứa Thiến cũng không thân. Hứa Thiến có dáng cao, da trắng, người xinh đẹp, cá tính kiêu ngạo, với Tang Vô Yên hoàn toàn không phải cùng một loại người.

Hai người ngồi chung một bàn, người cao người thấp, vừa nhìn nhận ra ngay. Cho nên ngồi cạnh nhau nửa tháng, Tang Vô Yên và Hứa Thiến trừ bỏ “Giáo viên gọi cậu”, “Hôm nay bài tập toán làm gì?” Cơ hồ không động trao đổi bất kì chuyện gì nữa.

Trong lớp Tang Vô Yên học rất tốt, lịch sử và âm nhạc lại kém cực kỳ. Đặc biệt âm nhạc, các ký hiệu âm nhạc để trước mặt cô nhìn giống như nòng nọc. Cô dùng bảy ngón tay mới biết đâu là “đô rê mi pha son la si”.

Trải qua nhiều lần luyện tập, thành tích Tang Vô Yên tốt hơn trước, nhìn nhạc phổ có thể biết “Si đến mi” Sau đó tấu lên.

Đáng tiếc, đến kì thi cuối học kỳ môn nhạc, trả bài bằng miệng, càng về sau đề càng khó. Tang Vô Yên đang cầm nhạc phổ, đứng trên bục giảng, chân run run, giày vò nửa ngày mới phát ra âm “Si” sau đó, không thể tiếp tục hát xuống.

Im lặng nhìn đầu ngón tay, mặt Tang Vô Yên bị ghen thành màu đỏ. “Nam Quách tiên sinh” rốt cục muốn hiện nguyên hình.

Ngay lúc ấy, Hứa Thiến đột nhiên nhắc tay nói: “Thưa cô, Tang Vô Yên bị đau họng, nói không được.”

Tang Vô Yên hết hồn quay đầu lại, thấy Hứa Thiến lén lút hướng mình nháy mắt.

Hứa Thiến luôn là trò ngoan của thầy cô dạy nhạc. Trong cuộc thi ca nhạc thiếu nhi “Một hai. Chín” cô là đại diện của trường. Nói chung, trước mặt cô dạy nhạc, Hứa Thiến nói cái gì là cái đó.

“Vậy Tang Vô Yên đi xuống trước. Lần sau thi lại.” Giáo viên dạy nhạc gật gật đầu, ý bảo cô ngồi xuống.

Đây là đoạn thời gian hai người quen biết ở cấp hai, vừa đúng lúc Hoàng Tiểu Yên qua đời. Hứa Thiến xuất hiện, lập tức trở thành phao cứu sinh của Tang Vô Yên. (ý là bạn thân đó mà)

Tang Vô Yên đột nhiên phát hiện, nguyên lai nhân vật trong fim truyền có hình thành tích tốt, lại xinh đẹp chỉ biết khi dễ bạn học không phải lúc nào cũng đúng.

Nhưng mà, hình tượng Hứa Thiến hoàn mỹ trong lòng Tang Vô Yên bắt đầu thay đổi là vào một buổi chiều sau giờ học.

Hôm đó, thời tiết rất lạnh, Tang Vô Yên vừa về nhà bà Tang đã kêu cô xuống lầu mua nước tương. Dưới lầu có một tiệm cho thuê sách gần tiệm quần áo. Lúc ấy cô còn nhỏ, gia đình dạy học, sách bên ngoài đối với cô chỉ có hai loại—bốn tác phẩm cổ điển và sách nổi tiếng của nước ngoài.

Trên lớp học nữ sinh cầm tiểu thuyết tình yêu, cô vụng trộm xem vài lần, liền cảm thấy xấu hổ không chịu nổi. Lại thêm bà Tang lúc nào cũng dạy cô, sách đó trẻ ngoan không thể xem. Kết quả là, Tang Vô Yên vẫn cảm thấy “sách thuê” tương đương “Sách cấm”.

Hai tay Tang Vô Yên đang cầm chai nước tương, lúc đi ngang qua tiệm thuê sách, cô nhìn thấy Hứa Thiến đứng ở một ngay dãy tiểu thuyết ngôn tình, tay cầm truyện, vẻ mặt như si như túy.

“Hứa Thiến?” Tang Vô Yên gọi cô ấy.

Mặt Hứa Thiến ngược lên, vừa thấy Tang Vô Yên, không khỏi xấu hổ.

Con người hoàn thiện tới đâu thì cũng có nhược điểm và đó đã là chân lý mà Tang Vô Yên ngộ ra. Từ ngày đó trở đi, Hứa Thiến và cô chính thức trở thành bạn thân.

Thì ra, gia cảnh Hứa Thiến cũng không đơn giản như cô nghĩ. Bà Hứa xuống nông thôn làm việc, gặp và yêu ông Hứa. Cả nhà bà Hứa đều là phần tử trí thức, nhưng ông Hứa lại xuất thân từ nông dân, quê mùa. Vậy mà trong hoàn cảnh đó, hai người lại kết hôn. Sau đó, một nhà Hứa Thiến chuyển đến thành phố, mẹ làm công nhân ở xưởng dệt, nhiều năm sau mới có Hứa Thiến.

Cũng không biết có phải hay không, tất cả nguyện vọng đều đặt lên người Hứa Thiến, nên bà Hứa có một số yêu cầu gần như khắc nghiệt, mọi chuyện đều phải làm được tốt nhất. Nay, bà Hứa không đi làm, ông Hứa mở tiệm sửa xe đạp, thu vào không nhiều. Nhưng bà vẫn cho Hứa Thiến đi học piano, thậm chí còn mua đàn để ở nhà.

Đến khi chọn nguyện vọng vào trường cấp ba, Tang Vô Yên mới hiểu rõ bà Hứa là người cực kỳ chuyên chế. Lúc đó ở thành phố B không tổ chức thi chung, mà là từ trường trung học tự ra đề. Thí sinh muốn thi trường nào thì phải đến trường đó thi, tuyển từ thấp đến cao. Đương nhiên, vì chắc chắn tuyệt đối, phụ huynh đều đại diện chọn trường. Dù sao thời gian thi của các trường đều khác nhau, đăng ký thi nhiều trường sẽ có nhiều cơ hội trúng tuyển hơn, nhiều nhất thì chỉ tốn thất phí báo danh thôi.

Ông Tang đối con gái, chắc cả đời cũng không có yêu cầu gì, chỉ mong bình an hạnh phúc. Trường điểm tốt, trường bình thường cũng tốt, chỉ cần đi học, lớn lên có thể tự nuôi bản thân là được, chưa bao giờ tạo áp lực cho con mình. Bà Tang tuy rằng hơi nghiêm khắc, nhưng mà còn có thể nhận rõ tình thế. Cho nên những trường mà Tang Vô Yên có thể đậu vào đều báo danh hết.

Mà Hứa Thiến thì lại khác, chỉ chọn Thất Trung.

“Ngộ nhờ không đậu?” Tang Vô Yên hỏi.

“Mẹ tớ nói, không đậu được Thất Trung về quê cày ruộng. Ruộng đất của ba sẽ giao lại cho tớ.” Hứa Thiến trả lời. Tuy rằng, Hứa Thiến nói được giọng điệu rất bình thường, nhưng đó là lần đầu tiên, Tang Vô Yên nhìn thấy có tầng nước trong mắt Hứa Thiến.

Kia một khắc, cô mới cảm thấy, mình so với Hứa Thiến may mắn rất nhiều. Hai tháng sau, hai người cố hết sức cho kỳ thi. Nghỉ hè, Thất Trung đưa danh sách học sinh mới, hai người lại là bạn học, mọi người đều vui mừng.

Ngày khai giảng, ba tiết đầu đều là tự giới thiệu. Bạn cuối cùng lên giới thiệu là một học sinh có dáng người cao: “Tôi tên là Ngụy Hạo, tốt nghiệp ở.....”

Tang Vô Yên nghe thấy hai chữ Ngụy Hạo rất quen tai.

Đến khi tan học, người tên là Ngụy Hạo đi đến bàn của Tang Vô Yên, cười hì hì nói: “Tang Vô Yên, em còn nhớ anh không?”

Tang Vô Yên ngược lên ngược xuống hai lần, cố gắng đào móc trí nhớ. Hình như là Ngụy Hạo tên này từng xuất hiện khi trong tuổi thơ của cô.

Lại nháy mắt mấy cái, giống như nhớ ra cái gì.

Anh sinh trước cô hai tháng, hình như là: “Anh Tiểu Hạo.” Cô thường thích nắm lấy góc áo của anh, rồi chạy đến ngọn đồi.

Anh thường mang cô đi ra ruộng bắt ốc. Sau đó rửa, bỏ vỏ thêm một chút muối, nướng ăn. Chờ đến khi Tang Vô Yên về nhà, bụng nhỏ no đến ba ngày.

Tháng giêng, anh rủ mọi người đi nướng lạp xườn, Tang Vô Yên trộm toàn bộ bản thảo của ba làm củi đốt.

...

Nhớ lại những kỷ niệm tuổi thơ, Tang Vô Yên liền vui vẻ đứng lên, lộ ra một đôi răng nanh, cười hắc hắc, “Là anh nha.”

Thanh mai và trúc mã gặp nhau.

Ba năm trung học, quan hệ một nam hai nữ là bạn bè thuần khiết, sau đó cùng nhau thi vào đại học A. Mãi đến buổi tối ngày thông báo kết quả, Hứa Thiển hẹn Tang Vô Yên phòng thể dục trong trường, nói: “Tiểu Yên, trước giờ tớ vẫn có một chuyện gật cậu.”

“Chuyện gì?”

“Tớ đang yêu.”

“Thật sao?” Tang Vô Yên cực kỳ vui vẻ, “Ai vậy?”

Hứa Thiển cười, hơi ngượng ngùng.

“Tớ quen không?”

Hứa Thiển gật đầu.

“Học chung lớp với chúng ta?” Tang Vô Yên đoán.

“Uh.”

“Vương Hạo? Lí Hội Kiệt? Ngô Hiểu Bằng?”

Đoán một lượt, Hứa Thiển đều là lắc đầu.

“Tóm lại là ai?” Tang Vô Yên nóng nảy.

“Là Ngụy Hạo.” Hứa Thiển cười.

Cuối cùng, Tang Vô Yên cũng không biết mình về nhà bằng cách nào, chỉ nhớ rõ mình còn cười nói với Hứa Thiển: “Kia không tệ.” Sau đó cuộn mình trong chăn, mới cảm thấy không thích hợp.

Bắt đầu là nín thở, liền cảm thấy khó chịu, và cuối cùng cô lại khóc hu hu hu, gối ôm bị khóc ướt hết.

Năm thứ nhất đại học, cô làm như không biết hai người bạn họ đang yêu, ỷ vào Ngụy Hạo chiều cô liền đi theo làm bóng đèn, quyết định “Phá hư Hứa Ngụy” Vì mục đích, cô bắt đầu tính kế, lôi kéo Trình Nhân nhập bọn, Trình Nhân lắc đầu: “Tang Vô Yên, cậu đúng là bị bệnh.”

“Cậu mới có bệnh.”

“Cậu so với bà mẹ kế của công chúa bạch tuyết còn ác hơn.”

“Phi phi phi. Trình Nhân, cậu ăn cây táo, rào cây sung. Cậu ngừng được rồi.”

“Tớ không ăn trong cang không đào bên ngoài. Tớ là gương thần bên cạnh mẹ kế đại nhân. Chỉ nói thật, không nói dối.”

Đến ngày Ngụy Hạo bỏ Hứa Thiển trở lại bên người mình, Tang Vô Yên mới phát hiện, kỳ thật cô cũng không muốn như vậy.

Cô bắt đầu chột dạ, né tránh ánh mắt chán ghét của Hứa Thiển, cũng trốn Ngụy Hạo. Mãi đến khi thấy Ngụy Hạo dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng với Hứa Thiển trong lúc say rượu, cư nhiên cảm giác của cô lại là nhẹ nhàng thở ra, mà không phải ghen.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cạc cạc~~ đổi mới

Ngẫu làm độc giả truy văn cũng là thích sở hữu văn đều chỉ có nam chủ nữ chủ, những người khác xuất hiện giống nhau không đợi gặp, cũng chỉ muốn nhìn nam nữ chủ nói chuyện yêu đương hoặc là anh tra tấn cô cô tra tấn anh. Nhưng là

làm chính mình mà tự thời điểm mới cảm nhận được, nếu không có phối hợp diễn không thể thôi động tình tiết a.

—5—

Hai ngày trước khi đến Nguyên Tiêu, Tang Vô Yên đến đài.

Sau năm mới, nhân sự điều chỉnh một chút, Tang Vô Yên và một nữ thực tập sinh được phân đến bộ phận tin tức, đi theo một phóng viên họ Khương học việc.

Trước kia, cô từng làm phát thanh viên ở đại học A, hiện tại lại đột nhiên phải cô đến bộ phận tin tức làm biên tập, viết này nọ cũng không phải sở trường của cô, cảm giác giống như bị người ta trêu ghẹo vậy.

Bởi vì cô đến trước lại làm lâu hơn nữ sinh thực tập kia, nên cô Khương kêu cô dẫn nữ sinh kia làm quen với hoàn cảnh xung quanh.

Mắt nữ sinh thật to, tên là Viên Viên.

Tang Vô Yên chỉ vào ba văn phòng bên phải, nói: “Đây là phòng biên tập tiết mục, phòng máy tính, phòng họp. Phòng trong cùng là phòng chế tác tiết mục.”

Viên viên vội vàng ghi vào sổ nhỏ.

“Lát sau cô Khương sẽ đem lịch trình chuyên mục cho chúng ta mỗi người một bản, để chúng ta hiểu thêm về cách sắp xếp tiết mục.”

Viên Viên gật đầu.

“Nếu em không mang theo cơm hộp thì buổi trưa chị mời.”

Viên Viên tiếp tục ghi lại những lời cô vừa nói.

“Ah, đừng viết.” Tang Vô Yên cười, “Em cũng không phải đang phỏng vấn chị.”

Lúc ăn cơm trưa, gặp được Ông chủ nhiệm của chuyên mục âm nhạc.

Ông chủ nhiệm cười: “Tiểu Tang a, chuyển đến bộ phận tin tức bên có quen chưa.”

Tang Vô Yên cười làm lành: “Hoàn hảo, cảm ơn Ông chủ nhiệm quan tâm.”

Sau khi Ông chủ nhiệm rời đi, lại tới một biên tập Ngô Vị. Ngô Vị bưng phần ăn ngồi xuống, Tang Vô Yên vừa thấy liền ngọt ngào chào: “Chào anh Ngô.”

Ngô Vị chưa kịp nuốt xuống ngụm canh, thiếu chút nữa phun ra, nổi hết cả da gà. Anh ta ngẩng đầu nhìn Tang Vô Yên cười đến mắt thành một đường thẳng, nói: “Em có chuyện gì không, nói đi. Tiểu Tang, đừng như vậy, rất dọa người ah.”

“Chương trình của Hi tỷ phỏng vấn Nhất Kim, hình như là anh có giữ lại bản phụ, có thể cho em mượn xem được không?” Việc này, cô vẫn nhớ.

“Hắc, chuyện này àh, không thành vấn đề, tan tầm sẽ đưa em.” Ngô Vị nói.

“Cảm ơn, lần sau mời anh ăn cơm.”

Một lát sau, Ngô Vị còn nói: “Em là fan cuồng của người kia hả.”

“Đúng vậy.” Tang Vô Yên tinh cách thẳng thắn, không quên kháng nghị: “Sao lại gọi là người kia, người ta rất nổi tiếng đó!”

“Người quen của chị Hi mà, lúc trước cũng theo chị ấy thực tập, muốn gì thì trực tiếp tìm chị ấy.” Ngô Vị nói.

“Nhờ anh cũng giống nhau thôi, em không muốn làm phiền chị Hi.”

Kỳ thật, cô không tìm Nhiếp Hi là có hai lý do: Thứ nhất, Nhất Kim phá lệ nhận phỏng vấn của chị Hi, khẳng định là cùng Nhất Kim đứng một tuyến. Huống chi lúc trước Tang Vô Yên đối Nhất Kim biểu hiện cực kỳ hứng thú, lần này còn mượn đĩa chắc chắn bị Nhiếp Hi hoài nghi, bút dây động rừng. Thứ hai: Nhiếp

Hi rất nổi tiếng trong đài, bình thường rất hòa ái, nhưng luôn làm cho người ta cảm thấy có chút tôn kính mà không thể gần gũi.

Ra khỏi căn tin, đang muốn tạm biệt Ngô Vị, Viên Viên này giờ vẫn im lặng đột nhiên nói: “Anh Ngô..... ,” Cô dẫn đo nửa ngày mới dám nói hết một câu: “Có thể cho em mượn ké được không?” Vốn là một nữ sinh rất bảo thủ, vậy mà khi cô nói ra câu này hai mắt cứ nhiên tỏa ánh sáng.

“Tốt, tan tầm hai em cùng nhau tới lấy.” Ngô Vị sáng khoái đáp ứng.

Rời đài trời đã khuya, cô ngồi xe về nhà. Đến bùng binh có chút kẹt xe, xe ngừng ngừng lại di chuyển một chút, rất tốt cho việc luyện tập tính nhẫn nại. Bác tài thay đổi vài đài không tìm được tiết mục hay nào, vì thế lại lục lại CD.

Tang Vô Yên nói: “Bác tài, có thể giúp cháu mở CD này không?” Nói xong đưa tay vào túi lấy ra đĩa CD.

Bác tài nói: “Được. Nhạc gì vậy?” Lập tức tắt đài phát tin.

Đầu tiên, chính là giọng Nhiếp Hi.

Bác tài nói: “Bác rất thích người dẫn chương trình này. Giọng rất hay, nghe nói người cũng rất xinh đẹp.”

Tang Vô Yên cười cười, không có trả lời. Cô đang chuyên tâm chờ đợi một giọng khác. Tạm dừng một hai giây, Nhất Kim mở miệng.

Nghe thấy lúc Nhiếp Hi hỏi Nhất Kim cũng không trôi trảy gì mấy, bác tài nói: “Cháu gái, cháu chắc làm ở trong đài, nếu không như thế nào có đĩa này. Nếu cháu là người trong đài, chắc chắn biết Nhất Kim là người như thế nào?”

Tang Vô Yên ngạc nhiên hỏi: “Bác tài, bác cũng biết Nhất Kim?”

“Mỗi ngày con gái bác đều ở bên tai bác lải nhải, có thể không biết sao?”

Mới nói tới đây, đường bắt đầu thông, xe tăng tốc.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, hít sâu vào.

Gần chỉ nghe hai ba chữ, cô cũng đã xác định anh là ai rồi.

Ngày hôm sau là cuối tuần, khó thấy Tang Vô Yên không ngủ đến mặt trời lên cao.

Cô từ trong ngăn kéo lấy ra thông tin của trường khuyết tật, bên dưới có một hàng ghi số điện thoại, đó là cô trộm từ chỗ hiệu trưởng Bùi.

Cô hơi chần chờ, nhìn dãy số nửa ngày cũng không bấm gọi.

“Có gì mà phải chần chờ. Hẹn anh gặp mặt, nói cậu muốn phí giữ miệng.” Trình Nhân nói. “Loại tin đồn này, nếu bán cho tạp chí, không biết có bao nhiêu tiền nữa. Hiện tại, anh cho cậu tiền bịt miệng, chúng ta có tiền, anh lại tiếp tục thần bí. Cậu có biết cái này gọi là gì không?”

“Là gì?”

“Cả hai cùng thắng!” Trình Nhân nắm tay nói.

“.....”

Tang Vô Yên liếc cô ấy một cái.

Lúc biết anh là Nhất Kim, cô cũng không hết hồn như mình nghĩ, có lẽ là cô cũng đoán trước được kết quả. Nhưng vẫn cảm thấy quan hệ của hai người có sự biến hóa kỳ diệu.

Anh là Tô Niệm Khâm cũng là Nhất Kim, một nhân vật nổi tiếng, “Nhất Kim” vừa xuất hiện sẽ làm hai người trở lên xa lạ.

Nhưng mà không hoàn toàn như vậy.

Cô đã biết bí mật của anh. Theo giác quan thứ sáu. cô cảm nhận được, bí mật này sẽ giúp cho tình cảm tiến dần hơn

Cô khó chịu xoa xoa thái dương, cắn răng quyết định nhấn gọi.

“Alô” Tiếng chuông vang hai lần, giọng anh truyền ra từ trong ống nghe.

“Tôi là Tang Vô Yên.”

“Có chuyện gì?”

“Anh là Nhất Kim?” Tang Vô Yên nói.

Cô hỏi thẳng vào vấn đề như vậy, muốn làm cho kẻ địch trở tay không kịp, trong lúc bối rối mới có thể thừa dịp bắt bẻ.

Bên kia điện thoại, sau hai giây trầm mặc, người đàn ông nói: “Nếu cô không có chuyện khác, tôi liền gác điện thoại.”

Anh cũng như lần trước giống nhau không thừa nhận, cũng không phủ nhận. “Anh đúng là Nhất Kim.” Cô thì thảo luận lại một lần, có chút xúc động, nhưng là đối mặt Tô Niệm Khâm ít lời, Tang Vô Yên bắt đầu vắt hết óc để nghĩ đề tài: “Ách— Lần trước, cảm ơn anh nghe tôi cần nhân.”

“Không sao. Tạm biệt!” Anh ta không giải thích, chấm dứt nói chuyện.

“Này này này...” Tang Vô Yên vội vàng ngăn lại, đáng tiếc muốn cũng không kịp, chợt nghe đò một tiếng, quả nhiên ngắt điện thoại.

Tang Vô Yên hoàn toàn không lường trước đến tình huống này. Cô nhìn màn hình, thời gian cuộc gọi: 11 giây. Anh chỉ cho cô mười một giây. Những lời thoại cô đã chuẩn bị đầy đủ, kết quả mới nói hai câu đã bị cắt, bị đuổi xuống đài. Cô nghĩ đến người này, mất hết tinh thần, người liền ỉu xù.

Lần này chứng minh được, vẫn là vô lại, cách một điện thoại thì không thể làm được gì..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sửa lại.... sau sửa tiếp.

15. Chương 15

Tô Niệm Khâm buông di động. Anh đang ngồi trong nhà ăn, soạn giáo án. Lúc này đóng sách lại, hơi nhú mồm.

Ngồi ở đối diện, bạn anh – Dư Tiểu Lộ đang xem tạp chí hỏi: “Ai gọi cho anh vậy?”

“Không có ai.” anh thản nhiên nói.

“Còn không có ai? Vậy sao anh gác điện thoại làm gì, giống như trốn ôn dịch?” Dư Tiểu Lộ cười.

Tô Niệm Khâm lười đầu vớ mồm với cô, tay phải lật sách, đầu ngón tay trên bìa sách gõ nhẹ nhàng theo tiết tấu.

“Tô Niệm Khâm.” Dư Tiểu Lộ lật thêm một trang.

“Huh?” anh quay đầu nhìn.

“Anh thất thần.” Dư Tiểu Lộ cười.

Anh không đáp, tay sờ bản chữ nổi.

“Cô gái kia biết anh là Nhất Kim?” Dư Tiểu Lộ hỏi. Cuộc gọi vừa rồi, Tang Vô Yên nói rất lớn tiếng, cô mập mờ nghe được vài câu, đoán được sơ sơ.

“Uhm.”

“Thật hay giả?” Dư Tiểu Lộ hỏi. Cô biết, bề ngoài Tô Niệm Khâm giống như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng chuyện này đối với anh vẫn là một chuyện rất nghiêm trọng. Anh sợ dĩ trước giờ không muốn công bố thông tin cá nhân, một là ngại cho Tô gia, hai là không muốn công bố với người ngoài anh bị khiếm thị.

“Tôi đi làm phỏng vấn ở đài, gặp qua cô ấy.”

“Sớm biết như thế này, tôi có chết cũng không đồng ý yêu cầu của chị Hi. Làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ cô ấy.”

“Muốn tôi đi tìm cô ta nói chuyện hay không? Nếu cô ấy đưa tin cho giới truyền thông, thì rất phiền toái.”

Tô Niệm Khâm từ chối cho ý kiến, trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói: “Chắc là sẽ không.”

Anh nói chắc là sẽ không, ý là sẽ không công bố cho giới truyền thông, hay là sau khi công bố sẽ không phiền toái. Dư Tiểu Lộ cũng không đem những lời này làm cho rõ ràng vì khi cô muốn hỏi lại, thấy sắc mặt Tô Niệm Khâm không còn kiên nhẫn, đành phải im lặng.

Ngày đó, Dư Tiểu Lộ nhận được điện thoại đi đón Tô Niệm Khâm. Cô đứng ở xa nhìn thấy Tô Niệm Khâm từ KFC đi ra, quả thực là được mở rộng tầm mắt.

Bởi vì mắt không tốt, Tô Niệm Khâm phán đoán bên ngoài đa phần dựa vào thanh âm và vị giác. Cho nên, anh không thích nơi có mùi nồng đậm và tiếng người ồn ào, mà loại fastfood theo kiểu Tây hoàn toàn tập hợp hai thứ ấy thành một.

Lúc cô gái bên cạnh Tô Niệm Khâm tạm biệt, còn cười hì hì nói: “Cha của đứa nhỏ, lần sau gặp.”

Mạch thái dương của Tô Niệm Khâm hơi run rẩy.

Lên xe, Dư Tiểu Lộ không khỏi buồn bực: “Cha đứa nhỏ là sao?”

“Lái xe!” Mặt Tô Niệm Khâm nháy mắt trở lên u ám.

Qua 15/1 âm lịch, trường học liền khai giảng. Tô Niệm Khâm vẫn là giáo viên chữ nổi, Tang Vô Yên cũng vẫn làm phó chủ nhiệm lớp cô Lí.

Từ chuyện đó trở đi, Tang Vô Yên bắt đầu chú ý tới Tiểu Vi. Giống như quần áo của cô bé có sạch hay không, có quây phá không, giày có giữ được ấm không. Trong giờ ra chơi, có đứa nhỏ ra căn tin mua đồ ăn vặt, cũng có đứa nhỏ mang đồ ăn ở nhà theo. Mà Tiểu Vi rõ ràng không có đái ngộ như vậy, mỗi khi đến giờ ra chơi, liền ngồi một mình không lên tiếng.

Ngày hôm ấy trời đang mưa, bọn nhỏ không có chạy tới sân thể dục vui đùa. Giờ ra chơi đều đến căn tin mua quà vặt gì vào lớp ăn. Toàn bộ không khí lớp học tràn ngập hương vị đồ ăn. Tang Vô Yên đứng ở ngoài cửa sổ hành lang, nhìn chăm chú vào Tiểu Vi.

Cô trước kia cũng từng xấu hổ như vậy. Mới trước đây, gia giáo rất nghiêm, mỗi ngày cô đều ở nhà ăn sang. Trừ bỏ tiền xe thì bà Tang sẽ không cho thêm tiền tiêu vặt gì nữa. Sau tiết thứ hai, có 30 phút nghỉ ngơi, lúc này có rất nhiều người ăn sáng. Nhìn bạn học cầm món này món nọ, mà mình ngồi bên cạnh đặc biệt xấu hổ. Chuyện này không liên quan là đói hay không đói bụng, mà là một loại tự tôn nhỏ bé của trẻ con.

Tang Vô Yên vội vàng trở về văn phòng, mở ra ngăn kéo cầm túi xách, đi xuống căn tin. Nhưng mà trong căn tin, bọn nhỏ rất đông tạo thành ba tầng ngoài ba tầng trong. Cô tốt xấu cũng được coi như nửa giáo viên, không thể chen lấn cùng bọn nhỏ. Cô hơi chần chờ, lại cầm túi xách quay lại văn phòng ở lầu hai.

“Tiểu Tang, cô không nghĩ em sẽ quay lại?” cô Lí nói.

“Không, em vốn muốn xuống dưới mua một chút đồ, mà học sinh nhiều quá.”

“Chưa ăn sáng?” cô Lí rất quan tâm cô. “Nếu chưa ăn sáng, cô có bánh bích quy.” Nói xong liền từ trong ngăn kéo lấy bánh bích quy đưa cô.

“Không, không, không.” Tang Vô Yên xua tay, “Em không phải mua ỉnh.”

Cô Lí cười: “Về sau, em muốn mua gì, trước khi ra chơi chạy đi mua trước là được.”

Tô Niệm Khâm ngồi đối diện cũng ngẩng đầu, ánh mắt hình như vô ý rơi xuống Tang Vô Yên bên này.

Sau cuộc điện thoại đó, Tô Niệm Khâm vẫn trốn tránh cô, tận lực không cùng cô ở chung một mình. Cô cũng nghĩ qua tìm cơ tiếp cận anh. Nhưng vẫn luôn bị anh tránh đi một cách tự nhiên. Hai người cũng không nói về đề tài “Nhất Kim”. Hai người đều hiểu nhưng không ai muốn đề cập nữa.

Tang Vô Yên cũng buồn bực, sao anh lại tin tưởng mình không nhiều chuyện đi nói với giới truyền thông.

Tiết thứ ba, Tang Vô Yên đi theo dự giờ lớp cô Lí. Đi đến cửa phòng học ở lầu 3, cô giáo Lí mới phát hiện quên mang cốc nước. Gần đây cổ họng của cô Lí bị nhiễm trùng, cốc nước vẫn thường phải ngâm thảo dược, một tiết không uống sẽ mất giọng. Tang Vô Yên nói: “Không sao, cô vào lớp trước, em giúp cô lấy.”

Cô lấy cái cốc, phát hiện không có nước, vội vã chạy đến bình nước uống, rót đầy một ly, vừa đẩy nắp vừa xoay người đi ra cửa.

Ngay lúc cô quay người lại, không chú ý đụng vào người vừa bước vào. Người này không phải ai khác, Tô Niệm Khâm. Nửa cốc nước sôi đổ hết vào người Tô Niệm Khâm.

May mắn bây giờ là mùa đông, Tô Niệm Khâm mặc áo dày, nước không lập tức thấm vào quần áo. Chờ cô hoàn hồn thì mới nhìn thấy tay của Tô Niệm Khâm.

Tang Vô Yên không khỏi lạnh người.

Tay anh bị bỏng nước sôi, làn da nhanh chóng phồng hồng.

“Nóng không?” Cô vội vàng lấy khăn lau tay anh hỏi.

“Không nghiêm trọng lắm.” anh nói.

Vết thương thật sự nghiêm trọng, anh vẫn là muốn cùng Tang Vô Yên bảo trì khoảng cách. Nhưng không như mong muốn, làn da bị bỏng không chỉ phồng hồng còn bắt đầu bong da.

Tang Vô Yên hơi nôn nóng: “Sao lại không nghiêm trọng, là nước sôi đó.”

Trong lúc bối rối, cô đột nhiên nghĩ đến vườn dưới lầu có lô hội (nha đam)*. Trước kia ở nhà, bà Tang dùng lô hội đắp vào mỗi khi cô bị bỏng.

“Anh ngồi chờ tôi.” Lập tức, chạy nhanh xuống lầu, cũng bất chấp trời mưa chạy ra vườn hoa hái vài nhánh lá lô hội, vội vàng chạy về.

Cô cầm tay Tô Niệm Khâm đưa vào vòi nước, rửa sạch, sau đó lấy lá lô hội nhẹ nhàng lau chỗ bị bỏng trên mu bàn tay.

“Cái gì vậy?”

“Lô hội.”

Ngón trở đã muốn tạo bọt nước, lúc lô hội xẹt qua trên mặt, tay anh hơi run.

Đại khái là rất đau.

Mười ngón thon dài, tĩnh mạch màu xanh ẩn ẩn dưới làn da trắng. Đại khái vì thường xuyên đánh đàn, tay anh có vẻ không phải cực kỳ hoàn mỹ như vậy, ngón tay thường đọc bản chữ nổi, đầu ngón tay hơi kiềng, ngón giữa có vài nốt chai.

Anh nhận thức thế giới này, chủ yếu dựa vào hai tay này, cho nên so với người bình thường có lẽ miễn cảm hơn.

“Tôi tuyệt đối không phải cố ý.” Tang Vô Yên áy náy nói, “Anh đừng tức giận.”

“Thật không?” anh lơ đãng hỏi lại.

Tang Vô Yên vội la lên: “Tôi thề!”

Mỗi khi chất sền sền của lô hội chạm vào làn da, liền mang lại cảm giác mát lạnh. Cửa sổ mở ra, gió thổi mang theo hơi nước ẩm ướt, hương thơm thoang thoảng của thực vật khuếch tán trong không khí.

Tô Niệm Khâm nhợt nhạt hít vào một hơi.

Thì ra là lô hội. Đây chính là mùi lô hội, anh nghĩ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiếp tục sửa. Không có rất cầu huyết, chỉ có càng cầu huyết.... Hắc hắc hắc (Đầu gối ngậm hậu cười)

*Cây lô hội: còn gọi là Nha đam, Long tu, là một loài cây thuộc chi Lô hội, có lẽ có nguồn gốc từ Bắc Phi.
Cho đến tận ngày hôm nay con người đã chứng minh và khẳng định được vai trò của cây nha đam trong cuộc sống con người. Cụ thể hơn là trong lĩnh vực dược phẩm, thực phẩm và mỹ phẩm.

16. Chương 16

“Sau đó thì sao?” Trình Nhân hỏi.

“Có người lên lầu, chẳng lẽ tớ không biết xấu hổ cứ nắm lấy tay anh, thì chỉ có thể cầm cốc đi đến lớp học.”

Trình Nhân cười hắc hắc, “Cậu không bắt lấy cơ hội đó mà tiến tới?”

“Tiến tới.” Tang Vô Yên đáp Trình Nhân một phát. “Cậu đừng trêu tớ nữa, giúp tớ đi siêu thị nhanh lên.”

“Là sao?”

“Mua đồ ăn.”

Sáng sớm hôm sau, Tang Vô Yên đem theo một túi đồ ăn vặt đi làm. Đến văn phòng, Tô Niệm Khâm cũng mới đến.

Tang Vô Yên nhìn nhìn tay anh. Mụn mủ đã vỡ, mặt trên cũng có thoa lớp thuốc.

Cầm trong tay nhiều đồ ăn như vậy, cũng rất ngượng ngùng, vì thế Tang Vô Yên mở gói kẹo ra, mời các giáo viên trong phòng. Đi đến chỗ Tô Niệm Khâm, cô chân chờ mới nói: “Thầy Tô, anh ăn kẹo không?”

Anh thản nhiên từ chối: “Tôi không ăn đồ ngọt.”

Ngắn gọn năm chữ, cẩn thận lại có khoảng cách. Giống như chuyện hôm qua chưa từng xảy ra.

Tang Vô Yên cắn cắn môi, liền cười: “Vây..... Lần sau tôi mời anh ăn mận.”

Cô đem theo túi quà vặt, không ngờ Tiểu Vi còn chưa tới.

Hai ngày sau lễ tết, thầy Tiểu Vương trở lại văn phòng, nhắc nhở Tang Vô Yên: “Tiểu Tang, em không phải tìm Tô Tiểu Vi sao? Em ấy bây giờ đang ở lớp học.”

Tang Vô Yên đem theo túi đồ đến lớp học. Trên tay áo Tiểu Vi treo phù hiệu trực nhật, đang lau bàn giáo viên.

“Tiểu Vi.” Tang Vô Yên đứng ở cửa, kêu cô bé một tiếng. Trong radio đang phát bài hát tập thể dục, hơn nữa cô bé làm việc rất chuyên tâm, cho nên cũng không nghe thấy cô gọi.

Cô bé lau rất cẩn thận, trước dùng khăn lau một lần, sau đó rửa sạch khăn lau lần thứ hai. Tay trái ở phía trước dò đường, tay phải cầm khăn di chuyển một chút.

Tang Vô Yên cười cười, “Tiểu Vi.”

Tiểu Vi quay đầu, “Cô Tang?”

“Cô cho em” Tang Vô Yên còn chưa nói xong, Tô Niệm Khâm xuất hiện sau lưng lại kéo gót to trong tay cô, sau đó lắc lắc đầu, ngón trỏ đặt trên môi ra dấu im lặng.

“Làm sao vậy? Cô Tang.” Cô bé cũng biết Tô Niệm Khâm đang đứng ở cửa lớp.

“Em trực nhật à?” Tang Vô Yên nói sang chuyện khác.

“Dạ. Hồi nãy các bạn chơi trong lớp, đem ném cây chổi lên bàn. Một lát tới tiết của thầy Tô rồi, thầy rất thích sạch sẽ, cho nên em phải lau chỗ này trước khi thầy đến, miễn cho dơ quần áo của thầy.”

Tang Vô Yên vốn không thích trẻ con, nhưng nhìn vẻ mặt Tiểu Vi nghiêm túc như vậy, không nhịn được nở nụ cười.

“Em thích thầy Tô?”

Tiểu Vi nheo mắt cười: “Thầy Tô rất ôn nhu.”

“Thật không?” Cô như thế nào cho tới bây giờ cũng không biết. Tang Vô Yên vừa hỏi, vừa quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm. Tô Niệm Khâm giống như phát hiện ánh mắt nghi ngờ của cô, hơi hơi nghiêng đầu.

Kết thúc cuộc nói chuyện, cô đi theo Tô Niệm Khâm đến cuối hành lang.

“Vì sao không cho tôi tặng cô bé?”

“Các bé không phải cần gói kẹo cô đưa hôm nay hay bánh bích quy của ngày mai.”

“Nhưng mà.....” Tang Vô Yên cảm thấy ghen lời, “Nhưng, tôi không phải chỉ có thể được nhiều đây sao?”

“Chính là cô chỉ có thể làm được thế này, cho nên đừng làm tốt hơn.” Về mặt anh không hề hững, lời nói rất nghiêm túc, lại giống như cũ cực kỳ vô cảm như băng.

Tang Vô Yên cũng hơi tức, “Rõ ràng là tự anh miễn cảm. Tôi chỉ là muốn cho cô bé biết, không cha không mẹ, vẫn là có người nhiều quan tâm, thương cô bé.”

“Tang Vô Yên, mời cô thu hồi sự thương hại cùng bố thí của cô. Các bé không phải muốn sự chú ý đặc biệt này, mà là cái khác. Cô căn bản không hiểu.”

“Tôi không hiểu? Anh dựa vào cái gì mà nói vậy!” Câu này của Tang Vô Yên không có ý châm chọc, nhưng lại mang theo bức bối.

Tô Niệm Khâm xoay người lại, từng chữ từ từ phát ra: “Bởi vì tôi cũng ở cô nhi viện lớn lên.”

Tang Vô Yên nghe vậy kinh ngạc, liền ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh. Anh đưa lưng về cửa sổ ở cuối hành lang, từ hướng Tang Vô Yên nhìn thấy có chút phản quang.

Một khắc ấy, nắng sớm chiếu vào Tô Niệm Khâm, thấy không rõ mặt. Ngón tay Tang Vô Yên hơi cuộn lại, nắm đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vài cái. Ngày hôm qua, chính là ngón tay này chạm vào da anh, lúc ấy về mặt anh rất thoải mái, cực kỳ bình tĩnh, nhìn rất thật.

Mà lúc này, bóng dáng anh bị ánh sáng phản chiếu lại đột nhiên làm cho người ta cảm thấy có chút hư vô.....

Cô muốn chạm đến của mặt anh, tay đến giữa không trung giống như bị điện giật rụt trở về. Cô thiếu chút nữa đã làm chuyện thất lễ rồi, may mắn là anh nhìn không thấy gì hết.

Trước khi biết Tô Niệm Khâm là Nhất Kim, cuộc sống của Tô Niệm Khâm đối Tang Vô Yên mà nói vẫn là một điều bí ẩn.

Thầy Tiểu Vương nói Tô Niệm Khâm đến dạy thay, tiền lương tính theo giờ dạy. Phải biết rằng, giáo viên chính thức, cho dù là giáo viên lâu năm thì tiền lương cũng rất ít, huống chi anh mỗi tuần không đến sáu tiết dạy thay.

Mất anh bị khiếm thị, thu nhập lại ít, sao mà sống đây?

Quần áo anh luôn sạch sẽ, mùa đông chỉ áo ấm hoặc là áo lông, có đôi khi liên tục mặc vài ngày, nhưng vẫn rất sạch. Quần áo không có dấu hiệu hoặc logo rõ ràng.

Quần áo của Tô Niệm Khâm làm cho người ta cảm giác, giống như bà Tang thường thường dạy sống giản dị: bất luận mặc cái gì, chỉ cần sạch sẽ chính là đẹp.

Sau đó lại phát hiện, mỗi lần anh về nhà đều có một cô gái trẻ lái xe tới đón anh. Xe Volvoc30 màu xám xanh, loại xe thông dụng ở thành phố A.

Vì thế, Tang Vô Yên còn thảo luận qua với Trình Nhân.

“Là bà chủ, sau này Tô Niệm Khâm chắc sẽ làm tiểu bạch kiểm.” Trình Nhân nói.

Mắt Tang Vô Yên trợn trắng, “Cậu đúng là cái gì cũng nghĩ ra.”

Không có khả năng. Cô thấy qua hai người họ nói chuyện, có thể nói anh rất giống ông chủ?

“Hoặc ngược lại. Anh là ông chủ, cô ấy là tiểu mật.” Trình Nhân còn nói.

Tang Vô Yên lại lắc đầu.

Tuy rằng hai người nhìn rất thân, nhưng nhìn không giống quan hệ thân mật đó.

Mãi đến khi biết Tô Niệm Khâm chính là Nhất Kim, chân tướng tựa hồ có thể đoán được. Tang Vô Yên không biết một bài hát của anh có thể bán bao nhiêu tiền, bất quá theo phản ứng của thị trường mà nói, chắc là loại “Giá xa xỉ”.

Nhưng ngàn đoán vạn đoán, lại không ngờ thân thế Tô Niệm Khâm như vậy.

Tang Vô Yên ngồi xe bus về nhà, nhìn ra cửa kính. Cô nhớ lại cuộc nói chuyện với dì Trương ở cô nhi viện.

Dì Trương nói: đứa nhỏ bị bỏ rơi, đa số là bé gái sơ sinh, cũng có chỗ thiếu hụt. Có khi do cha mẹ cảm thấy đứa nhỏ có chỗ thiếu hụt, dân quê cho đó là điềm xấu, lại sợ người thân chê cười. Có khi do gia đình vốn không có đủ năng lực kinh tế nuôi sống đứa nhỏ, vẫn cảm thấy đây là gánh nặng, cho có lớn lên vẫn là gánh nặng trong nhà, cả đời đều bị trói buộc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tang Vô Yên cảm thấy chua xót, phút chốc liền khóc.

Cô yên lặng, im lặng, dựa vào cửa sổ vị trí, không ngờ tới lại rơi lệ. Hành khách trên xe lên xuống liên tục, nhưng mặt cô hướng ngoài cửa sổ, không ai chú ý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bối cảnh vẫn là bài hát đó, có đồng hài hời, là tát đĩnh đĩnh(Cảm thương) vông tốc nguyên nhân, có chút chậm.

Cạc cạc

đổi mới.

17. Chương 17

Buổi tối, Tang Vô Yên một mình nằm trên giường tập thể dục giảm béo. Hôm nay là thứ Tư. Thứ Năm thứ Sáu, Tô Niệm Khâm đều không có tiết, sẽ không đến trường học. Một tuần trôi qua.

Tang Vô Yên dừng động tác, nhìn trần nhà bắt đầu sợ run.

Thật vất vả sống qua bốn ngày, thứ Hai, Tang Vô Yên đến trường lại biết tin Tô Niệm Khâm nghỉ phép mấy ngày rồi, không đến dạy.

Tang Vô Yên làm bộ như vô tình hỏi tin tức từ thầy Tiểu Vương: “Môn chữ nổi của khối chúng ta làm sao bây giờ?”

“Khi hợp có nói, chờ thầy Tô, nếu lâu quá thì mời giáo viên mới về dạy.”

“Có chuyện gì sao?”

“Không biết.” Tiểu Vương nhún nhún vai.

Tang Vô Yên cắn cắn cán bút, chỉ mong anh không phải cố ý trốn cô.

Kết quả, ngày hôm sau Tô Niệm Khâm xuất hiện đúng giờ, hơn nữa nhìn thấy cô cũng không có gì. Tang Vô Yên mới biết, đã đánh giá quá cao lực ảnh hưởng của mình đối Tô Niệm Khâm.

Không khí ở thành phố A rất ẩm ướt. Khoa trường mà nói, mưa kéo dài từ đầu mùa thu đến đầu năm xuân năm sau, cho nên Tang Vô Yên thường xuyên để dù trong túi.

Chưa tới tiết thứ tư, Tang Vô Yên đã nhận được điện thoại phải về đại học A điền thông tin tốt nghiệp. Đi tới cửa vừa vặn gặp Tô Niệm Khâm đang đợi xe. Anh cũng không tiết, so với Tang Vô Yên ra sớm vài phút, rõ ràng xe còn chưa tới.

Mưa, tí tách tí tách rơi xuống.

Nói lớn thì không lớn; nói nhỏ, nhưng lại có thể ướt quần áo. Tô Niệm Khâm cũng như nhiều người đàn ông khác, hàng ngày không mang theo dù, có thể lười liến lười, bây giờ vừa vận gặp trời mưa.

Anh đứng ở lối đi bộ để tránh mưa, nhưng vẫn bị trúng mưa, quần áo đã ướt từng mảnh nhỏ.

Tang Vô Yên đến bên cạnh, giơ dù lên, chia một nửa không gian cho anh.

Anh phát hiện, xoay người.

“Là tôi.” Cô nói.

“Không sao, mưa không lớn.” anh dịu dàng cự tuyệt.

“Dù sao tôi cũng rảnh.” Tiếp tục mặt dày.

Vì thế, hai người liền như vậy đứng dưới bóng râm. Anh không muốn nói chuyện, cô tự mình nói cũng không được, cũng cảm miệng, miễn cho chọc người chán ghét.

Tang Vô Yên cũng nhắm mắt lại. Sau đó, cô nghe thấy tiếng mưa rơi lên dù lộp bộp, đôi khi còn có tiếng ô tô chạy như bay.

Cuộc sống anh là như thế này sao? Cô nghĩ.

Còn có..... Cô đột nhiên liền nghĩ được một hương hoa. Cô trợn mắt ngẩn đầu, phát hiện ở trên cành cây, có một nụ hoa mới nở.

Trên các lối đi bộ ở thành phố A luôn có rất nhiều cây thủy lạp*. Đại khái bởi vì khí hậu, cây ở đây so với nơi khác nở hoa sớm, hơn nữa thời kỳ nở hoa rất lâu mới tàn.

* cây thủy lạp hay còn gọi là cây râm

Trên con đường nhỏ, mấy ngày nay đều mưa, mùi ướt át xen lẫn vào không khí, lại cho tôi cảm giác tươi mát.

Thì ra trong lúc bất tri bất giác, mùa xuân đã đến rồi.

“Ah, cây thủy lạp đều nở hoa rồi.” Tang Vô Yên cảm thán.

“Cây thủy lạp?” Tô Niệm Khâm hỏi, “Trước kia có người nói với tôi, cây này là cây sồi xanh.”

“Cây thủy lạp không giống cây sồi xanh.”

Vì chứng minh lời nói của mình, cô đem dù giao cho Tô Niệm Khâm, ngửa đầu nhìn cây, rốt cục tìm được một nhánh cây, liền nhảy lên hái được một chiếc lá.

Cây vì vậy mà hơi rung một chút, nước mưa đọng ở lá cây rớt xuống, một nhánh hoa rơi trên dù. Đường nhiên cũng ướt hết người tang Vô Yên.

Tang Vô Yên lau cái trán bị ướt, trở lại cây dù. Cô cầm tay phải Tô Niệm Khâm, nói: “Đơn giản nhất chính là lá cây không giống nhau, anh sờ thử đi.”

Cô cầm ngón trỏ anh sờ lên cạnh của lá cây, “Đây là bóng loáng. Cạnh lá cây sồi xanh là hình răng cưa.”

“Lô hội cũng là hình răng cưa.”

“Đúng.” Tang Vô Yên gạt đầu, đối đưa trẻ hiếu học trước mặt mỉm cười.

Một lát sau, chiếc Volvo đã dừng ở ven đường.

Trên đường trở về, Dư Tiểu Lộ nhìn trộm Tô Niệm Khâm hai ba lần, rốt cục nhìn không được hỏi: “Anh vẫn cầm chiếc lá cây làm cái gì?”

“Không có gì.” Tô Niệm Khâm thần nhiên trả lời, sau đó mở cửa kính xe buông tay ra.

Lá cây thủy lạp theo gió bay đi ra ngoài.

Tâm lý học thoát nhìn rất dễ học, đáng tiếc tìm việc lại rất khó.

Người lớn trong nhà Tang Vô Yên biết hết hi vọng, không cho cô đi tìm việc trực tiếp về nhà, ôn tập nửa năm sau thi tiếp.

Bà Tang nói: “Bốn năm trước cho con đi học xa như vậy, bây giờ bắt luận chuyện gì xảy ra con cũng phải trở về, cùng lắm thì thi ở trường ba con dạy, mời người ôn tập giúp con.”

Vì thế, Lí Lộ Lộ nhân cơ hội châm chọc cô: “Ba là giáo sư đúng là có khác, làm gì có chuyện nước phù sa chảy ruộng người ngoài.”

Lí Lộ Lộ đã ghi danh thi vào đại học M ở thành phố B mà ông Tang đang dạy. Tâm lý học ở đó nổi tiếng cả nước.

Nhưng mà, nếu cô về lại thành B, vậy lần trước còn kêu cô thi. Đúng là phí tiền.

“Con muốn ở đây, làm việc ở đài cũng không tồi, con.....” Tang Vô Yên giải thích trong điện thoại

“Không được!” Không đợi cô nói xong, bà Tang lập tức phủ quyết.

Buổi trưa, Tang Vô Yên dự giảng xong đang ra khỏi lớp, Tiểu Vi đột nhiên gọi cô lại: “Cô Tang.”

“Chuyện gì?” Tang Vô Yên xoay người nhìn cô bé.

“Ngày mai thứ Bảy, viện có hoạt động, biểu diễn rất nhiều tiết mục, em cũng sẽ lên sân khấu. Viện trưởng nói, có thể mời thầy cô tham gia. Em muốn hỏi cô đi được không?” cô bé nói chuyện rất trôi chảy lại có chút thẹn thùng, không quá tự tin, có thể thấy được trong lòng chắc chắn rất hồi hộp.

Tang Vô Yên nhớ lại ngày mai cũng không có việc gì, liền cười hì hì đáp ứng.

“Mười giờ sáng mai.”

“Được. Không thành vấn đề.”

Tiểu Vi cảm thấy rất vui, còn không quên bổ sung: “Em ở cửa chờ cô.”

“Chỉ có cô àh? Cô Lí có đi không?”

“Con cô Lí bị bệnh, không đi được.”

“Còn thầy Tô?”

“Không dám mời thầy Tô. Em sợ thầy Tô bận việc, hơn nữa hiệu trưởng nói là mời chủ nhiệm lớp. Cô Lí là chủ nhiệm lớp, cô là phó chủ nhiệm, nhưng thầy Tô không phải.”

“Thật ra thì...” Tang Vô Yên suy nghĩ một chút, “Thầy Tô là giáo viên, hơn nữa thầy chắc không có việc bận, em đi mời thầy, thầy khẳng định rất vui.”

Lúc này, một đám bé trai từ phòng học lao ra, mang đến một trận gió và âm thanh tranh cãi ầm ĩ.

“Con trai thật đáng ghét.” Tiểu Vi nói thầm. Cô lúc nhỏ cũng rất ghét bạn khác phái.

“Nhưng Tiểu Vi cũng rất thích thầy Tô mà?”

“Đương nhiên, thầy Tô không giống bọn họ.”

Tang Vô Yên nghĩ, đúng vậy, đàn ông và cậu bé đúng là khác nhau, ngay cả một cô bé mười tuổi cũng biết.

“Tiểu Vi không muốn thầy Tô đi sao?”

“Muốn!” Tiểu Vi vuốt tóc, “Nhưng hôm nay thầy Tô không đến trường.”

“Vậy thì dễ rồi, cô giúp em gọi là được.” Tang Vô Yên sờ di động.

“Nhưng..... em không biết nên nói như thế nào.”

“Em vừa rồi nói chuyện với cô rất trôi chảy, đối với thầy Tô cũng lặp lại như lúc nãy là được.”

Điện thoại vừa gọi, quả nhiên Tiểu Vi đem câu nói kia đọc lầ lầ một lần.

“Chào, là tôi.” Tô Niệm Khâm nói.

Tang Vô Yên che điện thoại cười gian, cô quả nhiên là bà hoàng hậu độc ác.

Thứ Bảy? Không phải là ngày mai.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hy vọng cái này quá độ miễn cưỡng hợp cách

~~Vô nghĩa không nói nhiều, tiếp tục cần cù lao động

18. Chương 18

Ngày 5 tháng 3, trời có mưa nhỏ.

Thứ Bảy.

Ngày thanh niên tình nguyện Trung Quốc.

Ngày kỷ niệm chú Lô Phong.

Nhưng, hoàng lịch* nói: Mọi việc không nên. (*sách nói về thời tiết của Trung Quốc, giống như sách bói vậy, nhưng nhiều người Hoa rất tin.)

9h50, Tang Vô Yên vừa đến cửa viện mồ côi, đã thấy Tô Niệm Khâm đứng đằng kia. Hôm nay, Tiểu Vi rất dễ thương. Mi tâm còn điểm chấm đỏ.

Tô Niệm Khâm ngồi xổm nói chuyện với cô bé, hình như là nghe Tiểu Vi hát. Anh khẽ gật đầu, hết sức chuyên chú. Nghe thấy chỗ nào không đúng, anh mở miệng sửa lại.

Không nghĩ tới anh lại thích trẻ con như vậy, hơn nữa vẻ mặt kia lại làm cho người ta cảm thấy anh thực — ôn nhu.

Tang Vô Yên ngẩng đầu, thấy tờ quảng cáo ở cửa lớn: chào đón đoàn thanh niên tình nguyện đến viện chúng ta biểu diễn. Nhìn xong cô không khỏi choáng váng, thì ra là có chuyện như vậy khó trách muốn tìm người đến cổ động.

Bọn họ đều thành diễn viên quần chúng.

Viện mồ côi có hai dãy nhà, một dãy là phòng quản lý, còn dãy kia là ký túc xá và căn tin, ở giữa có một khoảng không nhỏ.

Hiện tại khoảng không trở thành sân khấu, bên dưới sắp ghế nhựa. Hàng đầu tiên là khách quý, trên bàn có trải khăn và chung trà, chỗ ngồi còn có tên, chức vụ.

Phía sau sân khấu là trẻ em trong viện, giáo viên và “nhóm khách quý đã quan tâm và duy trì viện mồ côi”. Viện trưởng từng nói dù họ có thật tâm hay không cũng được miễn là họ có giúp đỡ.

Cô ngồi cùng Tô Niệm Khâm.

“Thật khéo.” Tang Vô Yên nói.

“Phải không?” Tô Niệm Khâm hơi trầm mặc, hỏi lại.

Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy giống như bị anh nhìn rõ, đỏ mặt cúi đầu xuống. Nhớ lại, anh cũng không nhìn thấy biểu tình của cô, vì sao phải ngại.

Chưa tới 10h, người xem, diễn viên cũng đã chuẩn bị xong hết.

Nhưng mãi tới 10h30, nhóm lãnh đạo trên ới đến, còn có một đám phóng viên và nhà báo theo sau.

Ngay lập tức, bí thư trong đoàn lên bục nói chuyện.

“Chào các đồng chí, thanh niên, các bạn nhỏ, đúng ngày này năm 1963 chủ tịch Mao từng nói: phải theo đồng chí Lô Phong học tập.....”

Phóng viên dưới đài không ngừng chụp ảnh, đủ loại camera đặt phía dưới.

Sau đó, nhóm lãnh đạo mang theo văn phòng phẩm, dụng cụ thể dục tặng cho các bạn nhỏ trong viện.

Trước ống kính của ký giả, nhóm lãnh đạo xoa mặt đứa nhỏ, sau đó còn bế lên chụp ảnh chung.

Không khí vui vẻ, có phóng viên còn phỏng vấn vài đứa nhỏ.

Tiểu Vi vừa mới thoát khỏi phóng viên, tay ôm một hộp bút màu sắc rực rỡ, được một người bạn dẫn đến hậu trường, nhưng miệng cứ kêu: “Cô Tang! Thầy Tô!”

“Chúng ta ở chỗ này.” Tang Vô Yên ngoắc.

Bạn của Tiểu Vi đưa cô bé tới chỗ hai người.

“Wow, bút đẹp quá ta.” Tang Vô Yên trêu chọc cô bé.

“Họ nói em có thể dùng chúng để vẽ tranh.”

Tô Niệm Khâm sờ sờ đầu bé.

“Hai người dừng đi nha, sắp tới tiết mục của em rồi. Luyện một tháng lận đó, hai người nhất định phải ở lại xem nha.”

Ba người chưa nói được hai câu thì Tiểu Vi đã bị viện trưởng kêu đi.

“Đây là Tô Tiểu Vi.” Viện trưởng nói với ký giả, “lúc 6 tuổi đã đến chỗ này. Lúc ấy cha mẹ ruột mang bé đến bệnh viện trên thành phố trị viêm phổi. Sau vì bệnh tình nghiêm trọng phải nằm viện trị liệu, từ ngày hôm đó, cha mẹ không xuất hiện nữa. Sau đó, mới đưa đến chỗ này và xác định bị vứt bỏ.”

Giọng viện trưởng hơi buồn, các phóng viên lắc đầu than thở.

Nhưng không ai chú ý tới vẻ mặt mắt mắt của đứa bé hết.

Viện trưởng nói tiếp: “Tuy rằng, bé bị cha mẹ vứt bỏ, mất đi sự che chở của cha, tình thương của mẹ. Nhưng tình thương của xã hội sẽ mang lại hạnh phúc cho bé. Và hiện tại, Tiểu Vi học lớp ba khoa khiếm thị. Nay, mọi người xem,” ý bảo mọi người nhìn qua chỗ Tang Vô Yên, “Cô ấy là chủ nhiệm lớp của cô bé.”

Ống kính đều chuyển qua chỗ Tang Vô Yên. Thậm chí có người muốn chạy tới phỏng vấn cô.

Tang Vô Yên nhất thời không biết làm sao, “Làm sao bây giờ? Bọn họ đều đang nhìn tôi.”

“Cô không nhìn là được.” Tô Niệm Khâm nói.

“Đây không phải là biện pháp?” Tang Vô Yên khóc không ra nước mắt, cô cũng không muốn lên tivi hoặc lên báo chí làm cái gì. Huống hồ nếu như bị người ta nhận ra đây chỉ là một thực tập sinh mới tới thôi sẽ thấy phiền hà.

Tô Niệm Khâm nghiêm túc nói: “Mặt hướng về phía trước, mắt nhìn thẳng, rồi nhớ lại lúc cô ép buộc tôi.”

“Hi hi –” Tang Vô Yên không nhịn được nở nụ cười. Lòng dạ người đàn ông này đúng là hẹp hòi, còn ghi hận chuyện cha đứa nhỏ.

Cười như vậy làm cho cô không còn khấn trương nữa, trả lời qua loa vài câu coi như xong việc.

Quay đầu lại, các phóng viên đều tập trung trên người Tiểu Vi.

Tiểu Vi trả lời rất giống người lớn: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến những đứa trẻ như chúng em, tuy rằng chúng em không có cha mẹ, nhưng xã hội này giống như một đại gia đình ấm áp vậy. Mỗi một người dì đều giống mẹ em, mỗi một người chú đều giống ba của chúng em. Họ đều yêu thương chúng em, cho nên chúng em sẽ luôn ghi nhớ công ơn này, khi trưởng thành sẽ cố gắng báo đáp xã hội.”

Tang Vô Yên thấy Tiểu Vi nói những câu này rất lưu loát. Giọng điệu rất giống ngày hôm qua cô bé mời mình vậy. Có thể thấy được là có sự chuẩn bị tỉ mỉ, hơn nữa là luyện nói qua rất nhiều lần.

Nghe cuộc nói chuyện này rất hợp tình hợp lý, nhưng Tang Vô Yên vẫn cảm thấy có chỗ không đúng cho lắm.

Mà sắc mặt của Tô Niệm Khâm cũng không vui gì mấy.

Mấy phút trôi qua, biểu diễn bắt đầu.

Vốn là toàn bộ tiết mục đều là nhóm tình nguyện viên tự biên tự diễn. Nhưng để cho chương trình cảm động hơn, tiết mục đầu tiên do bọn nhỏ trong viện biểu diễn bài (lòng biết ơn) bằng ngôn ngữ của người câm điếc.

Tiểu Vi và một đám nhỏ mập mập được dì dẫn dắt lên sân khấu, cố định vị trí xong, mới bắt đầu mở nhạc.

Bài hát còn chưa diễn đến một nửa, nhóm khách quý và lãnh đạo liền lặng lẽ đứng dậy, lái xe rời đi. Trong nhóm người đang cúi đầu khom lưng rời đi còn có viện trưởng và phó viện trưởng nữa.

Rời đi như vậy sao? Tang Vô Yên buồn bực. Hai mắt đang nhìn xung quanh chợt thấy camera quay về phía cô, Tang Vô Yên vội vàng ngừng nghiêm chỉnh, hết sức chuyên chú xem diễn.

Quay một vài tiết mục đầu, người của hai đài truyền hình và một ít phóng viên cũng lần lượt rời đi.

Tang Vô Yên há hốc mồm, mới bắt đầu diễn mà.

“Sao đi hết rồi?” Tang Vô Yên thì thào nói.

Tô Niệm Khâm giống như là sớm biết được.

Một khắc kia, Tang Vô Yên bỗng nhiên nhớ tới hai chữ đọc kịch.

Lúc giới thiệu tiết mục thứ hai, một phó viện trưởng khác còn lên sân khấu nói chen vào: “Những nhà lãnh đạo còn có một hội nghị quan trọng ở nơi khác, cho nên về trước. Chúng ta hãy vỗ tay đưa tiễn lãnh đạo.” Nói xong, phó viện trưởng dẫn đầu vỗ tay.

Kỳ thật, xe lãnh đạo đã sớm rời đi rồi, làm sao còn nghe được tiếng vỗ tay này.

Tô Niệm Khâm nghiêm mặt, một chút cũng không muốn vỗ tay.

Tang Vô Yên cũng không vỗ. Cô phút chốc liền cảm thấy băng rôn đỏ trên sân khấu có chút chói mắt.

Lúc mọi người đang nhiệt liệt vỗ tay, cô nhớ tới lời nói của Tô Niệm Khâm khi thảo luận vấn đề của Tiểu Vi.

Đúng vậy. Bọn họ, thậm chí trong đó bao gồm mình, cũng không hiểu những đứa nhỏ này thật sự muốn cái gì. Có thể nói, không phải không biết, mà là chưa từng muốn biết.

Lúc hoạt động chấm dứt, có mấy phóng viên tới trễ, không chụp được cái gì, đành phải đứng đó chỉ dẫn nhân viên làm việc, tìm vài nhà hảo tâm và cô nhi phỏng vấn.

Trong đó, lại có Tiểu Vi.

Trong quá trình phỏng vấn, ký giả cứ nhắc đi nhắc lại những từ miễn cảm như “Vứt bỏ, cô nhi, tàn tật” trước mặt bọn nhỏ. Nghe mấy từ này, có đứa nhỏ thần nhiên, còn có đứa cố tỏ ra đáng thương.

Sau đó, Tiểu Vi lại lưu loát đem một đoạn dài hồi này nói thêm lần nữa. Tang Vô Yên mơ hồ hiểu được cảm giác không đúng lúc này là cái gì rồi.

Trước khi rời đi, Tiểu Vi lưu luyến tiễn hai người ra cửa.

“Thời gian còn sớm mà, chúng ta chơi cái gì đi.” Tang Vô Yên muốn làm việc nào đó đúng với mục đích ngày hôm nay.

“Không có hứng thú.” Tô Niệm Khâm nói.

“Tô Niệm Khâm, anh phải cảm ơn tôi mới đúng. Nếu không tôi ở đây, nói không chừng người ta sẽ phỏng vấn anh. Tôi mua hai vé trò chơi, cùng đi đi, không đi thì rất đáng tiếc.”

Tiểu Tiểu Vi kéo góc áo Tô Niệm Khâm: “Thầy Tô, thầy đáp ứng cô Tang đi. Vốn là cô Tang muốn dẫn em đi, kết quả dì không đồng ý, nên hiện tại chỉ có thầy đi cùng cô thôi. Cô Tang bình thường đối xử với em rất tốt, thầy cũng thương em, cho nên cũng phải đối xử tốt với cô Tang ah.”

Tang Vô Yên cảm kích nhìn Tiểu Vi một cái. Đứa nhỏ này, bình thường đúng là không uống công cô thương cô bé mà. Vào thời điểm mấu chốt đúng là có ý tứ.

Tang Vô Yên vội vàng phụ họa, “ Tôi mua vé rồi, không đi thì quá lãng phí. Thật sự, thật tình muốn mời anh.”

“Tôi không thích trò chơi cảm giác mạnh.”

“Cũng không có cảm giác mạnh nha.”

Giống như đu quay.

Người đàn ông cố chấp lại lần nữa thỏa hiệp với cô gái trước mặt.

Giống như Trình Nhân từng nói, Tang Vô Yên mặt quá dày.

Bọn họ hai người trong đu quay, mỗi người một bên, mặt đối mặt. Vòng xoay thủy tinh một chút rời xa mặt đất.

Lúc này, trời lại mưa, từng giọt mưa rơi vào đu quay thủy tinh.

Toàn bộ thành phố như được bao phủ bởi một lớp sương mù.

Tang Vô Yên đột nhiên nghĩ đến một câu hát của Tô Niệm Khâm.

“Thành phố mịt mù, giọt mưa trong suốt.” Rất giống cảnh trong thơ nhà Tống.

Không biết ai lại có thể viết ra cảnh sắc đẹp như vậy, có lẽ so với cảnh tượng cô đang nhìn còn lãng mạn, Tang Vô Yên nghĩ.

Tô Niệm Khâm giống như hoàn toàn rơi vào trầm tư của mình, không nói câu nào. Anh ngồi thẳng lưng. Mắt anh như có thể thấy được vậy, ánh nhìn dừng lại ở cảnh thành phố phía sau Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên tinh tế đánh giá anh.

Hình như rất khi ra ngoài, làn da trắng lại hơi nhợt nhạt. Lông mi rất dài, không khỏi làm Tang Vô Yên lo lắng, nếu như anh không mù, lông mi có thể hay không ngăn cản tầm nhìn. Cặp mắt kia không có tiêu cự thế nhưng vô cùng xinh đẹp, đen trắng rõ ràng. Tang Vô Yên lại cảm thấy may mắn vì anh bị khiếm thị. Nhờ vậy mà mình mới có thể không kiêng nể gì nhìn anh như vậy.

Môi anh vẫn mím chặt như trước, một bộ dáng hờ hững. Môi rất mỏng lại đỏ như môi con nít vậy.

Bỗng nhiên, một ý niệm cổ quái xuất hiện trong đầu cô.

Rất muốn hôn anh.

Cô cũng bị ý niệm vừa cổ quái vừa lớn mật làm cho hoảng sợ. Bất quá phải tận dụng thời cơ, cô nghĩ, có thể bắt chước một chút, dù sao không có người thấy.

Cô nhẹ nhàng nhích tới gần mặt của anh, nín thở, sợ anh nhất thời phát hiện hơi thở của mình liền tránh đi.

Khi khuôn mặt hai người chỉ còn khoảng cách hai tấc liền dừng lại, cô không thể gần thêm nữa. Giác quan khác của người mù rất nhạy cảm.

Cô nhắm mắt lại say mê một chút. Không thể hôn anh, thì để như vậy cũng giống nhau thôi, cô tự thuyết phục bản thân.

“Loại chuyện này, tựa hồ đều là đàn ông chủ động.” Tô Niệm Khâm đột nhiên mở miệng nói chuyện, hơi thở ầm ập thổi vào mặt Tang Vô Yên, cô bị dọa hét lên một tiếng, vội vàng quay lại chỗ mình.

Một loạt động tác làm cho cả toa tàu hơi lay động.

“Anh.....” Tang Vô Yên giống kẻ trộm bị bắt tại trận, mặt đỏ lên như người say rượu. “Làm sao anh biết.”

“Cô Tang, tôi có nói qua tôi bị mù sao?”

(Đều nói, trên hoàng lịch viết: Mọi việc không nên— đầu gối ngửa)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rốt cục lại viết đến người này, lúc này đây vô luận nói cái gì chương này ta cũng không sửa lại.

Tâm của ta

mệt a.

Một chương này phía trước một nửa là bản sự thật, mặt sau một nửa là bản lãng mạn...

19. Chương 19

“Khiếm thị cũng có rất nhiều loại, cậu gặp anh nhiều như vậy cũng chưa phát hiện anh không phải mù hoàn toàn sao?” Trình Nhân nói.

“Tớ làm sao mà biết.” Chỉ là cảm thấy anh rất giỏi thôi, có nhiều lúc không cần dùng gậy cũng có thể hoạt động bình thường.

“Tôi cũng không phải mù hoàn toàn. Vật thể di chuyển trong vòng ba thước đều có thể phân biệt.” Trong đu quay, tuy rằng lúc Tô Niệm Khâm nói những lời đó sắc mặt không hề thay đổi, nhưng Tang Vô Yên dám đánh cược, anh khẳng định rất muốn cười.

Đương nhiên, Tang Vô Yên thuộc dạng “Vật thể di chuyển trong vòng ba thước”, cho nên.....

Cô chỉ muốn đào một cái lỗ chui vào thôi.

Vậy thì trước kia, những động tác nhỏ của cô, anh có thể nhìn thấy rồi.

Trình Nhân nói tiếp, “Anh nhất định là cố ý, bằng không sao lại không ngăn cản cậu trước, mà là ngay lúc cậu dừng lại động tác, để cậu đạt được mục đích mới mở miệng.”

“Đúng vậy, gian quá! Gian quá! Gian— quá—” Tang Vô Yên ngồi trong phòng hét lên, sau đó hung hăng nện một quyền vào mũi con mèo bụi bên cạnh “Anh cố tình bêu xấu tớ.”

Thật sự là người đàn ông vô cùng tính toán, bất quá cô chỉ nói anh là cha đứa nhỏ thôi, thế mà anh đợi tới giờ mới ra tay xử cô.

Ở một nơi khác trong thành A, Tô Niệm Khâm đang đàn bài “Croatian rhapsody”. Dư Tiểu Lộ ngồi trên sofa thoa kem, vỗ vỗ mặt. Xem ra sau khi người này đi chơi về tâm tình không tệ. Tiết tấu của “Croatian rhapsody” trong sáng nhẹ nhàng, ngón tay lướt qua rất nhanh giống như đang bay trên phím đàn, mang lại cho người ta cảm giác vui sướng.

Vì thế, mỗi khi tâm tình tốt, Tô Niệm Khâm đều đàn bài này.

“Anh ở bên ngoài gặp được chuyện gì tốt sao?” Dư Tiểu Lộ thoa kem đầy mặt, khoe miệng không nên cử động, thuận miệng hỏi.

“Không có gì.” anh tiếp tục đàn.

“Không cần tôi đưa đi, cũng không cần tôi đón.” Dư Tiểu Lộ dừng một chút, liều chết hỏi: “Anh đi hẹn hò àh?”

Tô Niệm Khâm nghe xong lại không nổi nóng, còn rất bình tĩnh mà trả lời: “Không phải.”

Thái độ này khiến cho Dư Tiểu Lộ càng cảm thấy kỳ lạ, cô không khỏi quay đầu nhìn chằm chằm vào Tô Niệm Khâm, “Gần đây cô gái ở văn phòng còn làm phiền anh không?”

Lúc này anh không trả lời cô, khúc nhạc kia lại được đàn thêm lần nữa.

Dư Tiểu Lộ cảm thấy không thú vị, đi đến phòng bếp rửa hoa quả, đang rửa, bỗng nhiên nghe thấy bài hát bị sai hai nhịp. Cô liền đưa đầu ra thăm dò, cảm thán nói: “Không phải chứ, Tô Niệm Khâm. Trong lòng anh nghĩ cái gì vậy? Có thể đàn sai đến vậy!”

Sắc mặt Tô Niệm Khâm trầm xuống, ngón tay dừng lại, tiếng đàn cũng dừng theo.

Dư Tiểu Lộ mắt thấy không ổn, vội vàng nói: “Tôi cái gì cũng không nói. Mời anh tiếp tục.”

Sáng thứ hai, Tang Vô Yên ra khỏi văn phòng, đi đổ rác, chạm mặt Tô Niệm Khâm.

Mắt cô không khỏi nhìn môi anh, sau đó mặt đột nhiên đỏ lên, nhanh chóng vòng qua người anh vội vàng rời đi. Tang Vô Yên nghĩ, chiều này đúng là ngoan độc, từ nay về sau cô cũng không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước, làm phiền anh nữa. Chẳng lẽ anh không sợ lúc ấy mình nhất thời trượt chân, thật sự kiss anh?

Những ngày sau đó, Tang Vô Yên dạy xong liền chạy về nhà để tránh gặp anh lại xấu hổ thêm. Nhớ đến giữa tuần này, cô Trịnh, giáo viên chữ nổi, hết nghỉ phụ sản quay về dạy, nhưng một chút dấu hiệu bàn đổi diện sắp thay đổi chủ đều không có mà Tang Vô Yên cũng chưa thấy Tô Niệm Khâm dọn đồ.

Cô Trịnh cười khanh khách chào Tang Vô Yên, “Em là Tiểu Tang, em đi theo cô Lí thực tập phải không? Nghe nói bọn nhỏ đều rất thích em.”

Thầy Tiểu Vương ngắt lời: “Cô Trịnh, mọi người đều ngóng trông cô về đó.”

“Lúc con cô đầy tháng chúng tôi đã gặp qua nhưng khi nào thì đưa đến trường cho chúng tôi ngắm bé một chút ?” Một giáo viên khác nói.

“Hi, đừng nói nữa, cả ngày chỉ biết khóc. Giọng lớn hơn cả micro luôn.” giáo viên Đặng cười.

Nhất thời, không khí trong văn phòng lập tức náo nhiệt lên, không giống với bầu không khí lúc Tô Niệm Khâm ở đây. Không có ai nhắc tới chuyện Tô Niệm Khâm rời đi, xem ra trừ bỏ cô, tất cả mọi người đều biết việc này.

Tang Vô Yên cũng hàn huyên vài câu thì rời đi, khi bước tới cửa không cầm lòng được quay đầu nhìn về phía cái bàn kia, hơi buồn.

Anh liền đi không thèm chào một tiếng.

Ba tháng sau. Lúc đầu Tang Vô Yên chỉ bị cảm mạo rất nhỏ, do lơ đãng dẫn đến sốt cao.

Buổi sáng sau khi rời giường lại phát hiện trên cánh tay xuất hiện một ít nốt đỏ.

Khi đến bệnh viện, trên mặt, cổ, tứ chi đều nổi hết lên. Bác sĩ nói là bệnh sởi.

Cô từ nhỏ đến lớn cơ thể đều rất khỏe mạnh, chưa bao giờ bị bệnh nặng qua. Bác sĩ nói bệnh lây rất nhanh. Trình Nhân không ở nhà, cô cũng không ở lại trường, bạn học cũng không thân. Suy ra cũng không có trở ngại gì, uống thuốc rồi đi ngủ.

Vừa kéo rèm cửa sổ, điện thoại lại vang.

Cô xoa xoa nước mũi bước tới, chắc là người nhà gọi tới.

Mẹ cô nói bà tự nhiên cảm thấy lo lắng nên gọi hỏi thăm. Tang Vô Yên cũng không muốn bà lo lắng, vì thế nói vài câu để chống đỡ rồi vội vàng nói có việc, tắt điện thoại.

Vừa buông điện thoại, cô bỗng muốn khóc.

Thật sự rất khó chịu.

Ngủ một lát liền tỉnh lại, đêm đã khuya, thân thể lại càng khó chịu hơn. Không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào nữa, cô lại nhấn dây số của Tô Niệm Khâm.

Cô chỉ định để nó rung vài lần rồi tắt. Ai ngờ mới đổ chuông có một lần, liền có người bắt máy.

“Này—” âm thanh trầm ổn từ điện thoại truyền tới.

Nhất thời cô không biết phải mở miệng như thế nào

“Nói chuyện.” Người đàn ông này vẫn như trước cực kỳ thiếu tính nhân nại, ngữ khí nghiêm khắc.

“Tang Vô Yên, cô nói đi.” Tô Niệm Khâm đột nhiên nói.

Tang Vô Yên ngạc nhiên, rơi nước mắt, tim cũng ngừng đập, “Làm sao anh biết.” cô hỏi. Cho dù anh không phải mù hoàn toàn nhưng cô gọi bằng điện thoại mà, anh làm sao nhìn được màn hình hiển thị ai gọi.

Người đàn ông này luôn thần bí như vậy.

“Cô có việc gì?” Ba chữ đã có thể tóm gọn lại vấn đề. Cuối câu giọng nói cũng hơi cao.

Nghe giọng nói cực kỳ lạnh lùng, nếu ngay lúc này Tang Vô Yên trả lời qua loa, thì đúng là sai lầm rồi, chắc chắn sẽ chọc giận anh.

“Tôi bị sốt, rất khó chịu.” Tang Vô Yên sợ hãi nói. Ba chữ rất khó chịu vừa mới nói ra, phòng tuyến cuối cùng cũng bị sụp đổ, nước mắt rốt cục nhịn không được rơi xuống.

Tô Niệm Khâm hơi trầm mặc, chậm rãi hỏi: “Cô ở đâu?”

“Anh không cần đến. Chỉ là ở chỗ này tôi không có quen ai hết, muốn tìm anh nói chuyện thôi. Với lại tôi sẽ lây bệnh cho anh.”

“Tôi bị sốt rồi, cho nên sẽ không bị lây.” Giọng nói anh so với lúc này dịu hơn.

Tô Niệm Khâm xuất hiện trước cửa nhà Tang Vô Yên là nửa giờ sau, bên cạnh còn có cô gái xinh đẹp lúc nào cũng thay anh làm tài xế.

Cô ấy nhìn Tang Vô Yên cười cười, “Tôi là Dư Tiểu Lộ.” Đây là lời chào cũng là lời tạm biệt, hiển nhiên cô ấy muốn đem Tô Niệm Khâm ở lại, sau đó rời đi. Cô ấy cũng không thêm hỏi Tô Niệm Khâm, “Có muốn tôi ở lại giúp đỡ không?”

Bởi vì cô ấy biết, có hỏi cũng như không, chỉ nhận được một câu từ chối lạnh nhạt thôi.

Đóng cửa lại, Tang Vô Yên nói, “ Chẳng lẽ cô ấy là tài xế của anh?” nhìn cô ấy cũng không giống em gái Tô Niệm Khâm vẫn không đáp.

Một người mù muốn tới chăm sóc một người bị bệnh sốt, xác thực không phải chuyện dễ dàng.

Đặc biệt là người mù đó lại không quen hoàn cảnh xung quanh, va chạm tùm lum. Anh mới bước vào nhà liền sơ ý đánh vỡ bình hoa của Trình Nhân.

Tay anh sờ trán cô cảm thấy rất nóng, “ Vẫn là qua nhà tôi tốt hơn.”

Sau đó anh liền gọi điện thoại cho Dư Tiểu Lộ.

“Tôi đưa cô ấy tới nhà.”

“Cô không cần tới đón chúng tôi.”

“Đi siêu thị mua một chút ăn gì đó về nhà đi.”

“Mấy ngày này cô cũng không cần về nhà.”

Tang Vô Yên nghe thấy hơi thích. Bất luận Dư Tiểu Lộ kia là bạn gái, em gái hay là tài xế, tóm lại vì chiều cố đến cô, Tô Niệm Khâm không cần cô ấy đến nhà.

Nhưng Tang Vô Yên vẫn cố nén vui sướng, cố ý hỏi: “Như vậy không tốt lắm, cô Dư là con gái, một mình biết làm sao?”

“Cô ấy chưa từng bị bệnh sốt, rất dễ bị cô lây bệnh.”

Tô Niệm Khâm không lạnh không nhạt nói một câu đem tâm tình Tang Vô Yên vừa mới tốt lên liền xui xuống.

Sau một lúc, Tang Vô Yên choáng váng đột nhiên phát hiện một chuyện quan trọng “Chờ một chút! Cô vỗ vỗ trán cố gắng lặp lại suy nghĩ trong lời nói, “Sao cô ấy lại ở trong nhà anh?!?”

Tô Niệm Khâm lục lọi trong phòng ngủ, sau đó cầm chăn đắp kín người tang Vô Yên.

“Tôi cảm thấy rất nóng.”

“Kia không phải nóng, mà là phát sốt.” anh sửa đúng lại.

Sau đó đem cô ôm ngang.

Cô kinh ngạc, “Vì sao ôm tôi?”

“Cô thấy mình có thể một mình xuống lầu sao?” anh hỏi lại.

“Nhưng anh..... Tôi..... Chúng ta.....” Tang Vô Yên nói không lên lời.

“Cô chỉ cần nói cho tôi biết làm sao mới xuống lầu được.” Tô Niệm Khâm loáng thoáng hiểu được ý cô.

Vẻ mặt rất kiên định. Tang Vô Yên bỗng nhiên cảm thấy tuy người đàn ông này nhìn không tráng kiện lắm nhưng cánh tay lại truyền đến cảm giác an tâm ổn định. Cô mỉm cười, “Được.” Hai tay tự nhiên ôm lấy cổ Tô Niệm Khâm.

Mặt Tô Niệm Khâm trước giờ luôn tỏ ra hờ hững bây giờ lại hơi phấp hờ.

Lúc bước xuống cầu thang, động tác của Tô Niệm Khâm rất cẩn thận. Rõ ràng là anh còn chưa thích ứng độ cao của bậc thang, bước chân hơi thăm dò mới chậm rãi đặt xuống.

“Cầu thang có chín bậc, sau đó quẹo phải.”

Tô Niệm Khâm thật cẩn thận nghe lời chỉ dẫn của người trong ngực. Bỗng nhiên Tang Vô Yên “Ahh” một tiếng.

Anh biết, đèn tắt.

“Tối quá.” Đây là đèn cảm ứng âm thanh, Tang Vô Yên vỗ vỗ tay, vẫn không có tác dụng.

“Tối hay không, với tôi cũng không ảnh hưởng.” anh nói, sau đó trong đầu tiếp tục đếm số bậc thang bảy, sáu, năm.....

“Nhưng mà tôi sợ mà. Buổi tối nếu không có đèn tôi cũng không dám lên lầu, thường thì gọi điện thoại cho Trình Nhân xuống đón.” Nói xong hai tay cô càng ôm chặt cổ Tô Niệm Khâm, chui vào trong lòng anh.

Cô bởi vì ra mồ hôi mà hai má nóng hổi, dựa ngay trên xương quai xanh của Tô Niệm Khâm, với lại hai người chỉ cách nhau bởi một lớp áo mỏng, nhất thời Tô Niệm Khâm mất hồn. Ngẩn ngơ qua đi mới phát hiện quên mất đếm tới đâu rồi, vì thế mới bước chân mới chạm mặt đất liền lảo đảo, ngã vào vách tường bên phải.

Tang Vô Yên cả kinh. Tô Niệm Khâm đem cô che vào trong ngực, làm cho cánh tay anh bị chà mạnh vào mặt tường.

“Có sao không?”

“Có sao không?”

Sau khi tai nạn xảy ra, hai người hỏi cùng một lúc.

Xe taxi chạy tới cư xá bên hồ thành Tây, sau đó ngừng ngay trước biệt thự hai tầng.

“Nhà của anh?” Tang Vô Yên mở to hai mắt. Nhà này có chút rất xa hoa ah.

“Cứ cho là vậy.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trên đường trừ bỏ quan hệ nhân vật có chút biến hóa, nhưng chưa tới mức qua trình tình yêu. Có thể... Không theo.

Cám ơn mọi người đọc truyện.(*^__^*) moa

~~

20. Chương 20

Tang Vô Yên uống thuốc xong nằm trên giường của Tô Niệm Khâm, dựa vào gối anh, chăn bông mềm đắp trên người.

Cô nghĩ, bị bệnh cũng tốt.

Chẳng qua, ý tưởng này chỉ duy trì trong đầu Tang Vô Yên có nửa giờ. Bởi vì đầu cô bây giờ đau muốn chết, sốt cao còn ho khan.

Cô nằm trong phòng tối bắt đầu suy nghĩ lung tung. Lúc trước, cô và Trình Nhân xem phim ma Thái rất kinh dị, hai mắt mở to, dần dần cảm thấy hơi sợ. Vài năm nay cô bắt đầu sợ tối, hơn nữa lúc này lại ở một nơi xa lạ.

Cô bật đèn, đi đến phòng khách uống nước, thấy Tô Niệm Khâm mặc một bộ áo ngủ ô vuông màu xanh ngồi ở trên sô pha đọc sách.

Chân mang dép lê, ngồi ngay ngắn. Có lẽ vừa sấy khô, tóc có chút xoã tung, so với bình thường nhìn hơi trẻ con một chút.

Trên đầu gối đặt một quyển sách cũng không dày lắm, trên mặt đất là một đồng sách chữ nổi. Anh nhắm hai mắt, mà ngón giữa gõ gõ tiết tấu nhìn rất thành thạo.

Tang Vô Yên từ trong phòng chuẩn ra, tay chân đều rất nhẹ nhàng, tự tin là không có phát ra tiếng gì, nhưng vẫn bị anh phát hiện. Tô Niệm Khâm mở to mắt, ngón tay ngừng lại, nghiêng đầu, “Còn chưa ngủ?”

“Anh ngủ sô pha?” Tang Vô Yên thấy trên sô pha khác đã trải sẵn chăn và gối.

Nhà không phải rất lớn sao? Tuy rằng dưới lầu chỉ có một phòng ngủ nhưng, “Lầu hai không còn phòng sao?” Cô hỏi.

“Lầu hai là phòng của Tiểu Lộ.”

“Nhà lớn như vậy chỉ có hai người ở à? Nếu cô Dư không ở?” Tang Vô Yên ngụ ý, ai tới chiếu cố anh.

“Cô ấy không ở nhà, tôi ở một mình.”

“Anh.....” Tang Vô Yên rất muốn nói anh, anh nói một câu thật vô nghĩa.

“Cái gì?”

“Tôi muốn uống nước.”

Anh hơi chút khựng lại, sau đó gấp một góc ở trang đang xem, đóng sách lại, đứng dậy quẹo phải đi rồi bảy, tám bước vừa vặn dừng lại ngay tủ lạnh, đưa tay ra muốn kéo cửa tủ lạnh kết quả do dự một chút, lại quẹo phải vào phòng bếp.

Tang Vô Yên nghe thấy tiếng bật lửa. Cô sợ làm phiền anh nhưng vẫn ôm chăn nghiêng ngả, lảo đảo, chạy tới xem.

Bình inox đặt trên bếp gaz, anh khoanh tay im lặng nhìn ngọn lửa, đôi mắt sáng ngời. Ánh lửa chiếu vào khuôn mặt anh tuần của anh, cực kỳ thu hút.

“Uống nước ấm đối với cơ thể tốt hơn” anh nói.

Tang Vô Yên mới hiểu được, “Cô ấy không ở nhà, tôi ở một mình.” Đây là ý nghĩa thật sự của những từ này.

Đôi tay mềm mại ôm mặt ngồi chồm hổm, nhìn chăm chăm vào ấm nước sôi, cổ họng khát nước rất khó chịu.

Cô lại nhìn Tô Niệm Khâm, anh vẫn thờ ơ tiếp tục “sờ sách”.

“Anh đang xem sách gì vậy?”

“Truyện về danh nhân.”

“Ai?”

“Một vị danh nhân.”

“.....”

Tang Vô Yên cực kỳ hoài nghi anh có chứng mất tiếng, nói rất nhỏ (chê nói ít quá).

Im lặng một chút, Tang Vô Yên lại nhin không được nói tiếp.

“Anh có xem phim không?” Đây là sở thích của Tang Vô Yên. Cô tự tin cho dù anh không hứng thú, cô cũng có thể nói một số chuyện tào lao. Sau khi hỏi xong, Tang Vô Yên mới cảm thấy mình rất ngốc.

“Tôi không có xem phim.” Tô Niệm Khâm rốt cục dừng động tác, chậm rãi nói ra từng chữ.

Anh hình như bị cô chọc giận rồi.

Nhưng mà, tức giận so với không có phản ứng thì thú vị hơn, Tang Vô Yên đạt được hiệu quả mong muốn, vừa lòng tiếp tục đề tài này.

“Lần sau tôi mời anh xem phim.”

“Không cần. Cảm ơn.” anh nghiêng răng, nói

“Anh có thể thử xem. Trên thế giới này có muôn màu muôn vẻ cách sống, chúng ta chỉ có thể chọn một trong số đó. Điện ảnh lại rất giống như một cuộc sống khác vậy. Trong thời gian ngắn có thể cho anh nếm thử những cảm giác khác nhau. Giống như một cuộc phiêu lưu vậy.”

“Đọc sách cũng vậy.”

“Phim trực tiếp hơn.”

“Đối tôi mà nói không có gì khác nhau.”

“Lúc đọc tiểu thuyết anh sẽ khóc sao?”

“.....”

“Tôi xem phim sẽ khóc. Đến cảnh buồn, tôi sẽ cảm động.”

“Đó là bởi vì cấu tạo xúc giác của nam và nữ khác nhau.” anh dừng một chút, “Có lẽ cô thích khóc.” Trong giọng nói tất cả đều là ý tứ trào phúng, hoàn toàn khác với lúc này anh ôm cô xuống lầu.

Tang Vô Yên nghe thấy cách nói chuyện cực kỳ không khách khí của anh, liền nói.

“Đúng vậy, giống như hiện tại tôi thật muốn khóc.”

Câu này thật sự mang đến tiếng khóc nức nở, làm cho Tô Niệm Khâm hơi kinh ngạc, sau đó lại nghe thấy Tang Vô Yên khóc lớn lên.

Tang Vô Yên vốn là muốn dọa anh, coi thử xem người đàn ông này có phải thật sự cố chấp không. Anh nói chuyện vừa hồ hững, vừa lạnh lùng, cảm thấy rất khó gần. Cô chỉ mong có thể cùng anh nói mấy câu, làm tan một chút lớp băng của anh. Cô cũng không nghĩ tới lại không ngừng được nước mắt.

Nước mắt như đê vỡ, càng ngày càng không thể thu hồi.

“Tôi làm sai cái gì? Vì sao anh luôn dữ với tôi như vậy. Lần đó trong thang máy, tôi muốn giúp anh là sai à. Ngày lễ tình nhân, tôi muốn đưa anh về nhà là sai à. Tôi muốn anh giúp tôi giả vờ làm người yêu cũng là sai à. Tôi tặng Tiểu Vi này nọ, vẫn là sai. Tôi bị bệnh nặng, ngủ không được tìm anh nói chuyện phiếm, đúng là sai càng thêm sai. Cho nên anh liền chán ghét tôi, càng muốn châm chọc khiêu khích tôi, có phải hay không?”

Cô lấy khăn giấy, lau nước mũi, tiếp tục khiêu nại: “Đầu tôi hiện tại rất đau, giống như có cái búa đánh vào vậy, khó chịu muốn chết. Anh chẳng những không thông cảm với tôi, còn làm dữ với tôi.”

Phòng khách vốn im lặng, bây giờ lại tràn ngập tiếng Tang Vô Yên khóc lóc, kể lể.

Tô Niệm Khâm ngồi ở bên cạnh, cảm thấy rất bất đắc dĩ, nghe thấy cô khóc nháo, liền nói: “Nước lạnh rồi.” liền đưa ly nước cho cô, hi vọng có thể dời sự chú ý của cô.

Giọng so với vừa rồi dịu đi rất nhiều.

Tang Vô Yên uống xong mấy ngụm, thông cổ họng tiếp tục lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Tôi là bệnh nhân, anh như thế nào nhất quyết muốn khi dễ tôi.”

Tô Niệm Khâm không dám trả lời cô, sợ mang đến tai họa gì nữa. Vì thế mở sách ra, tiếp tục đọc. Chẳng qua, tốc độ so với vừa rồi chậm rất nhiều.

Cả người Tang Vô Yên cuộn trong chăn dựa lưng vào anh, khóc một chút hơi mệt, hơn nữa Tô Niệm Khâm giống như đầu gỗ, một câu cũng không nói. Cô dần dần cũng cảm thấy không thú vị, càng về sau, đau lòng cũng không còn, dường như quên mất mình vì sao muốn khóc.

Một lát sau, Tô Niệm Khâm nghe thấy cô dần dần bình tĩnh lại, cũng ngừng nói, thỉnh thoảng tự nói thầm, sau lại cơ hồ nhỏ đến không nghe được gì, đến cuối cùng, hô hấp của cô cũng bình thường lại.

Đại khái là đang ngủ?

Ngón tay anh dừng lại, nghiêng tai lắng lắng chờ vài giây, xác định cô là đã ngủ.

Kết luận xong, Tô Niệm Khâm mới dám thở phào nhẹ nhõm, day day cái trán. Cô đã từng khóc hai lần trước mặt anh, mỗi lần đều kinh thiên động địa.

Anh nhẹ nhàng đưa ly và sách qua một bên, sợ đánh thức cô. Anh đi được vài bước lại quay đầu, có chút chần chờ.

Bởi vì thăm phòng khách rất dày và rộng, cho nên cô mới có thể ngồi ở đó cùng anh nói chuyện. Nhưng nếu cho cô ở trên mặt đất ngủ thẳng đên trời sáng, chỉ sợ bệnh càng thêm nghiêm trọng hơn.

Nghĩ như vậy, Tô Niệm Khâm hơi thở dài, lại quay trở lại.

“Tang Vô Yên.” anh gọi cô, “Cô lên giường ngủ.”

Cô lên tiếng mơ mơ màng màng lại tiếp tục ngủ. Tô Niệm Khâm chỉ còn cách ôm cô vào phòng. Vừa rồi anh ôm Tang Vô Yên, là được cô đồng ý. Nay cô lại ngủ bất tỉnh nhân sự. Chợt nhớ lại vừa rồi ôm cô xuống lầu hơi xấu hổ, thôi tốt nhất là không ôm cô.

Nhưng, anh biết cô khó lắm mới ngủ được, nếu lại gọi cô tỉnh, có lẽ sẽ khó chịu hơn. Anh đứng ở giữa phòng, trầm mặc một lát chút rồi mở máy sưởi, sau đó về phòng ngủ.

Anh một mình nằm trên giường mà Tang Vô Yên vừa mới nằm qua, ngủ không được. Nhắm mắt lại nghĩ hợp đồng mới ký ngày hôm qua, nhớ tới lời nhạc, nhớ tới một đồng giai điệu tùm lum, nhớ tới tiết mục ở viện mô côi, lại nghĩ đến Tang Vô Yên.

Tô Niệm Khâm không khỏi sờ sờ vết thương trên tay đã tróc da, chưa kịp thoa thuốc vì bị cô nàng quây. Anh mở mắt đồng hồ ra, lại sờ sờ: sắp 1h sáng rồi.

Anh rời giường, khoác áo đen đi đến phòng khách. Lúc giữa đêm trời hơi lạnh, cho nên anh cố ý đem mở máy sưởi cao hơn. Giờ đang là đầu xuân, có thể coi là có chút rất ấm áp.

Anh ngồi xổm xuống, đụng đến tấm chăn vì nóng quá mà bị Tang Vô Yên ném qua một bên. Anh sờ soạng tìm được góc chăn, thay cô đắp lại. Vừa buông tay, Tang Vô Yên lại vén xuống. Anh lại đắp lên, cô lại vén xuống.

Này, Tô Niệm Khâm bắt đầu hơi bức. Anh đời này cho tới bây giờ chưa từng chăm sóc qua người nào, nhất là loại tình huống này.

Anh hơi bức đem chăn một lần nữa đắp lại, hơn nữa còn giữ chặt, không buông tay. Anh định giữ một hai phút, trong lúc Tang Vô Yên cố gắng phản kháng, nhưng cô khi đấy, thấy không hiệu quả liền thay đổi tư thế ngủ tiếp.

Lúc buông tay anh nghĩ, nếu Tang Vô Yên dám vén chăn lên nữa, anh sẽ lấy dây thừng cột cô lại trong chăn.

Kết quả anh rất vừa lòng, cô rất nghe lời, không cử động nữa.

Tô Niệm Khâm kiểm tra thành quả thắng lợi của mình sau đó trở về phòng ngủ tiếp. Sau khi nằm xuống, lại bắt đầu suy nghĩ. Từ nơi này đến sô pha là mười bảy bước; ra cửa phải bước xuống ba bậc thang, rẽ phải lại đi hai mươi hai bước mở hàng rào là đường lớn; từ văn phòng giáo viên đến lớp học đối diện phải đi mười chín bước? có thể hơn nữa? cũng không chắc chắn. Anh đã nửa tháng không đi dạy, hướng hồ trước kia mỗi lần đi đâu cũng đo bước chân. Lúc ấy luôn có đứa nhỏ chạy tới chạy lui, cũng không thể làm anh phân tâm, thế mà Tang Vô Yên lại làm được.

Nghĩ đến ba chữ Tang Vô Yên, Tô Niệm Khâm lại đứng dậy đi tới phòng khách. Anh cúi người dò xét trán cô, so với ban đêm nóng một chút.

Anh không có kiến thức cơ bản về y học, suy ra không biết phải làm gì, chỉ có thể tìm miếng dán hạ nhiệt trong hòm thuốc để giảm sốt.

Tang Vô Yên xoay qua xoay lại, tựa hồ ngủ không ngon, lâu lâu lại nói mớ. Anh nhú mi lo lắng, sau đó ôm cô và chặn vào phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Khâm hỏi: “Tôi đang mơ àh, rõ ràng tối hôm qua tôi ngủ ở phòng khách. Sao giờ lại ở phòng ngủ?”

“Uhm.” Tô Niệm Khâm không chút để ý, đem trứng ốp lếp đặt lên bàn.

Nhìn thấy sắc mặt Tô Niệm Khâm có chút mệt mỏi, Tang Vô Yên hỏi: “Tối hôm qua anh không có ngủ àh?”

“Cô không ăn cơm sao?” anh không kiên nhẫn hỏi, lại đem đôi đũa cho cô.

Tang Vô Yên cúi đầu nhìn trứng ốp lếp trên bàn, do dự hỏi một câu: “Anh xác định ăn thứ này sẽ không xảy ra tai nạn chết người?”

21. Chương 21

Ngày thứ ba là lúc nốt đỏ nổi nhiều nhất, nổi đầy hết cả người, chỗ nào cũng có. Bác sĩ nói vượt qua mấy ngày này sẽ rất nhanh hồi phục.

Cô không thích một mình nằm ở trong phòng, như vậy rất cô đơn, vì thế cô ra phòng khách ngồi.

Sô pha màu trắng ngà bằng vải bố vừa lớn vừa đẹp. Cô cũng đem hết sách, gối, chăn của mình ra.

Tô Niệm Khâm vẫn không nói chuyện với cô, cho nên chỉ có mình Tang Vô Yên tự biên tự diễn cũng không thú vị, hơn nữa uống thuốc xong cũng liền ngủ.

Một lúc lâu sau, Tô Niệm Khâm rót nước ấm vào bình trà trên bàn, rồi đứng yên ở sô pha một lát, xác định cô ngủ yên rồi mới lấy chìa khóa ra cửa mua đồ ăn.

Vào nửa đêm ngày thứ tư, cô tỉnh ngủ bỗng nhiên cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều.

Nhìn vào gương quả nhiên nốt đỏ bớt đi rất nhiều.

Cô nhón chân mở cửa bước đến sô pha, phát hiện Tô Niệm Khâm đã ngủ say trên sô pha. Anh nằm ngủ rất ngon, cũng đắp chăn cẩn thận.

Đèn vẫn sáng như cũ.

Phía sau lưng sô pha khoảng 5 mét có một cửa sổ lớn, rèm cửa không có buông xuống. Ánh trăng chiếu trên khuôn mặt Tô Niệm Khâm, khiến cho vẻ mặt ngày thường luôn lạnh lùng, nay lại có vẻ phá lệ nhu hòa.

Tang Vô Yên nghĩ rằng, lần trước bị bắt ngay hiện trường, bây giờ anh đang ngủ cũng nhìn không thấy.

Vì thế cúi người xuống, muốn lại gần anh nhìn một chút.

Nín thở, bốn phía chỉ còn lại hơi thở nhẹ nhàng của Tô Niệm Khâm.

Cô nhin không được cười trộm.

Thì ra, lông mi người đàn ông này thật sự rất dài. Hiện tại chúng nhẹ nhàng nằm yên, ánh trắng lưu lại hai đường cong cong.

Bỗng nhiên, lông mi anh lay động.

Tô Niệm Khâm dùng giọng cực trầm của mình mở miệng nói: “Tôi cũng không thể bỏ lỡ hai cơ hội liên tiếp.”

Nghe được giọng nói của anh, Tang Vô Yên liền giật mình.

Vẻ mặt ngưng trọng giữa khoảng không.

Tay Tô Niệm Khâm không biết khi nào đã đặt sau gáy Tang Vô Yên, anh hơi dùng sức kéo mặt Tang Vô Yên sát vào mình.

Anh vốn là muốn chọc ghẹo cô, không nghĩ tới Tang Vô Yên lại thuận thế đem môi dờng trên môi anh. (wow kiss rồi)

Tang Vô Yên nhẹ nhàng hôn xuống, “Anh nghĩ rằng tôi không dám sao?” Làm xong động tác này, cô có chút đắc ý nói.

Tô Niệm Khâm đột nhiên từ chủ động biến thành trở tay không kịp, trong lúc ngạc nhiên, độ ẩm và sự mềm mại của môi cô vẫn còn lại lại trên môi mình. Cô hiện tại còn sốt nhẹ, cho nên chạm vào người anh giống như quả cầu lửa vậy.

Anh hơi định thần lại, trong nháy mắt kia tựa hồ ngửi được mùi lô hội và mùi hoa cây râm xen lẫn trong môi thơm. Chính là môi cùng môi đơn giản đụng nhẹ một cái, lại làm cho cảm giác bị đè nén đã lâu ra hoa, nhiều loạn tâm trí anh.

Thì ra, anh cũng không chán ghét cô. Không, không, không. Không phải không chán ghét, thậm chí là thích. Đúng vậy, là thích. Nếu không thích vì sao đêm đó nghe thấy cô bắt lực gọi qua, liền nhanh như vậy chạy qua. Nếu không thích cô, tại làm sao có thể phá lệ nhẫn nại chiếu cố cô. Nếu không thích cô, cần gì nhiều lần trêu chọc cô như vậy.

Tang Vô Yên thấy vẻ mặt Tô Niệm Khâm có chút dăm chiêu, bắt đầu suy nghĩ có phải mình chọc anh giận rồi, lung túng rời khỏi người anh. Cũng không ngờ, Tô Niệm Khâm lại giữ chặt cô.

“Em bao nhiêu tuổi?” anh hỏi một câu không liên quan gì hết.

“23, như thế nào?”

“Có thể phụ trách đối với hành vi của mình.” Tô Niệm nói thầm, sau đó đem Tang Vô Yên ôm vào phòng ngủ.

Tang Vô Yên hơi giật mình, anh là người mù sao? Làm sao có thể thuận thực mở cửa, đóng cửa, đem cô đặt trên giường.

Anh phủ đầy hơi thở của cô.

“Tô.....” Cô thật vất vả mới tạo ra một chút khe hở để hô hấp, vừa phun ra một chữ, lại bị Tô Niệm Khâm dùng đầu lưỡi cạy miệng cô, ở bên trong lực soát không chút kiêng kỵ.

Cô lần nữa tránh nụ hôn của anh, đầu nghiêng qua một bên, vì thế Tô Niệm Khâm di chuyển nụ hôn lên mặt cô.

Anh ngừng một chút sau đó hướng đến vành tai cô, tiếp theo thuận thế di chuyển xuống dưới, tới cổ sau đó là xương quai xanh..... anh từng chút từng chút cởi bỏ áo ngủ nam trên người tang Vô Yên, mút lấy da thịt tuyết trắng trước ngực cô.

Động tác cực kỳ nhẹ nhàng.

“Tô Niệm Khâm.” Cô không thể suy nghĩ được gì nữa chỉ biết say mê theo.

“Huh?” anh vừa trả lời vừa không quên “cày cày”.

“Em thích anh, từ lần đầu tiên gặp đã thích.”

Nói xong những lời này mặt Tang Vô Yên đỏ lên.

Lời này hình như là một ma chú, làm cho Tô Niệm Khâm dừng lại động tác.

Anh hơi hoảng hốt, sau đó đem áo ngủ trên người cô sửa sang lại, chờ một lát anh giảm xuống, hô hấp cũng bình thường lại, trong lúc chờ ánh mắt cứ nhìn theo cô, giống như ánh mắt có thể nhìn thấy vậy.

Anh hỏi: “Vì sao?”

“Love at first sight.”

Tô Niệm Khâm nghe vậy mỉm cười.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, Tang Vô Yên thấy anh cười. Lông mi cong lên, ánh mắt lóe sáng như ánh sao, sau đó lông mi rung động theo hơi thở.

“Người mù nghe không hiểu tiếng Anh.” Tô Niệm Khâm nói.

Tang Vô Yên bĩu môi, “Nghe không hiểu vậy anh cười cái gì.”

Tô Niệm Khâm tiếp tục cười cũng không trả lời.

“Anh nói, anh cười cái gì?” Tang Vô Yên không phục, đưa tay thọc nách anh. Tô Niệm Khâm quả thực rất sợ ngứa, lập tức né tránh, cười lớn hơn.

Tang Vô Yên không thuận thế càng không buông tha, “Anh chỉ biết khi dễ em,” Vừa nói vừa ở trên giường từng bước ép sát.

Tô Niệm Khâm trốn không được, đành phải một tay ôm lấy Tang Vô Yên vào trong ngực, không cho tay cô lộn xộn nữa.

Cầm anh nhẹ nhàng đặt trên đầu Tang Vô Yên, hai tròng mắt nhắm ý cười nhợt nhạt.

22. Chương 22

Dư Tiểu Lộ trở về, nhìn thấy Tang Vô Yên và Tô Niệm Khâm thân mật có một chút giật mình, cố gắng lắm mới bình tĩnh lại.

Tô Niệm Khâm nói Dư Tiểu Lộ là em gái. Cô ấy không có chỗ ở nên ở tạm đây, tiện thể chăm sóc anh.

Tang Vô Yên thật bất ngờ, người như Tô Niệm Khâm cũng có thể để người khác chăm sóc anh. “Về sau em sẽ tới chăm sóc anh.” Tang Vô Yên kéo cánh tay Tô Niệm Khâm nói.

Sau lại muốn hỏi, nếu là em gái, là họ hàng àh, vì sao không nói thẳng là em họ, em ruột, con nuôi, hay là tình nhân...

Tư tưởng cô không quá phức tạp, lâu ngày cũng quên hỏi luôn.

Gần đây rạp chiếu phim có bộ mới tên “Lô di động mị ảnh”, vì tránh cho Tô Niệm Khâm không thích ứng, cả hai mua vé tình nhân. Chỗ ngồi đó Tang Vô Yên có thể dựa vào người Tô Niệm Khâm, vừa xem phim vừa miêu tả tình tiết cho anh nghe.

“Sau đó anh trốn ở góc phòng kim tự tháp, chờ đợi xác ướp xuất hiện, phía sau, có một bóng đen xuất hiện, xác ướp kìa.....” Mặt Tang Vô Yên trắng bệch, sợ đến không dám xem tiếp, giấu mặt vào áo Tô Niệm Khâm.

“Làm sao bây giờ, thật khủng khiếp.” Cô giống như con giun, trốn trong lòng anh không dám ra.

“Vậy chúng ta đừng xem.” Tô Niệm Khâm nói.

“Càng sợ càng muốn xem.” Tang Vô Yên thì thầm

Tô Niệm Khâm bật cười. Đem cô ngồi lên đầu gối mình.

Tang Vô Yên vì tình tiết trong phim mà khẩn trương đến không kiềm chế được, hoàn toàn quên việc phải miêu tả lại. Tô Niệm Khâm chỉ có thể nhìn về phía trước, màn hình thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng.

Càng sợ càng muốn xem — những lời này làm cho anh liên tưởng đến cảm giác của tình yêu.

Anh nghĩ, cái này rất giống ma túy.

Lúc về nhà đã hơn sáu giờ, là khoảng thời gian có nhiều người nhất.

Xe điện ngầm đến, cô nắm chặt tay Tô Niệm Khâm né tránh dòng người, chờ lên xe. Lúc này vài người vì vội mà chạy như bay, liền tách hai người họ ra, còn kéo Tang Vô Yên lên xe.

Cô muốn quay trở lại thì cửa đã đóng.

Cô không biết Tô Niệm Khâm có lên được xe không, lại không dám ở trong xe lớn tiếng gọi tên anh chỉ có thể nhìn chung quanh. Đáng người cô không cao chỉ có thể nhón tới nhón lui tìm.

Bên trái, bên phải, trên chỗ ngồi.

Không có

Cô càng ngày càng lo lắng.

Tô Niệm Khâm nhất định còn ở nhà ga. Anh rất ít khi một mình đi đến nơi công cộng, lại nhiều người như vậy. Anh lại là một con vịt ương ngạnh chắc chắn sẽ không nhờ người giúp, sớm biết như vậy thì gọi Dư Tiểu Lộ lái xe đến đón còn hơn. Cũng không biết anh ở đó có gặp người xấu không, điện thoại anh lại ở trong ba lô mình.

Cô càng nghĩ càng sốt ruột, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Tàu điện ngầm dừng lại, cô lập tức xuống bắt xe trở về chỗ hồi nãy.

Tuyến xe về rất ít người, cô đứng ở cửa, bên ngoài là đường hầm tối đen. Thời gian trôi qua như một thế kỷ vậy, tàu điện ngầm một lần nữa nhìn thấy ánh sáng bên ngoài. Loa xe báo tên trạm, rồi chậm rãi dừng lại.

Cô nhìn qua cửa sổ thủy tinh, thấy Tô Niệm Khâm đứng cách đó không xa.

Là chỗ cả hai bị tách ra, không hề di chuyển.

Anh rất cao, người lại tuấn tú, đặc biệt thu hút ánh nhìn của người khác.

Tang Vô Yên chạy lại, ôm chặt lấy thắt lưng anh.

Anh thoải mái mà nói: “Nhanh như vậy!” anh giống như rất vui vẻ không hề lo sợ.

“Hù chết em.”

Tô Niệm Khâm sờ sờ đầu cô “Có gì phải lo lắng. Lạc nhau ở đâu, anh nhất định sẽ ở chỗ đó đợi em trở về.” (thích nhất câu này J)

Tang Vô Yên và Viên Viên làm việc ở bộ phận tin tức, không lâu sau lại bị triệu hồi làm chỗ Nhiếp Hi. Ngô Vị nói: “Chị Hi nói với chủ nhiệm, kiên quyết muốn em trở về.”

“Vì sao?”

Ngô Vị nghĩ nghĩ, “Anh cũng không biết tại sao nữa, nhưng chắc chắn không phải vì năng lực công tác của em.” Sau đó khinh bỉ nhìn Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên giả vờ giận, “Tiểu Vị! Tin em bóp chết anh không?”

“Chết dưới tay mẫu đơn, anh làm quỷ cũng phong lưu.” Ngô Vị lè lưỡi giả quỷ.

Hai người đang vui đùa ầm ĩ, Nhiếp Hi đi đến, lạnh lùng nói: “Tang Vô Yên, chị điều em đến đây, không phải muốn em cùng người của chị liếc mắt đưa tình. Vừa rồi đưa em tài liệu, em lập tức sắp xếp lại, ngày mai chị dùng.”

“Vâng.” Tang Vô Yên cúi đầu, không nói gì bắt đầu làm việc.

Ngày mai, người được Nhiếp Hi phỏng vấn là Thanh Phong mà gần đây mới nổi. Sau khi tác phẩm mang lại tiếng vang lớn trên Internet, lại tiếp tục càn quét toàn bộ giới xuất bản, không đến nửa năm trở thành một tên tuổi lớn, được nhiều người chú ý. Nhiếp Hi làm việc rất nghiêm túc, trước khi phỏng vấn đều tìm hết tài liệu của nhân vật. Tang Vô Yên phải tìm thông tin cá nhân của Thanh Phong, còn có phong cách sáng tác, đại khái là giới thiệu, một số tác phẩm nổi bật, các đánh giá trên Internet, nhà xuất bản, thống kê tất cả và thay Nhiếp Hi sửa chữa một chút.

Thấy hai người Diệp Lệ và Vương Lam, Tang Vô Yên vừa muốn kêu hai cô phụ giúp, lại bị Nhiếp Hi ngăn lại: “Hai cô ấy có việc khác. Em tốt xấu gì cũng đã ở đây nửa năm rồi, việc nhỏ như vậy cũng không làm tốt sao?” Ngữ khí cực kỳ trào phúng. Không giống như chị Hi mà Tang Vô Yên quen biết, giống như một người khác vậy.

Nhiếp Hi đi rồi, Diệp Lệ nhỏ giọng hỏi: “Tang Vô Yên, em đặc tội cô ấy?”

“Không có ah.” Tang Vô Yên buồn bực, “Trước khi chị ấy kêu chủ nhiệm cho em về, em cũng không có gặp qua.”

“Gặp quỳ?” Diệp Lệ lắc đầu.

Tang Vô Yên nhìn một đồng tư liệu, không hiểu gì hết.

Buổi tối, Tang Vô Yên tăng ca đến khuya. Cô là sinh viên khoa học tự nhiên, đối với thể loại này thật sự không quan tâm, cái gì mất quyền lực, lịch sử, võ hiệp, huyền hoặc làm cho cô giống như lọt trong sương mù. Thật vất vả mới giải thoát được, một đồng thông tin cá nhân rồi quá trình sáng tác của Thanh Phong, sau đó kết hợp một ít tình huống bên lề mà độc giả muốn hỏi.

Lúc xuống lầu, mở túi xách ra, gọi điện thoại cho Tô Niệm Khâm, mới phát hiện di động hết pin. Chân vừa bước ra cửa, điện thoại bàn liền vang lên.

Không phải Tô Niệm Khâm gọi, mà là bà Tang.

“Vô Yên, trễ như vậy còn chưa về nhà?”

“Phải tăng ca.”

“Lần sau, về sớm một chút, trị an bây giờ không tốt lắm, con gái đi một mình và buổi tối không an toàn.....” Bà Tang mà bắt đầu mở máy giáo dục gia đình, thật vất vả mới chấm dứt, vừa gác máy, tiếng chuông lại vang.

“Em trễ như vậy còn ở đó?” Lúc này đổi thành Tô Niệm Khâm hỏi, “Di động cũng không gọi được.”

“Tăng ca.” Cô tiếp tục giải thích.

“Vốn là muốn kêu em tới nhà ăn cơm.”

“Ăn cơm? Anh làm?” Cô đối với năng lực nấu cơm của anh vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Tô Niệm Khâm nghe ra ý, nhớ tới ngày đó, anh có lòng tốt chiên trứng ốp lếp cho cô bổ sung dinh dưỡng, cô còn ghét bỏ hỏi anh ăn xong có bị tai nạn chết người không.

Anh không khỏi có chút giận, “Tang Vô Yên, em.....”

Tang Vô Yên vội vàng sửa miệng nói: “Người xếp hàng muốn ăn cơm Nhất Kim nấu, không có một đội thì cũng phải có một đoàn người luôn. Cho nên anh hãy quên những lời lần trước em nói.”

“Ít khua môi múa mép.”

Tang Vô Yên cười hắc hắc.

Anh một câu em một câu, hai người cầm điện thoại nói nửa ngày. Mãi đến khi ngừng cuộc gọi, khóe miệng Tang Vô Yên vẫn còn mỉm cười ngọt ngào. Kỳ thật, anh cũng nói rất nhiều ah.

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên đến phòng thu, cầm báo cáo kết quả đưa Nhiếp Hi. Nhiếp Hi thản nhiên nhìn thoáng qua, nói: “Không được. Ảnh chụp không đúng với mục đích ban đầu.” Sau đó cầm bản thảo chỉ ra một đồng khuyết điểm, ra lệnh cưỡng chế Tang Vô Yên tiếp tục sửa.

Cơm trưa, Tang Vô Yên chỉ ăn được hai miếng rồi tiếp tục vùi đầu làm việc. Nhiều lần đưa cho Nhiếp Hi, cô đang dùng máy tính, xem cũng không xem đã nói: “Sửa chỗ này đi.”

Buổi tối Tang Vô Yên trực tiếp sắp xếp tiết mục, đạo diễn còn đang quảng cáo, trong phòng chỉ có hai người chuẩn bị.

Diệp Lệ đột nhiên thần bí kéo Tang Vô Yên qua một bên, nhỏ giọng nói: “Tuần trước Nhiếp Hi đã kêu Vương Lam chuẩn bị tư liệu của Thanh Phong. Cô ấy căn bản là muốn chinh cậu.”

Vương Lam bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy. Lúc trước vì tớ bận việc này, các cậu còn hỏi tớ, mấy ngày không đến, bây giờ mới nghe Lệ Lệ nói.”

“Cậu có đắc tội gì không?” Diệp Lệ hỏi.

Tang Vô Yên kinh ngạc nửa ngày không nói được câu nào, quay đầu nhìn phòng thu, Nhiếp Hi đang cười khanh khách với Thanh Phong, cảm giác rất phức tạp. Nhiếp Hi vốn đâu phải người như vậy, chị ấy là người rộng lượng, có tính nhẫn nại, một chút cũng không chảnh, đối với người khác cũng tốt.

Có phải mình trước kia làm việc không tốt hay không?

Có phải mình trong lúc vô tình chọc cho Nhiếp Hi mất hứng hay không?

Có phải chị ấy muốn rèn luyện mình hay không?

Trước kia Lí Lộ Lộ từng nói: “Tang Vô Yên, cậu rời xa trường học, rời xa sự che chở của ba mẹ, thì cái gì cũng không biết.”

23. Chương 23

Bởi vì nhiều nguyên nhân, cô và Tô Niệm Khâm cũng không phải lúc nào cùng dính lấy nhau, thậm chí hai ba ngày cũng chưa gặp mặt.

Hai người gặp mặt nhiều nhất là trong nhà Tô Niệm Khâm.

Cô thích ngồi bên cạnh, nhìn Tô Niệm Khâm đánh đàn. Thấy ngón tay anh lướt trên phím đàn, lúc thì chậm chạp dịu dàng khi thì sôi sục mạnh mẽ, tất cả đều là hưởng thụ của giác quan.

Cô rất khó tưởng tượng anh thật sự ở cô nhi viện lớn lên. Không biết các giáo viên và các dì trong cô nhi viện làm thế nào dạy anh tốt như vậy.

“Anh bắt đầu học đàn từ khi nào vậy?”

“Sáu tuổi.”

“Học giỏi không?”

“Không tốt lắm.”

“Họ đối với anh tốt không?” Tang Vô Yên đột nhiên hỏi, “Ý em là dì phụ trách anh.”

Tô Niệm Khâm cực kỳ bình tĩnh nói: “Không thể nói là tốt hay không. Chăm sóc cô nhi là công việc của họ, cũng không phải xuất phát từ tình yêu hoặc là tình cảm khác. Đường nhiên, họ sẽ có thiên vị một vài đứa nhỏ. Hơn nữa, anh cũng không nhớ rõ những chuyện đó nữa.”

“Vì sao?”

“Anh chỉ ở đó tới sáu tuổi.”

“Vì sao?”

Anh dừng lại động tác, thản nhiên nói: “Anh không muốn tiếp tục đề tài này.”

Tang Vô Yên hơi giật mình, lại có chút đau đớn?

Lúc này, di động Tang Vô Yên rung.

“Vô Yên, tại sao con không có ở nhà?” Là má Tang.

Tang Vô Yên nhìn thoáng qua Tô Niệm Khâm, ứng phó với mẹ mấy câu rồi ra khỏi phòng.

“Cuối tháng, con về nhà một chuyến. Mẹ với ba con đã liên hệ được trường rồi, tuy rằng người ta chỉ chọn sinh viên mới, nhưng hiện tại có thể thêm con vào.”

“Mẹ”

“Mang theo sơ yếu lý lịch, còn có giấy chứng nhận này nọ. Chính con cũng chuẩn bị một chút, trường học muốn phỏng vấn.”

Tang Vô Yên thở dài, “Bây giờ con không muốn cùng mẹ thảo luận vấn đề này, trở về nói sau.”

“Sao lại không tiện? Con đang ở trên trời àh, gần đây luôn lén lút vậy.” Má Tang than thở tắt điện thoại.

Tang Vô Yên đang say nắng, cũng có thể xem như là ở trên trời vậy. Nếu người nhà biết việc của cô cùng Tô Niệm Khâm, chắc chắn sẽ không để yên.

Cô quay lại phòng, Tô Niệm Khâm hỏi: “Ai điện thoại?”

“Mẹ em, hỏi em về công việc.”

“Uh.” anh không hỏi đến chuyện đại học và việc thực tập của Tang Vô Yên, có đôi khi Tang Vô Yên rất hoài nghi, anh có biết cô học trường nào không.

Buổi chiều, thời tiết đột nhiên tốt lên. Ánh sáng mặt trời chiếu đầy sân, cực kỳ mê người. Tang Vô Yên kéo Tô Niệm Khâm đi công viên.

Thời tiết tốt lắm, rất nhiều người ra phơi nắng.

Tang Vô Yên nằm trên cỏ, đầu đặt trên đùi Tô Niệm Khâm. Anh ngồi tựa vào thân cây, mắt nhắm hờ, nghe radio.

Lâu lâu lại vuốt tóc Tang Vô Yên, tóc cô vừa dày vừa mịn, sờ vào rất mềm mại, mà lại là tóc ngắn, lông xù, rất giống lông mèo. (__ __!)

Nhớ tới “lông mèo”, Tô Niệm Khâm nhin không được khéo miệng cong lên, lông mi hơi hơi động.

“Cười ngây ngô cái gì vậy?” Tang Vô Yên hỏi. Cô ngẩng mặt, vừa vắn nhìn hết biểu tình của anh không sót cái gì.

Trên thế giới này cũng chỉ có cô nói cười như vậy là cười ngây ngô.

“Nghe thấy truyện cười thôi.” anh bỏ tai nghe xuống.

“Nghe đài gì?” Cô phát hiện nếu anh không đọc sách, không đánh đàn, không phải xem tin tức trên TV, thì sẽ nghe radio.

“Bình luận sách.”

“Sao lại không nghe nữa?”

“Đang quảng cáo.”

“Anh có nghe đài chúng em không?”

“Ngẫu nhiên cũng nghe.”

Anh mở to mắt, nhìn về hướng mặt trời.

“Nhìn thấy không?”

“Hơi mờ mờ.”

“Trị không hết sao?” Trên người anh có nhiều bí mật, cô rất muốn biết tất cả.

“Không thể trị.” anh thần nhiên nói,

“Là thần kinh thị giác có vấn đề, bẩm sinh.” Giọng nói cực kỳ bình thản, nhưng Tang Vô Yên vẫn thấy được tia khổ sở rất nhanh rồi biến mất.

“Anh có đem sách theo không?” Tang Vô Yên nói sang chuyện khác.

“Uh. Như thế nào?”

“Sau này, anh muốn xem sách gì em đọc cho anh nghe, tiện hơn.”

Tô Niệm Khâm nghĩ một chút, đưa sách cho cô: “Em đọc đi.”

“..... Sách này không được, em không biết chữ nổi.”

Ngay lúc này, cách đó không xa một tiếng nhạc truyền đến, là bài “Bình minh màu xanh”.

Tang Vô Yên hơi nhú mi, “Lời nhạc hát lẫn lộn, câu này ở đoạn thứ hai.”

Tô Niệm Khâm nhú mày: “Em biết?”

“Đương nhiên.” Tang Vô Yên ngẩng đầu, “Muốn nghe em hát không?”

“Đừng!” Tô Niệm Khâm vội vàng nói, “Đừng.”

“Anh coi thường em? Anh chê em hát không hay?”

Tô Niệm Khâm không nói lời nào, hiển nhiên là không muốn đả kích cô.

Tang Vô Yên nóng nảy: “Tô Niệm Khâm em nói cho anh biết, mọi người đều nói giọng em rất dễ nghe, bằng không cũng không tuyển em làm phát thanh.”

“Ý kiến này anh sẽ suy nghĩ lại.”

Tang Vô Yên quay lại ký túc xá lấy này nọ, trên đường gặp Hứa Thiển. Hứa Thiển gọi cô.

“Nghe nói cậu có bạn trai.”

“Đúng vậy, rất cục cậu có thể yên tâm.” Tang Vô Yên ngượng ngùng nói.

“Tớ cùng Ngụy Hạo đều làm việc ở thành phố B, hợp đồng cũng đã ký, tháng sáu trở về làm.”

“Chúc mừng.”

Hứa Thiển lắc đầu: “Tang Vô Yên, cậu chừng nào thì mới có thể lớn lên đây?”

“Như vậy không rất tốt sao. Tôi như vậy mới bị các người gạt nhiều năm như vậy, một chút cũng không biết.” Tang Vô Yên nói: “Tôi sẽ không tha thứ hai người.”

“Cậu.....” Hứa Thiển cười khổ.

“Làm bạn bè quan trọng nhất chính là thẳng thắn, các người dựa vào cái gì lừa gạt tôi?”

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên ngồi trong lòng Tô Niệm Khâm, kể lại chuyện ngày hôm qua gặp Hứa Thiển. Cô thuộc dạng người có chuyện gì đều nói ra hết, cứ giữ trong lòng sẽ rất khó chịu.

“Nếu anh có chuyện lừa gạt em, em cũng sẽ không tha thứ anh.” Tang Vô Yên oán hận nói.

Tay Tô Niệm Khâm đang sờ đầu cô, nghe xong lời vừa rồi liền hơi hơi khựng lại.

Tang Vô Yên ở nhà Tô Niệm Khâm được một lát, thì Trình Nhân gọi tới: “Mẹ cậu lại gọi điện thoại, kêu cậu về.”

“Uhm.” Tang Vô Yên nhất thời như quả bóng xì hơi, sắc mặt liền ảm đạm.

“Nên từ từ nói chuyện với mẹ cậu, dù sao cũng vì muốn tốt cho cậu.”

“Nhưng họ không có quyền quyết định tương lai của tớ. Tớ muốn làm gì, muốn tiếp tục học lên hay không, phải tự tớ lựa chọn mới đúng chứ.”

Đang nói chuyện, điện thoại lại vang. Trình Nhân liếc qua “Chắc là tìm cậu. Cậu nghe nhanh lên, bằng không tớ sắp điên rồi.”

Quả nhiên là bà Tang.

“Mẹ, con thật sự muốn ở lại, mẹ có đến con cũng không về, con ở đây bốn năm nên thích nơi này rồi.”

“Ba mẹ sẽ hại con sao? Còn không phải là tốt cho con, con nhìn con đã khiến ba con giận đến thành thể nào rồi. Trong học viện có bao nhiêu người muốn chen vào học cũng không được, có con vào được còn không muốn. Mới ở bên ngoài có bốn năm hồn cũng bay theo, lúc ấy biết như vậy không cho con ra ngoài học.” Má Tang một hơi nói hết, tốc độ cực nhanh vừa quở trách vừa tận tình khuyên bảo.

“Con không quay về.”

“Vô Yên,” Má Tang dừng một chút, “Con có chuyện gì gạt mẹ hả.” bà cảm thấy gần đây con gái mình có chút không thích hợp, khuya gọi điện thoại cũng không có ở nhà.

“Mẹ..... con” Cô nghĩ nghĩ, rốt cục vẫn nói, “Con có bạn trai.”

“Bạn trai? Quen khi nào vậy? Nhiều tuổi? Gia đình ở đâu? Học trường gì? Sao lại không nói sớm ẹ biết, đưa về ẹ xem.”

Tang Vô Yên cố lấy dũng khí trả lời đầy đủ. Khi nói đến Tô Niệm Khâm bị khiếm thị, má Tang đột nhiên trầm mặc. Lâu sau lưu lại một câu “Ngày mai mẹ sẽ đi máy bay tới”, liền tắt điện thoại.

Cứ nghĩ là phải mưa xối xả ai ngờ lại là mưa phùn gió mát.

Theo cá tính của mẹ, cô nghĩ nhất định sẽ mắng mình tắt bếp luôn, nhưng bà Tang không có. Từ sân bay về nhà, trên taxi, bà Tang vẫn không đề cập tới chuyện của Tô Niệm Khâm.

Trên đường về lại nhận được điện thoại của Tô Niệm Khâm.

“Ăn cơm chưa?”

“Còn chưa.” Tang Vô Yên nói ra mỗi chữ liền nơm nớp lo sợ, sợ mẹ phát hiện manh mối.

“Vô Yên, em có vẻ rất khẩn trương.” Tô Niệm Khâm cực kỳ nhạy cảm.

“Không, một lát em gọi lại cho anh.” Cô nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó nhắn tin cho Dư Tiểu Lộ, nhờ cô nói cho Tô Niệm Khâm chuẩn bị một chút, có lẽ sẽ có một người muốn gặp anh.

Mới đến nhà, chuyện đầu tiên bà Tang làm là thay Tang Vô Yên thu thập hành lý.

“Ngày mai theo mẹ trở về.”

“Mẹ”

“Nếu con vì người kia mà muốn ở lại chỗ này, như vậy 1 phút mẹ cũng không muốn cho con ở lại. Bên trường học ba sẽ thay con xin phép, con phải đi theo mẹ.”

“Mẹ ít nhất cũng phải gặp anh ấy một lần mới có kết luận, được không?”

“Nhà chúng ta sẽ không thừa nhận quan hệ của anh và con, còn gặp làm gì.”

“Mẹ”

“Sớm kết thúc một chút, mất công sau này phải hối hận.” Bà Tang rất kiên định.

“Chúng con là thật tâm, vì sao lại phản đối, chỉ vì mắt của anh ấy sao?”

“Chỉ vì? Con cho rằng đây là chỉ vì? Con là cô gái chưa bao giờ phải lo lắng chuyện tiền bạc cơm áo. càng chưa từng chịu khổ. Mẹ cũng không phản đối các con theo đuổi tình yêu, nhưng sự thật không phải tốt đẹp như con tưởng tượng đâu. Con từ nhỏ đến lớn đều được yêu thương, bảo hộ. Ba con yêu chiều con, chiều

đến đặt trong lòng bàn tay còn sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan. Con gặp qua chuyện gì chưa? Con có kinh nghiệm gì?”

“Con sẽ học. Con sẽ học nấu cơm, học kiếm tiền, học chăm sóc con và anh ấy. Hơn nữa Tô Niệm Khâm cần bản không cần con chăm sóc.”

“Mẹ nuôi con lớn như vậy, con lại tốn thời gian với một người như vậy. Huống chi anh còn là một cô nhi.”

“Không phải, không phải, anh ấy có người thân, anh ấy không phải cô nhi.” Tang Vô Yên nói, “Mẹ..... mẹ nên gặp Niệm Khâm một lần, anh ấy là người đàn ông rất xuất sắc, hơn nữa anh ấy rất yêu con.”

“Trước kia mẹ từng nói với con, yêu không chỉ là một loại xúc động, còn bao gồm cảm giác an toàn, ý thức trách nhiệm. Đối với một người tàn tật không rõ lai lịch, anh ngay cả trong nhà có người nào đều không kể với con, đây gọi là yêu sao?!”

“Con có thể lập tức gọi điện thoại hỏi anh ấy, nếu mẹ lo lắng chuyện này con có thể lập tức hỏi.” Tang Vô Yên rơi lệ.

“Vô Yên, không cần. Mẹ không cần biết gia đình anh như thế nào. Nếu nhà anh có tiền có thế, Tang gia chúng ta cũng không dám trèo cao. Nếu anh nghèo khổ, mẹ càng thêm ghét bỏ anh.”

24. Chương 24

“Nhưng mẹ, người sống với anh ấy là con, không phải mẹ!”

“Vô Yên –” Bà Tang tức giận, “Con làm sao có thể nói chuyện với người lớn như vậy!”

Sau trận cãi nhau kịch liệt, hai người đều mệt mỏi, nhất thời trầm mặc xuống.

Lúc này, điện thoại Tang Vô Yên lại rung. Điện thoại chỉnh chế độ rung mà còn đặt trong ba lô nên phát ra âm thanh ô ô.

Cô bắt lực đối mặt Tô Niệm Khâm, bắt lực đối mặt tình yêu của họ.

Đêm đó, bà Tang không có nói thêm câu nào nữa.

Trình Nhân giống như dự cảm được, không có trở về.

Vì thế Tang Vô Yên đem giường ẹ, mình ngủ trong phòng Trình Nhân.

Đêm khuya, cô đi toilet, nghe thấy tiếng mẹ xoay qua xoay lại trong phòng.

“Mẹ còn chưa ngủ sao?” Cô mở cửa nhỏ giọng hỏi.

Bà Tang quay mặt vào vách tường không để ý cô.

Tang Vô Yên lên giường, nói: “Mẹ, con lớn rồi, có thể cho con tự tìm hạnh phúc của mình không? Nếu như mẹ nói sẽ suy sụp con cũng sẽ kiên cường đứng lên. Cho dù có chuyện gì, con vẫn còn người mẹ luôn yêu thương con mà.” Khi nói chuyện cô nhẹ nhàng từ sau ôm mẹ.

Bà Tang nhắm mắt rơi lệ.

Ngày hôm sau, sáng sớm trước khi rời đi, bà Tang nói: “Vô Yên, mẹ không bao giờ quản con nữa, tùy con muốn thế nào thì làm thế đó. Mẹ có nói gì con cũng nghe không vào. Nhưng mà con phải nhớ kỹ, đường là do con chọn, về sau có hối hận cũng không thể trách người khác.”

Chắc là mẹ rất thương tâm, mới lưu lại những lời như vậy. Từng câu từng chữ cứ xuất hiện trong đầu Tang Vô Yên, so với ngày hôm qua gay gắt đối chọi còn tốt hơn.

Cô đột nhiên có chút sợ.

“Chắc ba mẹ đau lòng lắm?” Tang Vô Yên hỏi Trình Nhân.

“Nếu cậu và Tô Niệm Khâm bởi vậy mà bất hạnh, bọn họ càng thêm thương tâm.” Trình Nhân đáp.

Ngày hôm ấy cô lần đầu bởi vì nguyên nhân cá nhân mà xin nghỉ ở dài, vội vàng chạy đến nhà Tô Niệm Khâm.

Dư Tiểu Lộ và anh cũng không ở nhà.

Tang Vô Yên đá tung cửa, rồi đi chân trần vào nhà.

Đàn piano của Tô Niệm Khâm cũng không có đóng lại, cô đi đến lấy ngón tay nhấn ra vài đơn âm. Từ nhỏ cô đã mê về âm nhạc, không đến 3 phút liền thấy chán, sau đó đi vào phòng của Tô Niệm Khâm, rồi chui vào trong chăn.

Bên trong vẫn còn lưu lại mùi của Tô Niệm Khâm làm cho cô cảm thấy an tâm.

Tô Niệm Khâm, sao anh còn chưa trở về, em rất đói..... Đây là ý niệm cuối cùng trước khi Tang Vô Yên mơ màng màng ngủ.

Cô bị đánh thức bởi tiếng mở cửa.

Dư Tiểu Lộ và Tô Niệm Khâm đã trở về.

Tiếp theo là tiếng Dư Tiểu Lộ đổi dép lê lên lầu, đi đến một nửa lại dừng lại. “Niệm Khâm, anh vẫn cố chấp với cha anh như vậy àh.” Dư Tiểu Lộ nói.

“Cha?” Tô Niệm Khâm cười lạnh, “Tôi cũng không cho rằng anh thực hiện trách nhiệm của người làm cha.” Tô Niệm Khâm nói xong trở về phòng.

Cửa phòng đang đóng, Tang Vô Yên núp ở phía sau cửa chuẩn bị nhảy ra hù anh.

Vừa định nhảy ra, chợt nghe gặp Tô Niệm Khâm hỏi: “Vô Yên? Em ở đây sao?”

Cô nhất thời thất vọng, “Vâng.” , ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Làm sao biết em ở đây.”

“Ai bảo em mỗi lần đến đều đem giày đá lung tung vào cửa, hại anh thiếu chút nữa té nhào.” Tô Niệm Khâm cùng cô nói chuyện, sắc mặt liền nhu hòa hơn.

Tang Vô Yên cười cười.

“Ngày hôm qua em nói có người nào muốn gặp anh?”

Về mặt Tang Vô Yên đơ một chút, ánh mắt lóe ra, sau đó thoải mái nói: “Là Trình Nhân, muốn gặp anh.” Nhìn vào mặt Tô Niệm Khâm, cô đột nhiên quyết định như thế nào cũng không nói cho anh ta biết. Chuyện trong nhà sẽ tự mình giải quyết, không cho anh ấy lo lắng.

“Sao làm lại thần bí như vậy?” Tô Niệm Khâm có điểm hoài nghi.

“Bởi vì, em muốn qua đây ở.”

“Sao lại muốn qua?” Tô Niệm Khâm không giấu được vui sướng, xoa xoa mái tóc ngắn lộn xộn vì mới ngủ dậy.

“Nếu tìm được phiếu cơm dài hạn rồi, em phải sớm dùng, lại có thể tiết kiệm tiền ah.” Tang Vô Yên ôm chặt Tô Niệm Khâm.

Cô nhất định sẽ tìm được hạnh phúc, không làm người nào thất vọng, Tang Vô Yên nhắm mắt lại nghĩ...

Tiếng bụng kêu đã cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

“Đã trễ thế này không nên làm phiền Tiểu Lộ.”

“Anh? Không nấu cơm àh?”

“Em cảm thấy hình tượng của anh phù hợp với việc nấu cơm sao?” Tô Niệm Khâm nhú mày, “Hơn nữa em là con gái, vấn đề này hẳn là anh hỏi: em không nấu cơm àh?”

Tang Vô Yên cúi đầu, biểu môi, không phục lắm nhỏ giọng nói: “Em cũng không phải bà nấu cơm.”

“Bắt quá, em nghe qua một thành ngữ.” Tang Vô Yên cắn môi cười trộm.

“Cái gì?” Tô Niệm Khâm hỏi.

“Đẹp có thể thay cơm ăn.” Nói xong liền nhón chân hôn Tô Niệm Khâm, cô nghĩ có thể chuyển lực chú ý của anh sang chỗ khác.

Vốn nghĩ rằng Tô Niệm Khâm sẽ đáp lại, ai ngờ anh lại như chưa có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt nghiêm túc phản kháng, “bụng đói sẽ đau dạ dày.” Nói xong liền kéo Tang Vô Yên ra cửa.

Anh bắt đầu có thói quen chăm sóc người khác,

Bốn phía tất cả đều là nơi ở, lại là khu vực bờ hồ. xung quanh khu phố chủ yếu là quán bar, cũng không có quán ăn. Hai người đi bộ một đoạn đường rất dài. Lúc này, Tang Vô Yên mới phát hiện cô và Tô Niệm Khâm cần thời gian hòa hợp

Giống như, cô thích vừa đi đường vừa nói chuyện, mà Tô Niệm Khâm đều im lặng. Bởi vì để theo kịp tốc độ đi bình thường đối anh mà nói là một chuyện rất khó. Cho dù có gậy và Tang Vô Yên dẫn đường, anh cũng cần tốn rất nhiều sức lực, càng không thể phân tâm.

Cô thích hai người tay trong tay sóng vai đi, mà Tô Niệm Khâm thích đi cách nhau nửa bước.

Xung quanh có nhiều cô gái xinh đẹp quay đầu nhìn Tô Niệm Khâm, sau khi phát hiện anh bị khiếm thị, lộ ra một biểu tình thương hại rồi sau đó nói khe khẽ với người bên cạnh.

Cô không thích ánh mắt bọn họ, bất kể là kinh ngạc, thương hại, cũng không thích.

“Vô Yên?” Tô Niệm Khâm phát hiện khác thường, dừng lại hỏi. Thân thể vừa vặn che khuất đèn đường, che luôn cả người tang Vô Yên.

Tang Vô Yên lợi dụng bóng tối hôn mặt anh, “Về sau em muốn dán một cái dán: Tô Niệm Khâm là vật phẩm cá nhân của Tang Vô Yên.”

Cuối cùng cũng tìm được một quán nhỏ ven đường, chủ quán mở radio. Radio phát bài Tô Niệm Khâm sáng tác.

“Dạy em đàn piano được không?” Tang Vô Yên nói.

“Không biết hát, nhạc phổ đọc cũng không hiểu lại muốn bắt chước đàn piano?”

“Chỉ cần anh kiên nhẫn dạy, em sẽ học được.”

“Em học đánh đàn, vì sao anh phải kiên nhẫn dạy.”

“Em không có tính kiên nhẫn nên muốn dựa vào bạo quân này.” Cô rất hiểu bản thân.

“Mắng anh là bạo quân, em có phải đang cầu cạnh người ta không vậy?” Tô Niệm Khâm nhún mày.

Phá lấu bùng lên, Tang Vô Yên uống một ngụm nước lèo nóng. “Hạnh phúc quá.” cô nói.

Ăn đến chén thứ hai, cô đột nhiên nhớ tới đến cái gì.

“Lần đó ở trên xô pha, làm sao anh có thể phát hiện ra em?”

“Lần nào?” Tô Niệm Khâm biết rõ còn cố hỏi.

“Chính là..... Chính là..... em vụng trộm.....” Tang Vô Yên có chút quẫn.

“Trên cơ thể mỗi người đều có một hương vị. Dường giường của anh, mặc áo ngủ của anh, dùng đồ tắm của anh, vậy cũng có thể nhiễm mùi của anh. Mũi người mù rất nhạy.”

Qua chuyện của Thanh Phong, Tang Vô Yên tận lực tránh Nhiếp Hi. Có một bữa trưa đến căn tin ăn cơm, Nhiếp Hi đột nhiên ngồi trước mặt Tang Vô Yên.

“Giữa trưa ở đây rất nhiều người ăn cơm.” Nhiếp Hi nói.

Tang Vô Yên nhìn chị ngồi xuống, nhìn chị đưa đồ ăn vào miệng, nhìn chị đột nhiên đến gần, ngơ ngác nói: “Chị Hi.”

“Lại ăn hai phần cơm?” Nhiếp Hi nhìn phần cơm của Tang Vô Yên, “Thực hâm mộ những cô gái như em, ăn thế nào cũng không béo.” Nói chuyện sắc mặt khôi phục như Nhiếp Hi hòa ái trong ấn tượng của Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên nhìn Nhiếp Hi biến hóa có chút kinh ngạc.

Cô vốn cũng không muốn kể chuyện của Nhiếp Hi, nhưng lần này thật sự nhịn không được nói cho Tô Niệm Khâm nghe.

Tô Niệm Khâm nói: “Nhiếp Hi? Anh quen.”

“Tất nhiên là anh quen rồi, người ta lần trước còn phỏng vấn anh.”

“Không phải, cô ấy là..... Là đàn chị của Tiểu Lộ, quan hệ với Tiểu Lộ rất tốt.” Tô Niệm Khâm đáp.

25. Chương 25

Sau nhiều ngày ở chung, Tang Vô Yên phát hiện Tô Niệm Khâm hình như không có thói quen xấu nào cả. Điểm này làm cho Tang Vô Yên cảm thấy áp lực.

“Anh nên làm một tour diễn.”

“Hả?”

“Loại người được giáo dục tốt như anh không nên phí phạm.”

Vừa mới dứt lời, Tang Vô Yên liền bị Tô Niệm Khâm gõ đầu, “Tập trung nào, chỗ này rất quan trọng!”

“Bình thường tốn mấy ngày có thể đàn được bài ‘Chiếc đĩa vũ’?”

“Mỗi người mỗi khác, có người ba năm có người vài ngày.”

“Còn em?”

“Không biết.”

Tang Vô Yên uể oải, “Em không học nữa.”

Tô Niệm Khâm nhượng mảy, ý nói: Anh bị em ép buộc hai ngày, cuối cùng cũng chờ được những lời này của em.

“Có vẻ anh dạy rất cực khổ.” Tang Vô Yên càng thêm uể oải.

“Đâu có, đâu có. Cô Tang học cực khổ hơn.” Tô Niệm Khâm khiêm tốn.

Tang Vô Yên chán nản.

“Vì sao trước kia anh lại học đàn?” Tang Vô Yên nghĩ nếu thị lực không tốt, lại nhìn không thấy nhạc phổ thì rất khó khăn.

“Mẹ anh cho rằng, một người mù nếu muốn không bị tiết đường sống, cho dù lưu lạc ăn xin trên đường thì cũng có chút tôn nghiêm.” (_ _)!

Nghe thấy lời anh nói, tâm Tang Vô Yên bắt đầu co rút đau đớn. Tô Niệm Khâm một chữ cũng không kể tiếp, cô cũng không muốn hỏi tuổi thơ của Tô Niệm Khâm, cô sợ hãi nếu nhắc tới chuyện đó cô sẽ khiếm anh đau lòng hơn.

“Chẳng lẽ ý của tên ‘Niệm Khâm’?” Bị Trình Nhân đoán trúng?

“Không sai. Em trước kia nói rất đúng, niệm tình. Mẹ anh là người miền nam, hai từ phát âm giống nhau”

“Mẹ anh đâu?”

“Bà đã chết.”

Mặt Tô Niệm Khâm không chút thay đổi phun ra ba chữ rồi im bất.

Đêm ấy, Tô Niệm Khâm đột nhiên hỏi: “Vô Yên, hình dáng em như thế nào vậy?”

“Khuynh quốc khuynh thành.” Tang Vô Yên trừng mắt, nghịch ngợm nói.

Tô Niệm Khâm bất đắc dĩ cười yếu ớt.

Tang Vô Yên nói xong cười khanh khách, “Dù sao trong lòng anh cũng nghĩ, chắc chắn em là người đẹp nhất trên thế giới.”

“Không phải đẹp nhất, cũng là đáng yêu nhất, cho dù không đáng yêu, cũng là báu vật của anh.”

Tang Vô Yên bắt lấy hai tay của anh, đưa lên mặt mình.

“Đây là lông mi, có điểm loạn, không cần để ý.” Cô chỉ dẫn anh.

“Đây là ánh mắt, lông mi thừa thớt. Rất nhiều nước mắt, thị lực cũng rất tốt.”

“Cái mũi hơi nhỏ.”

Tô Niệm Khâm không cần cô giải thích, trực tiếp sờ soạng.

Chậm rãi, không buông tha một tấc da thịt trên mặt cô.

Chỉ cần chỗ bị anh chạm qua đều nóng lên.

Tiếp tục đi xuống.

“Uy-” Tang Vô Yên kháng nghị.

“Anh muốn kiểm tra toàn diện một lần, coi thử có vết sẹo nào không.”

“Làm gì có vết sẹo.” Tang Vô Yên hét lớn.

“Hừ-” Tô Niệm Khâm ý bảo cô chớ có lên tiếng.

Tiếp theo anh từ từ cởi bỏ áo ngủ của cô.

“Sao em cứ thích mặc áo có nhiều nút vậy.” Tô Niệm Khâm nói thầm, cố gắng khắc chế cảm xúc, ngón tay có điểm run run.

“Đây là áo ngủ của anh.”

Cởi xong quần áo, Tô Niệm Khâm hôn xuống.

“Chúng ta làm một chuyện có lợi cho thể xác lẫn tinh thần đi.” Tô Niệm Khâm nói.

“Anh không phải đang làm sao.”

Anh không phải là một hàng xóm tốt để ở chung, có đôi khi cố chấp giống như trẻ con. Loại cá tính này, không người bình thường nào có thể chịu được. Nhưng lại có lúc có thể sủng Tang Vô Yên lên trời. Anh cũng không cần Tang Vô Yên hy sinh hết thảy để chăm sóc mình. Ngoại trừ không nấu cơm, các chuyện khác anh đều làm hết mình.

Giống như lúc này Tang Vô Yên ngồi ở một chỗ nhìn Tô Niệm Khâm một mình dọn dẹp phòng khách. Anh không hề vội vàng, vì chỉ cần đem những vật Tang Vô Yên chạm qua trở về chỗ cũ. Mỗi vật có một vị trí cố định, nếu không anh rất khó chịu.

“Anh không thích em đụng vào vật dụng của anh sao?”

“Hoàn hảo.” Tô Niệm Khâm nói, “Nếu mỗi lần em nhớ để lại vị trí cũ thì tốt hơn.”

“Em cảm thấy cái kia để qua bên trái sẽ đẹp hơn nên để qua bên đó.” Tang Vô Yên giải thích.

Tô Niệm Khâm không nói.

“Hình trong ảnh là ai vậy?” Tang Vô Yên nói tiếp.

“Cái gì?” Rốt cục cũng có chuyện khiến Tô Niệm Khâm chú ý.

“Cái anh đang cầm đó.”

Tay Tô Niệm Khâm dừng lại, nói: “Tang Vô Yên, em qua đây.”

Cô thấy sắc mặt anh không tốt, cũng đành không tình nguyện đi qua “Sao?”

“Trong hình là ai?”

“Em biết thì hỏi anh làm gì?” cô muốn nói như vậy lắm, nhưng nhìn thấy mặt Tô Niệm Khâm, đành phải ấp úng nói: “một tấm ảnh cũ, rất nhiều người, có già, có trẻ, hơi giống hình gia đình. Ách—người này hơi giống Dư Tiểu Thư, bất quá tóc ngắn ngắn, khác cô ấy hiện nay. Bên cạnh có một cô gái, hai người nắm tay nhau.”

“Có phải xung quanh có một hồ lớn.”

“Nga, đúng. Chỗ này có hồ phun nước.”

Tô Niệm Khâm sau khi nghe Tang Vô Yên khẳng định, liền xoay người ném khung ảnh vào thùng rác.

Tang Vô Yên nhìn thấy anh giận dữ, kinh ngạc há miệng.

“Em nói sai cái gì sao?”

“Không có, tốt lắm. Cảm ơn.” Ngữ khí cũng rất kém. Một lát sau, anh lại nhặt khung ảnh trong thùng rác lên.

Tô Niệm Khâm sa sầm mặt cầm khung ảnh đến bàn ăn.

Dư Tiểu Lộ vừa vào cửa liền nghĩ được không khí có chút căng thẳng, nhìn Tang Vô Yên dò hỏi.

Dư Tiểu Lộ làm động tác: “Hai người cãi nhau?”

Tang Vô Yên lắc đầu, chớp mắt, ý bảo không biết.

Suy nghĩ một chút? Dư Tiểu Lộ buồn bực.

Tang Vô Yên lại chỉ chỉ vật trong tay Tô Niệm Khâm.

“Hai người cũng đừng dùng ám hiệu.” Tô Niệm Khâm đem tấm hình trong tay giơ lên, “Dư Tiểu Lộ, đây là cái gì?”

“Ách—” Dư Tiểu Lộ nhất thời không biết giải thích thế nào nữa.

“Tranh phong cảnh?” Tô Niệm Khâm cười lạnh.

“Lại còn nói là tranh phong cảnh.” Anh lập lại một lần, ngữ khí so với câu trước còn lạnh hơn.

“Niệm Khâm, anh hãy nghe tôi nói.....”

“Tấm hình này đã ở đây bao lâu rồi, cô nói coi. Cô lại nói với tôi đây là tranh phong cảnh đơn thuần.” anh thản nhiên hỏi

“Muốn nói rõ cái gì? Nói một nhà chúng ta tương thân tương ái? Cô có biết tôi phiền nhất là những người đó, lại còn đặt ở trước mặt tôi. Vì tôi mù, cái gì cũng nhìn không thấy sao!” Thay vì giận anh lại dùng cách nói châm chọc tự giễu, người bên ngoài nghe được càng khó chịu.

Anh đứng lên xé nát tấm ảnh.

Tang Vô Yên trợn mắt há hốc mồm nhìn toàn bộ. Đây, có chuyện gì xảy ra vậy?

Bởi vì quyết định sau khi tốt nghiệp không đi học tiếp, nên cô làm việc ở đài càng thêm cần cù.

Đề tài về Nhất Kim cũng bị tin tức khác thay thế. Giới giải trí chính là như vậy, khó trách Tô Niệm Khâm cật lực tránh xa. Bất quá, một khi bài hát mới của anh ra thị trường, lại sẽ có người gọi điện thoại đến đài, hỏi chuyện của Nhất Kim. Vô luận là thư điện tử hay là điện thoại trong văn phòng đều bị gọi hỏi hết.

Dù sao Nhất Kim cũng từng lộ mặt ở chỗ họ.

“Thành thật mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy đúng là shock thật, không biết dùng từ gì để miêu tả nữa.” ở căn tin ăn trưa Vương Lam nói vì biết Nhiếp Hi vẫn ở phòng thu.

“Nếu lúc ấy có mang theo máy ảnh chỉ cần chụp một tấm rồi bán cho tạp chí là được.” Diệp Lệ cảm thán.

Hai cô đều gặp qua Tô Niệm Khâm cũng vì đạo đức nghề nghiệp, hai cô sẽ không lộ tin tức gì.

“Cậu điên rồi, nếu là chủ nhiệm hoặc là chị Hi biết chúng ta đừng mong còn sống.”

Diệp Lệ quay đầu đến đối Tang Vô Yên nói: “Cậu chưa gặp qua anh ta, rất đáng tiếc.”

Tang Vô Yên cuối đầu, âm thầm cười trộm.

“Vô Yên, sao cậu không nói gì mà ngồi đó cười ngây ngô vậy?” Vương Lam hỏi.

“Vì hôm nay đầu bếp Phương mức cho tớ nhiều bò viên hơn ngày thường, ăn đã nghiền.” Tang Vô Yên nói.

Diệp Lệ và Vương Lam chỉ có thể nhìn nhau không nói gì.

“Nghe nói cậu chuyển nhà đến bên hồ Tây thành ở phải không? Tìm được một bạn trai như vậy đúng là sướng ah. Bên trong đều là biệt thự với xe xịn.”

“Hình như không phải nhà anh ấy.” Cô nhớ Tô Niệm Khâm từng nói như vậy.

“Ai nha— vậy cậu phải để ý một chút. Tin tức thường xuyên nói có một ít đàn ông mượn nhà ở rộng rãi để lừa gạt.” Diệp Lệ nhắc nhở.

Tang Vô Yên cười.

Ăn được một nửa, Tô Niệm Khâm gọi qua.

“Ăn cơm chưa?”

“Vừa ăn vừa nói chuyện phiếm nè.”

“Nói chuyện phiếm?” Tô Niệm Khâm vẫn không thể hiểu được, sao lại có người thích nói chuyện trong lúc ăn.

“Nói về Nhất Kim ah, nghe nói hình của anh ta bán rất có giá.” Tang Vô Yên cười hì hì nhìn nhìn hai đồng sự bên cạnh.

“Em ăn thịt bò.” Tô Niệm Khâm hỏi.

“Sao anh biết?” Tang Vô Yên kinh ngạc, chẳng lẽ mùi thịt có thể bay qua điện thoại?

Cô này đúng là dạng chưa đánh đã khai.

“Bác sĩ nói như thế nào, em vừa ra khỏi cửa là quên rồi!” Tô Niệm Khâm giận dữ.

Mấy ngày trước, da Tang Vô Yên lại dị ứng, sau khi kiểm tra bác sĩ muốn cô kiêng ăn anbumin và thịt bò.

Không ăn thịt bò đối với Tang Vô Yên mà nói là chuyện khổ sở nhất. Cô nói: “cuộc đời em đã mất đi một nửa lạc thú rồi aiz.” Tô Niệm Khâm nói: “Chỉ nhịn trong mấy ngày ra ban thôi, có cần khoa trương như vậy không?”

Bây giờ Tô Niệm Khâm gọi điện nhắc về chuyện này.

“Sao anh biết em đang ăn?” Tang Vô Yên lại hỏi.

“Nhìn cách em nói chuyện giống một tiểu nhân đắc chí liền đoán ra thôi.”

Cô lè lưỡi, ra vẻ anh biết thì làm được gì.

“Về sau giờ trưa phải về nhà ăn cơm.” Tô Niệm Khâm tuyên bố mức xử phạt.

“Hai nơi cách nhau rất xa, em lười chạy về.”

“Vậy giữa trưa một mình anh qua căn tin ăn cơm với em!” Người nào đó lại khôi phục bản sắc bạo quân.

“Không cần!” Tang Vô Yên lập tức đầu hàng. Nếu mấy cô gái này biết anh là bạn trai cô, chắc chắn sẽ bị bức cung đến chết.

Sau khi Tang Vô Yên về nhà đã gần đến xế chiều.

Cô cởi giày, vô tình thở dài.

Tô Niệm Khâm nghe thấy, động tác hơi chậm lại, anh biết cô ở bên ngoài bồn ba, thật sự mệt chết.

Tan học ở trường rồi lại đến đài, sợ Trình Nhân ở một mình, lo lắng nên thường trở về xem, và cuối cùng về chỗ này.

Anh thường xuyên tự hỏi, có phải hay không rất ích kỷ. Trong lòng một giọng khác nói, không, tình yêu chính là ích kỷ.

Nhưng muốn một người hy sinh lý tưởng để chấp nhận một người khác luôn là chuyện tàn nhẫn nhất.

Tô Niệm Khâm hỏi: “Bệnh sỏi đờ hơn chưa, còn ngứa không?”

“Phải về ăn trưa sao?”

“Không cần.”

“Chẳng lẽ thật sự anh muốn tới đó?” Tang Vô Yên càng thêm khẩn trương.

“Anh làm qua chuyện xấu sao, vì sao không thể đi?” Tô Niệm Khâm nhú mày.

“Anh có biết em không phải ý này.” Tang Vô Yên có chút sốt ruột.

“Anh có thể không đi. Chỉ cần em nghe lời.”

Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy ảm áp, “Dạ.”

“Đúng rồi,” Tô Niệm Khâm đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Còn một nửa lạc thú kia là cái gì?”

Tang Vô Yên cười thần bí.

“Ăn thịt heo.”

26. Chương 26

“Ah— Tiểu Lộ, tớ lộn dấm chua thành nước tương rồi.”

“Không sao, một lát tớ nêm lại cho” Dư Tiểu Lộ lập tức đi tới dọn dẹp đồng bừa bãi do Tang Vô Yên bày ra. Cô thuần thực đánh trứng gà, sau đó bỏ thêm ít muối, dùng chiếc đũa quấy lên. Sau đó nếm thử canh củ cải của Tang Vô Yên mới nấu, rất mặn, lại thêm chút nước nấu tiếp.

Phòng bếp vốn rất lớn, đáng tiếc thêm Tang Vô Yên đứng vào, cảm thấy không có chỗ. đành phải lui đến góc sáng sửa soạn chuyện phiếm với Dư Tiểu Lộ.

“Tô Niệm Khâm đi đâu vậy?” Cô nhìn này giờ không thấy bóng dáng anh đâu hết.

“Trong nhà có việc, cho người tới chở anh ấy về.” Dư Tiểu Lộ thản nhiên nói.

“Trong nhà? Anh ấy có người nhà?” Tang Vô Yên trở mặt.

“Làm sao mà không có người nhà, Tô gia ở núi Sư tử còn đó, đâu có biến mất. Anh ta không kể cho cậu nghe à?” Dư Tiểu Lộ để đồ ăn xuống hơi nghi ngờ.

“Núi Sư tử? Tô gia?” Tang Vô Yên khó hiểu.

Lúc này, Dư Tiểu Lộ ngừng tay, nhìn Tang Vô Yên, hơi do dự : “Nếu lúc trước anh ấy không có đề cập qua, coi như tớ nhiều chuyện vậy. Niệm Khâm tự biết suy nghĩ, tớ không nói chuyện của anh ấy nữa.”

“Vậy chuyện của cậu có thể nói không?” Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy mình không nên bị động nữa.

“Để xem là nói cái gì?” Dư Tiểu Lộ nói.

Không biết Tiểu Lộ và Tô Niệm Khâm là ai ảnh hưởng ai, tính tình cũng giống nhau, đúng là người một nhà .

“Hai người là họ hàng?”

“Uhm.”

“Anh ấy nói anh ấy lớn lên ở cô nhi viện, có người nhà sao bị đưa vào cô nhi viện?”

“Ách— vấn đề này có vẻ phức tạp, nếu kể hơi dài, cậu đổi câu hỏi, hỏi cái gì đơn giản một chút.”

“Anh ấy nói mẹ anh ấy qua đời. còn ba thì sao?”

“Đương nhiên còn.” Dư Tiểu Lộ gật đầu, “ Nhưng, Vô Yên, câu này không có liên quan với tớ, phạm quy rồi. Quên đi, coi như tớ tặng cậu vậy.”

“Cậu và anh ấy là quan hệ gì?” hỏi như vậy, Tang Vô Yên lại cảm thấy ngượng ngùng, cảm giác giống như cùng tình địch ngả bài.

“Dì nhỏ.” Dư Tiểu Lộ lơ đãng, trả lời rõ ràng.

“Dì nhỏ?!”

“Không hề có huyết thống.”

Trong đầu Tang Vô Yên chỉ nghĩ đến hai chữ dì nhỏ.

“Chị tớ là mẹ kế của anh ấy.”

Tang Vô Yên đơ tại chỗ.

Lúc này, một chiếc Bentley màu rượu vang dừng lại cách nhà khoảng trăm thước, tài xế chợt nghe Tô Niệm Khâm nói, “Ồ đây được rồi, không cần chạy qua.”

Tài xế có chút khó xử, từ kính hậu nhìn Dư Vi Lan.

Dư Vi Lan gật gật đầu.

Xe chậm rãi dừng lại, Dư Vi Lan nói: “Sức khỏe ba cậu không tốt, thường xuyên nhắc đến cậu. Cậu nên trở về nhiều hơn.”

Tô Niệm Khâm trầm mặc.

“Nghe Tiểu Lộ nói cậu thích một cô gái rất đáng yêu, hãy đối xử tốt với cô ấy.” Cô lớn hơn Tô Niệm Khâm có mấy tuổi, cách nói chuyện hoàn toàn giống một trưởng bối, còn lấy tay vỗ vỗ đầu gối Tô Niệm Khâm.

“Không cần cô nói, tôi cũng biết quý trọng.” Tô Niệm Khâm đẩy tay ra, sau đó xuống xe rời đi.

“Thiếu gia.” Tài xế vốn muốn dìu anh đi, lại bị Dư Vi Lan ngăn.

“Quên đi.”

Tang Vô Yên từ cửa sổ trong phòng bếp nhìn thấy Tô Niệm Khâm đẩy hàng rào vào vườn hoa.

Cô nhất thời bối rối đứng lên, cũng không biết tại sao mình lại muốn chạy trốn, cầm lấy túi, chuẩn bị ra cửa.

Vừa ra cửa liền đụng phải Tô Niệm Khâm.

“Vô Yên, định đi đâu?” Tô Niệm Khâm hỏi.

“Trình Nhân tìm em.” Cô không dám nhìn anh.

“Quan hệ trong nhà họ rất phức tạp” Trong quán cà phê, Trình Nhân nói.

Phục vụ đi tới.

“Tớ muốn nước ép dâu . Trình Nhân uống gì?”

“Ô mai lạnh.”

Phục vụ nhớ kỹ, “ Một ly nước ép dâu còn gì nữa không?” Rõ ràng không nghe thấy yêu cầu của Trình Nhân.

“Còn nước ô mai.” Tang Vô Yên bổ sung.

“Nhà cũng giàu nữa.” Trình Nhân tiếp tục phân tích. Có Mercedes đưa đón gia cảnh chắc cũng không tệ. “Với những việc cậu nghe thấy, người có tiền chuyện chồng già vợ trẻ là bình thường, Dư Tiểu Lộ chắc cũng không cần lừa cậu. Bây giờ vấn đề chính là: Tô Niệm Khâm vì sao muốn gạt cậu. đối với hoàn cảnh hiện nay như chúng ta mà nói, nhà có tiền cũng là chuyện tốt ah, vì sao không nói lời nói thật?”

“Tớ hơi giận, chẳng lẽ tớ không đủ tư cách để anh ấy kể chuyện của mình, chẳng lẽ anh ấy muốn kiểm nghiệm coi tớ có phải là gái hám tiền sao? Trình Nhân, tớ đột nhiên không còn tin tưởng vào tình yêu.” Tang Vô Yên vuốt tóc, “ Tớ rất rầu.”

“Đúng vậy, nhiều tiền mà không thể xài đúng là chuyện nên rầu. Chúng ta phải tính toán tính toán một chút.”

“Chết đi.”

Tang Vô Yên vẽ mặt đau khổ, lo âu trong lòng không ai có thể giúp được. Lúc biết Nhất Kim chính là Tô Niệm Khâm, Tô Niệm Khâm là Nhất Kim, cô thấy mình đã biết được bí mật lớn rồi.

Cô điện thoại kêu Lí Lộ Lộ tra trên Internet “ Tô gia núi Sư tử” là cái gì. Nghe giọng Dư Tiểu Lộ chắc là nơi nổi tiếng.

Kết quả thật là khiến người ta hoảng sợ.

Một gia tộc giàu có, gồm có công ty mỹ phẩm RD nổi tiếng thế giới.

“Chủ yếu là mỹ phẩm?”

“Không phải, cái đó chúng ta quen nhất. Cái khác.....” Lí Lộ Lộ kéo chuột xuống, “ Còn có giàn khoan dầu mỏ.”

“Dầu mỏ cái gì?”

“Chắc là công cụ thăm dò dầu mỏ dùng cho chuyên ngành.”

Thật sự là điều mà Tang Vô Yên không thể nghĩ đến.

Lí Lộ Lộ hỏi: “Tang Vô Yên định nghỉ việc rồi tìm một rùa vàng sao?”

Mẹ Tô Niệm Khâm chết sớm, lớn lên trong cô nhi viện, là chuyện mà Tang Vô Yên có thể chấp nhận. Hơn nữa mặc kệ áp lực gia đình, Tang Vô Yên cảm thấy Tô Niệm Khâm là của một mình cô, cô hiểu rõ anh.

Nhưng trong vòng một ngày, đột nhiên phát hiện, Tô Niệm Khâm hoàn toàn không như cô biết. Anh không phải cô nhi, cũng không phải lẻ loi hiu quạnh, anh có cha, có mẹ kế, thậm chí còn có một gia đình cực kỳ hiển hách. Trong nháy mắt, nhận thức của cô về anh toàn bộ sụp đổ.

Hơn nữa điều quan trọng nhất, người nói cho cô biết không phải là Tô Niệm Khâm!

Tang Vô Yên ngồi trong công viên, do dự có nên gọi điện về nhà không, chỉ mong mẹ còn quan tâm cô.

“Uy—”

“Mẹ, con là Yên Yên.”

Đầu bên kia điện thoại, ngừng một chút, chỉ nghe tiếng thở của đối phương.

Không nghe trả lời, Tang Vô Yên bỗng nhiên không biết muốn nói gì, “Con.....ba mẹ không đi tản bộ àh.”

“Không, một mình ở nhà, đang muốn ra ngoài.”

Nghe được giọng của mẹ, Tang Vô Yên nhẹ nhàng thở ra. “ Ba còn ở trường?”

“Uh, trường muốn làm đánh giá giáo viên, việc gì.”

“Mẹ.....” Tang Vô Yên nói: “Sau này không cần gửi tiền qua ngân hàng nữa, con đi làm rồi.”

“Cuộc thi cuối khóa nhất định phải thi, lúc tốt nghiệp ra trường nhớ chụp ảnh lại.” Giọng mẹ bình thường lại, “Phí sinh hoạt cũng sẽ gửi đến tốt nghiệp, con mới đi làm thì có bao nhiêu tiền. Con gái nhất định phải độc lập, dùng tiền của mình mới có thể ngẩng đầu nhìn người.”

“Dạ.” Cô biết ý của mẹ. tư duy này từ nhỏ đã khắc sâu vào tâm cô.

Cúp điện thoại mới hiểu được mình bất an cái gì. Mẹ từng nói cho dù anh có tiền, chúng ta cũng không thể vọng tưởng trèo cao.

Từ nhỏ mẹ chỉ mong cô có hạnh phúc bình thường, nên đặc biệt nghiêm khắc trong việc học. Bà nói học đại học, tìm một chỗ làm không chênh lệch lắm với chồng, mới là tiêu chuẩn cơ bản của hạnh phúc.

Mà gia thế của Tô Niệm Khâm như vậy, cô không hề nghĩ qua. Mà sao anh lại muốn gặt mình?

27. Chương 27

“Nếu không tìm thấy lá gan phù hợp, ông ấy không thể sống qua mùa đông năm nay.”

Tô Niệm Khâm ngồi một mình trên sofa, nghĩ đến lời bác sĩ. Yêu, hận lúc trước đều giảm dần.

Người kia thật tàn nhẫn. Trước bảy tuổi anh đều nghĩ mình là một cô nhi khiếm thị.

Mãi đến khi mẹ rưng rưng khóc khi tìm được anh.

Mẹ chỉ nói: “Lúc còn rất nhỏ, chúng ta thất lạc con, mẹ tìm con rất nhiều năm rồi.”

Sau khi hiểu chuyện, anh mới biết được, người đàn ông kia cố ý vứt bỏ anh mà thôi.

Mẹ quần bách giải thích: “Lúc ấy cha con rất cực khổ mới lo được cho gia đình, hơn nữa điều kiện trong nhà quá kém sợ không thể nuôi nổi con.”

Tô Niệm Khâm cười lạnh.

Anh biết, một đứa trẻ mù sao xứng làm con của Tô Hoài Sam.

Nếu không phải anh và Tô Hoài Sam có cùng huyết mạch, người đàn ông này phỏng chừng cũng không thêm liếc mắt tới anh.

Nhưng nay, ông ta sắp chết.

Anh không còn cảm giác hận cái người gọi là cha.

Tô Niệm Khâm không có bật đèn, một mình yên tĩnh ngồi trong bóng tối.

Đêm khuya rồi, mà Vô Yên chưa trở về.

Ngoại trừ tăng ca ở đài thì ít khi về trễ.

Hai chuyện tình đan vào cùng một chỗ làm cho anh tâm loạn cực kỳ.

Tô Niệm Khâm cố gắng vẫn duy trì tư thế nghiêm chỉnh, nhưng nội tâm chưa bao giờ bất an như vậy.

Dư Tiểu Lộ nói Vô Yên hình như đã biết cái gì.

Anh vẫn chưa tìm được cơ hội tốt để nói với Vô Yên, thậm chí có thể nói là anh không dám nói cho Vô Yên.

Nói với cô ấy như thế nào?

Chẳng lẽ nói: “Kỳ thật anh vẫn gạt em một chuyện.”

Hoặc là nói: “Lúc ấy trong nhà không giàu, biết anh mù, sợ là gánh nặng, lại dọa người cho nên đem anh ném đi.”

Hay là, “sau khi mẹ anh qua đời, cha anh đã tái hôn ba lần. phu nhân đương nhiệm không lớn hơn anh bao nhiêu tuổi.”

Mất bị tàn tật, cũng khiến anh tự ti với Vô Yên.

Ngày ấy anh cùng Dư Tiểu Lộ đi ngang qua sân bay.

“Hử? Kia không phải cô Tang sao?” Tiểu Lộ hỏi, “Người kia hình như mẹ cô ấy.”

Vì thế, anh liền gọi cho Vô Yên.

Lại nghe được một câu lãnh đạm, “Một lát em gọi lại.”

Sau đó, anh ước chừng chờ đợi được hai giờ, chuyện gì cũng làm không được.

Anh thật vất vả mới hạ quyết tâm gọi lại nữa, nhưng không có ai tiếp.

Sau đó, Tiểu Lộ nhận được tin nhắn Vô Yên muốn anh chuẩn bị gặp người nào, sau lại bổ sung một câu, “Chiều hôm nay không phải là mẹ cô ấy chứ, bác ấy yêu cầu muốn gặp anh kìa.”

Nghe như thế, anh giống như cảm thấy có chút cao hứng.

Nào biết cửa Tô gia không ai tới. Rốt cục không nhìn được hỏi cô, Vô Yên lại nói: “Là Trình Nhân ah.”

Vô Yên nhất định nói dối rồi cố ý làm nũng trước mặt anh để cho qua chuyện.

Lúc đó, tim anh liền trống rỗng.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy Vô Yên lấy chìa khóa mở cửa.

Anh đột nhiên đứng dậy, cảm thấy không ổn, vội vàng ngồi xuống.

“Em đi đâu vậy?” Anh quay đầu hỏi.

“Em đi gặp Trình Nhân.”

“Sao lại hỏi Tiểu Lộ chuyện của anh?” giọng anh nói ra câu thứ hai câu hơi tức giận.

Tô Niệm Khâm lần đầu tiên phát hiện, thì ra người có lỗi cáo trạng trước chính là như vậy. Cũng không biết người có lỗi kia đang đứng ở cửa có chốt dạ giống anh không.

Vô Yên cũng không cãi lại, chỉ im lặng.

“Anh không nói với em, là vì anh có nguyên nhân. Nếu em muốn biết sao không trực tiếp hỏi anh.” Anh sợ Vô Yên hỏi, vì thế đành phải giả bộ tức giận.

“Em.....” Cô bỗng nhiên cảm thấy rất ủy khuất.

Cô đứng ở cửa, ngồi xổm xuống ôm lấy đầu gối, vùi đầu thật sâu vào, giống như con đà điểu, bình thường luôn nhanh mồm nhanh miệng, lớn mật cổ quái đều không thấy nữa.

Tô Niệm Khâm phát hiện không đúng, đứng lên, “Vô Yên?” Ngực khí vẫn cứng ngắc như cũ.

Cô không để ý tới anh.

“Vô Yên.” Anh bắt đầu lo lắng, đi tới, đụng vào đầu Vô Yên.

Lập tức ngồi xuống bên cạnh cô.

Thực xin lỗi, anh là một người đàn ông ích kỷ. Tô Niệm Khâm ở trong lòng xin lỗi.

Ra khỏi miệng lại biến thành, “Về sau không được về nhà trễ như vậy.”

Vô Yên vẫn không để ý tới anh.

Vô Yên không trả lời, giống như chui vào vỏ ốc rồi.

Tô Niệm Khâm ở bên cạnh không biết làm sao.

Không biết cô có phải đang khóc không, Tô Niệm Khâm không dám nghĩ, nhưng càng không nghĩ, tâm lại càng đau.

Anh dừng một chút, “Ngày mai anh mang em về Tô gia.” Những lời này như dùng hết dũng khí mới nói được.

Lại không ngờ Vô Yên đột nhiên ngẩng đầu, “Không!”

Tô Niệm Khâm chấn động.

“Vì sao?”

“Vì sao? Anh hỏi em vì sao?” Tang Vô Yên nhảy dựng lên, “Tô Niệm Khâm, anh là gì của em, dựa vào cái gì quản em đi chỗ nào, anh dựa vào cái gì muốn em về nhà anh?”

“Em nói, vậy anh là gì của em!” Tô Niệm Khâm giận dữ.

“Một công cụ làm ấm giường không có quyền lợi gì nữa” Tang Vô Yên không cam lòng yếu thế, “Anh nói anh lớn lên ở cô nhi viện, em liền ngu ngốc tin anh là cô nhi, vì anh mà khổ sở, chắc anh đứng bên cạnh coi vui lắm phải không? Rất ý nghĩa phải không. Anh có tiền, cũng không cho em biết, rất vui phải không? Tiền dơ bẩn gì, Tô gia gì, em cũng không hiểm họa!”

Tô Niệm Khâm nhắm mắt, “Nếu em không muốn đi cũng được.” Đứng lên, lạnh lùng nói.

“Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên hơi giận, “Anh không cần bá đạo như vậy!”

“Hỏi thăm người khác là em, không đi cũng là em, còn nói anh bá đạo.” Tô Niệm Khâm xoay người đưa lưng về phía cô, ngữ khí lại khôi phục mang hương vị trào phúng như lúc trước.

“Anh!” Tang Vô Yên không nói lại anh, dậm chân, chạy ra khỏi cửa.

Tô Niệm Khâm là người như vậy àh.

Cô đã đủ rầu, rõ ràng là Tô Niệm Khâm không đúng, anh còn không giải thích hay an ủi, còn muốn phát giận với mình. Cô vốn không phải thật sự giận anh, chính là cảm thấy hơi khó chịu, vì sao không kể cho cô nghe. Cho nên mới làm nũng với anh, chỉ hy vọng anh có thể ôn nhu dịu ngọt, thậm chí chỉ cần nói nhỏ nhẹ một chút. Nhưng, vì sao anh luôn đưa ra bộ dáng kia.

Tang Vô Yên càng nghĩ càng tức, vung tay rống to.

“Tô Niệm Khâm, anh ngu ngốc! Ngu ngốc!”

Nói chuyện cũng không lo lắng cảm thụ của người khác, một bộ dáng thiên hạ đệ nhất.

Làm việc cũng không hỏi ý kiến của người khác, chưa bao giờ dùng câu “Được không? Được không? Em thấy thế nào?” . Hoàn toàn ra chỉ thị, không thay đổi.

Cô chạy vội ra ngoài quên mang túi xách. Ví tiền, chìa khóa toàn bộ ở bên trong. Cũng không có mặt mũi trở về, đành phải trở lại chỗ Trình Nhân.

Cô từ thềm dưới cửa tìm chìa khóa.

“Cậu bị Tô đại thiếu gia đuổi đi àh?” Trình Nhân hỏi.

“Trình Nhân, cậu đừng trêu đùa tớ.” Tang Vô Yên nằm trên sofa, giống một con mèo nhỏ.

“Nhớ rõ trước kia tớ nói với cậu rồi, quyết định muốn yêu thì phải yêu tới cùng, bằng không hai người đều bị tổn thương.”

“Là anh ấy tổn thương tớ trước.”

“Anh ấy làm gì?”

“Tớ còn chưa chất vấn anh ta, anh ta lại trách tớ trước, giọng điệu không tốt tí nào.”

Trình Nhân trầm mặc một chút, “Theo tớ được biết, anh ta vẫn có tật xấu này mà, trước kia cậu cũng không để ý.”

“Tớ.....”

“Đó là bởi vì trước kia cậu đứng ở phía kẻ mạnh để xem xét, cậu cảm thấy không nên so đo với người tàn tật như anh ta nên không để ý. Nhưng mà hiện tại Tô Niệm Khâm đột nhiên từ cô nhi nghèo khổ thành đại thiếu gia có tiền, cậu tự ti. Tự ti làm cho người ta miễn cảm, đây là cách mọi người thường nói.”

“Là như vậy àh?”

“Như thế nào không phải. Nói không chừng một lát anh ta lại gọi cho cậu.”

“Di động của tớ để trong túi xách.” Tang Vô Yên thở dài.

“Cũng tốt, lỡ tai thanh tịnh hơn.” Trình Nhân thổi tóc, “Vừa vặn có thể để cô Tang nhà ta trừng phạt tính xấu của Tô Niệm Khâm thiếu gia, để cho anh ta lo lắng một chút. Vậy thì hai chúng ta cùng nhau cầu trời bái phạt, nguyện rửa anh ta suốt đêm không thể ngủ ngon, ăn cái gì đều ói ra hết, uống nước thì bị sặc, tắm thì bị chết đuối, như thế nào?”

“Anh ấy thật sự sẽ lo lắng sao.” Tang Vô Yên nghe Trình Nhân như vậy nói có chút mềm lòng.

“Vậy cậu gọi anh ta đi.” Trình Nhân nói xong chuẩn bị đem điện thoại ném cho cô.

“Không! Tớ còn giận mà.” Tang Vô Yên nhanh chóng ôm gối đi ngủ.

28. Chương 28

Bất quá cơn giận của cô cũng ít hơn Tô Niệm Khâm.

Đêm đó Tô Niệm Khâm muốn đuổi theo, kết quả đang cuống quýt thì đụng phải bình hoa ở tủ giày.

Thủy tinh vỡ hết, nước đầy nhà, cánh tay anh lại cọ vào mảnh vỡ.

Dư Tiểu Lộ nghe tiếng chạy xuống đến dìu anh, lại chọc tới lửa giận của Tô Niệm Khâm: “Không cần xen vào việc của tôi!”

Anh tựa vào tường đi đến bên piano, đột nhiên mạnh mẽ đánh ra bài “Rad tư cơ khúc quân hành”, hoàn toàn không để ý bây giờ đã là một hai giờ sáng.

Hàng xóm bị anh làm phiền đều mở đèn hết.

Nếu không phải Dư Tiểu Lộ và bảo vệ đi nhận lỗi, chỉ sợ công an đã tới lâu rồi.

Chờ tình thế bình ổn lại, Dư Tiểu Lộ đứng bên Tô Niệm Khâm nói: “Kỳ thật tôi rất hâm mộ cô Tang.”

“Niệm Khâm, tôi, chị tôi, chúng ta ba người cùng nhau lớn lên, anh vẫn kiêu ngạo lại lãnh đạm như vậy đối xử với mọi người, cho tới nay tôi cứ nghĩ đó là bản chất của anh. Khi gặp được cô Tang mới biết, không phải. Cô ấy có thể cho anh tức giận, vui mừng, uể oải, chỉ cần hơi nhún mày liền có thể đem hỉ nộ của anh đảo lộn. Tôi thậm chí.....” Dư Tiểu Lộ vuốt cái trán bất đắc dĩ cười cười, “Tôi thậm chí hâm mộ cô ấy có thể làm cho anh biến hóa lớn như vậy.”

Tô Niệm Khâm dừng một chút, thản nhiên nói: “Tôi mệt mỏi.”

“Không ra ngoài tìm cô ấy sao?”

“Không cần.”

Anh trở về phòng, đóng cửa.

Tô Niệm Khâm là điển hình của một con vịt chết chỉ biết mạnh miệng. Cửa đóng được một nửa. Liền tìm điện thoại, gọi qua lại nghe được tiếng điện thoại trong phòng khách. Anh theo tiếng chuông tìm kiếm, đụng đến túi xách của Tang Vô Yên, di động, chìa khóa, ví tiền, giấy CMND... tất cả đều ở bên trong.

Tô Niệm Khâm đột nhiên biến sắc.

“Niệm Khâm, làm sao vậy?” Dư Tiểu Lộ ở trên lầu sớm nghe thấy điện thoại vang.

“Tôi phải đi tìm cô ấy.”

Chiếc Volvo chạy ra khỏi khu phố.

“Anh nghĩ xa như vậy mà cô ấy vẫn sẽ đến chỗ Trình Nhân sao?” Dư Tiểu Lộ vừa lái xe vừa nhìn hai bên đường để tìm kiếm.

Tô Niệm Khâm không nói lời nào, cánh tay nắm chặt lại đặt trên cửa xe, cố gắng suy nghĩ những chỗ Tang Vô Yên có thể đi.

Dư Tiểu Lộ nhìn anh nói: “Niệm Khâm, anh không nên gấp. Trị an vùng này cũng không tệ.”

“Tôi không chăm sóc tốt cho cô ấy.” Một lát sau, Tô Niệm Khâm nói.

“Anh từng nói, trên thế giới này, không ai cần người khác chiếu cố.”

“Vô Yên thì khác.”

“Cô ấy cũng không có chăm sóc anh thật tốt. Nếu cô ấy biết anh sẽ lo lắng như vậy thì không nên tùy hứng, bây giờ đã gần rạng sáng.” Dư Tiểu Lộ nhìn bên ngoài.

“Tiểu Lộ,” Tô Niệm Khâm quay đầu nói: “Thật không nên phiền cô, tôi có thể xuống xe, tự mình tìm cô ấy.”

“Niệm Khâm, anh rõ ràng biết tôi không phải ý này.” Dư Tiểu Lộ thở dài.

Xe đến ngã tư đường gặp đèn đỏ dừng lại.

“Kia?”

“Như thế nào?” Tô Niệm Khâm buông tay, quay đầu hỏi.

“Bóng người kia giống cô Tang.”

Cô gái đang đi trên đường cái, vẻ mặt mệt mỏi, nhìn kỹ quả nhiên là Tang Vô Yên.

“Là cô ấy.” Đèn đỏ dừng lại, Dư Tiểu Lộ muốn gọi.

“Không cần kêu cô ấy.” Tô Niệm Khâm đột nhiên nói, “Đi theo phía sau là được rồi.”

Vì thế, Tang Vô Yên ở phía trước, xe ở phía sau, hai người vẫn duy trì khoảng cách là một trăm thước. 20 phút sau, Tang Vô Yên mới trở lại tới chỗ ở trước kia. Sau đó nhìn theo cô ấy lên lầu.

“Đèn sáng.” Dư Tiểu Lộ nói.

Chẳng lẽ cô ấy ở một mình, Trình Nhân không có nhà? Dư Tiểu Lộ nghi hoặc cũng không nghĩ nhiều.

Khi tắm, Tô Niệm Khâm mới phát hiện miệng vết thương trên cánh tay hơi đau. Bình hoa thường đặt ở trên đàn piano, cũng chỉ có anh biết, làm sao lại đặt trên tủ giấy. Nghĩ lại thì ngoại trừ Tang Vô Yên không còn ai vào đây nữa, thích bỏ đồ đạc lung tung là bản tính của cô.

Cô không muốn cùng anh về nhà, Tô Niệm Khâm uể oải, tất cả đều đúng như anh đoán.

Anh không xứng với cô.

Buổi sáng bị tiếng chuông đánh thức, tìm nửa ngày mới ra.

“Vô Yên a, mẹ nhớ không lầm thì hôm nay con phải thi biện hộ.....”

Tô Niệm Khâm nghe thấy giọng trong điện thoại, liền kéo chăn ngồi dậy.

“Vô Yên?” Bà Tang hỏi.

“Không phải..... bác gái..... Là.....” Trong cuộc đời Tô Niệm Khâm, đây là lần đầu tiên biết cảm giác nói lắp bắp.

Bà Tang nghe thấy giọng nam cũng ngẩn ra.

“Anh Tô?” Má Tang rõ ràng hơi do dự

“Vâng. Bác gái.” Anh cố gắng để không nghe ra giọng mới ngủ dậy.

“Thật quấy rầy anh. Vô Yên đâu?”

“Hôm qua, cô ấy để quên điện thoại ở chỗ cháu. Chắc bây giờ đang ở trường.” Tô Niệm Khâm nhấn mạnh hai chữ hôm qua, thay Tang Vô Yên che lấp.

“Uhm.” Má Tang coi như nhẹ nhàng thả ra.

“Anh Tô.”

“Bác gái, mời bác nói.” Bà Tang rất khách khí, làm cho Tô Niệm Khâm cảm thấy tương lai không ổn cho lắm.

“Anh có biết, nguyên nhân tôi và ba Vô Yên không đồng ý hai người qua lại, tâm của cha mẹ không biết anh có hiểu không. Đối với việc tôi một mình đi đến thành A, Vô Yên và tôi đã cãi nhau một trận. Tuy rằng tính cách nó bị chúng tôi chiều đến hỏng rồi, nhưng chưa từng cãi lời tôi như vậy. Nó là con gái tôi, nó cố chấp cùng anh một chỗ, không tiếc cãi lại tôi. Chuyện nay chúng tôi cũng không có biện pháp với nó, đành phải tùy nó.”

Tô Niệm Khâm dần dần lạnh lại, việc này sao anh không biết.

“Từ nhỏ Vô Yên là báu vật của nhà chúng tôi, là thịt trên người tôi, tôi và ba nó đã mệt hơn phân nửa đời người, để cho nó không cần khổ, không chịu mệt, tìm một người phù hợp rồi sống cả đời. Nay nó lại tự hy sinh hết những an bài của chúng tôi, cho nên hy vọng anh hãy đối xử với nó thật tốt.”

“Cháu biết.”

Tô Niệm Khâm buông điện thoại, trầm mặc thật lâu.

29. Chương 29

Trong thế giới của Tang Vô Yên, phiền não lớn nhất là mùa hè quá nóng, mùa đông rất lạnh, mẹ thích cãi nhai, nếu khoa trương một chút chính là thế giới này không đủ hòa bình.

Nhưng từ ngày Tô Niệm Khâm xông vào cuộc sống cô...

Lời Trình Nhân nói cũng khiến cô tin tưởng, nhưng trừ bỏ một chút: Tô Niệm Khâm sẽ lo lắng, nhưng nay đã qua ba ngày, người đàn ông này không hề có vẻ gì hối cải, càng không có xuất hiện trước mặt cô.

Tang Vô Yên rất phiền.

Cô đi làm, đột nhiên nhìn thấy Ngô Vị đang cầm một quyển sách tên “Biên thành”.

Diệp Lệ chế nhạo: “Trời ơi, Ngô Vị không thích môn văn, mà xem tác phẩm nổi tiếng.”

Ngô Vị lắc đầu: “Chắc chắc chắc, xã hội gì đây, công tử bột được người ta sùng bái, tác phẩm nổi tiếng bị người ta khinh bỉ.”

Diệp Lệ chọc chọc Tang Vô Yên: “Anh ta rất hiếm có khi như vậy. Tang Vô Yên, nghĩ thế nào.” Cô biết Tang Vô Yên có thể đầu lại anh. Lại không ngờ Tang Vô Yên nói: “Anh Ngô, sách kia có thể cho em mượn vài ngày không.”

“Em sao vậy?” Ngô Vị khẩn trương che lại sách quý.

“Em muốn đọc.”

Kỳ thật, cô không phải muốn đọc. Nhớ lần trước, Tô Niệm Khâm muốn đặt bản chữ nổi của cuốn này, nhưng không có. Sách chữ nổi thiếu đáng thương. Cô muốn đọc một lần, sau đó thu âm lại cho anh.

Mấy cái này thu âm lại rất dễ, đặc biệt còn có sự giúp đỡ của Ngô Vị.

Nhưng mà sách quá dày.

Ngô Vị hỏi: “Em không phải làm tình nguyện viên cho người mù dùng chứ?”

Một câu này đã nhắc nhở Tang Vô Yên, thì ra thu âm lại có thể cho rất nhiều người sử dụng. Vì thế, cô càng quyết tâm, thậm chí còn tìm một số sách báo thiếu nhi. Chuyện này tiêu hao hết thời gian rảnh của cô, thậm chí bớt luôn giận dữ và nhớ thương với Tô Niệm Khâm.

Cô đang ở phòng ghi âm, vừa vặn Nhiếp Hi bước vào.

“Đối với một DJ, cổ họng rất quan trọng, ngàn vạn lần không cần sử dụng quá độ.” Nhiếp Hi nói xong liền rời đi, để lại một ly nước.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm.....

Tô Niệm Khâm như cũ không xuất hiện, Tang Vô Yên như muốn phát điên. Hai người đều không muốn thỏa hiệp trước.

Ngô Vị hẹn Tang Vô Yên đi xem phim.

Tang Vô Yên cự tuyệt ngay. Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy quảng cáo trên tường, gần đây vừa mở một tiệm ăn kiểu Tây. Tang Vô Yên sờ sờ túi quần, không có nhiều tiền cho lắm nhưng lại muốn ăn thử, liền mượn tiền Diệp Lệ.

Ngô Vị thấy ánh mắt Tang Vô Yên không dời đi cửa tiệm, thừa cơ nói: “Nghe nói món ăn ở tiệm này cũng không tệ, buổi tối anh mời em đi nếm thử?”

Tang Vô Yên nhìn Ngô Vị hồi lâu, dùng một ánh mắt tựa tiểu phi tiểu mang theo cảm giác nhin đau nói: “Không cần, em thích ăn ngọt.” Sau đó mang về mặt đau khổ rời đi.

Tang Vô Yên miệng nhắc tới: hoa bên ngoài rất đẹp, Tô Niệm Khâm, nếu anh không đến em sẽ hồng hạnh vượt tường.

Buổi chiều, Diệp Lệ mang về mặt tươi cười bước trở lại phòng làm việc.

Gần đây, bọn họ cùng Nhiếp Hi thực hiện quảng cáo công ích* của ngôi sao, sắp đưa vào phát sóng. (*không lợi nhuận)

“Các cậu đoán buổi chiều ai sẽ tới.” Diệp Lệ trộm mừng.

“Lý Tiểu Long.” Vì chộc Diệp Lệ, Tang Vô Yên dựa trên bàn, uể oải nói.

Chuyện này không có ảnh hưởng đến niềm vui của Diệp Lệ “ Là Nhất Kim.”

Cái gì?! Tang Vô Yên thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình.

“Thật sự?” Vương Lam ngẩng đầu.

“Chị Hi nói. Bởi vì là quảng cáo công ích, đại diện của anh ta đã sớm đồng ý. Lúc trước được thu ở nơi khác, chỉ cần anh ta nói một câu nói là được, nhưng sáng nay bên đại diện đột nhiên báo là, Nhất Kim nguyện ý đến chỗ chúng ta ghi âm.” Diệp Lệ thao thao bất tuyệt.

“Lại có thể gặp anh ấy rồi.” Diệp Lệ hai mắt tỏa sáng.

“Đừng nghĩ là có thể chụp ảnh.” Vương Lam chế nhạo.

“Anh ta rụt rè như quý tộc vậy.”

Rụt rè cái đầu hần! Tang Vô Yên phản bác trong lòng.

Lúc Tô Niệm Khâm và Dư Tiểu Lộ xuất hiện ở cửa phòng, toàn bộ nhân viên giống như xếp thành hàng hoan nghênh. Tang Vô Yên tránh phía sau, nhìn thấy Tô Niệm Khâm: Râu mép cạo vô cùng sạch sẽ, quần áo cũng gọn gàng, tinh thần cũng không tệ. Tang Vô Yên chán nản, trên TV đàn ông không có người yêu bên cạnh thường rất buồn chán, anh ta như thế nào còn có thể càng sống càng tốt.

Tô Niệm Khâm giống đổi thành người khác, bên ngoài hiền lành, thân thiết. “ Tôi họ Tô.” Lại hiền lành đến báo cả họ.

Dư Tiểu Lộ thấy Tang Vô Yên, vốn định kêu, lại bị Tô Niệm Khâm nhẹ nhàng ngăn cản.

Tang Vô Yên hiểu được, anh làm gì mà tốt bụng tới nhận tội, rõ ràng là thị uy!

“Tang Vô Yên làm sao vậy, mau rót nước cho ngài Tô đi.” Chủ nhiệm kêu.

Quảng cáo chỉ cần Tô Niệm Khâm nói một câu ngắn ngủn là xong, hưởng hồ hiệu suất làm việc của Tô Niệm Khâm luôn luôn rất cao. Nhưng vẫn cần sắp xếp lại lần nữa, mời Tô Niệm Khâm ở bên ngoài chờ một lát.

Tô Niệm Khâm ngồi trên ghế, mọi người không biết khi nào đi làm việc hết chỉ còn lại hai người bọn họ. Tang Vô Yên mới phát hiện, trong tay Tô Niệm Khâm cầm túi xách của cô.

Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy bụng cồn cào.

Tô Niệm Khâm lại thần nhiên, cũng không kêu cô, cũng không có ý chủ động nói trước. Anh thoải mái chờ đợi.

Anh cũng không để ý tôi, sao tôi phải chủ động quan tâm anh, không có cửa đâu! Tang Vô Yên hứ cái mũi, đi ra khỏi phòng.

Vừa ra tới cửa, đúng lúc Ngô Vị bước vào.

“Vô Yên—” Ngô Vị gọi cô lại.

Đang lúc mẩu chốt cô lại gặp tai nạn.

“Em buổi tối muốn đi ăn đồ ngọt không?”

Tang Vô Yên cố gắng đem thân thể dịch vào hành lang, hy vọng thánh giác của Tô Niệm Khâm không được tốt.

“Đồ ngọt không có chất dinh dưỡng. Không bằng chúng ta đi ăn cơm xong rồi đi xem phim được không.” Ngô Vị theo đuổi tới cùng.

Tang Vô Yên âm thầm kêu khổ, hy vọng anh ta đi mau, bằng không Tô Niệm Khâm không nói gì lao tới giết người.

Giết người!? Tang Vô Yên nghĩ lại cũng không tệ, dù sao không phải giết mình, anh muốn giận tôi, sao tôi lại không thể giận anh.

Vì thế: “Hình như tiệm cơm Tây đó cũng tốt lắm?”

“Chắc là không tệ, anh cũng chưa đi qua.” Ngô Vị thành thực cười hắc hắc.

“Có món thịt bò không?”

“Đương nhiên.”

“Xem phim đi, nhưng em không có xe” Tang Vô Yên nháy mắt.

“Anh tới đón em.”

“Vậy anh có lộc ăn rồi, phải biết rằng bạn cùng phòng của em có nhiều cà phê.....”

“Tang Vô Yên!” Cô chưa nói xong, đã bị Tô Niệm Khâm thô bạo cắt ngang.

Tang Vô Yên xoay người liền thấy vẻ mặt giận dữ của Tô Niệm Khâm.

Tô Niệm Khâm nắm cổ tay cô, “ Theo anh trở về!”

“Không muốn!”

Tô Niệm Khâm đâu thèm để ý lời bác bỏ của cô, kéo tay Tang Vô Yên đi, mặc dù đi rất chậm nhưng lực rất mạnh khiến cho Tang Vô Yên không thể phản kháng.

“Ngài Tô.” Ngô Vị chạy đến phía trước lựa lời khuyên bảo, nhưng lại không biết nói cái gì.

Anh ta ngăn cản đường đi của Tô Niệm Khâm, giọng vẫn như cũ khách khí, “Ngài Tô, mời ngài có chuyện đáng hoàng, Vô Yên đã làm chuyện gì có lỗi, tôi thay cô ấy xin lỗi.” Tô Niệm Khâm là người mà đích thân chủ nhiệm mời tới không thể không khách khí, cho nên anh ta cũng chuẩn bị tâm lý rồi.

Tang Vô Yên còn tưởng có thể dựa vào Ngô Vị này.

Nghe thấy Tô Niệm Khâm nói, lửa trong lòng Vô Yên cháy dữ dội hơn.

“Hai người là người yêu?”

“Không phải.” Ngô Vị quần bách phủ nhận.

“Vậy anh không có quyền xen vào.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cô ấy, Tang Vô Yên là người phụ nữ của tôi, Tô Niệm Khâm!” Tô Niệm Khâm xanh mặt nói rõ ràng.

Trên đường về nhà, Tang Vô Yên vẫn cười. Mặt Tô Niệm Khâm hơi hơi phiểm hồng, nhưng vẫn làm bộ ra vẻ lạnh lùng, ngậm chặt môi. Dư Tiểu Lộ lái xe cũng thấy buồn cười.

“Tiểu Tô ah, anh thật đáng yêu!” Tang Vô Yên ôm lấy anh. Tô Niệm Khâm có vẻ không được tự nhiên. Một lát sau, Tang Vô Yên nhái theo anh, nói “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, Tô Niệm Khâm.” Tiếp theo tạo ra một tư thế rất cool.

“Em câm miệng!” Tô Niệm Khâm rốt cục không thể nhịn được nữa.

30. Chương 30

Tang Vô Yên nhú mày, “Anh dám bảo em câm miệng? Anh dám kêu người phụ nữ của mình câm miệng? Tô Niệm Khâm anh chán sống rồi phải không, xem em dùng độc môn tuyệt kỹ, cho anh hết đường sống luôn.” Nói xong liền ngón tay liền chọc nách Tô Niệm Khâm.

Mới bắt đầu anh vẫn giả bộ đứng đắn nói, “Đừng nháo!” Cuối cùng vẫn không chịu nổi tra tấn bị Tang Vô Yên dụ dỗ, bắt đầu phản kháng, vẻ mặt cứng ngắc trên mặt không bao giờ thấy nữa. Dư Tiểu Lộ ngồi phía trước lái xe, hiểu ý mỉm cười. Cô rốt cục hiểu được vì sao cô gái này lại bất đồng trong thế giới anh rồi.

Cô ấy chính là sự vui vẻ mà trong cuộc đời ảm đạm không ánh sáng của Tô Niệm Khâm.

Nháo một hồi, Tang Vô Yên đột nhiên dừng tay, giống như nghĩ đến một chuyện quan trọng.

“Sao vậy?” Tô Niệm Khâm đung trăn Tang Vô Yên vì đùa giỡn đã chảy đầy mồ hôi. Máy lạnh thổi như vậy còn chảy nhiều mồ hôi vậy, khi mùa hè nóng bức thì làm sao bây giờ, anh nghĩ.

“Quảng cáo trên tường.”

“Huh?”

“món thịt bò kia thoát nhìn rất ngon.”

Về nhà, Tô Niệm Khâm trả lại điện thoại cho Tang Vô Yên.

“Mẹ em đã điện thoại tới.”

Tang Vô Yên khản trương, “ Bà nói gì?”

“Hỏi cuộc thi biện hộ của em.”

“Có vậy thôi sao?”

“Còn muốn có cái gì” Tô Niệm Khâm cố ý hỏi lại.

“Không có ah.” Tang Vô Yên Yên tâm.

Giọng nói và tâm trạng căng thẳng đến co rụt lại, hoàn toàn không có tránh khỏi lỗi tai Tô Niệm Khâm.

Qua vài ngày.

“Vô Yên,” Tô Niệm Khâm nhin không được hỏi, “Em có chuyện gì muốn nói với anh không?”

“Không có.”

Tang Vô Yên cảm thấy kỳ quái, đột nhiên nghĩ đến cái gì giật mình, “Piano bảo bối của anh đó, hôm qua em đàn không được, liền đập mạnh nó một cái. Chuyện này anh cũng đoán được?”

Tô Niệm Khâm nghe xong không nói gì, chỉ cười cười, nhưng tươi cười trong mắt lại có chút suy sụp không ánh sáng.

“Còn có!” Tang Vô Yên đột nhiên nhớ tới cái gì.

“Còn có?”

“Tặng cho anh.” Tang Vô Yên tìm mp3.

“Mp3 này vốn là anh mua.” Tô Niệm Khâm sờ soạng một chút, này là mượn hoa hiến phật, hiến đến nhà mình đây.....

“Không phải,” Tang Vô Yên xoa xoa chớp mũi, “ Bên trong có bài thu âm tặng cho anh đó.” Sau đó cười hắc hắc.

Thoắt một cái đã đến tháng sáu, ngày Tang Vô Yên tốt nghiệp.

Ngày trao bằng, hai người đi đến trường, Tô Niệm Khâm thu hút rất nhiều ánh nhìn của các nữ sinh khác.

Cô và Dư Tiểu Lộ đều biết, Tô Niệm Khâm đến chỗ nhiều người thường rất khấn trương, bởi vì nơi nhiều người, nhiều màu xen lẫn nhau, mùi quá nồng. Không biết tại sao anh cũng đòi theo. Cho nên cô lúc nào cũng nắm chặt cánh tay anh không rời. Cho dù không có gậy, anh cũng có thể làm tốt.

Cô dẫn anh xem nơi cô đã học bốn năm.

Đứng trước hồ sen, Tang Vô Yên nói, “Đây là nơi mà em và Trình Nhân thích nhất.”

“Trình Nhân đâu? Anh rất muốn quen cô ấy.”

“Không biết, chắc là ở phía trước.”

Sau đó gặp một đám bạn học, mọi người hàn huyên vài câu, đều hỏi dự tính tương lai.

Trong đó một người tên là Lí Lộ Lộ thở dài với Tang Vô Yên, “Mẹ cậu tìm nơi công tác đó cũng không tệ, là chỗ nổi tiếng trong nước. Hiện tại tâm lý giáo dục trong trung học rất được coi trọng. Như thế nào lại vô cớ bỏ vậy?”

Tang Vô Yên không muốn tiếp tục đề tài này, cười cười, “ Tớ nghĩ phải xông xáo một chút, hơn nữa không muốn bỏ qua công việc ở đài.”

Lí Lộ Lộ nhìn Tô Niệm Khâm nói: “Là luyện tiếc người bên cạnh phải không.”

Tang Vô Yên liền giới thiệu Tô Niệm Khâm với cô. Tô Niệm Khâm cực kỳ thân thiện chào hỏi với các cô, Tang Vô Yên vô cùng hả ê. Phát hiện Tô Niệm Khâm bị khiếm thị, cũng không ai ra vẻ quái dị. Trong đó có người còn cười khê: “Tang Vô Yên như thế nào tìm được vị hôn phu tốt như vậy.”

Tang Vô Yên liếc Tô Niệm Khâm một cái, cười hắc hắc, “Trước hết luyện cho da mặt dày cỡ ba thước, sau đó bám theo tới cùng không đạt được mục đích không bỏ cuộc.”

“Xuy.” Đoàn người cùng nhau bị chọc cho cười.

Ngược lại Tô Niệm Khâm bị cô chọc đến không được tự nhiên.

Lát sau bà Tang gọi tới, bạn học đều có việc tản ra hết.

“Dạ, mẹ. Có chụp ảnh.”

“Ba đâu, con muốn nói chuyện với ba.”

“Lại đi công tác?”

“Phải không, còn có.....” Tang Vô Yên dừng một chút, “ Còn có Tô Niệm Khâm.”

Buổi tối, Dư Tiểu Lộ ra ngoài hẹn hò, Tô Niệm Khâm đọc sách, Tang Vô Yên nằm lên đùi Tô Niệm Khâm vừa xem truyện tranh vừa nghe nhạc.

“Đọc sách như vậy không tốt ắt.” Tô Niệm Khâm nói.

“Em không có đọc sách, em đang xem truyện tranh.” Tang Vô Yên nói xạo.

“Truyện tranh?”

“Đợi chút,” Tang Vô Yên đột nhiên đến đây hưng trí, “ Em kể cho nè.”

Truyện tranh kể về Kim Điền Nhất trong một cái thôn tên Lục Giác. Vì các ngôi nhà trong thôn tạo thành hình lục giác, dưới hẻm của mỗi nhà đều giấu một xác khô, có liên quan tới một bí mật của nhiều năm trước.

Nói đến chỗ xác khô thiếu một bộ phận quan trọng, Tang Vô Yên gấp cuốn sách lại, đứng dậy hỏi, “Nhà này có tầng hầm không?”

“Không biết.”

“Gác lửng ở đâu?”

“Anh rất ít đi lên, không rõ lắm.”

“Vậy anh biết cái gì?” Tang Vô Yên hơi giận. (chị này tính nóng quá)

“Anh biết hiện tại trong phòng này chỉ có hai người chúng ta, bên cạnh có tiếng động.” Tô Niệm Khâm dựa vào tình tiết trong chuyện xưa nói. Anh bỗng nhiên phát hiện mình càng ngày càng biến thành xấu, cái này là do người nào nó chỉ dẫn mà ra.

“Hình như gần cửa sổ có một cái bóng.” Tang Vô Yên nghiệm cảm giác này, nói bổ sung.

“Bởi vì nó cố ý muốn cho em thấy.”

“Nên tắt nhạc rồi kể chuyện ma mới có không khí.”

“Đèn thì sao?”

“Đương nhiên tắt.” Tang Vô Yên hơi chột dạ, lại mạnh miệng trả lời.

“Chắc không, Vô Yên.” Tô Niệm Khâm cười, nếu dọa cô cũng không vui.

Bỗng nhiên âm nhạc và đèn đều đình chỉ công tác.

Hai người trầm mặc.

“Tô Niệm Khâm, anh làm?” Tang Vô Yên hỏi, giọng hơi run.

“Anh cũng không có nhích qua, hơn nữa đèn này không phải điều khiển từ xa.”

“Thật?” Tang Vô Yên túm chặt áo anh, vừa nói vừa ngồi lui vào lòng anh.

“Thật.”

“Em muốn hét lên.”

“Màng tai anh hơi nhạy cảm, tốt nhất chờ anh ra ngoài rồi kêu.” Tô Niệm Khâm cố ý nói.

“Không cho phép bỏ em ở chỗ này!” tay Tang Vô Yên giống móng bạch tuột ôm chặt lấy anh.

“Là cúp điện.” Tô Niệm Khâm hôn trán cô.

“Sao anh biết?”

“Tủ lạnh không có kêu, điều hòa cũng ngừng. Chỉ cần là một người bình thường đều có thể đoán ra.”

“Anh dám nói em không bình thường?”

“Trên đời vốn không có quỷ.”

“Nhưng nhiều người tin có thể biến thành ma.” Cô bóp méo lời của danh nhân.

“Ít đọc sách và coi phim này đi.”

“Sao lại không cho em xem?” Cô phản bác.

“Em nhát gan. Chúng ta phải nói chuyện khác để dời đi sự chú ý của em, tâm lý học gọi cái này là gì? Di tình?”

“Xem ra anh không làm bác sĩ tâm lý thì rất uống, trước khi trị liệu anh không nên nói cho em biết.”

“Sao em lại muốn từ bỏ chuyên ngành.”

“Chủ yếu là muốn bằng tốt nghiệp chính quy, học được da lông còn không đủ hứng thú để nghiên cứu.” Tang Vô Yên không muốn tiếp tục đề tài này, vừa vận dụng tới sách mà Tô Niệm Khâm vì ôm cô nên đã đặt sang bên cạnh, “anh vẫn đọc cuốn danh nhân truyện ký? Àh mấy giờ rồi” Lần trước vì cái này thiếu chút nữa đem mũi cô đập bẹp luôn.

Tô Niệm Khâm sờ sờ mặt đồng hồ, “ 9h55.”

“Anh rất thích đồng hồ này àh,” Tang Vô Yên vẫn cảm thấy như vậy: “Lần trước quà em tặng anh đâu?”

“Cũng không tệ lắm. Thật khó, em cũng có tính nhẩn nại.”

“Rốt cục anh cũng phát hiện ưu điểm của em.” Tang Vô Yên dào dạt đắc ý, hoàn toàn không hề sợ hãi.

“Em còn có rất nhiều ưu điểm.” Tô Niệm Khâm cảm thấy di tình đại pháp của mình đã hoàn toàn hữu hiệu.

“Ví dụ như?” Tang Vô Yên hứng thú hỏi.

“Như hôn chỗ này cảm giác tốt lắm.” Nói xong ngậm lấy môi cô.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm chuyện mà chủng tộc chúng ta thường làm sau khi tắt đèn.”

“Nhưng bây giờ là mất điện.” Không phải tắt đèn đi ngủ.

Tô Niệm Khâm dùng giọng đầy từ tính: “Chúc mừng em đã khôi phục suy đoán logic của người bình thường.”

31. Chương 31

Đồng hồ báo thức reng, Tô Niệm Khâm có chút cảm thấy tiếc nuối.

Nếu thế giới này không có ánh sáng, anh vẫn có thể sống như một người bình thường.

“Vô Yên chúng ta kết hôn đi.” Tô Niệm Khâm đột nhiên nói.

“Hà?” Tang Vô Yên giật mình.

“Em suy nghĩ một chút, không cần lập tức trả lời anh.” Tô Niệm Khâm nhanh chóng nói như sợ Tang Vô Yên nói đáp án trong miệng cô.

Lúc này là giữa hè, Tô Niệm Khâm muốn dẫn Tang Vô Yên về nhà.

“Thật sự nguyện ý?” Tô Niệm Khâm muốn xác định.

“Thật.” Tang Vô Yên nói.

Lúc này, Tang Vô Yên không dám lại ngỗ nghịch anh, thật cẩn thận đáp ứng.

“Ngày mai em nên mặc cái gì đi?”

“sau khi tan tầm phải đi mua quần áo mới, hình như mặt em lại nổi mụn.”

“Đi cắt tóc không đây, nhìn hơi loạn?”

“Em nên xưng hô họ như thế nào?”

...

Tang Vô Yên ríu ra ríu rít chuẩn bị nửa ngày, dường như rất áp lực.

Tô Niệm Khâm mỉm cười, “Tùy ý một chút là tốt rồi, chỉ đi ăn cơm thôi, không cần khăn trương như vậy? Cứ đi bên anh là được rồi.”

Tang Vô Yên nhú mày, “Họ là người nhà của anh, có quan hệ huyết thống đó, nếu họ không thích em, anh sẽ rất khó xử, cho nên em muốn lấy lòng bọn họ.”

Tô Niệm Khâm thoáng ngần ra, sờ sờ đầu cô, suy nghĩ một chút.

“Ui chao bị muộn giờ làm rồi.” Tang Vô Yên không dám chậm trễ nữa, cầm túi xách mang giày chạy vội ra cửa.

Giữa trưa cô và Vương Lam đi ăn mì hải sản. Trong nhà hàng Nhật gặp được một đồng nghiệp của ba.

“Chú Triệu.” Tang Vô Yên mở tiếng chào hỏi trước.

“Vô Yên?” Ông thấy Tang Vô Yên có điểm cao hứng.

“Cả nhà chú đều chuyển về đây?”

“Đúng vậy nghe nói con đi làm ở chỗ này, ba con đỡ bệnh chưa?”

“Ba con bệnh? Khi nào vậy?” Tang Vô Yên nghi ngờ.

“Tháng trước chú trở về một chuyến vừa vặn có gặp ông ấy, nghe nói não xuất huyết ah hình như rất nguy hiểm?”

Tang Vô Yên hoảng sợ.

“Vương Lam, tớ không ăn cơm nữa.” Tang Vô Yên cáo từ chạy ra khỏi quán.

Vương Lam đuổi theo, cầm lấy bàn tay đã lạnh ngắt của cô: “Cố gắng đừng suy nghĩ gì nữa, cậu nên xác nhận lại.”

Tang Vô Yên hoang mang lo sợ gọi về nhà.

Trong nhà không ai tiếp, sau đó gọi di động bà Tang.

“Alô?”

“Mẹ.”

“Vô Yên a, nhận được ảnh của con rồi, chụp không tệ.” Giọng má Tang như không có chuyện gì.

“Ba đâu?”

“Ông ấy đi công tác rồi.”

“Mẹ, vì sao muốn gặt con?” Tang Vô Yên hỏi.

Bà Tang có điểm ngoài ý muốn, trầm mặc một lát: “Vô Yên, sao con biết?”

“Vì sao không nói?”

“Con có chuyện của con, ba con nói ông ấy không muốn bởi vì ông không khỏe mạnh mà bắt buộc con về nhà, huống hồ thời kỳ nguy hiểm nhất đã qua đi, lúc ấy cũng không kịp thông báo cho con.”

“Mẹ—” Tang Vô Yên trên đường rơi lệ, “Có phải hay không ba mẹ không cần con nữa? Có phải hay không bởi vì con tùy hứng cho nên ba mẹ bắt đầu trừng phạt con? Không muốn lo lắng con, cũng không muốn cho con biết tin tức của ba mẹ.”

“Vô Yên.....”

“Chúng ta chỉ không muốn ràng buộc bước chân của con. Con lớn rồi cuối cùng cũng phải rời đi.”

Tang Vô Yên cúp điện thoại, nói với Vương Lam: “Lam lam, giúp tớ xin phép, tớ muốn về.”

“Về đâu?”

“Nhà cũ.”

“Nhưng cậu không phải nói cậu đáp ứng ngày mai muốn đi thăm cha anh ấy.”

“Ba tớ quan trọng hơn.”

Trên taxi, Tang Vô Yên nghĩ: Có phải mình đã sai rồi không.

Ấn chuông cửa là Dư Vi Lan.

Tô Niệm Khâm có điểm giật mình, “Tiểu Lộ đã ra ngoài.”

“Tôi không phải đến tìm cô ấy.” Dư Vi Lan mỉm cười. “Không mời tôi vào nhà?”

Tô Niệm Khâm cứng ngắc nghiêng người cho cô vào nhà.

“Nghe nói ngày mai anh muốn dẫn bạn gái về nhà.”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay sau khi cha anh nhận được điện thoại, có thể tự mình ngồi xuống ăn cơm. Có thể thấy được ông ấy rất cao hứng.”

Tô Niệm Khâm khoe miệng cười lạnh.

“Anh vẫn cố chấp như vậy.”

“Không. Tôi đối với chuyện của mình cũng không cố chấp.”

“Niệm Khâm,” Dư Vi Lan theo thói quen định ngồi cạnh Tô Niệm Khâm, vỗ vỗ tay anh, “Nếu Tô phu nhân còn trên đời khẳng định rất vui mừng.” nhiều năm rồi, cô vẫn gọi mẹ Tô Niệm Khâm như vậy.

“Bây giờ ngài chính là tô phu nhân.” Tô Niệm Khâm lấy tay ra, chế nhạo.

Với châm chọc của Tô Niệm Khâm, Dư Vi Lan không để ý, hiền lành nói: “Tôi cũng vì anh mà vui mừng.”

Tô Niệm Khâm đột nhiên giận dữ, “Cô đương nhiên là cao hứng nhất rồi. Bởi vì không có chuyện làm cô rầu nữa. ruốt cục ông ấy cũng từ bỏ tình yêu của mình, cô cũng không còn gì lo lắng nữa ! Tô phu nhân hoàn toàn không cần đa tình như vậy, con riêng của cô cũng chưa bao giờ thích cô!”

Sắc mặt Dư Vi Lan trắng bệch, hồi lâu mới khôi phục huyết sắc, “Nhiều năm như vậy, anh rốt cục cũng đem những lời này nói ra. Có thể thấy được anh thật tình thích cô Tang.”

“Tôi thích cô ấy hay không cùng cô không có quan hệ.”

“Ngày mai người một nhà hòa hòa bình bình ăn bữa cơm, miễn cho cô Tang chê cười. Tôi về đây, Niệm Khâm.”

Dư Vi Lan vừa lên xe liền nhìn thấy một cô gái tóc ngắn vào nhà Tô Niệm Khâm, từ trong túi lấy chìa khóa, nghĩ cả nửa ngày đành phải ấn chuông cửa.

Cô ấy là Tang Vô Yên đi, cô gái nhỏ người miền nam. Vi Lan đóng cửa xe, mệt mỏi tựa vào ghế, kêu xe chạy.

Tang Vô Yên có chút gấp, cô không có mang chìa khóa, chỉ mong Tô Niệm Khâm có ở nhà. Nghĩ lại liền nhấn chuông cửa.

“Cô đủ rồi! Dư Vi Lan!” Cô thấy cửa mở, liền nghe Tô Niệm Khâm hét lớn.

Cô thấy vẻ mặt giận dữ của Tô Niệm Khâm, giật mình, “Em quên mang chìa khóa.”

Sau đó không để ý Tô Niệm Khâm đang xấu hổ, vội vàng vào phòng thu dọn hành lý.

“Em làm sao vậy?” Tô Niệm Khâm phát hiện khác thường.

“Thu dọn này nọ.” Cô nói, “Xin lỗi cha anh dùm em, ngày mai em không đi được.”

Tô Niệm Khâm gắt gao cầm lấy tay cô, “Đi đâu?”

“Về nhà.....” cô không biết giải thích với anh như thế nào nữa. Tang Vô Yên cảm thấy anh thực khó hiểu, cổ tay muốn gãy, lại bị nắm đến rất đau.

Tức giận của Tô Niệm Khâm càng thêm nhiều. Vì sao mỗi lần anh nói muốn mang cô về Tô gia, cô sẽ chạy trốn. Lần này cứ nhiên về nhà, lại đến chỗ anh không thể tìm thấy.

Cô hối hận? Hối hận vì yêu phải người mù như anh? Hay là đợi đến ngày này?

“Ba em, thân thể.....” Tang Vô Yên chịu đựng đau, lại không biết giải thích như thế nào.

“Anh biết!” Tô Niệm Khâm thô bạo cắt ngang. “Bất quá anh chỉ là một người mù! Họ khinh thường anh, cho rằng anh không tiền đồ, cho rằng anh sẽ liên lụy em. Nay còn muốn dùng thủ đoạn để em về!”

“Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên trừng mắt nhìn anh, “Anh không thể chửi họ.”

“Khinh bỉ như vậy, trong mắt Tô Niệm Khâm, cũng không giá trị!” Tô Niệm Khâm lửa giận càng ngày càng tăng.

“Tô Niệm Khâm, anh không cần gây sự được không. Buông!”

“Trừ phi em không đi.” Hai mắt Tô Niệm Khâm không có tiêu cự tràn đầy vẻ lo lắng.

“Em phải về.”

“Anh sẽ giữ em lại!”

“Anh làm không được!”

Lần thứ hai, Tô Niệm Khâm nghe nói như thế, giận tới cực điểm, đem điện thoại trong tay hất văng ra. Di động đụng tới tường, bắn ngược về vừa vịn đụng trúng khung ảnh trên đầu giường. Ảnh chụp hai người trong lễ tốt nghiệp của Tang Vô Yên.

Hai vật cùng rơi xuống. Thảm rất dày, cho nên chỉ phát ra một tiếng động nhỏ.

Trầm mặc.

Tô Niệm Khâm mở miệng nói: “Trừ phi em muốn vĩnh viễn không trở về.” Tiếp theo buông ra tay Tang Vô Yên.

“Tô Niệm Khâm nếu anh nguyện ý..., chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn.” Tang Vô Yên có chút bất đắc dĩ nói ra lời này rồi suy sụp ngồi vào trên giường, giật giật cổ tay phải bị anh bóp.

“Người mù như tôi không cần thương hại của các người.” Tô Niệm Khâm châm chọc.

Tang Vô Yên ngẩng đầu lên chăm chú nhìn anh, sau đó cầm lấy hành lý rời đi.

32. Chương 32

Trình Nhân nói: “Tớ vẫn nghĩ hai người rất yêu nhau.”

“Tớ cũng nghĩ như vậy.”

“Tính tình anh ta luôn luôn không tốt, cậu cũng biết.”

“Sao lúc nào anh ấy cũng đối với tớ tệ nhất?”

“Có lẽ bởi vì anh ấy yêu cậu nhất.”

“Thật?”

Trình Nhân không có trả lời, nhưng trong lòng Tang Vô Yên đã tự nói với mình: Là thật, Tang Vô Yên, mình có thể hoài nghi Địa Cầu này toàn là biển, cũng không thể phủ nhận cảm tình Tô Niệm Khâm.

Tang Vô Yên tự hỏi: Mình sai rồi sao?

Cô có chút hối hận.

Sau khi lần trước cãi nhau hợp lại, thật vất vả hai người bọn họ mới có thể cùng một chỗ, Tô Niệm Khâm liền khẩn cấp cúi đầu hung hăng hôn cô, ôm chặt cánh tay của cô, hoảng cách càng thu càng nhỏ, giống như muốn inh trở thành một cái bộ phận trong cơ thể anh. Nụ hôn đó như dài một thế kỷ vậy, Tang Vô Yên chưa bao giờ thấy Tô Niệm Khâm kinh hoảng bất an như vậy, cho nên anh thiếu chút nữa làm cho cô hít thở không thông.

Hồi sau, Tô Niệm Khâm mới buông môi Tang Vô Yên ra, đem mặt vùi vào gáy cô, hút sâu hương thơm của cô, nói: “Vô Yên, em có biết anh rất sợ không?”

Tang Vô Yên chậm rãi bắt tay anh đang rung, đau lòng vô cùng, “không phải em đã trở lại rồi sao.” Trong đầu lại nhớ đến lời chế nhạo của anh, những lời chất vấn của anh. lại không có gì để nói.

Sau đó Dư Tiểu Lộ nói; “Cô Tang, cô có thể trở về thật tốt.”

Dư Tiểu Lộ vẫn đối cô lễ phép, nhưng là một câu kia, Tang Vô Yên cảm giác được cô là thật tình.

“Tiểu Lộ, cô cứ gọi tôi là Vô Yên.”

“Vô Yên.” Dư Tiểu Lộ gọi một lần, mỉm cười, suy nghĩ một chút đột nhiên nhớ tới: “Vô Yên, cô rất thích ăn bò viên?”

“Uhm.”

“Đi qua phố thịt bò chưa?”

Tang Vô Yên cười: “Tôi chưa đi, nhưng tôi biết chỗ đó quả thật là thế gian mỹ vị làm cho tôi thèm nhỏ dãi.” Cô lại hỏi: “Làm sao cô biết?”

Dư Tiểu Lộ như hiểu ra, “ Ngày đó, bởi vì tôi đi ngang qua trùng hợp mua chút, Tô Niệm Khâm mới từ bên ngoài về, nghe thấy mùi liền cười, “Vô Yên, em xem em thích... nói đến một nửa mới giật mình nhớ tới căn bản cô không ở đây.”

“Mấy ngày nay anh cả ngày lẫn đêm đều ngồi ở trên sofa sững sờ. Về mặt thất hồn lạc phách thật sự là làm cho người ta khó chịu.”

Tang Vô Yên nghe được lời Dư Tiểu Lộ nói, quay lưng đi, hốc mắt một mảnh hơi nước.

Trên đường ra sân bay, cảm thấy mình quá xúc động, nên giải thích với Tô Niệm Khâm một chút, nhưng bấm xong dây số, lại do dự, cuối cùng vẫn là gửi tin nhắn cho Dư Tiểu Lộ, “ Tiểu Lộ, bệnh tình ba tôi rất nguy kịch, tôi về nhà xem, nhờ cô nói với anh ấy.”

Chuyến bay đến thành B không phải rất nhiều, gần nhất có một chuyến vào 7h30 tối. Cô ngoại trừ tiền sinh hoạt không còn lại bao nhiêu.

Tang Vô Yên đứng ở ngân hàng ngân người: Cô không có tiền mua vé máy bay.

Sau khi rút ra kết luận, Tang Vô Yên bất đắc dĩ, liếc đồng hồ, gọi cho Ngụy Hạo. Nửa giờ sau, Ngụy Hạo cầm tiền chạy tới sân bay, thay Tang Vô Yên mua vé.

Cách thời gian kiểm vé còn có năm giờ, Ngụy Hạo và Tang Vô Yên đến quán cà phê nghỉ ngơi.

“Em đừng sốt ruột, tình huống của chú Tang cũng đã ổn định, anh vừa gọi điện cho ba anh, ông cũng đang tới bệnh viện. ông ấy cũng đi công tác mới về, mới nghe người ta nói, cũng không nói anh biết.” Ngụy Hạo nói.

Tang Vô Yên gật đầu.

Ngụy Hạo chọn xong đồ uống, phục vụ đem menu hỏi Tang Vô Yên: “Xin hỏi cô muốn chọn món gì?”

Hỏi hai lần, cũng không thấy Tang Vô Yên trả lời.

Đến lần thứ ba, vẻ mặt phục vụ đã có chút cứng ngắc, liền thay đổi loại phương thức hỏi: “Muốn chọn một ly nước chanh không?”

“Trà sữa đi. Em chưa ăn gì phải không.” Ngụy Hạo nói, “Vô Yên?”

“Được.” Tang Vô Yên phục hồi tinh thần lại gật đầu.

“Thêm đá không cần trân châu.” Ngụy Hạo thay cô bổ sung, “Đúng hay không?”

“Uh.” Tang Vô Yên miễn cưỡng cười cười, “Anh còn nhớ rõ.”

“Sao không nhớ rõ. Em trước đây đều uống trà sữa, chỉ uống nước loại này, sau khi uống hết nước, thừa lại trân châu cho anh ăn.” Ngụy Hạo dở khóc dở cười.

Cô từ nhỏ không ăn đồ chua, mua kẹo hồ lô ăn, cắn lớp đường trên mặt, còn lại đều ném cho Ngụy Hạo ăn.

Nhớ lại việc này, hai người đều nở nụ cười, cười xong lại có chút xấu hổ.

Tang Vô Yên quay đầu, cô không có tiền mua vé máy bay, người đầu tiên cô nghĩ đến cư nhiên là Ngụy Hạo. Nghĩ đến đây, giác thấy hơi thê lương.

Có lẽ ngay cả cô thích ăn cay hay ăn ngọt, thích chanh hay dâu tây, thích uống canh trước khi ăn hay là sau khi ăn, chắc một cái Tô Niệm Khâm cũng không biết.

Mà trong lòng lại có một giọng phản bác; không phải như thế. Mình vừa cùng anh ấy cãi nhau, hiện tại lại muốn mượn tiền anh ấy, khẳng định làm không được, cho nên mới không nghĩ tới anh ấy thôi.

Nhưng là, cô và Ngụy Hạo chẳng phải đang thời kỳ đóng băng sao?

“Anh và Hứa Thiển quá vài ngày cũng trở về, đến lúc đó đi thăm ba em.”

“Em nghe Hứa Thiển nói, các người đều ký hợp đồng ở quê nhà?”

“Đúng vậy. Hai chúng ta đều là con một, không về cũng không được. Dù sao ở quê nhà cũng tìm được việc nên quyết định trở về.”

“Em cũng con một, lại không nghĩ tới chuyện này. Em đúng là rất bất hiểu.” Tang Vô Yên tự giễu.

“Kia không giống, ba Hứa Thiển đã hơn sáu mươi, mẹ cô ấy gặp chuyện đó. Ba mẹ em luôn sống đơn giản, lại có tiền về hưu, đến già cũng có nhà nước nuôi. Còn nhà họ có làm mới có ăn, không có gì bảo đảm cho cuộc sống.”

Tang Vô Yên nói với Ngụy Hạo: “Em đột nhiên hiểu được sao mẹ em lại nói anh là con rể tốt.”

Nghe được câu này của cô, Ngụy Hạo nhất thời đỏ mặt.

“Kỳ thật..... Anh rất thích Hứa Thiển àh?”

Ngụy Hạo nói: “Đúng vậy. Một năm sau khi tốt nghiệp, liền cầu hôn cô ấy.”

“Vì sao phải đợi một năm?”

“Lúc ấy, Anh có thể độc lập về kinh tế, nếu người nhà phản đối anh cũng có thể nuôi cô ấy.”

“Cô ấy cũng không cần anh nuôi.” Tang Vô Yên cười cười, nhớ tới lễ hội nghề nghiệp năm trước, lúc ấy Hứa Thiển rất được yêu thích.

Ngụy Hạo ngây ngô cười.

“Còn một năm mới cầu hôn, sao nói với em sớm như vậy?”

“Anh muốn nhận được lời chúc của em.” Ngụy Hạo đột nhiên nghiêm túc nói.

“A Hạo, em kể một chuyện xưa cho anh nghe.” Trà sữa bùng lên, Tang Vô Yên uống một ngụm. “Một cô bé có con búp bê. Búp bê này đã cùng cô lớn lên. Nhưng đến một ngày, búp bê lại đi theo người khác. Cô gái thương tâm muốn chết, cô bé mới phát hiện, nguyên lai món vật mình thích nhất liền bị người khác cướp

như vậy, đúng là thương tâm đến chết mà. Cô bé khóc rất lâu, không biết nên làm cái gì bây giờ. Rõ ràng rất thương tâm, lại muốn làm ra về chuyện gì cũng chưa xảy ra. Và cô bé quyết định phải lấy lại búp bê của mình. Vì vậy sau đó cô bé đã làm rất nhiều chuyện hoang đường.”

“Anh hiểu.” Ngự Hạo nói.

“Anh không hiểu. Ví dụ đó không chính xác lắm, anh và Hứa Thiển đều là người em yêu thương nhất. Cô ấy là bạn thân nhất của em, anh là anh trai em yêu nhất. Ngày hôm ấy, hai người đều bị đoạt đi, quá đột nhiên, em rất khó chấp nhận.”

Ngự Hạo đứng lên, đứng trước mặt Tang Vô Yên, cúi xuống ôm lấy cô, “Vô Yên.” Anh rút cục cũng đợi được cô suy nghĩ thông suốt rồi.

“Anh biết em nghĩ như vậy còn cùng em hồ nháo.” Thậm chí hại cô nghĩ rằng mình đã cướp anh lại từ tay Hứa Thiển.

“Đó không phải là hồ nháo. Lúc ấy anh chỉ nghĩ nếu làm như vậy trong lòng em sẽ dễ chịu hơn, thì anh làm cái gì đều không sao cả. Anh phải nói chuyện của anh và Hứa Thiển cho em nghe trước, đúng là anh không đúng.”

Tang Vô Yên nín khóc mỉm cười, “Nếu anh thích cô ấy, sao muốn nói cho em biết trước, anh phải nói cho cô ấy trước mới đúng.”

“Em và cô ấy vĩnh viễn quan trọng giống nhau.”

“Đừng dỗ em, chắc chắn có chênh lệch. Một người không có khả năng trong lòng có hai vị trí vĩnh viễn giống nhau.”

Ngự Hạo nghĩ nghĩ, thận trọng nói: “Hình như là cô ấy quan trọng hơn một chút.”

“Được được.” Tang Vô Yên đẩy anh ra, “Thật sự có là như vậy thì anh cũng cần nói thẳng ra.”

Một lát sau, Tang Vô Yên ra cửa sổ thấy có một máy bay vừa hạ cánh: “Kỳ thật, em cũng vậy. Sau khi yêu người đó, em cũng từng cẩn thận suy nghĩ qua vấn đề này. Cái gì là không muốn xa rời, cái gì là yêu, hai cảm giác này hơi giống nhau, nhưng có lúc lại thấy hoàn toàn khác nhau.”

Lúc lên máy bay thì trời đã tối, Tô Niệm Khâm vẫn không có gọi lại. Lúc đăng ký, Tang Vô Yên nhìn màn hình, lặng lẽ nhấn nút tắt máy.

33. Chương 33

Cô đột nhiên nhớ tới câu triết lý về tình yêu: Yêu nhau đơn giản, ở chung rất khó khăn.

Rời sân bay, cô chạy thẳng đến bệnh viện. Ông Tang còn trong phòng chăm sóc đặc biệt, bình oxi được truyền qua mũi.

Bà Tang nói, hôm đó đang xem TV, ông Tang đột nhiên nói đau đầu, sau đó bắt đầu hôn mê. Đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói là xuất huyết não, nếu không cứu ngay thì căn bản không hy vọng.

Ít nhất sau một tuần, ông Tang mới qua khỏi cơn nguy kịch, hiện tại đang từ từ hồi phục, đã có thể mở miệng nói chuyện. Bà Tang đúng là rất giỏi, một người lo liệu hết chuyện trong ngoài, tất cả đều đầu vào đây.

Bác sĩ nói: “May mắn đưa vào kịp lúc. Bằng không, trễ một chút thì đã muộn rồi.”

“Có để lại di chứng không?” Tang Vô Yên hỏi.

“Nếu não trái hoặc là não phải xuất huyết, đều có khả năng tạo liệt nửa người. Bệnh nhân là xuất huyết não, lúc ấy cũng ngừng hô hấp, là tình huống nghiêm trọng nhất trong xuất huyết não, nhưng vẫn còn rất may mắn. Trước mắt xem ra chưa xảy ra vấn đề gì. Sau này nếu bị lẫn nữa, chắc không thể may mắn như lần này. Chúng tôi đã gặp qua một ít bệnh nhân lớn tuổi, bên cạnh không có ai, thường khi đưa tới thì đã muộn”

Tang Vô Yên trở lại phòng bệnh, nhìn ông Tang ngủ say, tóc đã điểm bạc. Cô lớn lên giống mẹ, dáng người cũng giống mẹ lúc còn trẻ, vóc dáng nhỏ nhắn dễ thương. Nhưng tóc lại giống ba, vừa đen vừa dày. Trước kia, ba đặt cô trên vai vui đùa, cô thấy có tóc bạc sẽ nhỏ đi. Nhưng từ lúc vào trung học rồi tới đại học, mỗi lần về nhà lại phát hiện tóc bạc càng ngày càng nhiều, không còn là chuyện một hai giờ là có thể giải quyết hết.

Ba rất hiền hoàn toàn khác mẹ.

Trước kia ba trong đơn vị chủ chốt, lâu lâu lại bị phái ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu. Ông đều xin miễn, bất quá chính là luyện tiếc con gái và gia đình này. Lúc nhỏ, cô không hiểu lắm, chỉ biết túm lấy góc áo ba, lau nước mắt nói: “Ba không được đi, không được đi, không được đi.”

“Yên Yên, không phải có mẹ rồi sao?” Ông Tang nói.

“Con không cần mẹ, muốn ba. Chỉ muốn ba thôi.” Tang Vô Yên khóc.

“Được, được. Ba không đi.”

Sau này, lúc đi thi ĐH, cô mới hiểu được cơ hội đó đối với một người mà nói rất không dễ.

Đêm đã khuya, bà Tang muốn Tang Vô Yên về nhà; “Một mình mẹ ở đây được rồi”

“Mẹ, con ở lại, mẹ về nghỉ ngơi đi.”

“Đi đi đi, con nít thì biết cái gì? nhanh về nhà ngủ đi.”

“Mẹ- con không còn nhỏ nữa. con có thể giúp. Đây là gia đình con mà.”

Vốn nghĩ bà Tang nghe cô nói xong, sẽ chê cười cô, nhưng bà lặng lẽ nhìn cô rồi hỏi:

“Hai giờ ba con phải trở mình một lần, con có thể sao? Buổi tối, truyền dịch tới hai ba giờ, truyền xong mỗi túi phải gọi y tá, con chắc sẽ không ngủ gà ngủ gật không? Bình nước tiểu dưới giường, con biết xử lý như thế nào không? Có thể im lặng không? Nhiệm vụ duy nhất của con là tới thăm ba con, muốn ông ấy vui, có thể nhanh chóng khỏe lại. Nếu người nằm ở chỗ này là mẹ, con có về không cũng không quan trọng, con cứ lo mà yêu đương đi. Người ta cần con dưỡng già, chúng ta đều có tiền nghỉ hưu không cần con tới nuôi, mong con sau này có thể tự nuôi sống mình là được.”

“Mẹ-” trong mắt Tang Vô Yên nổi lên một đoàn đám sương.

“Mẹ không có dư thừa tình lực tức giận con nữa, cũng không muốn cho ba con nghe thấy. Muốn nói gì cũng nói hết rồi, nói thêm nữa mắt con nói mẹ cản trở trái đất quay. Trước khi vào phòng cấp cứu, lúc mơ màng ông còn nhắc tới con, không bỏ xuống được. Ông ấy oán mẹ không mặc kệ con. Vô Yên, ông ấy sắp chết, còn muốn gặp con, nhớ con? Yêu thương của cha mẹ không đáng giá đồng nào, là thiên kinh địa nghĩa àh?” Bà Tang thở dài.

Tang Vô Yên ngồi taxi về nhà, đau đớn trong lòng không chịu được. Cô nhìn đồng hồ, đã đến rạng sáng. Tô Niệm Khâm vẫn không gọi điện tìm cô, có lẽ còn giận cô.

Anh ta lớn hơn cô ba tuổi, nhưng lúc giận lại cực kỳ giống trẻ con.

Bởi vì đêm đã khuya, trên đường cũng không có nhiều xe, taxi chạy hơi mau. Cô nhìn ra cửa sổ, cảnh vật lướt qua rất nhanh, nhớ tới lúc nhỏ, cô từng ảo tưởng về bạn trai sau này của mình cao lớn đẹp trai, rất thương cô, yêu cô, sủng cô, bao dung hết thảy, không bao giờ giận cô, chỉ cần cô muốn cho dù là trăng trên trời cũng sẽ hái xuống, hoàn mỹ không giống người phàm.

Những nguyên tắc này đều trích trong ngôn tình tiểu thuyết của Hứa Thiển đưa cô đọc.

Nhưng thực tế thì sao?

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên tới bệnh viện rất sớm.

Thừa dịp bà Tang không ở đó, ông Tang kéo tay cô: “Vô Yên, hôm qua, con nói chuyện với mẹ con ba đều nghe thấy.”

Tang Vô Yên mất tự nhiên gặt đầu, tiếp tục gọt vỏ táo.

“Mẹ con, ba còn không hiểu bà ấy sao? Bà chỉ là mạnh miệng mềm lòng. Kỳ thật bà sớm nghĩ thông suốt rồi. Còn nói với ba cuộc đời này là của con, con gái lớn luôn muốn bay đi, bà ấy không muốn đặt áp lực lên người con. Về sau, nếu con kết hôn, lâu lâu mang chồng của con về thăm chúng ta là được.”

“Làm sao được ah?” Tang Vô Yên nói, “Cái gì lâu lâu trở về thăm ba mẹ, con muốn mỗi ngày đều phiền ba. Ba muốn đuổi con cũng không đi.”

Ông Tang cười ha ha.

Mấy ngày ấy thấy mẹ chăm sóc ba một tác cũng không rời, Tang Vô Yên nhận ra được, thì ra, là người ai cũng sẽ phải già đi. Bất kể là cha mẹ hay là người nào khác, chỉ cần mình không để ý, khi nhìn lại sẽ già đi rất nhanh.

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên cảm thấy có trọng trách đặt lên vai mình.

Đặc biệt đối với loại con một như cô, từ nhỏ đã được hai thế hệ che chở lớn lên, luôn sống trong hạnh phúc, lúc này lại giạt mình phát hiện thì ra cha mẹ luôn giúp mình chống trời đã già đi.

Đi đến vườn hoa trong bệnh viện, cô gọi cho Tô Niệm Khâm, nhưng máy bận.

Buổi tối gọi lại, vẫn vậy. Suy nghĩ một chút muốn gọi cho Dư Tiểu Lộ, tìm được số, Tang Vô Yên nghĩ lại lại từ bỏ.

Ở bệnh viện cùng ông Tang ăn cơm chiều, đột nhiên nhận được điện thoại từ thành A.

Dư Tiểu Lộ lo lắng nói: “Vô Yên, cô trở về đi, ba Niệm Khâm ông ấy sắp không được rồi. Tôi sợ Niệm Khâm chịu không nổi.”

“Tiểu Lộ, cô đừng vội nói chậm lại, sao lại thế này?”

“Ông Tô một tháng trước phát hiện bị ung thư gan, luôn luôn trị liệu, kết quả ngày hôm qua đột nhiên chuyển biến xấu. Niệm Khâm anh ta..... Niệm Khâm anh ta.....” Luôn luôn bình tĩnh Dư Tiểu Lộ cũng bắt đầu nghẹn ngào nói.

Tang Vô Yên đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, làm đổ chén của mình, đồ ăn bên trong cũng rớt hết, chiếc đĩa rơi xuống đất.

“Anh ấy sao rồi?”

“Anh ta ngồi ngoài cửa phòng bệnh, không ăn cũng không nói, mặc cho ai nói gì anh ta cũng không để ý, bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho anh ta, nhưng sáng mai chúng tôi không biết ứng phó anh ta như thế nào nữa. Cho nên, Vô Yên có thể trở về một chuyến không, tôi xin cô.”

Tang Vô Yên chần chờ.

Ông Tang cười cười, “Con có chuyện thì đi trước đi, ba rất khỏe.”

“Nhưng ba, con không muốn rời ba đi.”

“Ba kêu con đi, con phải đi. Dù sao con ở đây cũng chỉ vướng bận.” Bà Tang nói.

“Con..... Nhưng”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, muốn làm gì thì làm đi.” Bà Tang tiếp tục nói, “trước kia con cũng không phải đứa nhỏ hay do dự như vậy.”

Ông Tang phát tay, “Mẹ con đối với con hơi dừ một chút, lời hay đều có thể nói thành như vậy.”

Buổi sáng cô mới cạo râu cho ông, cảm sạch sẽ nhìn có tinh thần hơn. Ba cô trước kia vừa đến nhà liền thích dùng râu chà chà mặt cô.

“Vô Yên,” Ba gọi lại cô, “Đi đường cẩn thận.”

Tang Vô Yên quay đầu nhìn thoáng qua. Ông Tang ba hướng cô cười cười, nếp nhăn vì cười đều nhú lại.

Tang Vô Yên nghĩ, nếu lúc ấy cô không hứa hẹn gì liền rời khỏi, kết cục có giống nhau không.

34. Chương 34

Giờ này cũng hết chuyến bay, Tang Vô Yên nhanh chóng tới nhà ga cao tốc, lúc ấy trời đã tối, chỉ còn một chuyến tời thành A. Xe chạy lúc mười một giờ mấy, sáng mai là tới nơi.

Xe cũng không phải xe nhà nước. Trên đường đi không ở cửa sổ, còn có rất nhiều người hút thuốc, trong xe vừa oi bức vừa đầy khí mịt mù.

Tang Vô Yên hoàn toàn không có tâm trạng để ý, chính là trong lòng cầu nguyện, tới nhanh một chút.

Tô Niệm Khâm nằm trên giường bệnh.

Ngày thường ít khi phơi nắng bây giờ mặt càng thêm trắng bệch. Lông mi anh nhú chặt, giống như đang nằm mơ, ngón tay gắt gao nắm chặt khăn chải giường. Hô hấp đều đều, lâu lâu lại thở gấp, thuốc làm cho anh ngủ rất say.

Trong phòng bệnh rất lạnh, Dư Tiểu Lộ tiến vào đắp chăn cho anh. Cô nghĩ: Chỉ mong ngày mai trước khi anh tỉnh, Tang Vô Yên có thể xuất hiện, nếu không ai có thể cản anh. Hai ngày không ăn không uống không ngủ, một người khỏe mạnh cũng chịu không nổi, hoàn toàn muốn tự sát mà.

Dư Tiểu Lộ nhẹ nhàng đóng cửa lại, trở lại lầu 3 phòng bệnh vô khuẩn.

Từ thủy tinh trong suốt của phòng bệnh, Dư Vi Lan nắm chặt tay Tô Hoài Sam. Chỗ này còn có một người không muốn sống nữa, Dư Tiểu Lộ nghĩ.

Cô gõ cửa.

Dư Vi Lan quay đầu, Dư Tiểu Lộ cầm bình giữ ấm vào.

Dư Vi Lan mới đi ra phòng bệnh.

“Em hầm cháo.” Dư Tiểu Lộ nói, muốn Vi Lan ăn một chút.

“Tiểu Lộ, chị không muốn ông ấy chết.”

“Ông ấy là ân nhân của Dư gia chúng ta, ai cũng không muốn ông ấy chết.”

“Không. Chị chưa từng nghĩ như vậy.”

Dư Tiểu Lộ kinh ngạc, “Chị?”

“Lúc ba muốn chị gả cho ông ấy.”

“Vì em, chị chịu khổ rồi.” Mặt Dư Tiểu Lộ cúi thấp.

“Chị từng nói với em chưa, trước kia chị từng thích qua cậu bé.”

“Em còn nhớ.”

“Đứa bé kia nhỏ hơn chị mấy tuổi, anh lúc ấy vừa mới mất đi mẹ vạn phần bất lực, chị rất muốn giúp anh. Vì từ thương tiếc biến thành cảm giác thích.”

“Chuyện này chị chưa bao giờ nói qua.”

“Sau lại chị mới phát hiện chị chỉ là xem anh thành một cái bóng, người mà chị thật sự yêu là Tô Hoài Sam. Tiểu Lộ.....”

“Chờ anh rảnh tỉnh, chị lại nói cho ông ấy biết, hiện tại chị nên nhắm mắt nghỉ một chút.” Cô vừa nghe Dư Vi Lan kể lại, vừa cho chị tựa vào vai mình nghỉ ngơi.

“Tiểu Lộ, không cần hồ đồ giống chị, thật sự yêu ai cũng không biết.”

“Tiểu Lộ, em nói nếu đem tuổi thọ của chị giảm một nửa thì ông ấy có thể tỉnh lại không?”

“Trước kia, ba không nuôi nổi chúng ta, vẫn nghĩ tiền là tốt nhất. Nhưng nay có rất nhiều tiền, lại không thể như ý nguyện của mình. Em thấy có đúng không?”

“Tiểu Lộ, nếu em có bạn trai nhất định phải đưa tới cho chị xem trước.....”

Dư Tiểu Lộ im lặng ngồi nghe chị lăm bầm lâu bầu, cuối cùng cũng đợi được chị ngủ.

35. Chương 35

Ngoại trừ khiêm thị và tính tình cổ quái thì bất luận dung mạo, khí chất hay gia thế, Tô Niệm Khâm đều thu hút ánh mắt của người khác. Có đôi khi, làm sao chữa mắt cho anh cũng là mục tiêu của người khác.

Anh không đi tới cửa hàng mua quần áo, nói cách khác anh không thích đi dạo phố. Quần áo mỗi quý đều do Dư Tiểu Lộ xử lý. Dư Tiểu Lộ cũng không tốn nhiều thời gian lắm, chính là dựa theo số đo kêu người ta đưa tới. Màu sắc chủ yếu là xám tro, trắng, xanh nhạt, dù có phối hợp lung tung cũng không tệ. Màu sơn trong nhà cũng chọn giống như quần áo đều trắng, xám tro, xanh nhạt. Quần áo chỉ cần sạch sẽ và sắp xếp theo màu đậm dần từ phải sang trái. Trừ phi cũ nát, bằng không cho dù giặt đến phai màu, Tô Niệm Khâm cũng không ngại.

Kiểu áo thoải mái là được.

Khi Tang Vô Yên và Vương Lam đi dạo phố, từng tìm qua nhãn hiệu áo Tô Niệm Khâm mặc. Cô cũng ít khi xem tạp chí thời trang, khi tận mắt thấy giá tiền của cái áo mới trở mắt ra. Và quần áo của Tô Niệm Khâm cũng như vậy bị phát hiện ra.

Cô bắt đầu khóc không ra nước mắt, hối hận vì sao trước kia còn thường trêu chọc anh. Cái khăn tay sọc ô vuông màu nâu của anh mà Tang Vô Yên lấy lau bàn giá trị hai ngàn.

Mà Tô Niệm Khâm dường như đối với túi da sang trọng của mình hoàn toàn không biết.

Cô hỏi Dư Tiểu Lộ.

Dư Tiểu Lộ nói: “Không thấy anh ấy mặc quần áo này so với người mẫu trong tạp chí còn mê người hơn sao, hằng ngày được nhìn cảnh đẹp không tốt sao? Hơn nữa,” Dư Tiểu Lộ cười, “Hơn nữa anh ta nhiều tiền như vậy, lại không biết tiêu tiền, tôi không tận lực giúp anh ta xài xa xỉ một chút thì cuộc sống còn gì lạc thú.”

Tang Vô Yên nghĩ, khó trách Diệp Lệ nói anh có hơi thờ quý tộc, thì ra là được xây dựng từ những vật dụng xa xỉ này.

Cô mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy thú vị.

Thay đổi tư thế ngồi, cảm thấy chân có chút tê, xoay người kéo ống quần lên xem, hình như hơi sưng lên. Ngồi hoài một chỗ đúng là chuyện không dễ dàng gì.

Đứa bé phía sau vất vả lắm mới ngừng khóc được, bên tai lại nghe thấy tiếng ngáy. Mùi trong cực kỳ khó chịu, quần áo sớm bị mồ hôi làm ướt, như dán chặt vào người vậy. Cô muốn mở cửa kính ra một chút, lại dùng sức quá, mở hơi lớn. Không khí thổi vào rất mạnh khiến cô khó thở, người phía sau cũng bị thổi mạnh, lập tức oán giận. Tang Vô Yên vội vàng khép cửa sổ lại, chừa lại một khe hở.

Cô giống như tìm được cam tuyến đưa mũi tới khe hở hô hấp như đối, hưởng thụ một chút gió lạnh. Trừ bỏ tiền trên người, cô cũng không kịp lấy này nọ. Tang Vô Yên muốn biết mấy giờ, vì thế sờ đồng hồ. Đó là vật chuyên dụng của người mù, mở ra có thể nhìn thấy giờ, cô tìm rất lâu mới mua được một cái giống y hệt của Tô Niệm Khâm mang. Cô lấy cái của anh mang vào tay mình, cái mới đưa cho Tô Niệm Khâm.

“Bây giờ đồng hồ báo bối của anh thuộc về em.” Tang Vô Yên cười mang vào tay mình, bên ngoài còn mới nhưng dây đồng hồ đã có vết trầy. “Lấy cũ đổi mới, anh có lời.”

Tô Niệm Khâm có chút lưu luyến chạm vào đồng hồ cũ trên tay Tang Vô Yên, “Mang trên tay em nhìn không đẹp lắm.”

“Bây giờ rất lưu hành con gái mang đồng hồ nam, hướng chỉ nhìn rất cá tính mà”

Tô Niệm Khâm cười mỉm, “Chỉ cần em thích là được.”

Tang Vô Yên vừa nhớ lại vừa dựa đầu vào ghế, vươn cổ tay, khuôn mặt dán vào đồng hồ, có thể cảm nhận được nhiệt độ của Tô Niệm Khâm. Cô trước giờ không phải là người mạnh mẽ, vì anh cô phải kiên cường hơn.

Nửa đêm, đột nhiên trong một phòng bệnh đặc biệt truyền đến chuông báo động.

Nhân viên y tế vội vàng lấy dụng cụ và thuốc vào, Dư Vi Lan bị đánh thức.

“Không phải anh rồ.” Dư Tiểu Lộ nói, giọng hơi lớn.

Dư Vi Lan đứng bên cửa sổ im lặng nhìn người đàn ông trên giường, tóc hơi bạc, hô hấp rất yếu tạo thành một màn sương trong ống dưỡng khí, các loại dụng cụ phát ra âm thanh rất nhỏ.

“Mấy giờ rồi?” Dư Vi Lan xoa xoa hai má.

“Chưa tới bình minh” Dư Tiểu Lộ đột nhiên nhớ đến bát cháo hầm đã lạnh.

Cô vội nói Dư Vi Lan ăn một ít.

Dư Vi Lan cầm lấy, nhìn bình giữ ấm, hỏi: “anh rồ em cũng không thể ăn cái gì, làm nhiều như vậy làm gì?”

“Có một phần của Niệm Khâm nữa.”

Dư Vi Lan ngẩn ra, “Đúng rồi, Niệm Khâm đâu?”

“Chị àh, cảm ơn chị vẫn còn nhớ có một người tên Tô Niệm Khâm.” Dư Tiểu Lộ nói, “Hai ngày này, chị canh giữ ở bên trong, anh ta thì ngồi ở chỗ này, khuyên thế nào cũng không đi. Anh ta không chịu đi vào xem, cũng không chịu rời đi.”

“Chị hôn mê đến đầu óc hỗn loạn luôn, cũng chẳng quan tâm đến những thứ này.” Tô Hoài Sam chỉ có một đứa con là Niệm Khâm, mà anh chưa bao giờ thừa nhận mình là người Tô gia. Toàn bộ gánh nặng Tô gia đều rơi lên vai Dư Vi Lan. “Anh ta sao rồi?”

“Không tốt,” Dư Tiểu Lộ nói, “Hôm đó anh ta cãi nhau với Tang Vô Yên đã chịu đả kích, lại thêm chuyện của anh rồ càng khiến anh ta hổng luôn.”

“Anh ta vẫn là người như vậy, ngoài lạnh trong nóng. Kỳ thật anh ta rất yêu Hoài Sam.”

“Giống như em thường xuyên giận dữ với chị, nhưng vẫn như cũ rất yêu chị?”

Dư Vi Lan vỗ đầu em gái, “Đừng ba hoa. Niệm Khâm ở đâu, chị đi xem anh ta.”

Thấy Tô Niệm Khâm đang ngủ, Dư Vi Lan có chút chua xót.

Anh gầy đi rất nhiều, râu cũng mọc ra hết, nhìn tiêu tụy hơn.

Đại khái do anh vẫn không chịu ăn gì, bác sĩ sợ thể lực anh chống đỡ hết nổi, cho nên bắt truyền nước biển.

Dư Vi Lan ngồi bên giường, vuốt ve mặt anh, lầm bầm nói: “Niệm Khâm, nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh là lễ tang của mẹ anh, mà ba tôi vẫn là lái xe của Hoài Sam, lúc ấy anh rất nhỏ con, còn thấp hơn Tiểu Lộ, cũng gầy như vậy. Bị ngã trên đất, tôi muốn đỡ anh, anh lại không chịu.....”

36. Chương 36

Khi Tô Niệm Khâm tỉnh lại, xung quanh đều trắng bạc. Anh giơ tay lên phát hiện trên tay có vật gì khác. Vì thế thô bạo giật ống tiêm truyền dịch, máu tươi từ miệng vết thương trào ra, nhưng anh như hoàn toàn không cảm thấy đau.

Anh đang muốn xuống giường, bỗng nhiên cảm thấy một góc chân bị vật gì đè lại, nghe thấy tiếng hô hấp nhỏ.

“Vô Yên?” anh trong lòng vui sướng lại không dám tin.

Người đó giống như rất mệt, vẫn còn ngủ, tay anh cẩn thận sờ đầu cô, đầu ngón tay chấn động— là Dư Vi Lan.

Tô Niệm Khâm khoe miệng cười khổ: Tang Vô Yên với anh đã không bao giờ có quan hệ gì nữa, như thế nào còn ảo tưởng cô ấy có thể giống như thiên sứ đột nhiên xuất hiện trước mặt, cứu vớt mình.

Tô Niệm Khâm không dám lộn xộn, sợ quấy nhiễu Dư Vi Lan ngủ, chỉ có thể duy trì nguyên tư thế này.

Nhưng cô vẫn giật mình.

Sửa sang lại tóc tai, ngẩng đầu lên, “Niệm Khâm.” Cô thấy Tô Niệm Khâm đã tỉnh, hơi ngượng ngùng

Tô Niệm Khâm xốc chăn lên, đứng dậy. Anh kéo áo lại, ngủ qua một đêm quần áo anh hơi nhăn, nói: “Ông ấy khỏe không?” anh vẫn không dám ngủ, sợ anh cảm giác tỉnh lại thì người đàn ông kia không còn ở thế gian nữa.

“Ít nhất không có chuyển biến xấu. Tiểu Lộ nói anh đã kiệt sức rồi.”

Tô Niệm Khâm quay mặt qua chỗ khác, che giấu lo lắng của mình.

Dư Vi Lan đi về phía anh, thay anh sửa sang nếp nhăn trên áo.

“Anh cao quá.” Tay Dư Vi Lan giống bàn tay mềm mại của mẹ.

“Uh.” Tô Niệm Khâm đột nhiên im lặng.

“Trước kia cũng thường quên lật cổ áo.” Dư Vi Lan cười.

“Ai bảo tôi không nhìn thấy gương.”

“Gương đối với anh mà nói vốn là dư thừa, người không tài giỏi mới thích đứng trước gương loay hoay.”

“Tôi chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ của mình, không biết lớn lên như thế nào.”

“Có đôi khi anh cũng có thể làm gương, chẳng lẽ anh không có nghe thấy người qua đường, đặc biệt là các cô gái trẻ đi qua anh đều hít sâu một hơi àh.”

“Hoặc là tôi rất xấu.”

“Nếu anh xấu, Tiểu Lộ tuyệt đối sẽ không cùng anh ra đường.”

“Mắt thẩm mỹ của cô ấy tốt lắm àh?” Tô Niệm Khâm nghiêng đầu.

“Đương nhiên. Em ấy luôn luôn chỉ thích ngắm đồ đẹp.” Dư Vi Lan cười, “Nhạc của anh, tôi nghe qua, đều rất hay. Nhưng số lượng quá ít.”

“Tôi tiêu tiền rất ít, nhà cũng là mẹ để lại, cho nên không cần ngày đêm hăng hái làm việc để nhận tiền nhuận bút.”

“Nhưng anh về sau cần nuôi vợ, còn có rất nhiều con cái. Bọn họ đều dựa vào anh. Sáng tác cũng cần linh cảm.”

“Như vậy sau này tôi tới trường khuyết tật dạy vậy, hiệu trưởng có trả tiền lương hơn nữa tôi có mua bảo hiểm cho Nhất Kim.”

“Có thể suy nghĩ.”

Dư Tiểu Lộ đang muốn bước vào, thấy hai người ở chung, lại lặng lẽ lui ra ngoài. Cô muốn đến xem Tô Niệm Khâm sau khi tỉnh có giận không. Xem ra, Dư Vi Lan trấn an anh.

“Niệm Khâm,” Tay Dư Vi Lan đặt lên vai anh, “Đã lâu rồi không cùng anh nói chuyện như vậy.”

“Tâm tình tốt.”

“Ông ấy nhất định có thể vượt qua, bởi vì có anh ở đây, cho nên anh không cần vì tự trách mà tổn thương chính mình. Không ai trách cứ anh.”

“Tôi chưa bao giờ thực hiện trách nhiệm làm con, mãi đến khi tôi nhìn thấy trái tim ông ấy ngừng đập mới hiểu được điểm này.”

“Niệm Khâm,” Dư Vi Lan lại nhẹ nhàng gọi anh tên, “ Kỳ thật hai chúng ta đều coi ông ấy là người quan trọng. Anh thương ông ấy còn hơn tôi và tôi cũng vậy.”

“Uh.” Tô Niệm Khâm gật đầu.

“Chờ ba anh qua được nguy kịch, phải đi tìm Tang Vô Yên trở về, nhận sai với cô ấy.”

“Tôi không có sai, người nhà cô ấy chính là mẹ tôi.....” Nói một nửa bị Dư Vi Lan ngừng, “ Nhớ kỹ, Niệm Khâm, vĩnh viễn không cần tự coi nhẹ mình.” Sau đó Dư Vi Lan nhẹ nhàng ôm lấy Tô Niệm Khâm. Tuy rằng động tác rất nhẹ nhàng, nhưng cũng làm cho Tô Niệm Khâm có điểm ngoài ý muốn, tay không biết nên đặt ở đâu.

“Niệm Khâm, đây chỉ là cái ôm của mẹ kế, nhưng mà đã muộn mười năm.” Dư Vi Lan nhắm mắt mỉm cười, tươi cười phá lệ thản nhiên.

Tô Niệm Khâm ngẩn ra mới đưa tay ôm lại.

“Tôi sẽ không gọi cô là mẹ.” Tô Niệm Khâm quẫn bách nói.

“Tôi cũng không muốn già như vậy.”

Tô Niệm Khâm đưa lưng về phía cửa sổ, ánh nắng từ phía sau rèm cửa sổ chiếu vào, hơi nước chạm cửa kính, tạo ra âm thanh như có giai điệu

Trong lòng Dư Vi Lan an tâm hơn.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Tang Vô Yên ngạc nhiên, trong phòng hai người ôm nhau. Người con gái này, cô ấy gặp qua, là người trong tấm hình mà Tô Niệm Khâm đã xé, là người nắm tay Dư Tiểu Lộ.

Tang Vô Yên ngẩng đầu, gõ gõ cửa.

Dư Vi Lan khỏi vòng tay của Tô Niệm Khâm, xuyên qua bả vai Tô Niệm Khâm, nhìn ra phía cửa. Tuy ở xa nhưng cô đã từng nhìn thấy Tang Vô Yên, cho nên mở miệng nói: “Cô Tang?”

Tô Niệm Khâm nghe được ba chữ này, thân thể hơi chấn động.

“Tôi.....” Tang Vô Yên chân tay luống cuống, “ Tôi..... Nhận được điện thoại của Tiểu Lộ.”

Dư Vi Lan vỗ vỗ lưng Tô Niệm Khâm, “ Hai người từ từ trò chuyện, tôi đi ra ngoài một chút” liền bỏ lại hai người trong phòng bệnh.

“Em không phải nói em đối tôi đã mệt mỏi sao, như thế nào lại trở lại?” Tô Niệm Khâm tự giễu nói.

“Tiểu Lộ nói anh không ăn không uống, người nào nói gì cũng không nghe, bảo tôi đến xem.”

“Nga? Vậy em cũng rất có bản lĩnh. Em làm sao mà biết tôi chắc chắn sẽ nghe lời em?”

“Tôi.....” Tang Vô Yên cắn cắn môi, nửa ngày nghĩ không được câu nào để phản bác lại.

Trong lòng cô rất loạn.

Đúng vậy, thực sự cô ỉnh là đúng. Nghĩ mình đối với Tô Niệm Khâm mà nói là bất đồng, là công chúa duy nhất có thể chinh phục anh.

Cô chưa từng nhìn thấy Tô Niệm Khâm dùng vẻ mặt ôn nhu nói chuyện với mình. Cô càng không có tâm tư đi nghiên cứu lời ngon ngọt trong miệng họ.

Cô nghĩ anh yêu cô, cô vẫn nghĩ như vậy, cho nên mới có thể một lần lại một lần chịu đựng tính trẻ con của anh. Cô còn nghĩ rằng chỉ có mình giải cứu thống khổ của Tô Niệm Khâm. Không ngờ chỉ có vài ngày rời khỏi đã có người thay thế vị trí của cô trấn an anh.

Hai người đều đứng nghiêm trong phòng, trầm mặc rất lâu.

“Xem xong chưa?” Tô Niệm Khâm thản nhiên hỏi.

“Ách?”

“Xem xong, sững sờ, tiếp theo trong lòng không khỏi tự giễu, cô tự mình ngốc, vù vù chạy tới một lòng muốn cứu vớt anh ấy, ai ngờ lại tự rước lấy nhục.

“Em cười cái gì?” Tô Niệm Khâm nhú mi.

“Không có gì.” cô trả lời xong, liền xoay người rời đi.

Đến lầu một, trước cửa thang máy, cô đứng vào một cái khay của một bác sĩ thực tập.

Bàn bị đánh nghiêng, thất thất bát bát rớt hết các viên thuốc.

“Uy- cô đi đường thế nào vậy!” bác sĩ thực tập vừa kiểm này nọ vừa oán giận. Anh ta vừa nhấc đầu, mới phát hiện Tang Vô Yên đang khóc.

“Cô đừng khóc mà, tôi không có phải ý mắng cô. Điều là tôi không tốt, đi đường không nhìn kỹ.” Anh ta vội vàng giải thích.

Tang Vô Yên lại ngồi xổm xuống, ôm đầu khóc lớn.

37. Chương 37

Lúc này, di động vang.

Cô cầm lên xem, trong lòng đang ôm một tia hi vọng, hy vọng là Tô Niệm Khâm gọi qua.

Kết quả là bà Tang gọi. Cô quệt nước mắt, đi tới ghế trước cửa phòng khám bệnh, hít thật sâu chờ giọng hồi phục bình thường mới nghe điện thoại.

“Vô Yên, đến chưa?” Bà Tang thân thiết hỏi.

“Vừa tới.”

“Ông ấy có sao không?”

“Mẹ đừng lo, lo ba con cho tốt là được. Trong nhà anh ta có rất nhiều người.” Tang Vô Yên trả lời vài câu có lệ, cúp điện thoại.

“Cậu lúc ấy chưa cho anh một cái tát là may cho anh rồi.” Trình Nhân cảm thán.

“Tố không giống cậu, không thể ra tay được.” Tang Vô Yên nói.

“Không có việc gì, sau này luyện tập nhiều một chút liền quen thôi.”

“Cậu mau cúp đi!”

Buổi tối, cô một mình đi ăn món cay Tứ Xuyên, lại gặp Nhiếp Hi ở cửa.

“Món ăn tiệm này cũng tốt lắm. Trước kia chị thường xuyên tới, hôm nay thuận đường đi ngang qua lại muốn vào ăn vài món, không nghĩ tới có thể gặp em ở đây.” Nhiếp Hi cười.

“Nhà em ở khu nhà đối diện.” Tang Vô Yên chỉ chỉ.

“Em không phải về nhà rồi àh?”

“Uh. Có chút việc, phải trở lại gấp.”

“Em phát hiện chuyện tình của Tô Niệm Khâm và Dư Vi Lan?” Hai người ngồi cùng nhau, thấy mặt Tang Vô Yên không ngừng vui đầu ăn cơm, Nhiếp Hi liền hỏi.

“Ách? Dư Vi Lan?”

“Chị của Dư Tiểu Lộ.” Nhiếp Hi bổ sung.

Nghe câu này, Tang Vô Yên mới nhớ tới Dư Tiểu Lộ nói qua, cô ấy lớn lên cùng Tô Niệm Khâm, còn có một mối quan hệ, cô cũng là Tô Niệm Khâm em gái của mẹ kế.

Chị của mẹ kế? Chị Dư Tiểu Lộ ?

“Mẹ kè?” Tang Vô Yên hỏi.

“Đúng vậy, thiếu chút nữa thành vụ tai tiếng nhất thành A. Dư Vi Lan là con gái người hầu trong Tô gia, gia cảnh không tốt. Nhưng với Tô thiếu gia lại rất hợp. Tuy chưa bàn tới chuyện cưới xin, nhưng hai người ở chung rất thân mật, người sáng suốt liếc mắt một cái liền nhìn được Tô Niệm Khâm thích cô ấy. Đáng tiếc, Dư Vi Lan sau lại gả cho Tô Hoài Sam.”

Tang Vô Yên vẽ mặt kinh ngạc, kinh ngạc nói không ra lời.

“Sao chị biết.”

“Chị là bạn học của Dư Vi Lan. Lúc ấy cô ta bỏ học gả vào hào môn, là tin oanh động toàn bộ trường.”

Cô còn nghĩ rằng tình yêu của bọn họ là không thể phá vỡ, nhưng hiện tại, xem ra thật sự là tự mình đa tình. Cô mỗi lần đều đảm đương loại nhân vật này, mỗi lần đều làm chuyện ngu xuẩn này.

Tang Vô Yên cũng không biết mình như thế nào ăn xong, cáo biệt chị Nhiếp Hi, sau đó liền vừa rơi lệ vừa mua bia. Thu ngân dùng ánh mắt quái dị vụng trộm nhìn cô vài lần, cô một chút cũng không ngại.

Cô ngồi trên tầng cao nhất trong tòa nhà chọc trời, bia một ngụm lại một ngụm uống vào.

Di động trong túi xách rung, làm cho đồ vật trong túi đều rung theo “Ồ ô ô”, cô đưa tay vào túi một lúc lâu mới tìm được di động, nhìn vào màn hình, là Dư Tiểu Lộ.

Tang Vô Yên híp mắt say lờ đờ cười khổ, cũng không tiếp, quăng di động trên ghế.

Một lát sau, di động rung nữa. cô cầm lấy xem vẫn là Dư Tiểu Lộ gọi, liền bỏ xuống, để mặc cho nó tiếp tục rung. Cuối cùng di động rung đến cạnh bàn, loảng xoảng rơi xuống dưới ghế.

Hai mắt mờ mịt nhìn bầu trời đêm, trong đầu cứ lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Nhiếp Hi.

“Có người nào nói cho cậu biết, giọng cười của cậu rất giống Dư Vi Lan?”

Cô rốt cục hiểu được sao Tô Niệm Khâm lại cổ quái như vậy, thì ra không chỉ vì anh là cô nhi bị lưu lạc bên ngoài suốt bảy năm, vì anh bị khiếm thị hay do chuyện năm xưa mẹ anh qua đời, mà còn do Dư Vi Lan.

Tang Vô Yên uống rượu đến trời sáng, sau đó không biết như thế nào bò được về nhà, mở cửa ngã vào sofa ngủ quên. Buổi sáng, đau đầu muốn chết tìm di động, tìm nửa ngày cuối cùng mới phát hiện ở trên ghế, mở ra, màn hình có mấy chục cuộc gọi chưa tiếp, đa số là bà Tang gọi.

Tang Vô Yên nhanh chóng gọi lại, dự cảm thấy như có điềm xấu.

“Vô Yên,” Tiếp điện thoại lại là Ngụy Hạo.

“Sao lại là anh?”

“Anh và mẹ anh nhận được tin mới tới.”

“Tin gì? Mẹ em đâu, ba em đâu?” giọng cô run hồi.

Ngụy Hạo dừng chút, chậm rãi nói: “Vô Yên, em bình tĩnh nghe anh nói.”

“Ba em đâu?” Cô sốt ruột, tay run rẩy.

“Nửa đêm ba em đã qua đời.”

Chỉ một câu ngắn ngủn lại như ngàn mũi kim đâm vào tim Tang Vô Yên, sau đó lại chậm rãi rút từng mũi ra, từng mũi kim mang theo máu tươi và thịt của cô.

Nhớ lại lúc đi nhà trẻ, bà Tang từng có thời gian điều đi công tác, không thời gian chăm sóc cô. Đặc biệt là buổi sáng sẽ không có ai chải đầu cho cô, mẹ nghĩ vậy nên mang cô đi cắt thành tóc ngắn. Không nghĩ tới ba không đồng ý, nói bé gái phải để tóc dài mới đáng yêu. Vì thế ông học thất bím tóc cho con, qua nhiều ngày mới học được.

Còn có một lần, trường tổ chức học sinh đi xem phim “Mẹ lại yêu tôi một lần”, xem xong Tang Vô Yên liền thích hát theo bài hát đó, nhưng là ngũ âm của cô không được đầy đủ, thường bị bạn học cười. Ba biết

được sau đó tìm nhạc phổ về dạy cô hát, một lần lại một lần. Kết quả má Tang về nhìn thấy chỉ biết lắc đầu: “Hai ba con đúng là tám lạng nửa cân, được được, đừng hát nữa. Người bên cạnh nghe được đúng là chịu tội!”. Sau này bài hát đó bị Tang Vô Yên đổi thành “ Trên đời chỉ có ba tốt”.

Một người ba tốt như vậy, sao có thể sớm rời bỏ cô.

“Anh đừng nói đùa!” Cô hét lên, “ A Hạo, anh nói đùa!”

Cô quăng di động, cầm túi xách đi xuống lầu, nước mắt mơ hồ che hết tầm mắt, không nhìn rõ đường, thấy taxi liền ngoắc.

Lúc này đang là giờ cao điểm, hầu như không có xe trống. Cô càng sốt ruột lại càng không biết làm gì, càng không biết làm gì thì lại càng sốt ruột. Hơn 20 phút, dần dần tỉnh táo lại, mới nhớ được qua dãy phố kia, đối diện ngã tư còn có một sân bay công cộng.

Vì thế cô lau nước mắt, vừa nhìn thấy Dư Tiểu Lộ từ tiệm ăn đi ra, phía sau còn có Tô Niệm Khâm đang chống gậy đi tới.

Theo bản năng, cô định cúi đầu, vòng qua. Cũng không ngờ, Dư Tiểu Lộ đã nhìn thấy cô, còn nhắc nhở Tô Niệm Khâm.

“Đây không phải Tang Vô Yên sao?”

Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Khâm chậm rãi đến gần, một khắc kia lòng cô bắt đầu co rút đau đớn.

“Thật khéo, Tô Niệm Khâm.” Cô nói.

“Không phải khéo, anh vốn là tới tìm em.”

“Tìm tôi?” Tang Vô Yên cười lạnh, “ Dư Vi Lan đâu?”

Sắc mặt anh đột nhiên trắng bệch.

“Tô Niệm Khâm, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Anh không nói lời nào, cô liền nói tiếp.

“Trên thế giới này, Dư Vi Lan và tôi, ai quan trọng hơn?” cô lắc lắc đầu, nói: “Hay là, tôi nên hỏi như vậy: Nếu tôi và Dư Vi Lan cùng rớt xuống sông, chỉ có thể cứu một người, anh cứu ai?”

(chị này hỏi ngây thơ gê. Anh ấy thấy ai đâu mà cứu. đúng là pó tay)

Trước kia, Hứa Thiển cũng đem vấn đề này ra hỏi Ngụy Hạo, cô lúc ấy nghe được chỉ cảm thấy buồn cười. Không ngờ, nay cô cũng thành loại nữ nhân buồn cười như vậy.

“Em cảm thấy hỏi loại vấn đề ngu ngốc này có ý nghĩa sao?” mặt anh nhìn thẳng cô.

“Có ý nghĩa sao? Quả thật không có ý nghĩa.” Cô rơi lệ, cười thê lương: “Mẹ tôi nói đúng, một người , bất luận làm chuyện ngu ngốc gì thì chưa tới phút cuối cùng cũng không thấy hối hận.”

Nếu cô không trở về tìm anh, có lẽ ba sẽ không có việc gì; nếu cô không vì anh uống say, thì một câu cuối cùng cô cũng không thể nói với ba.

Ông trời khăng định đang trừng phạt cô, cô đúng là đứa con bất hiếu.

Vì một người đàn ông không thương cô, không quý trọng cô, cô lại có thể dễ dàng bỏ quên ba yêu của mình.

Tang Vô Yên nhìn mặt anh, bỗng nhiên cảm thấy xa lạ, cuối cùng thản nhiên nói một câu: “Niệm Khâm, tôi cả đời này thực sự không muốn gặp anh nữa.”

38. Chương 38

Cô quay lại dài ở thành B làm, vừa kiếm tiền vừa ôn thi. Mà đơn vị cũng sự chấp nhận bàTang nghỉ hưu trước một năm.

Tang sự của ông Tang được lãnh đạo của đơn vị xử lý coi như long trọng, Vô Yên vài lần khóc bên di thể của cha đến ngất xỉu, nhưng bà Tang vẫn rất bình tĩnh.

Lúc ấy, Trình Nhân lo lắng nhắc nhở Vô Yên, “Cậu nên chăm sóc mẹ thật tốt.”

Quả nhiên, sau khi hạ tang, mỗi ngày mẹ đều đến văn phòng ba, một mình ngồi trong đó, hoặc là ngồi xe đường dài đến chỗ xa lạ rơi lệ, đến khi bình tĩnh lại mới về nhà nấu cơm cho Vô Yên ăn, lúc ở nhà lúc nào cũng ra vẻ rất vui.

Cô vẫn xin trực đêm ở phòng thu, chủ nhiệm hung thần hung ác thường dùng cách này để chinh mọi người, nhưng đối với cô lại là có cầu tất ứng. cô mỗi ngày đều tan ca trễ, sau khi về nhà, tiếp tục mở đề ôn thi, mãi đến trời sáng mới ngủ.

Có đồng nghiệp hỏi: “Sao cậu thích làm ca đêm như vậy?”

Tang Vô Yên cười cười: “Ban ngày trong nhà có chuyện.”

Lúc ban ngày, Tang Vô Yên luôn theo sau mẹ một tấc cũng không rời, chờ đến khi mẹ muốn về nhà mới vội vàng chạy về, ra về mới ra vừa mới mua đồ ăn về hoặc là vừa từ ngoài về. Cô làm mọi cách để xin lãnh đạo trường đem văn phòng ba bảo lưu lại ẹ.

Hai người cứ như vậy qua một năm. Nếu không phải Trình Nhân luôn luôn bên cạnh thì có lẽ Tang Vô Yên cảm thấy mình chắc sẽ điên lên trước.

Cô làm theo ý của bà Tang đến trường học tiếp nghiên cứu sinh.

Một năm sau, ngày giỗ của ba cũng qua mấy ngày, bà Tang đột nhiên nói: “Yên Yên, hôm qua là ngày hạ táng của ba con sao?”

Tang Vô Yên kinh ngạc sau lại trả lời: “Đúng vậy.”

Hết thấy lại khôi phục bình thường, chỉ có trí nhớ má Tang đột nhiên trở lại vào một năm trước. Cô biết đây là một loại tâm bệnh, người bệnh lựa chọn mất trí nhớ. Giống như diễn viên khi lên sân khấu trong lúc khẩn trương quá quên lời thoại.

Bà Tang có đôi khi bị thương, bà thường chọn cách tìm bạn già ở trường đại học tâm sự cho hết thời gian. Bà thường xuyên nói: “Yên Yên, con không cần để ý đến mẹ, thích chỗ nào thì về chỗ ấy. Mẹ một chút cũng không cần người chăm sóc, một mình sẽ tự tại hơn.”

Tang Vô Yên hiểu ý trong lời mẹ, nhưng mẹ àh mẹ không biết, con không có chỗ nào để về.

Không biết lời cuối cùng của cô với Tô Niệm Khâm là một lời nguyện hay là một lời tiên đoán. Anh quả nhiên làm được, không còn xuất hiện trước mặt cô nữa.

Tô Niệm Khâm vốn không phải để người khác chú ý, nhưng Tang Vô Yên vẫn có thể biết được tin anh từ giới truyền thông. Giống như: Tô Hoài Sam vượt qua thời kỳ nguy hiểm, xuất viện; như Tô Niệm Khâm trở lại Tô gia bắt đầu tiếp nhận công việc của gia tộc; còn có..... Nhất Kim tuyên bố phong bút, không hề viết nhạc nữa.

Cô xem báo mới chú ý tới, nguyên lai hai chữ Nhất Kim chính là dựa trên chữ khâm trong tên anh.

Nhất Kim.

Hiện nay. (hình như mình đã nhắc qua từ Nhất Kim cũng có nghĩ là hiện nay)

Ý tứ là nói, trên thế giới này, không có người tên Nhất Kim.

Qua lâu như vậy, nỗi đau mất cha đã dần dần tiêu tán. Lúc ấy, cô đối với người cha đã qua đời đột nhiên cảm thấy hối hận đến cực điểm, ngập tràn bi ai, tự oán cùng phiên muộn không có chỗ phát tiết. Cuối cùng cô đem tất cả đổ hết lên đầu Tô Niệm Khâm, cho nên mới nói ra lời quyết tuyệt với anh. (quyết tuyệt: quyết định cự tuyệt, cắt đứt quan hệ)

Cô cười cười, bắt quá tất cả cũng không còn quan trọng nữa.

Vô luận anh yêu ai cũng được, có một số việc, cả đời chỉ có một lần, bỏ lỡ cũng không thể quay lại.

Tình yêu của Ngụy Hạo và Hứa Thiến đã bắt đầu từ trung học và đến sau này, rốt cục cũng kết hôn. Các bạn học trung học nghe được tin tức, đều cực kỳ hâm mộ.

Tang Vô Yên đáp ứng làm phụ dâu, phụ rể là một đồng nghiệp trong công ty Ngụy Hạo. Hôn lễ cũng có Lễ Lộ Lộ. Năm ấy tốt nghiệp cô liền thi vào ĐH M làm nghiên cứu sinh, và bây giờ trở thành đàn chị của Tang Vô Yên.

Ngày cưới, phụ dâu Tang Vô Yên ngồi trên xe cùng chủ hôn.

Hứa Thiến đột nhiên nói: “Tang Vô Yên, tớ vẫn cảm thấy cậu may mắn hơn tớ. Gia cảnh tớ không tốt, cái gì cũng phải cố gắng mới có được, cho nên tớ thực ghen tị cậu.”

“Làm cô dâu rồi còn nói chuyện này làm gì?”

“Là Ngụy Hạo khiến tớ hiểu được, con người không thể nghĩ như vậy. Mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, không thể lấy khuyết điểm của mình đi so sánh với người khác. Đối với chuyện của Ngụy Hạo, tớ tuyệt đối không muốn xin lỗi cậu. Bởi vì anh ấy là hạnh phúc của tớ, lúc ấy người nào cũng sẽ ích kỷ như tớ thôi. Tớ bắt được, bởi vậy tớ hiện tại rất khoái nhạ. Cậu cũng phải cố lên.”

Tang Vô Yên gật gật đầu cười.

Đến bước cuối cùng của nghi thức là ném bông, Hứa Thiến trừng mắt nhìn cô, sau đó đem hoa hung hăng ném đến chỗ cô. Rất nhiều thanh niên chưa lập gia đình đều cười kêu la cô dâu bắt công.

Hứa Thiến nói: “Tôi có bất công sao. Tôi là tạo cơ hội cho các cậu đó, chẳng những có thể ngắm hoa còn có thể nhân tiện cướp phù dâu làm áp trại phụ nhân nữa.”

Lúc ấy bà Tang đang một mình uống rượu, bị Hứa Thiến nhắc nhở, thấy con tới tuổi rồi mà vẫn như vậy, bà bắt đầu lo lắng.

“Con nhớ Tiểu Tiểu không, cảm thấy người ta như thế nào?” Má Tang hỏi.

Thấy Tang Vô Yên vui đầu ăn cơm không đáp, lại nói tiếp: “Người tốt, biết lễ phép, vóc dáng cũng thích hợp.”

“Tiểu tiểu là ai?” Tang Vô Yên buồn bực.

“Là học trò của ba con, sao quên nhanh như vậy, chính là người mỗi lần gặp con đều kêu em gái đó?” Bà Tang nhắc nhở.

Tang Vô Yên nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ là người nào.

Qua vài ngày, bà Tang lại hỏi: “Trong ban, con có chơi thân với nam sinh không?”

“Có. Người rất tốt. Còn giúp con tìm tư liệu luận văn.”

“Người thế nào?”

“Mẹ, mẹ lại nữa rồi. Người ta đều đã kết hôn.”

Tang Vô Yên bất đắc dĩ cầm tờ tạp chí trong tay, không ngờ tới lại nhìn thấy ảnh Tô Niệm Khâm. Ảnh rất nhỏ, anh mặc một bộ âu phục màu đen, nhìn không rõ mặt. Đại ý nói anh được các cô gái đánh giá là người đàn ông độc thân hoàng kim.

Ba năm gần gũi, anh đã thành công tiếp nhận hết thấy công việc của gia tộc từ tay phụ thân, Tô Hoài Sam.

“Đang nhìn cái gì thế?” Bà Tang thấy con đọc tạp chí đến xuất thần, thuận miệng hỏi.

“Không có gì.” Tang Vô Yên vội vàng lật sang trang khác.

Như thế nói bóng nói gió cũng không được, bà Tang dứt khoát bắt Tang Vô Yên đi xem mắt. Bà tham gia vào CLB người già, quen rất người bạn già cùng tuổi, gặp ai cũng hỏi: “Con của cô có bạn gái chưa?”

Tang Vô Yên chịu không nổi, lại không thể nói rõ với bà, đành phải chuyển ra nhà trọ ở, chỉ để lại một câu rất vắn vỏi: con gái sống chung với cha mẹ, không thể tìm được bạn trai.

Bà Tang cũng chấp nhận quan điểm xã hội mới, ngẫm lại cũng thấy đúng, vui vẻ đồng ý.

Sau một thời gian sàng lọc chọn lựa, bà Tang rốt cục tìm được người thích hợp.

Người đầu tiên là một giáo viên mới tới học viện của ba.

“Người ta có nhà có xe đó.” Bà Tang cường điệu giới thiệu.

Cô cũng theo ý bà Tang, bà kêu cô đi, cô liền tuân lệnh. Đi là một chuyện, được hay không là một chuyện khác.

Lần đầu tiên tiếp xúc, khó tránh khỏi xấu hổ. Hai người gọi điện cho nhau trước, sau đó hẹn chỗ gặp.

Đôi phương nói: “Tôi mặc áo màu cà phê.”

Tang Vô Yên cúi đầu nhìn bộ đồ mình đang mặc, nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc đó là màu gì, lại thấy bất người ta chờ lâu như vậy cũng không lẽ phép, vì thế bật thốt lên: “Tôi cầm tạp chí được không.”

Hì hì — Trình Nhân ngồi bên cạnh nghe thấy liền cười.

“Chắc chắc chắc, Tang Vô Yên quá ngu đi. Giống như tay phải cầm bản (Tri âm), tay trái cầm đóa hoa hồng, chấp đầu ám hiệu: Đánh chết tôi cũng không nói.”

“Cút!” Tang Vô Yên giả vờ giận.

Ngồi xe tới chỗ hẹn, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông mặc áo màu cà phê. Tang Vô Yên lấy tạp chí từ trong túi ra. Người kia vừa thấy trạng, liền cười tủm tỉm, “Cô Tang?”

Mắt người kia đã rất nhỏ, trên mặt lại nhiều thịt, cười lên không thấy mắt luôn.

Tang Vô Yên gật gật đầu, đi qua.

“Thế nào, thế nào?” cô mới về nhà, bà Tang liền điện thoại.

“Hoàn hảo.”

“Hoàn hảo là sao?”

“Chính là không được.”

“Sao lại không được?”

“Mẹ, hai người chung một trường, vậy không phải thành thành tình yêu thầy trò sao? Ảnh hưởng không tốt.”

“Này..... quan hệ đó không có gì phải sợ.”

“Tình yêu thầy trò mà nói không có gì, mẹ thoải mái quá.”

“Dù sao con cũng sắp tốt nghiệp.”

“Còn có, mắt anh nhỏ, con nhìn rất khó chịu.”

“.....”

Người thứ hai vẫn là giáo viên, cũng dạy đại học, bắt quá là đại học bên cạnh.

Lần này, hẹn trước cửa Pizza Hut, Tang Vô Yên mặc bộ quần áo màu đỏ thắm cực kỳ bắt mắt. lúc lên lầu, Tang Vô Yên đi phía sau người kia, có thể nhìn ra anh không cao, trong lòng thở dài.

Ăn cơm xong, Tang Vô Yên gọi cho bà Tang nói: “Rất thấp, không được.”

“Cũng không thấp lắm, chỉ là không cao thôi.” Bà Tang đeo kính nhìn tư liệu bà mai đưa.

“Không được, con đã thấp rồi, tìm một thấp nữa, sẽ ảnh hưởng tới đời sau.”

“.....”

Người thứ ba vẫn như cũ là giáo viên, bắt quá là dạy trung học.

Bởi vì chồng mình làm nghề này, cho nên bà Tang vẫn có cảm tình với giáo viên, công tác ổn định, địa vị xã hội lại cao, ít xã giao, rất khó... bên ngoài.

Trình Nhân lắc đầu: “Tiểu Tang àh, tớ thấy cậu sẽ trở thành tin tức quan trọng trong ngành giáo dục của thành B, mẹ cậu hình như muốn đem hết giáo viên nam chưa kết hôn tới cho cậu xem mắt đó.”

Tang Vô Yên trước khi ra cửa tặng Trình Nhân ba chữ: “Cút, cút, cút.”

“Cô Tang, khi nào thì tốt nghiệp nghiên cứu sinh vậy?” Anh ta hỏi.

“Sang năm.”

“Tôi cũng rất muốn thi vào làm nghiên cứu sinh trường em. Bây giờ dạy trung học không tốt lắm, trách nhiệm đối với xã hội lại lớn. hồi trước em ôn tập thi như thế nào vậy?”

“Đọc sách rồi làm bài tập thôi.”

“Có tới đâu luyện thi không?”

“Bây giờ tâm lý học cả nước đều làm đề thi chung, chủ yếu coi bản thân, bắt quá tôi lúc ấy cũng tìm được nghiên cứu sinh hệ của mình giúp ôn tập.” Kỳ thật người nọ chính là Lí Lộ Lộ.

“Vậy cô Tang có thể giúp tôi ôn tập được không, tôi cũng chuẩn bị thi, bài chuyên ngành tiếng Anh của năm trước cũng không qua, năm nay định thử thi lại.”

Vừa lên xe, Tang Vô Yên liền gọi về nhà.

“Mẹ, người này không phải đến tìm bạn gái.” Tang Vô Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Là sao?” Bà Tang buồn bực hỏi.

“anh muốn tìm giáo viên.” Tang Vô Yên giải thích.

Lúc đưa tư liệu của người thứ tư cho Tang Vô Yên, bà Tang thề son sắt nói: “Vô Yên, lúc mẹ nhờ người tìm người này, đúng là trên trời có dưới đất không thấy. Người tốt lại đẹp trai, chiều cao không thành vấn đề, công việc có thể làm suốt đời.”

“Lại là giáo viên trường nào?” Tang Vô Yên day trán.

“Người ta là luật sư.”

39. Chương 39

Lần này hẹn ở quán cà phê bên cạnh khách sạn, Tang Vô Yên tới trễ, đối phương nói là ngồi cạnh cửa sổ thứ chín chờ Tang Vô Yên tới. Phục vụ đưa cô tới chỗ ngồi, cô vừa muốn ngồi xuống liền nghe có người kêu “Ông Tô.” Mỗi khi nghe đến cách xưng hô này, tim cô vẫn vẫn lập rất nhanh, lập tức đem mắt dời qua, sau đó lại một lần nữa cảm thấy mất mát. Sau lại thế, tốt cùng cô đang mong chờ hay đang sợ hãi.

Cô đưa mắt nhìn theo tiếng người gọi, đó là một người đàn ông trung niên ngồi ở khu VIP, ông ấy thấy người bước vào cửa liền nhiệt tình đi qua nghênh đón.

Sau đó, trong đám người vừa bước vào có Tô Niệm Khâm.

Nếu không phải hai chữ ông Tô khiến cô chú ý thì chắc cô cũng không nhận ra anh.

Âu phục màu xám, caravat nhìn rất tinh tế, có vẻ cao ngất xuất chúng. Làn da so với trước kia đen chút, khuôn mặt vẫn như vậy thanh tú thoát tục, vẫn vẻ mặt hờ hững như trước. Giống như độc dược hấp dẫn ánh mắt phụ nữ, khiến cho người khác không cưỡng lại được như thiêu thân nhảy vào lửa vậy. Sự xuất hiện của anh làm ọi người trong quầy bar phải ngẩng đầu nhìn. Người bên cạnh đang nâng tay khủy tay anh, dẫn đường anh không phải là Dư Tiểu Lộ mà là một cô gái trang điểm rất đậm. Cử chỉ của hai người cũng không thân mật lắm, có thể nhận ra người đó là thư ký.

Màu sắc của âu phục, áo sơ mi, caravat được phối hợp rất tốt, có thể thấy được cô gái này so với Dư Tiểu Lộ cẩn thận hơn nhiều, chắc cũng làm qua quản gia.

Tang Vô Yên giật mình tại chỗ, sau đó thấy Tô Niệm Khâm nghe được giọng đàn ông trung niên, khóe miệng mỉm cười, bước từng bước một đi tới bên cạnh cô.

Sau đó, anh lướt qua người cô.

Một khắc ấy, Tang Vô Yên hơi xuất thần, tay chân đều bắt đầu khẽ run.

Quá bất ngờ, cô chưa chuẩn bị tâm lý để gặp anh. Vài năm không gặp, anh không còn là Tô Niệm Khâm cô quen biết, càng ngày càng cao, mà cô với thể nào cũng không tới nữa.

Lúc trước, anh chỉ là một giáo viên dạy thay, cô là giáo viên thực tập.

Nay, anh là người thừa kế tài phiệt, mà cô vẫn là một sinh viên bình thường.

Sau khi chia tay, cô rất ít nhắc tới anh trước mặt người khác, bắt mình phải quên anh đi. Nhưng, mỗi lần nhìn thấy tên anh, tin tức anh, hình anh trên tạp chí đều nhìn không được cất xuống, kẹp vào nhật kí, như một báu vật trân quý.

Trước khi đi xem mắt cô đều nghĩ, nếu gặp được một người thích hợp, liền lập gia đình, quá khứ vĩnh viễn ở chỗ của nó là tốt rồi.

Tang Vô Yên vẫn nghĩ mình thật sự đã làm được, nhưng mãi đến hôm nay, vừa nhìn thấy anh xuất hiện ở đó, vẻ mặt tươi cười bước qua. Tô Niệm Khâm thật sự không còn là của cô nữa. Vẻ mặt ấy trước kia chỉ có mình cô thấy được. Mỗi tình đầu ngọt ngào, lãng mạn lại có chua xót, mỗi khi nhớ lại trong lòng lạo nâng lên mọi tư vị khó tả.

Anh không nhìn thấy cô, cho nên anh không hề biết cảm giác thoáng gặp của cô.

Trong nháy mắt kia, cô cảm thấy thời gian như đang dừng lại. Anh lướt qua người cô, khoảng cách gần như vậy, Tang Vô Yên cơ hồ nghe thấy tiếng ma sát của quần áo.

Anh không có phát hiện cô, cũng không hề dừng lại.

Tang Vô Yên nở nụ cười như tự giễu.

“Cô Tang , cô không sao chứ?” Từ lúc ngồi xuống, thấy sắc mặt cô vẫn trắng bệch, liền thân thiết hỏi.

“Không có việc chuyện gì, tôi chỉ hơi nhức đầu thôi.”

Bởi vì là ban ngày, quán cà phê cũng không nhiều người lắm, tiếng piano nhẹ nhàng vang khắp quán. Vài vị khách nói chuyện nhưng đều cố ý đè thấp giọng.

Giọng cô và đối phương nói chuyện cũng không lớn, nhưng vẫn khiến cho Tô Niệm Khâm cách đó không xa bị đơ lại.

Tang Vô Yên hơi kinh ngạc, không biết qua nhiều năm như vậy anh vẫn còn nhạy cảm với âm thanh mình như vậy.

“Cô Tang?” Người kia còn không thức thời lớn tiếng kêu của họ cô.

Cô Tang ? Tô Niệm Khâm nâng mi. Anh xoay người, chậm rãi bước tới, đứng trước bàn Tang Vô Yên.

“Cô Tang?” đây là Tô Niệm Khâm hỏi, “ Họ này ít khi gặp.”

Người đàn ông bên cạnh xuất phát từ lễ tiết, đứng lên, “ Vị này không biết phải xưng hô với anh như thế nào?”

“Tôi họ Tô, vị này là có phải cô Tang mà trước kia tôi quen ở thành A không. Đương nhiên.....” Tô Niệm Khâm nói, “Nếu cô Tang là người hay quên, sợ cũng không nhớ rõ.” anh cười như không cười, châm chọc.

Sắc mặt Tang Vô Yên trắng bệch.

“Lần đầu gặp mặt.” Anh ta khách khí bắt tay anh.

Thư ký bên cạnh, nhỏ giọng nhắc nhở anh, “ Ông Tô” Sau đó đưa tay anh bắt tay người đàn ông kia.

Tang Vô Yên phát hiện, sau ba năm, cách đối nhân xử thế của anh cũng có thay đổi, ít nhất là không quân tâm tình tốt xấu đều bắt tay với người khác.

Không giống với người mù bình thường, Tô Niệm Khâm ít mang kính râm, bởi vì vậy sẽ cản trở ánh sáng duy nhất của anh. Cho nên lúc này người kia mới biết Tô Niệm Khâm bị khiếm thị.

“Tôi và Tang tiểu thư là bạn cũ, khó gặp. Nhưng ... không biết vị này là?” Tô Niệm Khâm cười khanh khách hỏi.

“Cô Tang và tôi.....” Anh ta nói.

“Anh ta là bạn trai tôi!” Tang Vô Yên vội vàng trả lời.

Mắt Tô Niệm Khâm hơi hơi nhú lại, đây được xem là tính hiệu trước khi anh tức giận, vậy mà bây giờ có thể thần nhiên hỏi: “Như vậy mời cô Tang giới thiệu một chút về bạn trai của cô.”

“Anh ta họ.....” Tang Vô Yên dừng lại, nhìn nhìn người kia. Trước khi ra cửa bà Tang còn cố tình tụng cho cô nghe, bao gồm gia cảnh, nào là thích cô gái như thế nào, còn có của cải đối phương. Trên đường đi cô mặc niệm trong lòng hai lần, cũng không ngờ tới sau khi gặp Tô Niệm Khâm, trí nhớ bay tới chín tầng mây.

“Tôi họ Ngô, Ngô Vu.” Anh ta cười thay Tang Vô Yên bổ sung.

Tang Vô Yên quần bách, Tô Niệm Khâm vẫn gian xảo như vậy, câu đầu tiên là có thể làm cho cô để lộ nội tình.

Sau đó Tô Niệm Khâm trở về chỗ ngồi của mình bàn công việc.

Người đó cùng Tang Vô Yên gặp mặt, luôn tìm kiếm đề tài nói chuyện, lâu lâu Tang Vô Yên chen vào một câu, kỳ thật hoàn toàn không nghe thấy gì.

Cô như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than, cuối cùng hận không thể lập tức cầm túi xách bỏ chạy. ý niệm mới xuất hiện trong đầu, đã thấy thư ký kia đi tới, mỉm cười với Ngô Vu nói: “Ông Ngô, ông chủ tôi muốn mượn bạn gái của ngài nói mấy câu, không biết có được không?” vô cùng khách khí.

Ngô Vu không biết bọn họ có quan hệ gì, chỉ nói: “Đương nhiên đương nhiên.” Đi tới một bàn khác.

Thư ký nhìn anh cười cười cảm kích, sau đó đi về.

Tô Niệm Khâm cùng vị trung niên kia bàn xong việc, sau khi tiễn khách, nghe thư ký nói xong, đứng dậy đi tới.

Tang Vô Yên đứng ngồi không yên nhìn anh vừa cời nút áo phục vừa ngồi xuống, sau đó trầm mặc nửa ngày.

Những người khác vừa ly khai, Tô Niệm Khâm liền biến mất tươi cười, lãnh khốc mím môi. Mà Tang Vô Yên lại thấy khóe môi để như vậy rất gợi cảm. Khụ khụ, gợi cảm? Hiện tại không phải lúc nghĩ những chuyện này. Cô tự nhắc nhở mình.

Tang Vô Yên thấy cứ trầm mặc như vậy rất bất lợi ỉnh, vì cố tỏ ra thoải mái nói: “Đã lâu gặp, Tô Niệm Khâm.”

Tô Niệm Khâm sắc mặt lo lắng, không nói gì.

Cô thấy nói như vậy cũng không dung lắm, vì thế nói lại: “Vài năm không gặp, nhìn rất khác, thoát nhìn không tệ.”

Câu này nghe càng tệ hơn.

Tô Niệm Khâm từ túi quần lấy một hộp thuốc lá ra, rút một điếu. ngậm ở miệng lại thuận thực lấy ra một hộp quẹt châm thuốc. Anh hít sâu một ngụm, phun ra một trận khói nhẹ.

Nếu nói trước kia anh còn mang theo chút bốc đồng của trẻ con, thì bây giờ Tô Niệm Khâm này đã là một người đàn ông thành thực, ít nhất bên ngoài thoát nhìn là như thế này.

Tang Vô Yên xuyên qua màn khói thấy rõ vẻ mặt lo lắng của Tô Niệm Khâm.

“Anh tới công tác hay là đến du lịch?”

Vô nghĩa, có ai đi du lịch còn mang thư ký sao? Càng nói càng thấy cô đúng là ngốc, vì vậy cô im miệng luôn.

Đầu ngón tay anh kẹp đầu mẫu thuốc lá gỗ gõ gạt tàn rất tự nhiên, sau đó đặt bật lửa lên bàn.

“Tang Vô Yên,” Giọng Tô Niệm Khâm lạnh như băng, “Cô yên tâm, tôi không phải tới tìm cô. Hơn nữa không có cô, tôi vẫn sống rất tốt.” Nói xong câu đó, Tô Niệm Khâm đem mẫu thuốc dụi vào gạt tàn, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Thư ký thấy thế liền chạy theo, “Ông Tô.....”

Lưu lại vẻ mặt kinh ngạc của Tang Vô Yên. Nhiều năm như vậy, anh gặp cô, cũng chỉ muốn nói cho với cô hai câu này thôi sao.

Tôi không phải tới tìm cô.

Không có cô, tôi vẫn sống rất tốt.

Sau khi chạy ra ngoài hít vào khí lạnh, sự căng thẳng của Tô Niệm Khâm mới chậm rãi buông ra. Anh Tô Niệm Khâm cũng có ngày yếu đuối đến nỗi không dám đối mặt với người phụ nữ kia, nói thêm một câu nữa.

Cô về lại phòng trọ, lập tức nhận được điện thoại bà Tang.

“Vô Yên a. Thế nào? Nhân phẩm và tướng mạo cũng không tệ đi.”

Tang Vô Yên mới phát hiện, cô bỏ quên họ Ngô ở quán cà phê.

Đã gần đến cuối thu, học kì mới qua một nửa, thành phố phía nam cũng bắt đầu trở lạnh. Cô và Lí Lộ Lộ đang tiếp nhận một ca đặc biệt. Là trung tâm nghiên cứu nhi đồng mới nhận một bé tên là Tiểu Kiệt.

Trước hai tuổi, Tiểu Kiệt bởi vì không nhận biết được âm thanh khiến cho việc học ngôn ngữ rất chậm, vì thế bị cha mẹ lầm là bị khiếm thính hoặc là nhược trí. Lần đầu tiên Tang Vô Yên gặp Tiểu Kiệt, cha mẹ bé đang lén thảo luận có nên bỏ bé không.

“Bé không phải ngốc.”

“Không có khả năng.” Đôi cha mẹ không có trách nhiệm kiên quyết phủ nhận.

“Chẳng những bé không ngốc hơn nữa nói không chừng còn có thiên phú khác.”

“Cô Tang,” cố gắng tỏ ra mình là cha mẹ có hiểu biết, “ngay cả hoạt động cơ bản của một đứa bé bình thường cũng không biết, không phải ngốc thì là cái gì. Hơn nữa chúng tôi đều là nông dân, không tiền có trả phí trị liệu cho cô.”

Tang Vô Yên chán nản.

Vì thế trước khi cùng người giám hộ ký kết hiệp nghị, Tang Vô Yên đưa Tiểu Kiệt đến trung tâm nghiên cứu, hơn nữa trả luôn tiền trị liệu cho bé.

Ý là nói, cô giống như thu dưỡng đứa bé này, chỉ là không được pháp luật bảo hộ thôi.

Trình Nhân nói: “Gia đình của đứa nhỏ này cũng không ngốc, chỉ có cậu ngốc.”

Vừa mới bắt đầu, Tiểu Kiệt bệnh tình rất tệ. Ít khi phát ra âm thanh rõ ràng, giống như vẹt chỉ có thể lặp lại một hai từ. Trị liệu quá trễ, thiếu chút nữa làm cho thần kinh thính giác bé mất luôn. Mất đi khả năng tự chủ, cự tuyệt những người muốn tiếp cận một cách thô bạo, gặp chuyện không vừa ý sẽ nổi điên như muốn thét chói tai.

May mắn, giáo viên trị liệu ở đó rất nhẫn nại.

Một năm sau, Tiểu Kiệt bắt đầu im lặng học xếp gạch gỗ trong phòng. Tuy rằng trong phòng chỉ là hình thức như cũng là thay đổi lớn.

Lí Lộ Lộ xem phiếu bệnh gần nhất của Tiểu Kiệt, hỏi: “Buổi sáng cậu đi xem mắt như thế nào?”

“Đừng nói nữa.”

“Cư xử không tốt?”

“Dường như cũng không tệ lắm.”

“Không đủ đẹp?”

“Tớ cũng không nhớ anh ta hình dạng như thế nào.”

Lí Lộ Lộ huýt sáo.

“Này cũng không phải là phong cách Tang Vô Yên. Mấy lần trước, cậu không phải ngại đối phương thấp, cũng là mắt nhỏ. Lần này làm sao có thể diện mạo đối phương cũng chưa thấy rõ?”

“Tớ gặp anh ấy.”

“Ai?”

“Tô Niệm Khâm.” Tang Vô Yên nói.

“Tớ nói đâu, tô thiếu gia vừa ra, ai cùng tranh phong.”

Lí Lộ Lộ ở lễ tốt nghiệp gặp qua Tô Niệm Khâm, sau hai năm học cùng với nhau, nói bóng nói gió cũng biết chút ý chuyện tình yêu của hai người.

“Không phải tháng trước đưa tin Tô lão gia đã cổ phần công ty sang lại cho anh ta, hiện nay Tô thiếu gia là hàng thật giá thật kim cương vương lão ngũ cao cao tại thượng. Cậu không tranh thủ, không phải tình cũ không rủ cũng tới sao?”

“Không có tình cũ sao rủ tới?” Tang Vô Yên tự giễu, “ Hơn nữa anh ta xem tớ như ôn dịch, phi thường chán ghét.”

Đúng vậy, sao lại không ghét chứ? anh từng nói với cô, nếu cô rời đi trước, sẽ hận cô cả đời. Nhưng rõ ràng vấn đề là chỗ anh, còn đổ tội cho cô.

40. Chương 40

Tô Niệm Khâm nhúu mày, tay vẫn cầm gạt tàn. Cô lại nói dối người đàn ông kia là bạn trai của cô, nói dối trắng trợn như vậy, cô nghĩ anh là trẻ con ba tuổi sao.

Điều thuốc đã đốt tới đầu, ngón tay thấy nóng, thân thể cả kinh, lập tức dụi tắt. ngừng một chút lại muốn lấy điều nữa, mới phát hiện hộp không còn điều nào nữa.

Tô Niệm Khâm mở cửa sổ khách sạn, gió thu đập vào mặt còn có âm thanh xe cộ bên dưới. Anh hít thật sâu một ngụm gió lạnh. Sau đó quăng hộp thuốc không ra ngoài. Trong lòng đột nhiên giận dữ: Tô Niệm Khâm, người không cần vọng tưởng làm gì. Người như vậy được coi là loại đàn ông như thế nào? Ba năm trước, chính cô ấy ruồng bỏ người, một chút cũng không chần chờ, thậm chí còn nói cả đời đừng xuất hiện trước mặt cô.

“Ông Tô?”

Thư ký Tiểu Tần gọi anh.

“Không mở đèn sao?”

“Cô cần thì mở đi.” Tô Niệm Khâm bình tĩnh lại, mới quay đầu.

“Đèn sáng làm cho người ta cảm thấy hơi ôn hòa một chút.” Tiểu Tần thay anh rót một ly trà nóng, sau đó kêu phục vụ trong khách sạn đem thu dọn một chút, tiếp theo cô đem sách chữ nổi trong thư phòng dọn dẹp theo thói quen của anh.

“Chuyện hợp tác với công ty Toro rất thuận lợi, hợp đồng tôi đã sắp xếp trên bàn, nhưng sáng mai ngài cần đi xem đi.”

“Uh.” Tay phải Tô Niệm Khâm vịn lan can đến sô pha, đây là thói quen của anh, không tập trung nghe thư ký nói chuyện.

“Còn có công ty chi nhánh này tôi hy vọng ngài có thể tới xem.”

“Uh.”

“Cô Dư có gọi tới, hy vọng ngài sau khi xuống máy bay gọi lại cho cô ấy.”

“Uh.” anh căn bản không có nghe.

Tiểu Tần hiểu được cô có nói gì cũng uống phở, nhưng ông chủ chính là ông chủ.

“Ông Tô?” Tiểu Tần mỉm cười.

“Uh? Nói xong?” Tô Niệm Khâm hỏi hồn.

“Tạm thời chỉ có nhiều đó. Ông Tô cần tôi làm gì không?”

“Cô đem hợp đồng ngày mai ký đặt lên bàn cho ta, buổi sáng tôi muốn gặp cổ đông ở Toro. Chuyện tôi tuần tra chi nhánh, cô an bài xong chưa.” Tô Niệm Khâm nói.

Xem ra anh vừa rồi một chút cũng không có nghe thấy, Tiểu Tần nghĩ.

Nhưng trên mặt vẫn mang theo biểu tình vui vẻ, “Tốt. Tôi biết.” người tiền nhiệm Dư Tiểu Lộ có nói qua với cô, làm thư ký của Tô tiên sinh biết chữ nổi hay không không quan trọng, mấu chốt là tính tình tốt và có tính nhẫn nại.

“Điện thoại tổng đài là số mấy?”

“101. Ngài cần cái gì sao?”

“Muốn bình rượu.”

“Cô Dư có phân phó qua, bác sĩ nói mắt ngài.....”

Tô Niệm Khâm không kiên nhẫn vẫy tay.

Tiểu Tần lập tức im lặng, cô là thư ký không phải vợ anh cho nên làm gì cũng phải có chừng mực.

Lúc cô rời đi, Tô Niệm Khâm đột nhiên hỏi: “Radio của tôi đâu?”

Tiểu Tần nói: “Lúc ấy ngài nói không cần, không có mang. Bất quá, ngài muốn nghe radio, di động tôi có chức năng này.”

“Không cần.” Tô Niệm Khâm lập tức cự tuyệt.

Hôm nay ông chủ thật kỳ quái, Tiểu Tần nghĩ, lúc trước cũng không bình thường.

Tô Niệm Khâm đọc tài liệu Tiểu Tần đưa đến nửa đêm. Anh trước kia chưa bao giờ nghĩ mình sẽ kinh doanh, cho nên có rất nhiều không biết, Tiểu Tần giúp anh rất nhiều. Cho nên anh phải cố gắng hơn người khác hơn.

May mắn trước kia một người vì anh nghĩ biện pháp.

“Đọc sách cũng rất khó nhớ, những thứ nghe qua sẽ nhớ kỹ hơn.” anh vẫn đang nhớ rõ mỗi câu mỗi tiếng cười của Tang Vô Yên. Cô là cô gái thích khóc nhất, cũng thích cười nhất mà anh từng gặp.

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng nụ cười từ tâm, anh vẫn nghe được.

Tim anh cảm thấy hơi khó chịu, cho nên kêu khách sạn đưa rượu đi lên.

“Ông Tô, ngài muốn gọi đồ ăn sao?” Đối phương thiện ý hỏi.

“Không cần.” anh lạnh lùng cự tuyệt.

Anh cũng ít khi uống rượu, đối với mùi vị cũng không sành, cho nên cũng không bắt bẻ. Bây giờ anh chỉ mong có loại rượu có thể uống xong sẽ quên được Tang Vô Yên.

Đáng tiếc, đến nay chưa tìm được.

Buổi tối, anh nằm mơ, trong mơ Tang Vô Yên đứng ở dưới tàng cây.

Không biết đó là cây gì?

Anh ở trong mộng nhú nhú mảy.

Một loại cây cổ thụ ở thành phố A, anh không biết bộ dáng ra sao, chỉ nhớ rõ hương thơm của nó. Dư Vi Lan nói là cây sồi xanh. Mà rất nhiều năm trước Tang Vô Yên nói cho anh biết đây không phải cây sồi xanh mà là cây râm. Lúc ấy, cô đem hái đóa hoa xuống đặt vào bàn tay anh, còn dẫn đầu ngón tay anh cảm nhận bề mặt phiếm lá.

Đó là lần thứ hai cô cầm tay anh.

Lần thứ nhất: là lúc bôi chất lỏng lô hội trị phỏng cho anh. Vóc dáng cô nhỏ, hai tay cũng không phải kiểu tinh tế thon dài, nhưng là sờ lên lại rất mềm mại thoải mái, ấm áp.

Anh sờ qua mặt cô vô số lần, cho nên trong lòng anh có thể miêu tả chuẩn xác từng bộ phận của cô.

Nhưng mà, vô luận làm thế nào đều không thể tổng hợp thành hình dáng của cô, lúc cười, lúc khóc, lúc làm nũng với anh.

Cho nên, trong mơ anh lại một lần nữa mơ thấy cô đứng dưới tàng cây râm, đưa lưng về phía anh, lại một lần cũng không có quay đầu lại.

Cô nói với anh, cả đời đều không muốn gặp lại. Anh vốn nghĩ vô luận tâm mình đau đớn cách mấy, tự tôn của anh sẽ không bao giờ chịu khuất phục.

Nhưng anh lại nhịn không được vi phạm lời thề, đột nhiên muốn gặp cô, nhìn xem cô có sống tốt không.

Buổi sáng Tiểu Tần đến gọi Tô Niệm Khâm. Gõ cửa không thấy ai phản ứng, cô chỉ có thể kêu phục vụ mở ra.

Tô Niệm Khâm ngủ trên giường, trong phòng tràn ngập mùi rượu khiêm cho người ta hít thở không thông. Tư thế lúc ngủ của anh giống trẻ con, trong tay nắm chặt mp3, tai phone còn để trong lỗ tai.

Tiểu Tần nhìn quen không sợ hãi hay hết hồn. Cô nhìn đồng hồ, mới bảy giờ, có thể cho anh ta ngủ thêm nửa giờ. Vì thế mở cửa sổ, rồi lấy bình hoa kê bên giường, lúc ấy cô nghe thấy miệng Tô Niệm Khâm thì thào gọi một người tên là “Vô Yên”. Không biết là Vô Yên hoặc là Vô Yến, nghe qua rất nhiều lần đều không dám làm rõ ràng.

Tiểu Tần nâng nâng mảy, ở trong phòng khách xem lịch trình chờ anh dậy.

7h30, Tô Niệm Khâm đứng giờ tỉnh lại, cơ thể như có một đồng hồ báo thức vậy. Anh vào phòng tắm, dùng khăn che lại phía dưới rồi đến phòng thay áo. Mỗi một bộ quần áo đều làm một nhãn chữ nổi nói về màu sắc kiểu dáng.

20 phút sau, Tô Niệm Khâm lại biến thành một Tô Niệm Khâm hoàn hảo: râu mép cạo sạch sẽ, quần áo gọn gàng, trên người không có mùi lạ, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Niệm Khâm—” Ở Toro vừa xong, liền có người gọi anh.

“Là cô Bành.” Kỳ thật Tiểu Tần không cần nhắc Tô Niệm Khâm cũng biết là cô ấy.

Bành Đan Kỳ, con gái của ông chủ Toro.

Trên đời người có thể sử dụng loại ngữ khí cao đến vậy gọi Tô Niệm Khâm, thì chỉ có cô gái này.

Tô Niệm Khâm không vui nhú mảy, anh cũng không thích người khác gọi anh thân mật vậy.

“Cô Bành còn có gì phân phó?” Tô Niệm Khâm hỏi, trong giọng mang theo xa cách và mất tự nhiên.

Anh xưa nay đều lạnh lùng, cho nên Bành Đan Kỳ cũng không để ý.

“Gọi tôi là Đan Kỳ được rồi, bằng không rất khách khí.” Bành Đan Kỳ cười.

Trên người cô ấy mang mùi nồng đậm của nước hoa CD, ông chủ tất nhiên không thích, Tiểu Tần nghĩ. Dư Tiểu Lộ nhắc nhở qua cô, Tô tiên sinh rất mẫn cảm với hương vị, cho nên không thể dùng nước hoa, không thể lớn tiếng ồn ào.

“Niệm Khâm, nghe nói lần đầu tiên anh thành B, em dẫn anh đi xung quanh chơi nha.”

“Đa tạ cô Bành nhiệt tình, mắt tôi không tiện, không thích đi lại.”

Bành Đan Kỳ đem những thủ đoạn trên thương trường vận dụng vào tình yêu, kiên trì không ngừng.

“Đêm nay em làm chủ, mời anh ăn cơm để hợp đạo chủ nhà. Niệm Khâm, không nên cự tuyệt nha?”

Tô Niệm Khâm không đường thối lui.

Gần tối trên đường từ khách sạn Dicatiero đến nhà hàng, Tô Niệm Khâm đột nhiên lục soát túi tiền.

“Ông Tô, ngài tìm cái gì àh?”

“Mp3 của tôi thường mang.”

Ipod màu trắng, là báu vật tùy thân của Tô Niệm Khâm.

“Có thể đã để quên ở khách sạn?” Tiểu Tần hỏi.

“Trở về tìm.” Tô Niệm Khâm không chút do dự hạ lệnh.

“Ông Tô, sắp tới giờ hẹn với cô Bành.”

“Không đi.” Tô Niệm Khâm phun ra hai chữ.

Bành Đan Kỳ đã chuẩn bị rất tỉ mỉ cho lần hẹn này ai ngờ lại vì một vật nhỏ như vật mà hủy bỏ, làm hại Tiểu Tần phải cúi đầu tìm lý do giải thích với cô ấy. May mà, cô ta có giáo dục, không phải người không biết đạo để chấp nhứt một cô gái.

Mà Tô Niệm Khâm lại hoàn toàn không nói đạo lý.

Phòng trong khách sạn mọi góc ngách gắt đều bị anh đào bới. Người từng phục vụ qua phòng này đều bị nghiêm khắc tra hỏi, làm mọi người rất xấu hổ.

Quản lý kinh hồn bạt vía hỏi: “Ông Tô vật bị mất rất quan trọng sao?”

“Một cái mp3.” Tiểu Tần bảo trì mỉm cười.

Tô Niệm Khâm đối đãi với người ngoài so với hai ba năm trước cũng tốt hơn rất nhiều, chính là sau khi đến thành B bắt đầu khác thường.

Tiểu Tần nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, Tô Niệm Khâm đứng trong phòng hỏi: “Cô vì sao biết chữ nổi?”

“Cha tôi là người mù.”

“Bẩm sinh hay là.....” anh hơi cân nhắc cách dùng từ.

“Trước đây, ông ấy là công nhân, tôi khoảng hai tuổi ông ở phân xưởng xảy ra sự cố làm ù.” Tiểu Tần trả lời anh.

“Ông ấy coi như may mắn, ít nhất ông ấy thấy qua bộ dáng của mẹ cô và cô.”

Tiểu Tần lắc đầu: “Không, Tô tiên sinh. Một người trưởng thành hoàn toàn khỏe mạnh đột nhiên mất đi ánh sáng, so với một người khiếm thị từ nhỏ, sẽ chịu đả kích lớn hơn nữa.”

Cô nhịn không được phản bác anh, tuy rằng trước khi bước vào cô được nhân viên công tác nhấn mạnh cô không nên tranh cãi với ông chủ Tô, nhưng cô vẫn xúc động. Bởi vì sự cố lần đó đối với cha cô lúc còn sống vĩnh viễn không phải may mắn.

Tô Niệm Khâm quay đầu, mặt tái nhợt không có biểu tình gì, hỏi: “Cha cô, sau đó ông ấy như thế nào?”

“Sau đó quản lý vì trốn tránh trách nhiệm đổ tội cho ông làm việc sai thao tác. Sau khi xuất viện một thời gian dài cũng không tìm được việc, ông không chấp nhận được, bắt đầu say rượu, mỗi lần say đều đánh mẹ

tôi, sau khi tỉnh lại quỳ trên mặt đất xin bà đừng rời đi, một lần lại một lần hỏi cái, một lần lại một lần tái phạm.”

“Sau này?” Tô Niệm Khâm lại hỏi.

Về mặt anh nhẹ nhàng, lộ ra một tia đau đớn hiếm thấy.

“Tôi không đến mười tuổi, mẹ không chịu được ly hôn với ông ấy, mang theo tôi tái giá.” Tiểu Tần thản nhiên nói.

Cô rời khỏi văn phòng, vốn nghĩ không có cơ hội, không nghĩ tới qua một tuần lại nhận được điện thoại. Đối phương nói: “Tần tiểu thư, ông Tô quyết định tuyển cô, mời cô thứ Hai đi làm.”

Tiểu Tần vào công ty, phát hiện Tô Niệm Khâm là ông chủ chăm chỉ nhất mà cô từng gặp, giống như động cơ vĩnh không ngừng nghỉ, lại giống một khối bọt biển nhanh chóng hấp thu tri thức xa lạ. Có một ngày, trong lúc vô tình nghe người ta nói Tô Niệm Khâm từng yêu một người, sau đó người kia rời anh. Tiểu Tần lại đột nhiên nghĩ lại về mặt khi anh hỏi chuyện của ba.

Hơn mười phút sau, mp3 được phát hiện trong khe tấm thảm dưới giường. Hơn mười người đều lau mồ hôi xả hơi. Vừa vặn Dư Tiểu Lộ gọi điện thoại lại, Tiểu Tần báo cáo tình huống với dì nhỏ của ông chủ.

Dư Tiểu Lộ suy nghĩ một chút, “Một lát tôi gửi một số file cho cô, cô nhớ lưu vào máy tính. Sau đó đi mua vài máy mp3 cùng kiểu dáng, mỗi cái đều lưu hết vào.” Buổi tối, Tiểu Tần mở mail ra, nhìn file Dư Tiểu Lộ gửi tới.

Cả 3 tài liệu tác giả đều là: Vô Yên.

Cô không thích tìm kiếm thông tin riêng tư, không có thử nghe, giải nén sau đó lưu vào 5 cái mp3 mới mua, phân bố trong túi cô, trong ngăn kéo, trên xe, phòng ngừa lại mất.

Thì ra quan trọng không phải cái mp3 kia mà là giọng bên trong, Tiểu Tần nghĩ.

41. Chương 41

Báo tài chính và kinh tế đăng: “RD hợp tác với công ty Toro của ta, cuộc đàm phán đã đến giai đoạn cuối”.

Tang Vô Yên đọc xong tin tức, xếp báo lại.

Đúng như Tô Niệm Khâm nói với cô, anh không phải đến thành B tìm cô.

Trong phim, thường xuyên có người đàn ông vì truy tìm bạn gái, ngày ngày đứng dưới lầu nhà cô gái đó chờ đợi. Nhưng Tô Niệm Khâm sẽ không, ba năm trước sẽ không, ba năm sau cũng như thế.

“Ngày mai cậu đi theo giúp tớ.” Lí Lộ Lộ nói.

Cô ấy chuẩn bị 4 ngày, cũng hẹn với bệnh viện, sáng mai phải đến làm giải phẫu mắt.

“Mang mắt kính thì làm sao, sao phải làm giải phẫu.”

“Cậu nói chuyện đúng là không biết suy nghĩ. Mắt cậu tốt, đương nhiên không biết nỗi khổ của người thị lực kém.” Lí Lộ Lộ nói, “Dù sao Hoàng Hà phải đi, cậu càng phải đi, chỗ đó đều quen hai người, nếu không tớ cũng không liếc mắt cậu một cái.” Hoàng Hà là bạn trai Lí Lộ Lộ.

Tang Vô Yên trợn trắng liếc nhìn Lí Lộ Lộ.

Buổi chiều, Tang Vô Yên dẫn Tiểu Kiệt đi. bệnh của bé khiến nó không thích chỗ nhiều người, càng không thể chật chội.

“Cô Tang!”

Đột nhiên trên xe có người gọi cô.

Cô xoay người, thì thấy một người đàn ông đậu xe ven đường. Người nọ diện mạo nhã nhặn.

“Anh.....” Tang Vô Yên hồ nghi, không nhớ nổi gặp qua người này ở đâu.

“Chúng ta gặp qua, ở khách sạn, Ngô Vu.” Anh ta nói.

“Ah, anh Ngô.” Tang Vô Yên thấy mình có lỗi.

“Cô đi đâu vậy? Tôi vừa tan tầm có thể tiễn cô một đoạn đường.”

“Không cần không cần.” Tang Vô Yên xua tay.

“Dù sao cũng là vinh hạnh của tôi, đường này khó gọi xe lắm không tốt cho trẻ con.” anh nhìn Tiểu Kiệt trong tay Tô Vô Yên.

Tang Vô Yên chần chờ.

“Cô Tang lại chối từ nữa cảnh sát sẽ đưa giấy phạt cho tôi đó.” Ngô Vu cười.

Anh ta là một người đàn ông biết quan tâm, lúc lên xe Tang Vô Yên nghĩ vậy.

“Hai người đi đâu?” Ngô Vu hỏi.

Cô vì muốn chiều cổ Tiểu Kiệt nên ngồi phía sau. “Đi KFC trong nội thành.”

“Muốn đi ăn à?” Ngô Vu nhìn Tang Vô Yên qua kính chiếu hậu.

“Đúng vậy.”

“Chỗ đó hơi nhiều người, nếu cậu bé không ngại ăn Mc Donalds tôi biết một chỗ có vẻ yên tĩnh hơn.” Ngô Vu hỏi.

“Uh, vậy cảm ơn anh.”

Vì thế, đi nhờ xe bị Ngô Vu thuận lợi biến thành một buổi hẹn kỳ quái.

Ngô Vu đi mua này nọ nhưng lại không biết trẻ con thích món nào, lúc bùng thức ăn tới chỗ ngồi có hơi ngại.

“Tôi chưa từng ăn ở đây. Chỉ là đi làm thường ngang qua nơi này.”

“Đàn ông bình thường đều nghĩ trẻ con mới thích món ăn này.” Tang Vô Yên vì anh giải nguy, ý này rất phù hợp với Tô Niệm Khâm.

“Quê tôi là một thị trấn nhỏ, không có những chỗ như thế này. Tới nơi này học đại học, kinh tế cũng không dư dả, một cái hamburger giá 10 tệ khi đó đối với tôi mà nói đã là vật phẩm xa xỉ.”

Anh thắng thán nói.

Cùng người kia hoàn toàn không giống.

Tang Vô Yên mỉm cười nhìn anh, có hảo cảm.

“Anh Ngô hiện tại làm gì?” Cô lại quên.

“Luật sư.”

“Vậy hiện tại anh muốn ăn cái gì cũng không thấy xa xỉ rồi.”

Ngô Vu bị lời của cô chọc cho cười.

Tang Vô Yên cầm ống hút vào Coca, đặt trước mặt Tiểu Kiệt, bé im lặng uống. Mà động tác chầm khoai tây chiên vào sốt cà đối với bé mà nói có điểm cố sức. Vì thế Tang Vô Yên dạy bé từng chút một.

“Tôi có nghe qua loại bệnh này.” Vừa rồi Tang Vô Yên có giải thích một chút với anh. “Bệnh trạng của bé tốt lắm.”

“Trị liệu càng trễ bệnh càng nghiêm trọng, bé thuộc loại bẩm sinh, nói như vậy cả đời đều khó có thể chữa khỏi.” Tang Vô Yên thở dài.

“Di truyền?”

“Y học còn chưa có thể xác định. Phỏng đoán là có thể do bệnh tạo thành từ cơ thể mẹ.”

“Vậy cũng không phải trách nhiệm của đứa nhỏ.”

“Cha mẹ bé cho là vậy.” Tang Vô Yên sờ sờ đầu Tiểu Kiệt.“ Tôi đưa bé đến đây, hy vọng bé có thể gặp những bạn nhỏ khác, có thể giúp bé cố gắng hơn.”

“Bé có thể nghe được chúng ta nói chuyện.”

“Có lẽ, tự bé có thể tự động loại bỏ những tin tức bên ngoài mà nó không muốn biết.”

Đột nhiên, Tiểu Kiệt làm đổ ly Coca, Tang Vô Yên vội vàng này nọ dời đi. Ngô Vu thấy trước ngực Tiểu Kiệt dính Coca, vì thế muốn dùng khăn tay giúp bé lau khô.

“Anh Ngô!” Tang Vô Yên lập tức ngăn lại, “Tiểu Kiệt không quen người khác đụng vào người bé.” Nếu không bé sẽ hét lên.

Ngô Vu dừng tay giữa không trung.

“Vừa mới bắt đầu bé đối với tôi cũng vậy như vậy. Bé cần thời gian chấp nhận tiếp xúc của người khác.” Tang Vô Yên vội vàng giải thích, để cho anh khỏi xấu hổ.“ Auá trình này rất thông thả cũng rất thống khổ.”

Ngô Vu nói: “Tôi thật có lỗi.”

Tang Vô Yên cười: “Không có gì, quen là được rồi.”

Ngô Vu lại mua một ly Coca khác.

Trở về trong lúc vô tình anh nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay trái của Tang Vô Yên. Bởi vì máy sưởi trong quán ăn độ ẩm rất cao, Tang Vô Yên cuộn tay áo lên, nhìn thấy một đồng hồ nam mang trên tay cô nhìn rất được.

“Polley sản xuất ở Thụy Sĩ, cô Tang cũng có sở thích này àh?” Ngô Vu một lần nữa tìm đề tài nói chuyện.

“Ách?” Tang Vô Yên không hiểu.

“Tôi trước kia từ sống ở Hongkong làm về nghề này.” Ngô Vu cũng có chút tò mò, bởi vì đó là một đồng hồ dành cho người mù.

“Anh nói đây là cái gì?”

“Polley, ở trong nước không mua được chính phẩm, giá tiền đủ để tôi có thể không ăn không uống để dành rất nhiều năm.”

“Không thể nào.” Tang Vô Yên lú lười.

Tang Vô Yên nghĩ, cô mua cho Tô Niệm Khâm cái kia tuy nói rất khó mua nhưng cũng chỉ tốn có hai trăm đồng hơn, không nghĩ lại kém nhau nhiều như vậy.

“Nghe nói toàn bộ đều chế tác bằng thủ công.” Ngô Vu giải thích, “nghe nói là phải đặt làm.”

“Đặt làm?”

“Loại này tôi cũng không biết rõ, tóm lại nó rất quý, nhưng cụ thể vì sao quý như vậy, người bình thường như chúng ta đều không thể lý giải.”

Hai người nhìn nhau cười.

Sau khi cười xong, không khí trở nên có chút không được tự nhiên.

Ngô Vu lại nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay Tang Vô Yên, “ Nghe nói loại này cũng giống như châu báu, còn có thể tăng giá trị theo thời gian.”

Tang Vô Yên kéo tay áo xuống, lơ đãng giải thích: “Kỳ thật..... tôi ở mua ở một tiệm phỏng chế, làm được rất giống. Nghe anh nói như vậy, tôi mới biết nó quý như vậy, khó trách ông chủ bắt tôi đưa vài trăm.”

Ngô Vu nghe thấy cũng thở ra, anh cũng không nghĩ muốn truy cô gái có gia thế như vậy.

42. Chương 42

Tang Vô Yên đưa Tiểu Kiệt đến trung tâm, tự mình đến đài.

Cô phụ trách một tiết mục về tâm lý, kỳ thật mọi người thường gọi tới hỏi vấn đề tình yêu.

Tình yêu.

Cô cũng không hiểu.

Đêm nay cuộc gọi đầu tiên là một cô gái, cô vừa thuật câu chuyện tình yêu của mình, vừa khóc thút thít. Tang Vô Yên đành phải đưa vào một đoạn âm nhạc, để tâm tình cô gái có thể đỡ hơn một chút.

Cô gái nói, mình và bạn trai là bạn cùng lớp trong đại học, nay chưa tới một năm sẽ tốt nghiệp, gặp phải trở ngại về trong tình yêu.

Tang Vô Yên trừ bỏ trấn an cô ấy một chút thì cũng không có tài cán gì nữa, duy nhất có thể là thật tâm lắng nghe cô ấy nói. Kể chuyện ột người khác nghe có thể giúp cho tâm trạng tốt hơn. Giống như cô thích kể cho Trình Nhân nghe.

Giờ phút này Tô Niệm Khâm vừa từ Toro ra chuẩn bị về khách sạn. Tiểu Tần đang tiếp điện thoại.

Tô Niệm Khâm đứng bên cạnh xe hút thuốc.

Lúc này có thanh âm gọi anh: “Ông Tô?”

Tô Niệm Khâm nghe tiếng ngẩng đầu.

“Tôi là Ngụy Hạo, không biết ông Tô còn nhớ hay không?”

“Nhớ rõ.” Tô Niệm Khâm vươn tay bắt tay với anh, Ngụy Hạo đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức đưa tay ra.

“Tôi hiện tại làm ở Toro, mấy ngày trước trong công ty thấy ngài, nhiều người, không có cơ hội chào hỏi ngài.”

“Uh.” Tô Niệm Khâm không lạnh không nhạt gật đầu.

Thấy được thái độ của Tô Niệm Khâm, Ngụy Hạo đành phải đem những chuyện mình muốn nói dần xuống, khách sáo vài câu xoay người cáo từ. Đi được vài bước anh lại nhin không được, quay đầu nói: “Ông Tô, vài năm nay Vô Yên sống thật sự không tốt. Không biết ngài có biết hay không.”

Anh làm sao có thể không biết.

Tất cả, anh đều biết.

Ngày đó, cô bị chọc giận rời khỏi bệnh viện. Anh nhất thời ảo não không chịu nổi, lại được bệnh viện thông báo tìm được có gan thích hợp với ba, lập tức đưa tới, lập tức giải phẫu.

Giải phẫu tiến hành rồi hơn mười mấy giờ, chờ anh bình tĩnh lại, mới biết không thấy Tang Vô Yên đâu hết.

Di động cô không tiếp.

Anh về nhà tìm cô, đi tới chỗ Trình Nhân tìm cô, thậm chí đi đến phòng thu tìm, chỗ nào cô có thể xuất hiện anh đều đi qua, cũng khiến cho Dư Tiểu Lộ phải giúp anh tìm rất nhiều lần. Anh sợ hãi chính mình không lưu ý, liền bỏ qua Tang Vô Yên, lại lo lắng bệnh tình của ba có chuyển biến xấu sau phẫu thuật không. Nửa đêm không biết đã chạy qua bao nhiêu chỗ rồi.

Gần sáng vẫn không tìm được.

Dư Tiểu Lộ mất đi tính nhẫn nại, “Niệm Khâm, Vô Yên cũng không phải trẻ con, cô ấy đã ngốc trong này bốn năm rồi, sẽ không đi lạc đâu. Cô ấy giận anh mới không muốn gặp anh, trốn tránh anh. Anh sốt ruột có ích lợi gì. Anh hiện tại mới biết hối hận, lúc ấy vì sao lại tức giận đuổi cô ấy đi?”

Anh đứng dưới lầu Tang Vô Yên, nửa ngày không nói chuyện. Bệnh viện gọi tới, nói có biến động, thúc giục Tô Niệm Khâm trở về.

Chờ trời đã sáng, anh lại tới thì gặp ngay Tang Vô Yên ở cửa.

Cô hỏi anh: “Trên thế giới Dư Lan Vi và tôi, ai quan trọng hơn?”

Một vấn đề tình linh xảy ra, Tô Niệm Khâm đột nhiên sợ sệt. Anh biết hôm qua cô nhìn thấy động tác vô cùng thân mật của anh và Dư Vi Lan, trong lòng anh bối rối không biết làm sao, không dám tìm thẳng cô, đành phải cố ý hỏi lại: “Em cảm thấy vấn đề này có ý nghĩa sao?”

Không nghĩ tới sau câu ấy, anh nhận được lời quyết tuyệt của cô. Một khắc kia, anh giống như quên cả hô hấp. Rốt cục – bọn họ vẫn đến bước này thôi sao?

Tô Niệm Khâm đứng ở đó, đối với câu hỏi của Ngụy Hạo một lúc lâu cũng không trả lời, cũng không nhớ đã nói gì với Ngụy Hạo, liền yên lặng trở lại trên xe.

Sau đó anh mới biết được, đêm hôm đó ba Tang Vô Yên qua đời. Sau, anh không dám, cũng không có quyền xuất hiện trong thế giới của Tang Vô Yên. Anh là người mù, một người mù chỉ biết tổn thương người khác.

Anh không có năng lực mang lại hạnh phúc cho cô.

Nhưng mà anh vẫn nhớ thương cô như vậy, ba năm gần một ngàn ngày, không có ngày nào anh không nhớ tới những kỷ niệm của hai người. Loại tưởng niệm này theo vận tốc của ánh sáng ngày càng tăng lên, anh thậm chí không xác định được có phải hay không có một ngày nào đó, vì nhớ cô mà điên lên không.

Mà Tang Vô Yên lại giống như đã quên anh.

Cho nên có đôi khi anh nhìn không được hận cô. Anh khắc cốt ghi tâm nhớ kỹ này hết thấy như vậy, cô sao lại có thể nói quên liền quên, còn chưa gì đã muốn đi xem mắt, kết hôn, thậm chí còn không tìm không phổỉ nói với anh: “Tô Niệm Khâm, nhìn rất khác, thoát nhìn không tẹ.”

Thật sự là chó má! (tác giả ghi nha)

Trên đường trở về, Tiểu Tần phát hiện Tô Niệm Khâm giống như nhắm mắt định thần, nhưng nhìn thế nào cũng không giống.

Lái xe Tiểu Chu cũng phát hiện không khí có chút nặng nề, vì thế nói: “Tô tiên sinh, nghe chút nhạc không?”

Tô Niệm Khâm khoát tay.

“A Chu, có radio không?” Tiểu Tần hỏi.

Tiểu Chu là công ty chi nhánh thay Tô Niệm Khâm chuẩn bị, là người địa phương.

Tiểu Chu nhìn thời gian rồi nói: “Giờ này có tiết mục tâm sự, vợ tôi nói không tẹ.” Nói xong liền mở ra radio dò đài.

Đột nhiên, anh nghe được một giọng nói mà luôn hoài niệm thông qua sóng vô tuyến vang lên: “Như vậy mời đạo diễn giúp chúng ta nhận cuộc gọi thứ hai.” Là giọng của Tang Vô Yên.

Tài xế tìm đề tài nói: “Người dẫn chương trình này có đôi khi nói chuyện rất đáng yêu.”

Tô Niệm Khâm ngồi thẳng, giơ tay lên, ý bảo tài xế cứ để yên, trên đường đi hết sức chăm chú nghe hết tiết mục đến phút cuối cùng, một chữ không bỏ sót.

Tang Vô Yên tan tằm về nhà, nằm trên sofa, nhìn chăm chăm mặt đồng hồ ngẩn người. Đột nhiên lại lấy cái bật lửa trong túi xách.

Đây là cái ngày hôm đó lấy của Tô Niệm Khâm, một cái bật lửa màu xanh đen kiểu dáng đơn giản.

Đặt hai vật này ở cùng nhau. Đây là kỷ vật duy nhất của Tô Niệm Khâm khiến cô nhớ lại, một cái là kiên cường cướp, một cái là do anh để quên cô nhặt. Cô và Tô Niệm Khâm cùng một chỗ nửa năm, anh không tặng quà cho cô quà gì.

Sách nói, con gái thích vật chất.

Kỳ thật không phải vật chất, mà là từ đó có thể thấy được sự quan tâm của bạn trai. Anh tuyệt không quan tâm cô.

Lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc, trước kia Tô Niệm Khâm không hề có một thói quen xấu nào, thậm chí cũng không có thức khuya. Bởi vì mất đi ánh sáng, cho nên anh cực kỳ quý trọng sức khỏe. Nay thấy anh thành một người lúc nào cũng có khói thuốc lượn lờ, bản thân dĩ nhiên cảm thấy đau lòng.

Anh hoàn toàn muốn phá hư bản thân.

Nhìn lại đồng hồ, mình đã đeo cái đồng hồ đáng giá lâu như vậy, mà cô lại thường bỏ quên trong toilet.

“Đắt tiền như vậy, chờ khi nào chúng ta không có tiền mua cơm, lấy cái này đổi lấy tiền.” Trình Nhân từ trong phòng đi ra.

“Sao tớ lại có thể sống chung với một người như cậu vậy.” Tang Vô Yên cảm thán.

“Không có biện pháp ah, ai kêu cậu cứ theo tớ, giống như thiếu tớ thì sống không nổi.” Trình Nhân cảm khái.

“Tớ có nên trả cho anh ấy không?”

“Vậy thật tốt, cậu dám quang minh chính đại gặp anh ta àh.” Trình Nhân trêu chọc nói.

Tang Vô Yên không nói.

“Vô Yên, cậu còn yêu anh ta?” Trình Nhân hỏi.

“Không biết.”

“Cậu không biết sao còn nhặt bật lửa của người ta làm gì?” Trình Nhân hàm xúc nói.

“Tớ.....” Tang Vô Yên không nói được lời nào.

“Vô Yên,” Trình Nhân nhìn cô, “Nhiều năm như vậy, cậu tìm được người nào hợp với cậu hơn anh sao?”

“Chính là không có gặp được, chưa xuất hiện thôi.” Tang Vô Yên thản nhiên nói.

43. Chương 43

Ngày hôm sau, Lí Lộ Lộ ở bệnh viện thừa dịp Hoàng Hà đi nộp viện phí liền lôi kéo tay Tang Vô Yên nói: “Vẫn chưa nói cho cậu biết, tớ và Hoàng Hà chuẩn bị sáu tháng cuối năm kết hôn. Tớ muốn làm một cô dâu xinh đẹp, cho nên quyết định đi phẫu thuật.”

“Tớ thấy chỉ số thông minh về tình yêu của cậu không cao.”

“Ít nhất cao hơn cậu.” Lí Lộ Lộ khinh bỉ cô.

“Phẫu thuật cái gì đều có phiếu lưu, hơn nữa Hoàng Hà nói làm xong phải quần băng hai ba ngày, vạn nhất để lại di chứng thì làm sao bây giờ?” Tang Vô Yên như cũ không đồng ý.

“Không có phiếu lưu, đó chỉ là phẫu thuật nhỏ như uống nước vậy.”

“Uống nước cũng sặc chết mà.” Tang Vô Yên nói.

“Cậu đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.” Lí Lộ Lộ bấu cô.

Bị y tá đẩy mạnh ra phía trước, Lí Lộ Lộ đột nhiên nói: “Tang Vô Yên, chúng ta đánh cược đi.”

“Cược cái gì?”

“Nếu tớ không quang vinh hy sinh, cậu phải đi tìm Tô Niệm Khâm nói chuyện thế nào?”

“Tớ đây sẽ thua. Cậu tìm tới một bệnh viện lớn, muốn thua thì bệnh viện và bác sĩ trong đó cũng không chịu.”

“Cũng không nhất định mà, như cậu vừa nói uống nước cũng sặc chết mà.”

“Phi phi phi.” Tang Vô Yên tức giận.

“Thật sự nên nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói gì cũng được, tâm bình khí hòa nói ra những vướng mắc của năm đó, cho dù trong đáy lòng hai người không thể hợp lại, cũng nên nói ra hết để bắt đầu một chuyện tình khác.”

“Cậu làm gì tự nhiên tư vấn tâm lý cho tớ vậy?” Tang Vô Yên cười.

Phẫu thuật xong, Lí Lộ Lộ bị Hoàng Hà đưa về.

“Mấy ngày nay mắt cô ấy sẽ không thấy, anh nên chăm sóc cô ấy cho tốt, bằng không tôi sẽ hỏi tội anh.” Tang Vô Yên dặn.

Hoàng Hà làm động tác đứng nghiêm: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tang Vô Yên.” Lí Lộ Lộ vươn hai tay loạn xạ ở không trung kêu cô.

“Sao?”

“Nhớ rõ nha, cậu đã đáp ứng tớ.”

Về nhà, cô nhớ tới vẻ mặt rạng rỡ quần băng trắng băng hai tay tìm kiếm Hoàng Hà, có điểm đau lòng. Suy nghĩ tới Tô Niệm Khâm. Lí Lộ Lộ mới có vài ngày không thấy liền khó chịu, vậy Tô Niệm Khâm thì sao?

Tay cô đang viết cũng dừng lại, định vào phòng ngủ tìm đồ, tìm nửa ngày mới tìm được một mảnh vải, rồi bịt mắt lại.

Cũng không bịt chặt lắm, gần mũi cũng có chút ánh sáng.

“Cậu làm gì vậy?” Trình Nhân hỏi.

“Thử cảm giác cái gì cũng không thấy.”

Cô sờ soạng từ phòng ngủ trở lại phòng khách, vừa mới bắt đầu thì vịnh tường mà đi, đi đến giữa phòng khách, không biết làm sao, lại sợ đụng phải ghế, liền ngồi xổm xuống cứ một bước lại hướng phía trước sờ một lần, xác định trống có vật cản mới dám đi hai bước. Cô lúc này mới hiểu được, cây gậy dò đường quan trọng cỡ nào.

Vì thế, cô cầm chổi lông gà làm gậy, lại đi đến phòng bếp. Lúc này thoải mái hơn, cô có điểm đặc ý.

Trình Nhân nói: “Cậu làm cho tớ muốn sửa lại danh ngôn.”

“Hả?”

“Làm một giờ người mù không khó, khó là cả đời làm người mù.”

Trình Nhân vừa nói xong, đầu Tang Vô Yên liền đụng vào cửa tủ trong phòng bếp, đau đến muốn khóc ra nước mắt.

“Đây là do cậu vừa rồi lấy này nọ không đóng cửa, không liên quan đến tớ.” Trình Nhân giải thích.

“Tớ biết!” Cô xoa đầu.

“Cậu rốt cục cũng biết thói quen trước kia của cậu mang cho người khác nhiều phiền phức.”

Tang Vô Yên nổi giận tháo khăn ra, vừa yên tĩnh một chút, thì Lí Lộ Lộ gọi qua.

“Tang Vô Yên, nhanh đi tìm anh ta.” Lí Lộ Lộ nói, “ Bằng không tớ sẽ tuyệt giao với cậu.”

“.....”

Buổi tối Tang Vô Yên đi tới siêu thị mua vật dụng hàng ngày, lúc trở về đi ngang qua quán bán phá lấu. cô biết quản lý của phố này rất nghiêm, bình thường bán hàng rong đều phải sau bảy giờ mới dám bày hàng. Có một thời kỳ, lãnh đạo trên tỉnh đến kiểm tra, lúc ấy không ai bán buôn gì hết, cực kỳ yên tĩnh.

Quán phá lấu mấy ngày trước mới mở, có hai nồi và mấy cái bàn đơn giản. Hai chủ quán khoảng năm mươi tuổi, còn có một cô gái đang ăn.

Tang Vô Yên lơ đãng nhìn, cảm thấy có chút nhìn quen mắt, sau đó lại nhìn thêm mấy lần, cô đã nhận ra là mẹ của Hoàng Hiểu Yến.

Bà Hoàng cũng phát hiện ánh mắt của Tang Vô Yên, cười hì hì nói: “Cô gái, ăn phá lấu nha.”

Tang Vô Yên đứng hình: “Dì, con là Tang Vô Yên. Dì còn nhớ không?”

“Con là?” Bà hiển nhiên không nhớ ra.

“Bạn tiểu học của Hiểu Yến.”

“Nga, là con nha.” Hoàng mẹ sực tỉnh, “ Ngồi, mau ngồi.”

Bà xoa xoa ghế, đối nói với đứa nhỏ kia: “Đến, Hồng Hồng, mau gọi chị.”

Hồng Hồng nhút nhát há hốc thở, sau đó dọn lại tập vở qua phụ ba thu bát đĩa. Tang Vô Yên mới nhớ tới đến, cô ấy chính là đứa bé năm đó.

“Lớn như vậy rồi nha?” Tang Vô Yên nhìn bóng Hồng Hồng nói.

“Con cũng thành một thiếu nữ rồi, con bé ấy thì làm sao còn nhỏ được?”

Tang Vô Yên nở nụ cười.

Lát sau, bà Hoàng bưng bát phá lấu, vừa nhìn Tang Vô Yên ăn, vừa cùng cô nói chuyện tào lao về ít việc nhà.

“Nếu Hiểu Yến của chúng ta còn, phỏng chừng cũng có thể lập gia đình.” Hoàng mẹ cuối cùng cảm thán.

Tang Vô Yên buông thìa, nhìn bà mặt đã có nếp nhăn. Qua nhiều năm như vậy, người mẹ vẫn có tiếc nuối.

“Dì, dì còn có Hồng Hồng, về sau cô ấy thay phần Hiểu Yến hiểu thuận dì.”

Bà Hoàng trầm giọng, thản nhiên cảm thán: “Đứa nhỏ này dù sao con nuôi, không bằng con ruột.”

“Con nuôi?” Tang Vô Yên kinh ngạc.

“Đúng vậy, một họ hàng dưới quê đưa tới, nói là bỏ trước nhà anh ta. Dì lúc ấy nghĩ, nếu làm việc thiện thì Hiểu Yến có thể qua cơn nguy kịch.”

Trên đường trở về, Tang Vô Yên rất nặng nề.

Đi đến trước cửa, cô lại nhắm hai mắt, đi về nhà. Trên đường, bước đi lạch lạch. Cô một cước đạp lên nước ở thảm cỏ, thiếu chút nữa hét lên.

“Có như vậy cũng sợ?” Trình Nhân đi phía sau nói.

“Làm tớ sợ muốn chết, tớ không biết đó là gì.” Cô vỗ vỗ ngực.

“Cho nên nói, làm người mù nhiều lúc dễ dàng.” Trình Nhân nhún nhún vai.

Cô về nhà, lấy ảnh tốt nghiệp tiểu học ra. Ngay cả chính mình lúc ấy hình dạng như thế nào cũng đã quên, bởi vậy mất nửa ngày, mới tìm được Hoàng Hiểu Yến.

Nhiều như vậy năm, cô không quên chuyện này, chân tướng lại hoàn toàn không giống cô nghĩ.

Lúc Hoàng Hiểu Yến mất, Tang Vô Yên vẫn oán cha mẹ cô ấy. Bọn họ làm sao có thể đối xử cô ấy như vậy, cô ấy rõ ràng còn sống lại có kế hoạch sinh đứa con thứ hai. Bọn họ có nghĩ đến cảm thụ của Hiểu Yến, hay là có nghĩ tới quần áo, cho cô ấy mặc chỉ tề một chút.

Chính là vì thế, Tang Vô Yên hơn mười năm chưa từng qua nhà cô ấy nữa. Lần đó mười năm sau khi tốt nghiệp tiểu học, khi họp mặt mọi người nhắc tới hoàng Hiểu Yến đều bóp cổ tay thở dài, sau đó liền quyên tiền phụ giúp cha mẹ cô ấy.

Tang Vô Yên cũng không đi.

Cô còn trách họ. Nếu hôm nay không tình cờ gặp được, phỏng chừng cả đời cô vẫn còn oán.

Nhưng trăm ngàn lần không nghĩ tới sự thật lại là như vậy.

“Cho nên mới nói, người với người luôn có những nỗi niềm riêng.” Trình Nhân nói, “Có đôi khi, đứng ở góc độ của mình sẽ nhìn vấn đề khác đi. Cũng muốn giúp người khác ngấm lại.”

Tang Vô Yên không nói chuyện.

Trình Nhân còn nói: “Tựa như cậu cùng Tô Niệm Khâm. Lúc cậu mất đi cha, cha anh ta lại đang trong ranh giới sinh tử. Anh ta bên ngoài vẫn cao ngạo, nhưng bên trong lại tự ti tới cực điểm, mà cậu lúc ấy ném ra một câu rồi bước đi, có nghĩ qua cảm thụ của anh ta không?”

Ban đêm, Tang Vô Yên mơ thấy Hoàng Hiểu Yến.

Hoàng Hiểu Yến thở dài nói: “Tôi biết cậu thay tở hận bọn họ, bây giờ mọi chuyện đã qua rồi.”

44. Chương 44

Muốn tìm được Tô Niệm Khâm đúng là chuyện rất dễ dàng. Buổi chiều sau khi tan ca về, cô ôm một tia hy vọng, kết quả anh lại không đổi dây số.

Vang ba tiếng, “Xin chào.” Một giọng nữ nhẹ nhàng khoan khoái.

“Xin chào cô.” Tang Vô Yên chột dạ, “Tôi..... Tôi họ Tang, tôi tìm Tô Niệm Khâm.”

“Cô Tang, ông Tô đang họp, cô có chuyện gì không?”

“Tôi muốn hẹn gặp anh ấy, liệu có tiện không?”

Trí nhớ Tiểu Tần vô cùng tốt, nhớ lại ngày đó gặp cô gái họ Tang ở dưới lầu, hiển nhiên là bạn cực kỳ quan trọng của Tô Niệm Khâm. Cô nhìn vào bên trong, Tô Niệm Khâm đang bận túi bụi. Cho nên cô tự quyết định đáp ứng: “Không thành vấn đề, nhưng nếu cô tới phải đợi một lát.”

Tiểu Tần nói tên khách sạn và số phòng, tắt điện thoại.

“Cô Tần, ông Tô nhờ chị tìm tư liệu của hội nghị ngày hôm qua.” Triệu quản lý trong công ty chi nhánh đưa đầu ra nói.

Tiểu Tần vội vàng vào thư phòng tìm.

30 phút sau, có người ấn chuông cửa.

Tiểu Tần mở cửa, quả nhiên là Tang Vô Yên. Tiểu Tần nhìn vào phòng tiếp khách: “Cô Tang xin chờ, tôi đi gọi ông Tô.”

Tang Vô Yên thuận thế nhìn lại, bên trong đang thảo luận kịch liệt, Tô Niệm Khâm cầm điều thuốc, nhíu mày nghe chuyên gia báo cáo.

Cô vội vàng kéo lại: “Mọi người đang bận, tôi không vội, chờ một lát cũng được.”

Tiểu Tần thấy cũng được, Tô Niệm Khâm làm việc có tiếng chuyên chú, ghét người khác quấy rầy, ai cũng biết nếu xen vào nửa chừng mà không có lý do rõ ràng thì anh chắc chắn nổi giận lôi đình.

“Vậy mời cô tới thư phòng chờ, tôi đi pha trà.”

Phòng khách sạn rất lớn, có đại sảnh, phòng nhỏ tiếp khách, thư phòng, phòng ngủ, cô không dám đoán giá một ngày là bao nhiêu, aizz... tự nhiên cảm thấy sợ.

Tang Vô Yên chờ có chút khản trương, cô theo thói quen tháo đồng hồ xuống, cầm trong tay.

Lúc trước Lí Lộ Lộ từng tổng kết, muốn biết người tình cũ còn độc thân không có rất nhiều biện pháp. Giống như có thể hỏi “Đã lâu không gặp, anh chừng nào thì mời em uống rượu mừng vậy?” Nếu anh ta còn độc thân, khẳng định bình thường sẽ nói: “Đâu có đâu có, vẫn chưa có mục tiêu.”

Tang Vô Yên xoa xoa thái dương, sao lại giống như đi thương thảo với đối tác vậy.

Nhưng Tô Niệm Khâm anh đâu giống người thường, mặc kệ có đối tượng hay không cũng không yếu thế, chắc chắn sẽ trả lời một cách lạnh lùng: “Cô Tang yên tâm, thiệp mừng sẽ đưa tới nhà.” Nặng thì nổi trận lôi đình.

Cô tựa vào sofa, quay đầu nhìn những người đang họp trong phòng khách, Tô Niệm Khâm ngồi ở giữa. Máy sưởi rất lớn, anh chỉ mặc một áo sơ mi màu đen, trong một đám người vẫn tỏ ra khí chất tuần tú bất phàm.

Tô Niệm Khâm búng búng điều thuốc vào gạt tàn nói: “Số lượng bán sản phẩm mới ra thị trường không phải cứ dựa vào quảng cáo, các người phải biết một năm công ty.....”

Cuộc đối thoại cũng không dứt, Tiểu Tần nhanh chóng ghi bút ký.

Cuộc họp xong, tất cả mọi người thật muốn vươn vai duỗi lưng, nhưng là ngại vẻ mặt lạnh lùng không biết cười của Tô Niệm Khâm đều nhin xuống. Triệu quản lý là người sáng khoái, dám chọc thiên tử nói: “Đều vất vả, không bằng tổng giám đốc Tô mời mọi người ăn cơm đi.” Nơi này ngoại trừ Tô Niệm Khâm thì ông ấy là người có chức vụ cao nhất. Phần lớn nhân viên tiêu thụ khó khăn lắm mới có nửa ngày làm việc chung với ông chủ.

“Được rồi, tùy mọi người chọn chỗ” Tô Niệm Khâm đồng ý.

Mọi người hoan hô một trận, nhất là các cô gái đang ngồi trong đây.

Tô Niệm Khâm kêu Tiểu Tần đi lấy áo khoác, Tiểu Tần mới nhớ tới đến: “Tô tiên sinh, có vị tiểu thư họ Tang đang chờ ngài ở thư phòng.”

Tô Niệm Khâm dừng một chút, “Cô nói cái gì?”

Mọi người thấy sắc mặt Tô Niệm Khâm đột nhiên thay đổi hơi giật mình.

“Cô ấy chưa tới chào một tiếng, chắc là vẫn còn bên trong.” Tiểu Tần nhanh chóng đến thư phòng nhìn.

Cám ơn trời đất.

Tiểu Tần thở ra, cô ấy còn ở đây. Nếu cô cứ như vậy mà đi, chắc Tô Niệm Khâm sẽ nướng mình ăn như nướng khô mực vậy. Nhưng lúc này cô gái kia, lại cởi giày cuộn mình đang ngủ trên sofa.

Tô Niệm Khâm đi theo phía sau.

“Ách—cô ấy đang ngủ.” Tiểu Tần giải thích.

Tô Niệm Khâm gạt đầu, bước chân cực kỳ nhẹ, anh nhin lại cơn tức giận với Tiểu Tần, đè thấp giọng: “Cô dẫn bọn họ đi trước, tìm chỗ ăn cơm, dọn xếp xong rồi gọi lại cho tôi.”

Tiểu Tần không dám dài dòng, mang theo ngờ vực cùng một đám người lặng lẽ rời đi.

Tô Niệm Khâm đứng yên ở đó rất lâu, anh nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của Tang Vô Yên, nhợt nhạt ôn nhu, giống như trước đây. Anh dò tới đứng trước sofa, thử kêu một tiếng: “Vô Yên.”

Cô không có phản ứng.

Tô Niệm Khâm sờ sờ đồng hồ, sắp tám giờ tối. Cô vẫn thích ngủ như vậy, không ăn gì đã đi ngủ. Nhưng anh lại không đành lòng đánh thức Vô Yên, không phải sợ đánh thức giấc ngủ của cô, mà là sợ Vô Yên vừa tỉnh lại không thể im lặng ở bên cô, không thể cùng cô chia sẻ không khí.

Nhưng cứ ngủ lâu như vậy trên sofa thì toàn thân đều đau.

Vì thế anh cúi xuống ôm lấy Vô Yên, cô có vóc dáng nhỏ tinh tế, chỉ cần nhẹ nhàng một chút là có thể ôm trong ngực.

Cô quen thuộc sự ôm ấp của anh, giống một con mèo nhỏ dụi dụi vào lòng anh, không khỏi mông lung nói ra hai chữ: “Niệm Khâm.”

Trong nháy mắt kia Tô Niệm Khâm cảm thấy có loại ấm áp từ tứ chi chạy thẳng đến tim, trái tim trống rỗng như được lấp đầy.

Anh đột nhiên nhớ lại ba năm trước, buổi tối hôm ấy ở trên cầu thang anh cũng ôm cô như vậy. Tô Niệm Khâm chậm rãi đi về phía phòng ngủ, đem cô đặt trên giường để cô ngủ thoải mái. Tay buông ra nhưng trí nhớ vẫn tràn ngập những kỷ niệm ấy vì thế lại sờ tóc cô. Tóc cô đã dài hơn, thay đổi hình tượng xù xù trước kia lại mang nét thành thục ôn nhu.

Tô Niệm Khâm ngửi mùi thơm ngọt ngào trên tóc cô.

Anh muốn sờ cô, ba năm không gặp, không biết có thay đổi gì không. Ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu thì tay đã bắt đầu hành động, tóc, tai, hai má, cái trán, mắt, mũi, sau đó ngón tay chạm đến đôi môi cô.

Tay anh run lên dừng ở đó, sau đó nghĩ hôn cô, rất muốn hôn cô. Loại dục vọng này giống như muốn xé rách tim anh, hô hấp bắt đầu hỗn loạn.

Tay anh xuống cầm cô, xác định vị trí môi, sau đó cúi đầu xuống. Vừa mới đụng tới đôi môi mềm của cô, trong mơ Tang Vô Yên cảm thấy ngứa nên thay đổi tư thế ngủ, làm hại Tô Niệm Khâm nghĩ cô sắp tỉnh, vội vàng ngồi thẳng.

Bình tĩnh một chút, phát giác đó chỉ là hành động vô thức, căn bản không phải dấu hiệu tỉnh, vẫn như trước kia mỗi lần ngủ tình trời có sập xuống cũng không biết dậy, Tô Niệm Khâm bắt đầu có điểm mừng, nghĩ rằng: Thì ra hôn trộm lại có cảm giác này, không tệ chút nào, trách không được trước kia cô liên tục hai lần “xuống tay” với anh.

Vì thế Tô Niệm Khâm lại cúi mặt tiếp tục việc lúc nãy, nhẹ nhàng mút cánh môi cô, vết hằn của giạt giạt, giống như bị ma nhập bắt đầu cởi áo khoác cô.

Bỗng nhiên, anh dừng động tác, nhanh chóng đứng dậy sau đó trở lại phòng khách.

Tô Niệm Khâm, người đang làm cái gì? Lâu quá không ở cùng phụ nữ liền phát tiết dục vọng sao? anh tức giận chất vấn bản thân mình.

Anh mở hộp lấy thuốc hút, sau đó vào phòng tắm rửa mặt. Nếu Tang Vô Yên không muốn ở cùng anh, anh cũng không nên đối xử với cô như vậy.

Tô Niệm Khâm nhìn đồng hồ lau mặt. Bình tĩnh một chút, anh gọi cho Tiểu Tần, hỏi bọn họ ăn cơm ở đâu. Anh không muốn quấy nhiễu mộng đẹp của cô, đương nhiên cũng không dám ở một mình với cô, chỉ vài giờ thôi, anh cũng không thể cam đoan tự chủ được.

Thời điểm đi, Tô Niệm Khâm nghĩ, hết thấy chờ cô tỉnh nói sau.

45. Chương 45

Tang Vô Yên tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở một nơi hoàn toàn xa lạ, vội vàng trở mình ai ngờ thiếu chút nữa lăn xuống giường. Cả phòng không có một bóng người, cô lại chạy ra phòng khách tìm giày của mình.

Đi hết rồi? Cô vừa tỉnh ngủ, có chút mơ hồ. Lúc này không phải rất nhiều người sao chắc thấy tư thế xấu khi ngủ của cô rồi, theo bản năng xoa xoa khóe miệng, còn vết nước miếng. May mắn mắt Tô Niệm Khâm không thấy ah, như vậy trước mặt người tình cũ và nhiều người như vậy, ngủ còn chảy nước miếng. Cô cảm thán.

Tang Vô Yên chạy vào toilet rửa mặt, đèn mở phát hiện thấy đồng hồ bên vòi nước, thuận tay đem đồng hồ bỏ vào túi.

Cô hơi uể oải, mình cố gắng lắm mới có dũng khí tìm Tô Niệm Khâm nói chuyện, kết quả người đàn ông này lại để mình ở đây, lúc đi cũng không đánh thức mình. Chờ anh về, chắc mình đã đói đến nỗi bụng dán vào lưng, với lại ai biết anh đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm đến khi nào mới về.

Tang Vô Yên thở dài, đóng cửa rời đi.

Tô Niệm Khâm ăn cơm cũng không yên.

Tiểu Tần hỏi: “Cô Tang về rồi sao?”

“Lúc đi cũng không có gọi cô ấy dậy, lát về nhớ mua một chút gì cho cô ấy ăn.”

Tiểu Tần thấy Tô Niệm Khâm nói vậy, có chút không thể tin nhìn anh: Ông chủ hôm nay đổi tính, đột nhiên biết chăm sóc người khác.

Nhưng lúc Tiểu Tần cùng Tô Niệm Khâm bưng mỹ vị nóng hổi về phòng, Tang Vô Yên đã rời đi không một tiếng động. Tô Niệm Khâm chán nản, không khí đầy vẻ đe dọa.

“Đồng hồ của tôi đâu?” Tô Niệm Khâm trong phòng tắm hỏi,

“Hồi này ngài không đeo àh?”

“Không có.” Giọng Tô Niệm Khâm hơi cao, đây là báo động sắp phát hỏa.

Đồng hồ a đồng hồ. Tiểu Tần tìm khắp nơi cái đồng hồ mà Tô Niệm Khâm luôn đeo trên tay.

“Vừa rồi tôi còn để bên vòi nước.”

Trong lòng cô ai thần, vì sao cô Dư không kêu cô mua nhiều đồng hồ một chút để phòng thân.

Ngay lúc Tô Niệm Khâm muốn bùng nổ, Tiểu Tần tìm được trên bàn trà thư phòng.

“Nơi này—” Cô cấp tốc đưa qua cho Tô Niệm Khâm.

Tô Niệm Khâm vừa cầm được đồng hồ, biến sắc, mắt trừng lớn tức giận.

Anh rốt cục hiểu được Tang Vô Yên đến đây làm gì rồi. Trả lại tất cả cho anh, từ nay về sau hai người không ai nợ ai.

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên đi học, đeo đồng hồ, dây đồng hồ rất lỏng mới phát hiện đồng hồ này không phải của cô thường mang. Hoặc là nói, đây là cái trước kia cô tặng cho Tô Niệm Khâm. Cô lập tức choáng váng.

Quỷ thần xui khiến lại lấy nhầm.

Bởi vì cô thật không ngờ Tô Niệm Khâm luôn luôn dùng, cô càng không biết, Tô Niệm Khâm từng tức giận ném nó đi nhưng sau lại tìm về. Chọi hỏng mặt ngoài, mất rất nhiều công phu mới tìm được người sửa lại. Cho nên kim đồng hồ chạy cũng không chuẩn lắm, nhưng anh ta vẫn như cũ luyến tiếc không chịu đổi cái khác.

Anh quý trọng một vật duy nhất mà cô lưu lại.

Niệm tình. Anh sinh ra đã bị trao cho tính chấp nhất này.

Trình Nhân sau khi biết vô cùng đau đớn nói: “Xong rồi xong rồi, đi một chuyến, tiền mất tật mang, không có được gì lại lấy đồng hồ này về. Bảo bối đáng giá nhất của chúng ta cũng bị cậu phá hư.”

“Biến.” Tang Vô Yên đá cô ta.

Đang giỡn với Trình Nhân, di động vang, cô vừa cười vừa tiếp điện thoại, ngay cả ai gọi cũng chưa kịp xem: “Alo—”

Tô Niệm Khâm nghe tiếng cười bên kia, không vui nhú nhú mày: mang được đồng hồ về vui như vậy sao?

“Alo—” Tang Vô Yên dừng lại.

“Là tôi.” anh đơn giản phun ra hai chữ.

Đã ba năm rồi, không có nghe được giọng nói này trong điện thoại.

Cô bối vì rất kinh ngạc, nhìn không được a một tiếng.

“Tôi là Tô Niệm Khâm.” anh nghĩ “A” Là không biết anh là ai vậy, càng thêm bực.

“Uhm, anh khỏe không?” Cô nhất thời lú lẫm, chỉ nghĩ ra ba chữ này.

“Nghe thư ký nói, hôm qua cô đến tìm tôi.” anh cao cao tại thượng nói, cố ý quên chuyện hôm qua anh thừa dịp cô ngủ say ôm cô, hôn trộm cô.

“Ách, vâng.” Cô đương nhiên cũng không biết tâm tư của Tô Niệm Khâm, thành thật gật đầu.

“Cô có chuyện gì sao?” anh hỏi.

“Tôi, tôi.....” Cô nghẹn lời, không biết nói cái gì.

“Cô cái gì?” anh hỏi tới.

“Anh, anh chừng nào thì mời tôi uống rượu mừng ah?” Cô nhất thời sốt ruột đem lời Lí Lộ Lộ phun ra, sau khi nói xong, nhìn không được đầu đầy hắc tuyến.

Cô suy nghĩ vạn lần, cuối cùng dưới tình thế cấp bách lại chọn câu nói thảm nhất.

Quả nhiên, Tô Niệm Khâm đại ra một giây, sau đó oán hận nói: “Cô ước gì tôi kết hôn với người khác sao?”

Tang Vô Yên nghe ra được anh đang nghiêng răng nghiêng lợi

Cô vội vàng lắc đầu giải thích: “Không có, không có, không có. Sao tôi có thể hy vọng anh kết hôn với người khác được.”

Câu này vừa ra tới, thời gian trầm mặc so với câu trước còn lâu hơn.

Ách- giống như nói sai cái gì, Tang Vô Yên gãi gãi tóc.

“Uh.” Anh ta ra vẻ hứng thú dạt dào.

Hay là không đúng, cô khóc không ra nước mắt.

“Cô ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Cô thành thật nói sau nghĩ lại cảm thấy kỳ quái, anh vô duyên vô cớ hỏi cô ăn cơm chưa làm cái gì, chẳng lẽ là muốn mời cô ăn cơm.

Vì thế, cô nhanh chóng sửa miệng nói: “Chưa ăn.”

“Cuối cùng là ăn, hay là chưa ăn?” anh nhíu mày.

Cô cắn răng, rất không tình nguyện nói: “Ăn rồi.” Trước mắt thấy lý trí thắng tình cảm, cô lại bổ sung: “Nhưng chưa ăn no.”

Lúc này, anh lại trầm mặc.

Trình Nhân ngồi bên cạnh nghe lén, sau đó nói nhỏ bên tai Tang Vô Yên: “Chắc anh đang nghĩ vài năm không gặp, óc cậu biến thành đậu hủ rồi. Đến tột cùng ăn hay chưa cũng không biết.”

Tang Vô Yên ôm điện thoại đuổi Trình Nhân đi.

“Đi ăn một chút, tôi còn chưa ăn.” anh lơ đãng hỏi.

“Được.” Cô nhanh chóng trả lời.

Tô Niệm Khâm buông điện thoại, lòng bàn tay thế mà đổ mồ hôi lạnh.

Anh muốn gặp cô, muốn nghe cô nói chuyện, muốn kiểm tra mặt cô, vô cùng vô cùng muốn.

Loại ý nghĩ này bắt đầu từ ngày hôm qua ôm cô, đột nhiên kịch liệt dâng cao, như muốn xé rách tim anh, cắn nuốt một ít lý trí cuối cùng.

Tang Vô Yên vụn lần không nghĩ tới, Tô Niệm Khâm lại mời cô ăn lẩu. Anh trước kia chưa bao giờ ăn cay, mỗi lần nghe thấy hai chữ ăn lẩu thì giống như bị đau đầu vậy.

Trong thành B có rất ít quán lẩu, không ngăn nắp lắm, nhưng vì mùi vị thực không chê được, cho nên rất có tiếng. Hai người đứng vào giờ cao điểm, quán vẫn như cũ, kín người hết chỗ, phía trước vừa có người đi ra, có bàn trống.

Tang Vô Yên nhìn xung quanh, anh chọn chỗ này cũng rất đúng, cho dù hai người có cãi nhau ầm ỹ, cũng không ai để ý.

Ngoài dự tính, anh không hung dữ với cô, lúc gọi món, anh chỉ nói “Sao cũng được” thì không nói gì nữa.

Anh cũng không ăn cái gì, ngay cả chiếc đũa cũng chưa động, giống như ngửi được mùi là no rồi.

Vốn là anh đến ăn cơm, kết quả biến thành chỉ có cô ăn, anh ngồi ở bên cạnh “Xem”.

Cô ngẩng đầu nhìn không được nói: “Anh có thể gọi xuyên bạch (không cay), tôi gọi lẩu uyên ương (cay vừa).”

Vừa nói đến uyên ương, mới đột nhiên nhớ tới này giờ chưa miêu tả hoàn cảnh cho anh nghe, mà mất vài phút mới nhớ ra.

Nhưng từ đầu tới đuôi, anh vẫn ngồi như vậy.

Cuối cùng, Tang Vô Yên cũng không ăn, làm cho nồi lẩu sôi sùng sục. Cách tăng khói cô nhìn mặt anh.

Cô nhìn không được nói: “Tôi hiểu được bình thường sau khi hai người chia tay rất khó thành bạn, nhưng tôi không hy vọng quan hệ chúng ta lại căng thẳng như vậy. Lúc chia tay, tôi rất xúc động, cho nên miệng không nói được câu hay, nói ra những lời tổn thương anh, nếu anh vẫn để ý, tôi xin lỗi.”

Cô rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm, ghen lâu như vậy tốt xấu cũng có thể nói ra.

Tô Niệm Khâm thản nhiên nói: “Tôi nhận.”

“Ách?”

“Cô vừa rồi xin lỗi, tôi nhận.” anh thản nhiên nói.

Tang Vô Yên về nhà, giận đến nỗi cái mũi cũng lệch sang một bên.

“Sao vậy? Lúc đi ra ngoài không phải tốt lắm sao, trở về liền giận thành như vậy?” Trình Nhân hỏi.

“Tôi xin lỗi anh ta, bắt quá muốn phóng bạc thang cho anh ta, vậy mà anh ta không chịu xuống, còn trả lời tôi ‘cô xin lỗi, tôi nhận’. Tôi..... Tôi phi!”

“Cậu đúng là trẻ con.” Trình Nhân khinh bỉ cô.

“Tôi làm sao?”

“Cậu có bản lĩnh thì mắng trước mặt anh ta đi.”

“.....”

46. Chương 46

Buổi tối, Tiểu Tần ở khách sạn chờ lái xe đưa Tô Niệm Khâm về, phát hiện tâm tình anh trở nên không tồi, lại nói với cô: “Giúp tôi tìm một quán thanh tịnh, thức ăn ngon, ngày mai tôi mời người ta ăn cơm chiều.” Lại bổ sung: “Là ăn món trung.”

“Nhưng tối mai có tiệc rượu.” Tiểu Tần nói.

“Vậy ăn khuya cũng tốt lắm.” anh lầm bầm lầu bầu, “Hoặc là sớm một chút ăn cơm chiều cũng tốt.”

Tiểu Tần vụng trộm xem xét xem xét Tô Niệm Khâm, có chút khác thường không khỏi hơi tò mò, chẳng lẽ ông chủ đang theo đuổi phụ nữ?

Ngày hôm sau, Ngô Vu gọi điện hẹn Tang Vô Yên ra ngoài.

Ngô Vu nói: “Tôi nghe người bạn nói có một tiệm Nhật Bản có bán sách thiếu nhi, tôi nghĩ sẽ thích hợp với Tiểu Kiệt.”

Tang Vô Yên cũng không phải như đứa bé mười tuổi không hiểu chuyện, cô biết mục đích của Ngô Vu là cái gì. Cô cười trả lời: “Được.”

“Vậy khi nào em tan học, tôi tới đón.”

“5h30.”

“Tôi mua vé, có thể hay không đi xem phim với tôi?” từ chỗ bà Tang anh biết được Tang Vô Yên có sở thích đó.

Ngô Vu là luật sư khôn khéo, chỉ cần một vấn đề mời ăn cơm chiều còn có thể rủ theo buổi tối đi chơi.

Trên xe, Tang Vô Yên nhìn cuốn sách trên tay, người Nhật Bản đúng là tinh xảo. Tuy rằng không thông thạo tiếng Nhật, nhưng tranh vẽ là không biên giới.

“Không chỉ Tiểu Kiệt, ngay cả tôi cũng thích.” Tang Vô Yên nói.

Ngô Vu cười.

“Hôm nay trời lạnh, thích hợp ăn thịt nướng hàn quốc.”

Tang Vô Yên vui vẻ đồng ý.

Xem ra Ngô Vu hỏi qua bà Tang rồi, biết tất cả sở thích của Tang Vô Yên.

Một quán ăn rất khác biệt. Nướng sườn xong lại để lên đĩa xà lách, hai mắt Tang Vô Yên tỏa sáng.

Ngô Vu kêu một chai rượu gừng.

Nói là uống rượu không bằng nói là uống cồn, rượu chứa trong một chai màu lục lúc rót ra một chất lỏng màu vàng đậm. Tang Vô Yên đưa đầu lưỡi nếm thử có vị ngọt, vì thế yên tâm uống một ngụm lớn, ai biết vào miệng lại rất cay, thiếu chút phun ra hết.

Ngô Vu thay Tang Vô Yên kêu phục vụ lấy một cốc nước, một mặt cười, “Vô Yên, có khi em rất giống một đứa trẻ.” Chút bất tri bất giác, anh đã gọi từ cô Tang biến thành Vô Yên.

Sau đó gấp miếng thịt nướng, chấm vào tương ớt cuộn xà lách rồi đưa cô.

Ăn đến một nửa, di động Tang Vô Yên vang.

“Alo—” Tang Vô Yên dùng khăn lau lau tay, tiếp điện thoại.

“Tang Vô Yên.”

“Ách?” Tang Vô Yên thiếu chút nữa bị nghẹn, lại là Tô Niệm Khâm. Sớm biết như vậy lần trước không nên dùng di động mình để gọi anh.

“Em đi ra ngoài.” Điện thoại truyền đến âm thanh Tô Niệm Khâm cố nén tức giận.

“Ra chỗ nào?” Cô không rõ chuyện gì nữa.

“Đến cửa nhà hàng, trên đường cái.”

“Tôi đang dùng cơm.” Cô thấp giọng nói, ý muốn anh không cần cố tình gây sự.

“Tôi biết em đang dùng cơm! Cho em 5 giây, em có tin hay không tôi sẽ đốt nhà hàng đó!” Tô Niệm Khâm giận nói.

Ngô Vu cảm thấy không ổn, hỏi “sao vậy?”

Tô Niệm Khâm đếm ngược: “5.”

“4.”

“3.”

...

Tang Vô Yên thu hồi điện thoại, “ Tôi ra ngoài một chút.” Sau đó chạy đến thẳng đến cửa. Cô không dám nghiệm chứng tính nhẫn nại của Tô Niệm Khâm.

Ở ven đường đối diện, không có gì khác thường, vì thế muốn gọi cho anh không cần hồ nháo.

Mới lấy điện thoại ra, đột nhiên, cánh tay của cô bị một cái tay rất mạnh bắt lấy. Chủ nhân cánh tay không nói tiếng nào, túm cô, đem kéo đến một bãi cỏ ven đường, nhét cô vào xe, hung hăng đóng cửa lại, hơn nữa còn hung ác kêu lái xe khóa cửa.

Cô hoảng sợ, nhìn qua cửa sổ thấy kẻ bắt cóc là Tô Niệm Khâm, mới không hét lên.

Tiểu Tần đi theo hộ giá nói, “ Ông Tô, bình tĩnh một chút, có chuyện gì từ từ nói.”

Có nhiều người nhìn về bên này. Nếu không phải vì Tô Niệm Khâm ngồi trong Bentley, ăn mặc đàng hoàng, diện mạo không giống đạo tặc, thì người đi đường sẽ nghĩ rằng anh là bắt cóc, mà gọi điện thoại báo nguy.

Tô Niệm Khâm mặt mày xanh đen bước vào từ một cửa khác.

“Tô Niệm Khâm, anh sao vậy?”

“Tang Vô Yên em nằm mơ đi!” Tô Niệm Khâm nói.

“?” Tang Vô Yên hoàn toàn không hiểu.

“Trừ phi tôi chết, nếu không em muốn quen người khác chính là đang mơ mộng hão huyền!”

Tang Vô Yên bắt đầu hiểu được.

Sau đó điện thoại Tang Vô Yên lại rung, không cần xem cũng có thể khẳng định là Ngô Vu gọi. Vẫn do dự, tiếp hay là không tiếp, bởi vì cô không chút nghi ngờ chỉ cần nhất tiếp, di động yêu quý của mình sẽ bị Tô Niệm Khâm quăng ra cửa sổ, cuối cùng sẽ nát không toàn thây

Vì thế bấm tắt.

“Chúng tôi..... Chỉ là ăn cơm.....” Ngay cả Tang Vô Yên cũng không biết sao mình lại áp ứng.

“Em uống rượu? Em lại còn cùng anh ta uống rượu?!” Mũi Tô Niệm Khâm rất nhạy cảm với mùi hương.

“Này không phải vấn đề cùng hay không cùng, mọi người cùng nhau ăn cơm uống chút rượu là chuyện bình thường.” Tang Vô Yên dững cảm phản bác.

“Trong mắt tôi là giống nhau!” Tô Niệm Khâm lên giọng.

“Tô Niệm Khâm, anh có một chút lý trí của đàn ông được không!”

“Em còn biết tôi là đàn ông!” Tô Niệm Khâm như gầm lên.

Tiểu Tần ngạc nhiên, cô chưa bao giờ thấy Tô Niệm Khâm phát hỏa lớn như vậy, bình thường nhiều nhất cũng chỉ là mặt đen hết rồi chửi một chút, cũng không có dùng có hét lên như vậy.

Càng làm cô ngạc nhiên là Tang tiểu thư này còn có thể dững cảm chọc vào ngọn lửa đó cùng anh giằng co.

Tang Vô Yên bắt đầu hơi giận, “ Anh là anh, tôi là tôi, không có quan hệ gì. Đừng nói cùng anh ta uống rượu, chính là cùng anh ta lên giường, anh cũng không có quyền xen vào!”

“Em dám!!” Tô Niệm Khâm bạo xích.

Vừa mới dứt lời, trong lúc giận, Tô Niệm Khâm kéo cánh tay Tang Vô Yên, thuận thế kiềm chặt cầm cô, hung hăng hôn xuống, lần thứ nhất hai đôi môi hơi lệch một chút, lần thứ hai liền sửa lại cho đúng. Hôn là cách giải quyết tốt nhất cho việc không quan hệ, giống như muốn lửa giận trong lòng phát tiết ra, anh chà đạp cánh môi Tang Vô Yên, cuốn lưỡi cô. Hoàn toàn không để ý còn hai người ngồi phía trước. Mãi đến khi Tang Vô Yên hoàn toàn đánh mất hô hấp, bắt đầu hít thở không thông, mới thỏa mãn buông ra.

Tang Vô Yên hít một ngụm lớn không khí, hai má đỏ bừng. Tức giận của Tô Niệm Khâm hơi giảm xuống, xem ra anh đối loại phương pháp trừng phạt này có vẻ vừa lòng.

Tiểu Tần thật sự không muốn mạo hiểm xen vào, nhưng là cô không thể không nói.

“Ông Tô, tiệc tối sắp bắt đầu, chúng ta phải đi.” Xe đã dừng ở đây rất lâu rồi.

Đây là lễ chúc mừng song phương hợp tác do chủ tịch Toro đặc biệt tổ chức, muốn thuận đường tác hợp con gái Bành Đạm Kỳ và Tô Niệm Khâm. Cho nên có thể nói buổi tiệc đêm nay Tô Niệm Khâm là nhân vật chính, nếu không đi không chừng người ta lập tức trở mặt.

Tô Niệm Khâm nói: “Hiện tại đi.” anh vốn đi ra vì chuyện này.

“Cô Tang thì sao? Chúng ta có phải hay không.....” Ý Tiểu Tần muốn hỏi để cô ấy xuống chỗ nào.

“Cùng đi.”

“Được.” Tiểu Tần không có nghi vấn.

“Tiệc gì? Tôi không đi.” Tang Vô Yên đã hô hấp bình thường, nhưng khuôn mặt vẫn ửng hồng.

“Chẳng lẽ muốn quay lại với người đàn ông kia? Em mơ đi!” Tô Niệm Khâm nheo mắt.

“Tô Niệm Khâm, chúng ta có thể hay không tâm bình khí hòa nói chuyện.”

“Là em cãi với tôi.” Tô Niệm Khâm sửa đúng.

Điện thoại Tang Vô Yên không ngừng rung, có thể thấy được Ngô Vu rất lo lắng.

“Tôi ít nhất nên cùng Ngô Vu nói một tiếng.”

“Đúng rồi, anh ta tên Ngô Vu. Vì sao em luôn cùng người đàn ông họ Ngô có liên quan?” Vẻ mặt hiện rõ tuyệt đối không được.

Tang Vô Yên không nói gì, ngay cả việc này anh cũng tức giận, nhiều năm như vậy, sao tâm trí anh không thể thành thực một chút.

Bên ngoài tấp nập xe cộ.

Tô Niệm Khâm đột nhiên nói: “Đem vật đó trả lại cho tôi.”

“Cái gì?”

“Đồng hồ của tôi.” Tô Niệm Khâm lại bổ sung một câu, “ Ngày đó em trộm trong phòng tôi.”

Nói xong kéo tay Tang Vô Yên, không chút nào ôn nhu từ túi quần lấy đồng hồ ra đeo vào tay Tang Vô Yên.

“Tôi không có trộm, hơn nữa đó là tôi mua.” Tang Vô Yên vừa giải thích vừa đưa tay vào túi xách ngoan ngoãn trả lại cho anh.

“Vậy là em cố tình tới lấy nó về hả?”

“Ý của tôi không phải vậy, tôi chỉ là nghe Ngô Vu nói đồng hồ này rất đáng giá.”

“Lần sau nếu miệng em còn nhắc tới tên của người đàn ông kia, tôi liền đi giết anh.” Tô Niệm Khâm nói.

47. Chương 47

Tang Vô Yên ôm “Mao công tử” ngăn người. (mao công tử chắc là gấu bông hay gối ôm gì đó)

“Anh ta vừa rồi khẳng định là uống say.” Trình Nhân nói, “Cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ, cậu đừng để ý làm gì.”

“Sợ là không phải nói đùa, lúc anh ấy nói muốn kết hôn tớ cũng rất cao hứng.” Tang Vô Yên cười thê lương.

Trình Nhân nhìn nhìn di động xem ngày, “ Đừng quên ngày mai cậu phải về nhà.”

Tang Vô Yên quay đầu nhìn đồng hồ quả lắc có cả ngày giờ. Ngày kia là sinh nhật cha.

Đang ở khu mộ cha dâng hương, nhận được điện thoại Ngô Vu, Tang Vô Yên mới nhớ tới mình đã quên liên hệ anh ta.

“Hôm kia em đi đâu vậy?” Anh ta rất lo lắng.

“Em gặp lại một người bạn cũ, anh ấy có chuyện nên kéo em đi luôn.”

“Thì ra là vậy.”

Ngừng lại một lát, Ngô Vu hỏi: “Em ở đâu, hình như rất vắng?”

“Em ở Chung Sơn viếng mộ cha em” Tang Vô Yên trả lời.

“Thật ngại quá, không quấy rầy em nữa.”

“Không có việc gì, đã ba năm rồi, thương tâm lúc ấy đều phai nhạt hơn.” Tang Vô Yên đứng trước bia mộ, thấy bà Tang đem hoa quả và hoa bách hợp đến.

“Cái gì ba năm?” bà Tang quay đầu trách cứ, “Rõ ràng chỉ có hai năm, ông xem trí nhớ con mình kém thật.”

Tang Vô Yên qua loa nói: “Con chỉ nói ba năm là thời gian rất lâu” sao đó tiếp tục nói điện thoại.

“Vô Yên, anh lái xe tới đón em và bác gái?”

“Không cần phiền anh, em gọi xe được rồi.”

Trước khi cúp điện thoại, Tang Vô Yên nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh, anh Ngô.”

Ngô Vu sững sốt, hai chữ “anh Ngô” đã hiện rõ Tang Vô Yên đang uyển chuyển cự tuyệt.

Bà Tang hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Cái người mẹ thường nhắc tới, Ngô Vu.”

“Đó là đứa nhỏ tốt.”

“Mẹ—” Tang Vô Yên vừa nói chuyện với mẹ vừa dâng hương.

“Tâm nguyện lớn nhất của mẹ bây giờ là con có thể tìm được một người chồng tốt. Qua chuyện của ba con, mẹ cũng cởi mở hơn trước, chỉ cần biết quý trọng con, có thể xây dựng gia đình, vậy là được rồi.”

“Mẹ, con có thể tự nuôi mình mà, con cũng không phải không kiếm được tiền.” Tang Vô Yên cười.

“Đương nhiên còn muốn thân thể khỏe mạnh.”

Cũng không phải muốn người đó làm cu li, Tang Vô Yên nghĩ. Lúc muốn nói, lại nghe bà Tang thì thào nhắc tới: “Bằng không nếu một người đi trước, người còn lại rất cô đơn.”

Trên đường, bà Tang còn nói: “Tiểu Ngô này thật sự không tồi, tướng mạo đường đường, tuy rằng gia cảnh không tốt, nhưng trẻ con xuất thân như vậy biết quý trọng mọi thứ, nghề nghiệp tốt kiếm được tiền, tính tình tốt, đối với người ngoài rất hòa thuận.”

Tang Vô Yên cười, “Mẹ không phải mới vừa nói cái gì cũng không quan trọng sao? Như thế nào lại bắt đầu quảng cáo.”

Bà Tang quay đầu nhìn con, “Đương nhiên vẫn là không thể để con gả đi chịu khổ, hơn nữa con cũng không phải không biết tính mình, phải tìm một người tính tình tốt, bằng không hai người đều nóng tính rất dễ hư chuyện.”

Tang Vô Yên nhất thời nhớ tới hình dáng Tô Niệm Khâm giận dữ, liền muốn cười, lời người lớn nói luôn có đạo lý.

Sau khi đáp ứng buổi chiều về ăn cơm rồi tạm biệt mẹ, cô đi siêu thị mua này nọ.

Đi ngang qua thấy một cặp áo tình nhân. Áo lông sợi màu trắng ngà, mặc vào chắc sẽ rất ấm, áo lông thuần sắc chỉ có hoa văn sọc ngang đơn giản, áo hở cổ phía sau còn có một cái mũ rất đáng yêu, trước ngực có nút làm bằng gỗ thô.

Tang Vô Yên tưởng tượng nếu Tô Niệm Khâm mặc nó rất có phong thái đảm đang, hơi ngẩn ra, khóe miệng khê nhếch.

“Hi, tiểu thư 007.” Người ở phía sau kêu.

Cô đang buồn bực, không ngờ có người trên đường dùng cách xưng hô như vậy.

Vừa quay đầu, phát hiện người kêu cô lại là Bành Duệ Hành. Bành công tử đứng bên chiếc bạc mã (BMW), ôm một mỹ nữ eo nhỏ đang muốn bước vào quán cà phê.

“007 lại cho cô đi dạo phố àh?” anh gọi cô như vậy khiến cho nhiều người chú ý tới, làm Tang Vô Yên xấu hổ muốn chết.

Bành Duệ Hành cười khanh khách đi tới, nói với bạn gái hai câu, để cô ta vào trước. Tang Vô Yên nhìn anh khoát lên khoác một bộ tây trang màu bạc sơ mi hồng nhạt, nút chỉ cài hơn một nửa, lộ ra cơ ngực rắn chắc bên trong, phá lệ đẹp mắt. Tang Vô Yên không tình nguyện than vãn, đàn ông mặc màu hồng phần cũng có thể đẹp như vậy.

Anh ta đúng là một người rất hiểu bản thân mình.

“Anh Bành, tôi họ Tang, Tang Vô Yên.” Tang Vô Yên như cầu xin nhớ kỹ tên mình.

“Ôi, Vô Yên. Hộ hoa vương tử kiêm vị hôn phu của cô đâu?” Anh ta cười hì hì.

“Anh ấy không phải vị hôn phu của tôi.” Tang Vô Yên sửa lại.

“Cô đang muốn ám chỉ với tôi?”

“Cái gì?”

“Lúc người phụ nữ đang cố ý phủ nhận mình có vị hôn phu tức là đang ám chỉ với người đàn ông đối diện.”

Tang Vô Yên không còn lời nào để nói.

Bành Duệ Hành nói: “Tôi muốn mời cô ăn kem.”

“Tôi cũng không phải trẻ con ba tuổi.”

“Chưa mất tính trẻ con là chuyện tốt, hơn nữa tôi biết công viên đối diện có một quán rất ngon.”

“Anh vì sao luôn.....” Tang Vô Yên bất đắc dĩ nhíu mày.

“Bởi vì tôi đối cô gái Tô Niệm Khâm yêu rất hứng thú, muốn nghiên cứu, vì sao anh chọn cô mà lại đối chị gái xinh đẹp như hoa của tôi cũng không màng tới.”

“Anh Bành, tôi nghĩ, thứ nhất Tô Niệm Khâm xem như người mù đương nhiên anh ấy nhìn không ra dung mạo của chị anh, thứ hai Tô Niệm Khâm không phải vị hôn phu của tôi, ngày đó chỉ giống với các vị thôi.”

“Vậy ư? Tôi quen anh ta cũng một, hai năm, nhưng cho tới bây giờ không phát hiện anh ta thích nói giỡn. Huống chi lại lấy mình làm trò hề.”

Tang Vô Yên nói: “Anh cảm thấy nói tôi là vị hôn thê của anh ấy, có thể tin được không?”

Bành Duệ Hành nhìn trước nhìn sau, lại từ trên xuống dưới đánh giá Tang Vô Yên sau đó ra kết luận: “Quả thật không giống.”

Tang Vô Yên uể oải, “Người ta nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, bất quá anh nói chuyện cũng rất trung thực.”

Bành Duệ Hành bật cười, “Bất quá nếu nhà cô có tài sản hàng tỉ, việc này còn có thể tin được.”

“Đây là mơ mộng hão huyền.”

“Vậy còn một khả năng,” Bành Duệ Hành nói, “Nói không chừng người đàn ông kia yêu cô yêu đến điên.”

Tang Vô Yên cười khổ một chút: “Không có khả năng. Nếu có cũng là quá khứ, nhưng cũng không phải yêu thì làm sao có thể nổi điên được.”

Bành Duệ Hành nghe câu ấy của Tang Vô Yên, nhướn mày rậm, “ Cô nói Tô Niệm Khâm không thương cô? Tôi càng phải nghiên cứu, nghiên cứu.”

Tang Vô Yên nhún vai.

“Đi thôi, đi thôi. Ăn một chút gì, dù sao cũng không lâu lắm, hơn nữa rõ như ban ngày, nhiều người nhìn, tôi cũng không ăn thịt của cô.”

Cô vốn tưởng rằng Bành Duệ Hành mời cô ăn kem, tốt xấu cũng đi HagenDazs. Kết quả không ngờ tới, anh ta ngay tại quán kem ven đường mua hai cây.

“Anh đúng là keo kiệt.” Tang Vô Yên lắc đầu, cùng Bành Duệ Hành mỗi người cầm một cây kem hương dâu tây, phía trên còn mấy viên kẹo.

“Cái này gọi là tình thú.” Bành Duệ Hành sửa đúng.

Cô thỉnh thoảng nhìn chung quanh.

“Cô nhìn cái gì?”

Tang Vô Yên che giấu nói: “Bạn gái anh đâu?”

“Cô ấy là Thư ký, tôi kêu cô ấy về trước.”

“Anh có một tá mỹ nữ đều là thư ký àh?”

“Vô Yên, tôi mời mỹ nữ làm thư ký không được sao. Tần trợ lý bên cạnh Tô Niệm Khâm, cũng có thể gọi là tiên nữ nha.”

“Anh đừng ở trước mặt tôi lần nào mở miệng cũng là Tô Niệm Khâm.” Cô khó chịu.

“Dám chua với đàn ông, cô cũng ăn ?”

“.....”

Một lát sau, Tang Vô Yên lại cảnh giác nhìn chung quanh.

“Cô đang tìm cái gì?”

“Không.” Cô sợ Tô Niệm Khâm đột nhiên lại không biết từ chỗ nào chui ra, sau đó làm ra hành động kinh người.

Tang Vô Yên đang muốn bước đến dãy ghế bên kia.

Đột nhiên, một chiếc xe đạp đột nhiên chạy tới, chớp mắt sẽ đụng phải. “Cẩn thận!” Bành Duệ Hành tay mất lạnh lẽ, đem Tang Vô Yên bảo vệ, tránh thoát xe, lại mất trọng tâm hai người ngã lên thân cây bên cạnh.

Thái dương Tang Vô Yên bị cọ xát vào mặt đất, máu tươi chảy ra.

Trong lòng anh ta vẫn còn sợ nên buộc miệng nói, “ Hai lần gặp cô đều gặp nạn, phỏng chừng Tô Niệm Khâm kia bị cô tra tấn quá mức.”

Tang Vô Yên hơi ngượng.

Bành Duệ Hành nhìn trán cô bị thương, lấy khăn tay chuẩn bị thay cô lau, “Đi bệnh viện xem.” Cô quay mặt tránh đi, “ Cám ơn, tôi sẽ tự đi.”

Bành Duệ Hành thấy cô đau đến nhăn mặt, đột nhiên nghĩ ra một ý kiến hay.

_*****

Tô Niệm Khâm đang họp ở công ty chi nhánh, tuần sau anh sẽ về tổng bộ, cho nên an bài một số việc.

Tiểu Tần ghi chép.

Một thư ký đứng bên ngoài gõ cửa rồi bước vào nói: “Ông Tô, phòng tiêu thụ của tổng bộ gọi tới tìm đến ngài.”

“Nói tôi họp.” Tô Niệm Khâm trả lời, ý bảo hội nghị tiếp tục.

3 phút sau, “ Ông Tô, ông Bành của TORO gọi tới.”

“Nói tôi họp!” Tô Niệm Khâm lại một lần nữa nài nỉ. Tiểu Tần vừa dịch tài liệu vừa nghĩ, tính nhẫn nại của ông chủ cao hơn rồi.

Tiếp qua 3 phút, “Ông Tô, ông Bành của TORO”

“Nói tôi họp!!” Tô Niệm Khâm không muốn nhịn nữa.

Vị kia thư ký thấy sắc mặt âm trầm của Tô Niệm Khâm, đành phải nói nhỏ: “Ông Bành nói có cô Tang xảy ra tai nạn xe cộ kêu ngài tới xem.”

Tô Niệm Khâm liền “Phanh—” đứng dậy. Ghế dựa phía sau như lên tiếng trả lời ngã xuống đất.

48. Chương 48

“Tôi bắt quá chỉ trầy da, còn ở chỗ này chờ cái gì.” Tang Vô Yên ngồi trên băng ghế phòng cấp cứu.

Bành Duệ Hành thần bí tắt di động của Tang Vô Yên, cười cười, “Tôi vừa rồi cứu cô một mạng, thuận tiện giúp tôi làm thí nghiệm.”

“Thí nghiệm cái gì?”

“Thí nghiệm tốc độ Tô Niệm Khâm đối với tình yêu là bao nhiêu.” Bành Duệ Hành nói xong liền giải thích cuộc gọi vừa rồi.

“Anh sao lại lấy chuyện đó ra giỡn được” Tang Vô Yên bắt đầu thấy đau đầu.

“Nhìn bộ dạng thống khổ của cô, nên tôi mới giúp thôi. Cũng là giúp chị gái tôi, cho chị ấy sớm hết hy vọng.” Bành Duệ Hành nhìn nhìn đồng hồ, “Qua 10 phút. Một lát cô hãy bình tĩnh quan sát về mặt của anh ta, có thể biết được anh ta có thật sự quan tâm cô không.”

Nghe xong lời của anh ta, Tang Vô Yên cảm thấy mình dường như cũng rất mong chờ.

10 phút,

20 phút.....

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Người đến kiểm tra sức khỏe cũng đi hết, Tô Niệm Khâm vẫn không xuất hiện. Tang Vô Yên bình tĩnh lại.

“Đi thôi,” Tang Vô Yên rốt cục tuyệt vọng đứng lên nói, “Bắt quá, vẫn là cảm ơn anh.” Cô chưa bao giờ nghĩ tới Bành Duệ Hành là người đáng yêu như vậy.

Bành Duệ Hành nói: “Chờ một chút đi, đoạn đường này kẹt xe rất nghiêm trọng.”

Tang Vô Yên lắc đầu, ở chỗ này chờ tuyên án không bằng đi trước, không cần đối mặt với kết quả tàn nhẫn kia. Cô vẫn thích trốn tránh.

Lúc này, Bành Duệ Hành nhận được điện thoại.

“Alo—”

“Bành tiên sinh.” Tô Niệm Khâm cố hết sức ức chế giọng run run nói: “Anh ít ra nên nói cho tôi biết là bệnh viện nào.”

Bành Duệ Hành vỗ đầu, anh lại quên chuyện này.

“Vô Yên.” Anh ta quay người lại gọi Tang Vô Yên, lại phát hiện không thấy bóng người.

Mới vừa rồi Tô Niệm Khâm muốn nhận điện thoại thì cúp máy. Bành Duệ Hành cũng không nói rõ ràng, lại gọi tới tới tổng đài. Tô Niệm Khâm vừa kêu Tiểu Tần kiểm tra nạn nhân của các tai nạn vừa xảy ra đã đưa tới bệnh viện nào, vừa tìm Bành Đan Kỳ hỏi thăm số điện thoại Bành Duệ Hành. Vì vậy mà chậm nửa giờ.

Sau khi biết tin, Tô Niệm Khâm liền phóng tới, trên hành lang làm ngã rất nhiều xe thuốc.

Bành Duệ Hành cúi đầu, giải thích với anh ta, trong lòng cân nhắc Tô Niệm Khâm có thể hay không cho anh một quyền vào đầu. Không nghĩ tới Tô Niệm Khâm lại thở ra một hơi dài, xoa thái dương nói, “Không có việc gì là tốt rồi.” Thần sắc kinh hoảng còn chưa hoàn toàn rút đi, trên mặt cực kỳ tiêu tụy.

Ra đến ra khỏi bệnh viện, Tô Niệm Khâm bị dọa tới tái mặt còn chưa khôi phục.

Tiểu Tần nhìn đến lối đi bộ, nói: “Là cô Tang.”

Tô Niệm Khâm lập tức ngồi dậy, “Dừng xe!” Không đợi xe ngừng ổn, anh liền trực tiếp mở cửa đi xuống.

“Ông Tô, đang giữa đường, nguy hiểm!” Tiểu Tần vội vàng hô to, cũng không kịp ngăn lại.

Tô Niệm Khâm làm như không nghe thấy, bước tiếp.

“Vô Yên—” anh kêu.

Xe đang chạy trên đường lập tức phanh lại, lốp xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh chói tai. Lái xe đỏ mắt, đưa đầu ra cửa xe mắng: “Đi đường không có mắt àh!”

Tang Vô Yên nghe thấy động tĩnh vừa quay mặt liền nhìn thấy giữa dòng xe có một người đàn ông sắc mặt tái nhợt.

“Tô Niệm Khâm!” Cô hét lên: “Anh không nên cử động!”

Tô Niệm Khâm nghe được giọng cô, xác định phương hướng, tiếp tục đi tới.

“Kêu anh không nên cử động!” Tang Vô Yên lo lắng, lập tức bay qua, tránh thoát một chiếc taxi mới giữ chặt anh, gắt gao túm lấy, sau đó thật cẩn thận mang anh trở lại ven đường.

“Anh!!!!” Tang Vô Yên gấp vô cùng, không biết nên nói như thế nào anh.

“Anh có biết sẽ chết người hay không đó!” Cô tức giận.

Tô Niệm Khâm lần đầu tiên không nổi giận với cô, lại nở nụ cười ôn nhu, tay đụng đến hai má cô đã đỏ lên vì giận, “Có thể nghe được tiếng em vui vẻ mừng người, cũng là một chuyện rất tuyệt vời.”

Tang Vô Yên ngẩn ra.

Trên mặt anh vẫn mỉm cười, nhưng môi lại trắng bệch vì hồi hộp, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, hơn nữa người còn hơi hơi run. Anh không phải vì lo sợ sinh tử của mình, mà vì trò đùa dai của Bành Duệ Hành.

Bọn họ trêu chọc anh, anh chẳng những không có một chút tức giận, ngược lại cảm thấy may mắn, may mắn Tang Vô Yên hoàn hảo không bị tổn thương gì.

Tang Vô Yên hơi áy náy đem mặt chôn bàn tay anh.

“Thực xin lỗi.” Cô nhận không được xin lỗi, sau đó không muốn xa rời lại cọ cọ tay anh.

“Trán của em.....” Tô Niệm Khâm cảm giác được trên mặt cô có một miếng băng.

“Vừa rồi bị ngã. Vết thương rất nhỏ cực kỳ nhỏ” Tang Vô Yên lấy tay anh sờ sờ.

49. Chương 49

Tiểu Tần xuống xe, sau đó đi tới.

“Cám ơn trời đất, tôi về sau cũng không dám trên xe nói hai chữ cô Tang này nữa.” Tiểu Tần nói.

Tang Vô Yên thay Tô Niệm Khâm xin lỗi Tiểu Tần, ngượng ngùng cười cười.

Tô Niệm Khâm còn lưu luyến khối băng trên mặt cô, ngón tay vẫn nhẹ nhàng xoa đi xoa lại, ma sát chỗ đó, hoàn toàn không để ý đây là giờ tan ca đường bộ rất nhiều người.

Từ một khắc kia, Tiểu Tần mới phát hiện, thì ra Tô Niệm Khâm cũng là một người đàn ông vô cùng ôn nhu.

Anh nói: “Vô Yên, em có biết em đối anh rất quan trọng hay không?” giọng Tô Niệm Khâm hòa lẫn với tiếng xe cộ. Giờ phút này dòng xe cộ tấp nập, người đi đường qua lại rất ít.

Tang Vô Yên bị anh làm cho cảm động.

Nhưng cô vẫn bắt buộc mình phải tỉnh táo trước sự ôn nhu của anh, sau đó hỏi: “So với Dư Vi Lan còn quan trọng hơn?”

Tay Tô Niệm Khâm tức khắc lạnh cứng trên trán cô, hồi lâu cũng không biết trả lời như thế nào.

Cảnh tượng này giống như ba năm trước đây, cô hỏi: “Nếu tôi và Dư Vi Lan cùng rớt xuống sông, chỉ có thể cứu một người, anh cứu ai trước?”

Bọn họ đi hai vòng lớn, vốn nghĩ rằng qua nhiều như vậy hai người sẽ thành thực hơn, hoàn toàn tiếp nhận đối phương, kết quả gần đến giờ phút cuối cùng mới phát hiện vẫn đang đứng nguyên tại chỗ.

Tang Vô Yên cúi xuống, thản nhiên nói: “Tôi muốn đi về, trong nhà có chuyện.” Cô đáp ứng về nhà ăn cơm với bà Tang.

Tô Niệm Khâm vội nói: “Anh..... Chúng ta đưa em đi.”

“Không cần, anh lo việc của mình đi.” Sau đó cô giả bộ tươi cười tạm biệt hai người.

Lí Lộ Lộ khuyên cô: “Kỳ thật vị trí thứ hai trong tim anh ta cũng không tệ.”

Tang Vô Yên về nhà nói cho Trình Nhân nghe.

Trình Nhân phát hỏa nói: “Cái gì thứ hai hả, bậy bạ!” Tang Vô Yên biết, Trình Nhân không phải giận ý kiến của Lí Lộ Lộ, khiến cô ấy tức giận chính là người kia.

Trước kia ngủ, Trình Nhân còn không quên mắng một câu, “Con bà nó Tô Niệm Khâm, thứ gì!”

Ngày hôm sau, mấy đài trong thành phố tổ chức một chương trình. Tổng giám nói mời một DJ nổi tiếng của thành A tới, Tang Vô Yên cảm thấy rất có thể là Nhiếp Hi, vì thế còn chưa tới giờ làm đã tới phòng thu, kết quả không phải.

Tang Vô Yên hơi thất vọng.

Sau ngày đó, cô và Nhiếp Hi chỉ còn quan hệ tiền bối và hậu bối.

Rất lâu sau đó, trong lễ trao giải cô gặp được Nhiếp Hi.

Nhiếp Hi lúc ấy thấy cô liền hỏi: “Hai người thế nào.....” Buổi tối, Tang Vô Yên nhận được điện thoại của chị.

“Chị thật ngượng khi giáp mặt nói chuyện với em, chị rất hối hận lúc ấy nói với em những lời đó. Chị dường như là một đầu sỏ gây nên cuộc chia tay của hai người, cũng làm cho Niệm Khâm thống khổ lâu như vậy.”

“Không phải. Chuyện đó không thể trách chị.”

Nhiếp Hi cười khổ, “Chị nói trắng ra như vậy, vì chị cũng có tư tâm. Cho nên chị ấy vậy. Nào biết vô luận là không còn Dư Vi Lan và mất đi em, anh ấy vẫn như cũ không chọn chị.”

“Như vậy chị Hi, chị cảm thấy hai chúng ta, ai có vẻ may mắn hơn?” Tang Vô Yên nhẹ giọng hỏi.

Nhiếp Hi nghĩ nghĩ, thành thật nói: “Chị sẽ lựa chọn là em. Dù sao em còn có cơ hội, hơn nữa nói không chừng chính là em hiểu lầm, có lẽ anh ấy đã quên cô ấy.”

Tang Vô Yên cười chán nản, “Chỉ cần anh ta yêu một người, sẽ dám trước mặt người khác thừa nhận anh ta yêu cô ấy, làm sao có thể hiểu lầm. Anh ta chính là người như vậy. Chúng ta đều biết.”

Anh ta cũng không lừa cô, cũng sẽ không nói, không hề dùng hoa ngôn xảo ngữ để lừa cô vui, dường như chuyện anh ta không làm được sẽ không hứa hẹn. Nhưng Tang Vô Yên phát hiện bị người yêu lừa kỳ thật là một chuyện mang lại cảm giác hạnh phúc.

Mà Tô Niệm Khâm không phải.

Bởi vì là Dư Vi Lan, cho nên Tô Niệm Khâm một chữ cũng không nói. Đây là phương thức lảng tránh yêu thích nhất của anh ta.

Câu cuối cùng, Tang Vô Yên hỏi: “Người đó có khỏe không?”

“Em nói Niệm Khâm?”

“Không.” Tang Vô Yên lập tức phủ nhận, cô cũng không dám hỏi thăm tin tức anh ta.

Nhiếp Hi hiển nhiên hiểu được “người đó” là ai, “Tốt lắm, chồng thoát được một kiếp sinh tử, càng thêm ân ái. Cô ấy là một phụ nữ có bản lĩnh, một gia đình tan rã hiện giờ được cô ấy thu vén không tệ.”

Hôm qua cô lại một lần nữa nhắc tới tên Dư Vi Lan trước mặt Tô Niệm Khâm, Tô Niệm Khâm thế nhưng ngay cả một câu giải thích cũng không có.

Trán ngã bị thương, kỳ thật cũng không nhẹ. Cô là lần đầu tiên nếm thử cảm giác bị kim châm. Lại đến bệnh viện thay thuốc, lần này sửa một chút là ok. Lại đi ngang qua cửa hàng thời trang đó, Tang Vô Yên nhìn ví tiền, nhìn đau mua cặp áo lông đỏ. nhân viên cửa hàng nhiệt tâm nói: “Nếu bạn trai mặc vào không thích hợp, có thể cầm đến đổi.”

Tang Vô Yên cười khổ, có lẽ nó vĩnh viễn chỉ có bị mình để trong tủ áo thôi. Cô ngồi ở ghế dài trong công viên, đem mặt dán vào áo lông. Áo làm từ lông dê và lông thỏ dệt thành chạm vào cảm giác rất tốt, rất giống vẻ mặt ôn nhu đếm trên đầu ngón tay của Tô Niệm Khâm. Mới nghĩ tới anh, bất tri bất giác, Tang Vô Yên lại rơi lệ.

Bọn họ đều không hiểu, nhưng cô biết. Nếu Tô Niệm Khâm nói yêu là yêu, tình yêu là suốt đời, có thể sống cạn đá mòn; nếu anh nói không thương, kia thật sự chính là không thương. Nhưng đối với chuyện Dư Vi Lan, anh luôn lảng tránh, làm cho cô rất khổ sở.

Buổi tối cô đem món cá hầm bà Tang làm, đặt ở lò vi sóng hâm nóng cho Trình Nhân ăn.

Trình Nhân nói: “Tớ đang cảm, một mình đi ăn cơm, nhìn thực đơn chọn món ít cay. Kết quả thiếu chút nữa tớ bị cay chết”

Tang Vô Yên bật cười, “Do cậu ăn không quen.”

“Nhưng một khi mê rồi, không cay không ngon.”

Tang Vô Yên cũng biết ăn quán quê nhà, khẩu vị rất nặng, thích ăn cay và nóng, cho dù ăn đồ nướng cũng phải cay, cảm giác rất đã nghiền.

Trình Nhân lại nhìn đĩa cá, hít một ngụm lớn không khí vào bụng.

Tang Vô Yên nói: “Buổi chiều tớ lại gặp được Ngô Vu. Anh ta đúng là người không tệ.”

“Đáng tiếc cậu lại không thích.”

“Nếu tớ gặp Ngô Vu trước tớ sẽ thích anh ta, sau đó lập tức gả đi, cho nên nói duyên phận là chuyện rất kỳ diệu, gặp một ít người liền bỏ lỡ một ít người khác.”

Trình Nhân trừng mắt nhìn, “Nhảm nhí? Có cái gì mà kỳ diệu, không phải chỉ là một đồng shit chó sao.” (lời tg 100%)

Tang Vô Yên dừng phản ứng 3 giây, sau đó phun hết cơm trong miệng.

50. Chương 50

Tang Vô Yên ở trung tâm nhi đồng làm phó trợ lý trí liệu ột số bạn nhỏ, đơn giản là dạy một số động tác đơn giản. Lúc nghỉ, cô ngồi ở đàn piano, nhấn vài phím bài “Chiếc đu đưa múa”, Tô Niệm Khâm nói rất đúng có ít người một bài phải cần ba năm mới học được. Cô chính là người có tư chất kém cỏi nhất kia.

Tiểu Kiệt chủ động đi tới dùng ngón trỏ nhấn phím đàn.

Tang Vô Yên ôm bé lên, cười nói: “Tiểu Kiệt, chị dạy Tiểu Kiệt đánh đàn nha?”

Đang nói, Tang Vô Yên thấy Dư Tiểu Lộ ở trước cửa.

Hai người một lúc lâu cũng được tự nhiên, hẹn gặp ở tiệm cà phê đối diện trung tâm nhi đồng.

“Cô đến khi nào?”

“Ngày hôm qua.” Cô nghĩ nghĩ lại hỏi: “Đứa nhỏ vừa rồi? Bao nhiêu tuổi?”

“Bốn tuổi.”

“Ah.” Dư Tiểu Lộ cười, “Tôi còn nghĩ cô cùng Niệm Khâm sinh, nếu được thì cũng được nhiều đó tuổi.”

“Làm sao có thể.” Tang Vô Yên có điểm xấu hổ.

“Tôi không có khái niệm đối với trẻ nhỏ. Cô không biết là.....” Dư Tiểu Lộ khuấy khuấy cà phê, “Tôi đứng bên ngoài nhìn rất lâu, cô không biết là bé ấy rất giống Niệm Khâm?”

“Ách?”

“Chỉ chỉ, thần sắc, thậm chí mặt mày cũng hơi giống.”

Tang Vô Yên ngẩn ra, ở trong đầu nghĩ nghĩ. Nghe Dư Tiểu Lộ nói như vậy mới nhớ, lúc Tiểu Kiệt mân môi vẽ mặt quật cường hơi giống Tô Niệm Khâm.

“Nhưng Tiểu Kiệt có chứng tự bế.” Chỉ chỉ so với người bình thường trì độn hơn.

Dư Tiểu Lộ nâng mày, “Niệm Khâm mới đầu cũng không khác nhiều lắm, tôi thấy lúc trưởng thành cũng có chút di chứng.”

Tang Vô Yên vừa cười, thấy nhăn trên tay Dư Tiểu Lộ.

“Cô kết hôn?”

“Uh,” Dư Tiểu Lộ hạnh phúc nói, “Là con một sách, giáo viên đại học.”

“Thật sự là chúc mừng cô.”

“Đừng nói chuyện của tôi nữa, cô gặp Niệm Khâm chưa?” Cô đặc biệt tới thành B hỏi chuyện này.

“Uh.” Tang Vô Yên không biết nên trả lời như thế nào.

“Cô còn thương anh ta không?”

“Tôi thương anh ấy có ích lợi gì, có lẽ anh ấy cũng không thật sự yêu tôi.”

Dư Tiểu Lộ dừng một chút, “Bây giờ bọn họ thật sự không có gì.”

“Không biết.”

“Không nói chuyện khác nữa, cô gặp qua anh ấy, có phát hiện thị lực anh ta tệ hơn rất nhiều, bây giờ chỉ còn lại có ánh sáng mỏng manh.”

Tang Vô Yên đột nhiên ngẩng đầu, “ Vì sao?”

“Sau khi cô đi rồi, anh ta hàng đêm đều say rượu, cô có biết cồn đối thần kinh thị giác thương tổn rất lớn. Chúng ta nói anh ta cũng không nghe. Cho nên, Vô Yên, không thể nói anh ta không thương cô.”

Hai người trong lúc đó im lặng.

“Vô Yên, cô này một năm gặp qua bao nhiêu người?”

“Ba.”

“Không, tính luôn Niệm Khâm là bốn.” Dư Tiểu Lộ sửa lại.

Tiếp theo cô lấy xấp ảnh từ túi xách đặt trên bàn, “ Cô chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái, tôi làm sao mà biết cô ở trong này? Vì sao lễ truy điệu của cha cô được làm long trọng như vậy? Vì sao phòng cha cô trong trường học còn có thể bảo trì đến nay không bị người khác chiếm dụng? Vì sao mẹ cô có thể nghỉ hưu trước một năm? Vì sao cô và Ngô Vu kia cơm ăn đến một nửa Niệm Khâm lại đột nhiên xuất hiện? Cô không biết là, ba năm này, tuy rằng có khó khăn gì thì mọi chuyện đều thuận lợi?”

Sau đó Tang Vô Yên nhìn những tấm hình kia. Tất cả đều là những nơi trong một năm qua cô từng xuất hiện.

“Nhất cử nhất động của cô anh ta đều biết. Anh ta vẫn biết, nhưng anh ta không dám xuất hiện trước mặt cô, anh ta sợ phải thừa nhận chuyện cô không thương anh ta là thật. Anh ấy nghĩ là tốt nhất là để mẹ cô sắp xếp cho cô đi xem mắt. Cô có biết anh ta luôn ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng cất giấu một điều khác.”

Tay Tang Vô Yên run run lật xem từng tấm ảnh. Mùa xuân, cô nhuộm tóc vàng, thắt bím tóc đi làm ở radio. Mùa hè, lại nhuộm lại màu đen, mặc váy xòe.....

Dư Tiểu Lộ thở dài, “Tất cả chỉ có thể chứng minh, anh ta yêu cô. Dĩ nhiên,...”, cô nhấp một ngụm cà phê, “những hành động điên cuồng này của Niệm Khâm có thể quy nạp thành ba chữ: Bệnh thần kinh. Hoàn toàn là một người điên. Mặt này cô là chuyên gia mà.”

Tang Vô Yên sửa lại: “Không, là bệnh tâm thần.” Sau đó cùng Dư Tiểu Lộ nở nụ cười. Nhưng lúc Tang Vô Yên cười, hốc mắt đã ẩm ướt, khóe mắt đầy nước mắt.

Khóe môi cô đang cười, mắt lại rơi lệ, mà tim lại không biết như thế nào. Có một chút đau, dường như tim bị người ta nhẹ nhàng đâm vào.

Như vậy Dư Vi Lan thì sao?

Tô Niệm Khâm dùng phương thức này để tưởng nhớ cô ấy àh?

Cô rất cố chấp với tình cảm, cô không muốn có bất kỳ một hạt cát nào trong tình yêu của mình.

Cũng đến giờ tan tầm, Tang Vô Yên và Lí Lộ Lộ cùng đi ăn lẩu.

Tang Vô Yên cho rất nhiều ớt vào trong chén.

Lí Lộ Lộ nói: “Vô Yên, cậu cũng nên có điều độ nha.”

Tang Vô Yên cười cười không nói, tiếp tục ăn ớt, sau đó uống bia.

Lí Lộ Lộ khinh bỉ liếc cô, “ Từu lượng cậu tốt lắm sao mà còn dám uống rượu?”

“Cậu đừng lên lớp dạy tớ nữa, muốn hay không thử xem?” Tang Vô Yên nói xong đem rượu rót đầy hai ly.

“Chúc hạnh phúc và sức khỏe.” Tang Vô Yên nâng ly, không đợi Lí Lộ Lộ đáp lại liền ngửa đầu đem uống hết.

Cô tùy ý dùng tay áo lau miệng, lại bắt đầu dùng bữa.

Ăn cay như vậy mà cũng thấy cô nhú mào, ăn được mấy miếng lại cùng Lí Lộ Lộ chạm cốc.

Vì trong quán lẩu rất ít gặp hai cô gái ngồi nhậu, cho nên thỉnh thoảng có người nhìn các cô.

“Gặp chuyện buồn cũng không nên lấy rượu giải sầu.” Lí Lộ Lộ nói, cô bình thường cũng không biết chăm sóc người khác, bây giờ nói được câu này coi như là cố hết sức rồi.

“Không có, đột nhiên muốn thử xem uống rượu thú vị không thôi.” Tang Vô Yên lại rót rượu.

“Vì Tô Niệm Khâm àh. Có lẽ anh ta không phải người đàn ông tốt.”

“Tớ không ngờ mình chỉ xếp thứ hai, hay là trong lòng anh ta vị trí ấy vĩnh viễn có một người như vậy muốn tớ phải hòa bình mà đứng bên cạnh.”

“Vậy thì cướp anh ta lại. Cậu lúc trước học đại học cũng vậy, gặp chuyện gì cũng chỉ biết trốn, nhớ năm thứ nhất cùng tớ tranh học bổng không? Vừa nghĩ tới tớ lại cảm thấy tức giận.”

“Sau đó Trình Nhân còn bắt bình thay cho tớ.”

“Trình Nhân cô ấy.....” Lí Lộ Lộ đưa tay chặn lại, “ Ai- chúng ta không nói cô ấy, miễn cho thương tâm. Cậu phải cảm thấy may mắn, chỉ cần chị ta chết, sẽ không giữ vị trí vĩnh viễn trong lòng Tô Niệm Khâm.” Nhấp một ngụm rượu, thấy mình nói cũng hơi ác.

“Nhưng ghét nhất không phải..... Không phải người đó, mà là Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên tức giận cực kỳ. uống liên tục mấy ly, đầu lưỡi cũng muốn thối lại.

“Ai nói không phải sao, đàn ông chính là không chung thủy.” Lí Lộ Lộ thấy Tang Vô Yên hơi say, đành phải nói theo cô, sau đó lấy chai bia đi.

“Đồ ăn trong miệng còn nhìn vào nôi!” Tang Vô Yên lại giật lại chai bia. “ Vì sao trong lòng đàn ông có thể chứa hai người! Không công bằng không công bằng!”

“Vậy cậu cũng kéo một người đàn ông khác vào tim đi.”

“Tớ làm không được. Tớ vốn nghĩ mình rất để ý Ngụy Hạo, nhưng Tô Niệm Khâm vừa xuất hiện, tớ ngay cả hình dáng Ngụy Hạo là như thế nào cũng quên luôn. Cậu nói, cấu tạo giữa nam và nữ khác nhau àh?” Cô hàm hồ nói xong, lại uống thêm một ly

“Chắc là vậy. Nếu tớ là cậu, đã chạy tới mắng anh ta.” Lí Lộ Lộ lại một lần nữa có ý đồ lấy chai sang một bên, lại thất bại.

“Vậy.....” Tang Vô Yên chủ động buông chai bia, lấy điện thoại ra, “ Tớ bây giờ phải mắng anh, nếu không sẽ rất khó chịu!” Nói xong liền nhấn gọi.

Lí Lộ Lộ nóng nảy, “Này cậu làm sao vậy.” Lại cướp điện thoại của cô.

Kết quả điện thoại vừa đổ chuông liền nhắc máy.

“Alo-” Tô Niệm Khâm tiếp điện thoại ít khi nhanh như vậy.

Lí Lộ Lộ giật điện thoại đi, Tang Vô Yên lại cướp lại.

Tô Niệm Khâm không nghe thấy có tiếng gì, lại ư một tiếng.

Tang Vô Yên chỉ còn cách dặt cổ rống lên: “Tô Niệm Khâm, anh là vương bát đản!!! Vì sao không lừa gạt tôi, nói anh chỉ thích mình tôi thôi? Vì sao lại yêu người khác trước? Nếu đã yêu người khác sao lại tới tìm tôi làm gì? Tô Niệm Khâm là một vương bát đản! Anh không phải người!”

Lí Lộ Lộ vẻ mặt bi thảm gục đầu, cô gái này phẩm chất khi say rượu thật là kém.

51. Chương 51

Tô Niệm Khâm đang ở một nhà hàng trong thành phố khác mời đồng nghiệp và Bành Đan Kỳ dùng cơm, làm cho buổi tiệc riêng tư của Bành Đan Kỳ mời biến thành một hội nghị trên bàn ăn.

Giọng Tang Vô Yên hét lớn từ trong điện thoại truyền ra, khiến cho những người ở đó nhất thanh nhị sở nghe hết.

Cô ợ một hơi rượu, tức giận biến thành khóc nức nở nói tiếp: “Anh vì sao lại không chung thủy như vậy, Tô Niệm Khâm, anh đúng là không hơn không kém một hoa tâm đại cải củ, đại phơi đản.” Sau đó cô bắt đầu khóc thút thít.

Tô Niệm Khâm đứng lên, rời đi chỗ ngồi, giận dữ nói: “Em say đến như vậy, bên cạnh có ai không?”

“Không có. Có..... Lí Lộ Lộ.” Tang Vô Yên khóc không thành tiếng.

“Hai người ở đâu?” Tô Niệm Khâm cố gắng duy trì tính nhẫn nại.

“Tôi..... sao tôi phải nói cho anh biết.” Tang Vô Yên bĩu môi, lau nước mũi.

“Lí Lộ Lộ đâu? Kêu cô ấy nghe điện thoại.” Tô Niệm Khâm cảm thấy không thể nói chuyện với cô.

“Tôi..... Tôi vì sao..... Vì sao muốn cô ấy nói chuyện với anh, anh muốn..... cô ấy nghe là cô ấy phải nghe àh.” Cho dù là say không còn biết gì, cô cũng không quên khóc nức nở cãi lại anh.

“Tang Vô Yên!” anh quát nhẹ.

Tang Vô Yên không để ý tới anh, lại bắt đầu khóc trong điện thoại.

“Tang Vô Yên! Em đưa điện thoại cho Lí Lộ Lộ nghe!! Lập tức! Ngay lập tức!” Tô Niệm Khâm bộc phát, rống lên trong điện thoại. Nhất thời mọi người trong nhà hàng đều kinh ngạc nhìn về mặt vẻ giận dữ của người đàn ông anh tuần kia.

Bên kia, không cần Tang Vô Yên nói, Lí Lộ Lộ cũng nghe thấy tiếng gầm thét của Tô Niệm Khâm, cô vội vàng chạy qua giật lấy điện thoại từ tay Tang Vô Yên, “Alo, Tô tiên sinh, tôi là Lí Lộ Lộ.”

Tô Niệm Khâm thở sâu, cố gắng khôi phục giọng khách khí nói: “Cô Lí, xin hỏi hai người hiện tại ở đâu?”

Lí Lộ Lộ vội vàng báo địa chỉ quán lẩu.

Tô Niệm Khâm vừa kêu Tiểu Tần gọi xe tới, vừa nói: “Cô Lí, làm phiền cô hãy coi chừng Vô Yên trước khi tôi tới.”

“Được.” Lí Lộ Lộ rất ít nghe theo chỉ thị của người xa lạ, tuy rằng anh dùng từ cực kỳ khách khí lại mang một loại uy nghiêm không thể cự tuyệt.

Một người rất đàn ông, lúc Lí Lộ Lộ gác điện thoại nghĩ, khí chất và vẻ ngoài thanh tú tuấn nhã rất khác nhau.

Lúc Tô Niệm Khâm tới, Tang Vô Yên tựa đầu lên vai lý Lí Lộ Lộ, vẫn ôm chặt một chai bia.

“Hai người uống bao nhiêu rồi?” Tô Niệm Khâm đem Tang Vô Yên đặt ở trên xe, sau đó quay đầu hỏi.

“Bốn chai, còn có một nửa là tôi uống.” Lí Lộ Lộ vô tội nói.

“Cô ở đâu? Tôi phải người đưa cô trở về.”

“Không cần không cần, tôi tự đi được rồi.”

“Bây giờ đã rất muộn, một mình cô về không tiện. Hơn nữa cảm ơn cô đã chiếu cố Vô Yên.”

“Hôm nay cô ấy quậy như vậy tôi cũng có trách nhiệm, sao lại cảm ơn tôi nữa.” Lí Lộ Lộ thật có lỗi nói.

“Không, không chỉ là hôm nay, cô vẫn rất chiếu cố cô ấy, cho nên cảm ơn cô.”

Khi nói chuyện cùng Tô Niệm Khâm, Tiểu Tần đã gọi xe đưa Lí Lộ Lộ về.

Vẫn là một người đàn ông không chấp nhận cự tuyệt, Lí Lộ Lộ lên xe lại trầm nghĩ.

Trên đường, Tang Vô Yên lại không chịu an tĩnh, tranh cãi ầm ĩ giây dựa đến dưới khách sạn, Tô Niệm Khâm ôm cô, cô lại la lại cần, trên đường còn dùng móng vuốt nhéo đỏ hết mặt Tô Niệm Khâm.

Trở lại phòng, Tô Niệm Khâm đem cô đặt trên sofa, chai bia bị cô ôm chặt như bảo bối, hơn nữa bên trong vẫn còn một ít.

“Lấy ra!” Bạo quân xanh mặt, hạ lệnh.

“Không.” Tang Vô Yên dùng sức ôm nó trước ngực.

“Cho anh.” Bao quân bình thường không muốn lần nữa lặp lại chỉ thị của mình.

Cô chẳng những không nghe, ngược lại lui đến một bên khác, cách anh rất xa, giày cũng chưa cởi ngồi xổm trên sô pha.

Anh rốt cục không kiên nhẫn, ngồi xuống áp dụng cường ngạnh thi thố.

Tang Vô Yên vừa đá vừa cắn anh, vừa cố hét lên như muốn phá tung màng nhĩ.

Tiểu Tần kích động chạy tới, thấy một màn như vậy, dở khóc dở cười nói: “Ông Tô, cô Tang uống rượu, loại tình huống này chỉ có thể từ từ dỗ.” cô nhìn nhìn đôi tay Tô Niệm Khâm gắt gao bắt lấy cổ tay Tang Vô Yên, “Hơn nữa, ngài làm như vậy sẽ khiến cô ấy rất đau.”

Tô Niệm Khâm ngẩn ra, nghe thấy lời Tiểu Tần nói, nhanh chóng buông ra, sau đó hơi xấu hổ khụ hai tiếng. Từ từ dỗ? anh chưa bao giờ biết phương pháp dỗ ngọt con gái.

Tiểu Tần hiểu ý, nhỏ giọng giải thích nói: “Cô ấy muốn làm cái gì ngài đều theo, nói chuyện giọng cũng phải nhỏ nhẹ một chút.”

Nói xong, cô cảm thấy mình ở chỗ này hơi dư thừa: “Tôi về trước, Tô tiên sinh, một lát cần giúp gì thì gọi cho tôi, tôi lập tức tới đây.”

Tiểu Tần đi rồi một lúc lâu, Tang Vô Yên như trước đối đãi như kẻ thù, phòng bị anh.

Tô Niệm Khâm chậm rãi đi qua, nói: “Vô Yên, đem cái chai cho anh.”

“Không cho.” Cô than thở nói.

“Nếu rượu dính vào người sẽ rất khó chịu, hơn nữa vụn nhất rơi xuống sẽ vỡ, anh không nhìn thấy không thể thu dọn, sẽ cắt vào người em?” anh tận lực làm cho giọng nói nghe qua rất nhẹ nhàng, bắt đầu học dỗ cô. (nhẹ nhàng: nhẹ nhàng và ôn nhu)

“Sẽ không làm hư.” Cô như tiểu hài tử giải thích với anh, nhưng thái độ cũng bình tĩnh hơn.

“Vậy..... em cứ ôm như vậy.” Tô Niệm Khâm vừa cố gắng làm theo hướng dẫn của Tiểu Tần, vừa để ý thực tế.

“Tốt.” Tang Vô Yên ngây ngô cười.

Tô Niệm Khâm nghe tiếng cười của cô, biểu tình mới bắt đầu lơ lửng xuống, dang hai tay nói: “Lại đây, anh ôm em.”

Cô hơi chần chờ, “ Anh là ai?”

“Em nói anh là ai?” Vừa nghe đến lời này, Tô Niệm Khâm lại bắt đầu giận, giọng lên cao.

Tang Vô Yên lập tức bước ra xa, lại rụt trở về.

“Tôi làm sao mà biết anh là ai?” cô nhăn mặt nghiêm nói, “ Khẳng định là con quỷ đáng ghét.”

“Anh là Tô Niệm Khâm.” anh lại nhỏ giọng.

Anh đầu hàng, anh hối cải.

“Không có khả năng.”

“Sao lại không có khả năng.” Tô Niệm Khâm mặt sụp xuống.

“Tô Niệm Khâm sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi như vậy. Anh chỉ biết rống: Tang Vô Yên em câm miệng, Tang Vô Yên em tránh ra, Tang Vô Yên em đừng âm ỷ.”

Tô Niệm Khâm nghe đến mấy câu này, trong lòng chua chát: “Anh về sau cố gắng không nổi giận với em.”

“Cái gì gọi là cố gắng?”

“Chính là giống như bây giờ.”

“Thật?”

“Thật. Vô Yên, lại đây anh muốn ôm em.”

Cô không tranh cãi ầm ĩ, ngoan ngoãn bước qua sô pha ngồi trên đùi anh, sau đó lại ngoan ngoãn cho Tô Niệm Khâm cởi giày cô.

“Anh khó có thể tưởng tượng, quần áo và sô pha này của anh bị em làm thành bộ dáng gì nữa.” anh đem cái chai đặt lên bàn trà, cũng đem giày cô đặt lên bàn trà.

“Sao lại đem giày đặt lên bàn?” Tang Vô Yên quay đầu hỏi anh.

“Bởi vì bất kể anh đặt ở chỗ nào em đều đá nó đến giữa phòng khiến anh té, để chỗ này có tốt hơn.”

“Em hư như vậy sao?”

“Không chỉ vậy. Có một lần em không đem bình thủy đặt tại chỗ cũ, tùy ý đặt cạnh bếp gaz, hại anh bị phỏng.”

“Em không nhớ nữa.”

“Đó là vì em đang say bằng không khẳng định sẽ không quên. Lúc ấy em khóc rất nhiều, anh chỉ có thể giả bộ không đau, để an ủi em.” Tô Niệm Khâm theo thói quen gác cằm lên hõm vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô.

Anh nghĩ thấy hơi thở Tang Vô Yên mang theo hơi cồn, còn có vì uống rất nhiều tiếng hít thở cực kỳ nặng. Cô im lặng thật lâu, Tô Niệm Khâm dường như nghĩ cô đang ngủ.

Bỗng nhiên, Tang Vô Yên ở trong lòng anh chuyển động, nâng ngón tay sờ lông mi anh.

“Hình như dài hơn.” Cô cảm khái, “ Vì sao lại dày như vậy, như cây quạt nhỏ vậy. Có thể lấy xuống mọc trên mắt em hay không?”

Tô Niệm Khâm cười.

“Anh cười,” Tang Vô Yên cười ngây ngô đáp lại, “ Về sau chỉ cho phép anh cười với em, bằng không sẽ làm cô gái khác muốn phạm tội.” Cô lại sờ mũi anh tiếp.

Tô Niệm Khâm không chịu nổi ngứa, bắt lấy tay cô, khẽ hôn.

“Niệm Khâm, anh chỉ thuộc về em thôi phải không?”

Tô Niệm Khâm trầm mặc một hồi trả lời: “Anh vốn chỉ thuộc về một mình em.”

“Cô ấy thì sao?”

“Không có cô ấy, tất cả đều đã trôi qua. Thật đó, Vô Yên.” Tô Niệm Khâm nhắm mắt lại nói.

“Nói cho em biết, anh là của em.”

“Tốt.”

“Anh nói nha.”

“Em là của anh.”

“Uh.” Tang Vô Yên cười mỹ mãn, sau đó hơi mệt ngã vào trong lòng anh.

Qua nửa ngày, cô mới giật mình đứng dậy, bỗng nhiên nói: “Không đúng.”

“Như thế nào không đúng?”

“Anh nói ngược.”

Tô Niệm Khâm nhú mày: “Xem ra đầu em còn rất thanh tỉnh. Anh cũng không cần khách khí.” Lập tức, ôm cô tới giường, cởi áo cô, cúi đầu hôn môi.

Tang Vô Yên kháng nghị, “ Anh còn chưa nói.”

“Anh là của em. Tô Niệm Khâm là của Tang Vô Yên, vĩnh viễn mãi mãi đều là của Tang Vô Yên.” anh đem đôi môi nóng rực của mình dờng lại trước ngực tuyết của cô.

“Vô Yên?”

Anh dừng lại động tác, phát hiện cô không có phản ứng, say đến hô hấp nặng nề.

Tang Vô Yên cư nhiên đang ngủ.

Ngày hôm sau, cô tỉnh lại, Tô Niệm Khâm đã ra ngoài.

Bên ngoài, trên bàn cơm có canh giải rượu. Tang Vô Yên đói muốn chết, đầu cũng đau muốn chết, ăn mấy miếng, quyết định tắm trước, phát hiện trong phòng tắm lại có quần áo đúng số đo của cô, đại khái là Tiểu Tần chuẩn bị.

Tắm rửa sạch sẽ cô trở về ngủ.

Cô nhớ lại lời Tô Niệm Khâm “Không có cô ấy, tất cả đều đã trôi qua.” Mỉm cười ngọt ngào. Còn có ba chữ quan trọng nhất, Tô Niệm Khâm chưa nói với cô, trước khi ngủ cô cân nhắc.

Không biết ngủ đến khi nào, cô nghe được bên ngoài phòng ngủ có động tĩnh, vì thể hơi cao hứng chạy ra, thấy Tiểu Tần.

“Tô Niệm Khâm đâu?”

“Ông Tô đang tắm.” Tiểu Tần vừa mỉm cười giải thích, vừa đem ánh mắt hướng phòng tắm. Tô Niệm Khâm có một tật xấu: Chỉ cần ra ngoài trở về tất nhiên tắm rửa trước, rửa hết những mùi lạ bên ngoài.

Khi nói chuyện, cửa phòng mở ra.

Tô Niệm Khâm ướt từ đầu đến thân, bên dưới chỉ bọc một khăn tắm màu trắng.

Tiểu Tần nói: “Ông chủ Tô, cô Tang đã tỉnh.”

Tang Vô Yên chạy tới cửa phòng tắm, nhìn chằm chằm Tô Niệm Khâm, nhìn từ trên xuống dưới, đến bộ phận trọng điểm bị che khuất.

Đứng trước cửa phòng tắm, Tô Niệm Khâm tựa hồ nhận thấy tầm mắt Tang Vô Yên, lúc trước anh ngẫu nhiên cũng như vậy xuất hiện trước mặt Tiểu Tần, đều cảm thấy không có gì, hiện tại đột nhiên có một Tang Vô Yên lại cảm thấy khác, vì thể cố gắng trấn định, “Anh đi vào thay quần áo.”

“Không cần thiết, ăn mặc ít hơn nữa em cũng xem qua rồi.” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm nghe như thể thiếu chút nữa đụng vào cửa phòng ngủ. Cô gái này lại trước mặt người khác làm anh xấu mặt.

Tiểu Tần vốn tập mãi thành thói quen, hiện tại lại cảm thấy hơi xấu hổ, vì thể lạng lẽ rời đi.

Tang Vô Yên chạy đến che phía trước Tô Niệm Khâm, “Em có chuyện hỏi anh, rất quan trọng.”

“Để anh mặc quần áo rồi nói.” Tô Niệm Khâm dè dặt giọng nói.

Tang Vô Yên nhìn xuống đánh giá hạ thân anh một chút, “Như vậy rất tốt. Ai biểu anh lúc khỏa thân, so với bình thường tính cách đáng yêu hơn, mặc xong quần áo sẽ không nói thật.”

Tô Niệm Khâm không nói gì.

Sau đó Tang Vô Yên nhắm mắt, hít sâu thở ra cho tinh thần hăng hái thêm nói: “Tô Niệm Khâm, em yêu anh.” Giờ phút này Tang Vô Yên cảm thấy hai người bọn họ thật thú vị, lần đầu tiên thể hiện rõ tấm lòng mình với Tô Niệm Khâm là lúc khỏa thân, mà lần thứ hai là Tô Niệm Khâm thỏa thân.

Về mặt Tô Niệm Khâm rất ôn nhu, lông mi rung rung.

Cô dừng một chút nói: “Như vậy có thể vì em buông tha quá khứ, buông tha Dư Vi Lan được không?”

Tang Vô Yên từng nghe nói đàn ông có lông mi dài thì tình cảm cũng rất sâu đậm. Cô thấp thỏm chờ đáp án của Tô Niệm Khâm, một giây trôi qua như dài cả vạn năm.

Từ giọt nước từ tóc Tô Niệm Khâm chảy xuống, bốn phía im lặng chỉ có thể nghe thấy nước rơi tí tách.

Anh nói: “Vấn đề này em đã hỏi anh hai lần, anh cũng suy nghĩ rất lâu. Anh vẫn đang tìm một đáp án có thể đẹp cả đôi đường. Dư Vi Lan ở lúc anh gian nan nhất đã cổ vũ anh, nhân nhượng anh, cũng là ngoại trừ mẹ anh cô ấy là người đầu tiên đối xử tốt với anh.”

Tim cô như bị mắc ngay cổ họng.

“Bất quá nếu muốn anh lựa chọn tình thương của cô ấy và buông tha cho em, anh đây, càng không thể được. Nhưng đến tốt cùng yêu em bao nhiêu, ngay cả anh cũng không biết. Khoảng thời gian chúng ta tách ra anh nghĩ rất nhiều, từ từ nghĩ lại, sau khi quen em, cảm giác anh đối với Dư Vi Lan đã thay đổi, trở thành tình thân. Nếu khiến anh vĩnh viễn không thấy được em, so với việc chết còn khó chịu hơn. Cho nên, em mới là người quan trọng nhất.”

“Niệm Khâm, anh yêu em không?”

Tô Niệm Khâm vươn tay đem cô ôm vào lòng nói: “Đương nhiên yêu, có thể nói yêu em còn hơn sinh mệnh mình.”

Tang Vô Yên nghĩ mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đáng tiếc nước mắt vẫn không chịu thua kém, dừng mãi tuôn ra. Cô tựa vào ngực Tô Niệm Khâm, lớn tiếng khóc. Tô Niệm Khâm vẫn không nói gì để cô phát tiết, tay vòng qua ôm eo cô, cầm tựa lên đầu cô, cực kỳ ôn nhu.

Qua thật lâu, Tang Vô Yên ngừng khóc thút thít, xoa xoa nước mắt, hít hít cái mũi nói: “Tô Niệm Khâm.”

“Huh.”

“Khăn tắm của anh trượt xuống.”

52. Chương 52

Tô Niệm Khâm hơi kinh ngạc đưa tay sờ xuống, rõ ràng khăn vẫn còn.

“Hắc hắc.....” Tang Vô Yên nín khóc mỉm cười, “ Ai bảo anh làm hại em khóc, còn không an ủi em.”

“Anh phải an ủi như thế nào, chẳng lẽ muốn nói, đừng khóc đừng khóc anh nói giỡn thôi, kỳ thật anh không có yêu em.”

Cô đâm vào ngực anh: “Đáng ghét!”

Tô Niệm Khâm lại thuận thế bắt lấy tay cô, ôm cả người cô vào phòng ngủ.

“Em vừa rồi lại dám trêu chọc anh. Em thích xem như vậy, về phòng từ từ cho em xem.”

Tang Vô Yên thà chết không theo, dùng sức phản kháng.

Đột nhiên, Tô Niệm Khâm nắm chặt tay Tang Vô Yên, không bước tiếp.

“Nguy rồi, rất thật rồi.” Tô Niệm Khâm sắc mặt không thay đổi nói.

Tiếp theo, Tang Vô Yên che mắt hét lên.

“Gạt em thôi, ngu ngốc.” Tô Niệm Khâm vui vẻ hôn chóp mũi cô.

“Em không tin.” cô vẫn không dám mở mắt ra.

Anh lại hôn mắt cô.

“Anh chỉ là muốn chứng minh xem lá gan em lớn không.”

“Kết quả?”

“Bình thường.”

“Anh không cần đến công ty?”

“Còn chưa làm xong một chuyện, anh như thế nào ra khỏi cửa được.”

“Chuyện gì?”

“Tiếp tục sự nghiệp tuyệt vời tối qua chưa hoàn thành.”

...

Cô cuộn mình ngọt ngào ngủ trong lòng Tô Niệm Khâm.

Sau đó di động Tô Niệm Khâm vang lên, hơn phân nửa đều là Tiểu Tần hoặc là công ty tìm anh.

Cô nghe thấy tiếng chuông vừa tỉnh như cái bạch tuộc dính trên người anh, nói: “Không cần tiếp. Hai mươi tư giờ này anh đều là của em.”

Tô Niệm Khâm vuốt vuốt tóc cô, rất nghe lời tắt máy, thói quen đầu tiên rời khỏi giường là tìm thuốc hút.

Cô cướp hộp thuốc lá trên tay anh, nhin không được hỏi: “sao anh lại nhiễm tật xấu này?”

“Lúc nhớ em liền hút thuốc.” Anh ôm cô.

“Anh không thể đem hết toàn bộ trách nhiệm đẩy vào người em,” cô kháng nghị, “ Chẳng lẽ mỗi lần anh hận em, anh sẽ uống rượu sao.”

“Sao em biết chuyện này?” Anh tỏ ra kinh ngạc.

“Tô Niệm Khâm!” cô không biết làm gì với anh luôn.

Tô Niệm Khâm cười cười ôm cô

“Sau lại, có người nói cho anh biết, uống rượu hút thuốc có thể giảm bớt phiền não.”

“Những người đó đúng là hỗn đản.” Tang Vô Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Sau khi anh thử, cảm thấy đúng là tệ, hơn nữa uống rượu có thể chống cảm mạo.”

“.....”

Buổi chiều anh cùng cô đi dạo phố, ăn cơm. Sau khi về khách sạn, Tang Vô Yên lấy chai nước hoa vừa mua, vung như mưa, gián xung quanh cũng tránh hết mới thôi. Tô Niệm Khâm vừa nghe tin tức vừa hắt xì, nhưng cũng không ngăn Tang Vô Yên lại.

Tiểu Tần nói thầm trong lòng: thì ra, ông chủ chính là không thích “ Người khác” dùng nước hoa.

53. Chương 53

Ngày Tô Niệm Khâm rời thành B cũng sắp tới.

Tang Vô Yên còn khoảng mười tháng mới tốt nghiệp, Tô Niệm Khâm không thể miễn cưỡng cô. Hơn nữa người đàn ông này cực kỳ ghét ngồi máy bay, không đến vạn bất đắc nhất định sẽ không lựa chọn loại phương tiện giao thông này, vì thế nhiệm vụ đương nhiên rơi xuống đầu Tang Vô Yên, thế cho nên hàng tháng ít nhất cô tới A thành một lần.

“Chết còn không sợ, còn sợ ngồi máy bay.” Tang Vô Yên oán giận.

“Không phải sợ hãi, chỉ là không thích.” Người đàn ông mạnh miệng.

“Vì sao không thích?” lòng hiếu kỳ của con gái luôn rất lớn

“Không thích chính là không thích, không có vì sao?” Tô Niệm Khâm bắt đầu không kiên nhẫn.

“Bất cứ chuyện đều có lý do.” cô không được đáp án không buông tha.

“Tang Vô Yên!”

Cô thấy vẻ mặt Tô Niệm Khâm bắt đầu âm trầm, vì thế thè lưỡi không dám lại cùng anh lăm mồm.

Lúc không gặp mặt, hai người chỉ còn phương thức liên lạc là điện thoại. Điện thoại bị Tô Niệm Khâm bá đạo phát huy đến cực hạn. Cơ hồ chín giờ mỗi tối di động Tang Vô Yên đúng giờ vang, nói điện thoại tới khi Tang Vô Yên chìm vào giấc ngủ mới thôi. Lúc cùng anh “nấu cháo”, cô bị cấm chỉ ra ngoài giao tế. Đường nhiên cũng có lúc ngoại lệ, như công ty Tô Niệm Khâm có việc.

“Này không công bằng!” Tang Vô Yên kháng nghị. Nếu một người đàn ông có thể được gọi là bạo quân, anh sẽ không để ý tới ý kiến của phụ nữ.

Đêm giáng sinh, dài vốn có một tiết mục đặc biệt, lại đột nhiên hủy bỏ.

Tang Vô Yên quyết tâm cho Tô Niệm Khâm một bất ngờ lớn, buổi chiều liền mua vé máy bay.

Buổi tối cô đến thành A, đang bay thì bỗng nhiên có tuyết rơi, rất có không khí Noel, cô hít sâu một ngụm không khí lạnh. Vì công việc, Tô Niệm Khâm vẫn ở tại chỗ trong tầng cao nhất của một tòa nhà ở giữa trung tâm thành phố. Dư Tiểu Lộ sau khi kết hôn cũng không thể ở lại chiếu cố anh, vì thế mời một đại tẩu họ Trương ban ngày đến dọn dẹp, tối mới rời đi.

Tang Vô Yên hơi hưng phấn mà ấn chuông cửa.

Đợi trong chốc lát. Không có người?

Lại ấn.

Vẫn không có người.

Tang Vô Yên nhất thời nổi giận vò tóc, người đàn ông này vì sao đêm giáng sinh không chịu an phận ngồi ở nhà. Cô đành phải gọi điện cho anh, kết quả không gọi được.

Cô chán nản ngồi trước cửa. Bên ngoài tuyết rơi lãng mạn còn mình thì ôm cơn giận nóng cả người. Túi xách, hành lý còn có quà Noel định tặng anh.

Anh đi làm sao? Đã sắp đến chín giờ sao anh còn chưa gọi tới? Chẳng lẽ còn có người tặng ca trong đêm giáng sinh sao? Hoặc đang ui về bên ngoài? Anh là chỉ cho phép quan huyện phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn! Tang Vô Yên càng nghĩ càng giận, hoàn toàn quên mất mình không báo trước cho anh đã đột nhiên tập kích thành trì.

Hàng lang không có máy điều hòa, hơn nữa nơi này là tầng cao nhất, đêm nay tuyết đầy trời càng thêm lạnh lẽo. Tang Vô Yên đem khăn quàng choàng quấn quanh cổ, miệng nói thầm: Vì sao anh muốn ở nơi này giữa trời đông giá rét ngay cả máy điều hòa cũng không có.

Tất cả tội lỗi đều quy nạp vào người Tô Niệm Khâm.

Không biết qua bao lâu, mí mắt bắt đầu đánh nhau, chỉ nghe thang máy dừng lại tầng này.

“Đình-”

Tang Vô Yên kinh ngạc, xoa xoa mắt, nhìn thấy người đàn ông từ trong thang máy bước ra.

“Tô Niệm Khâm!” Tang Vô Yên bĩu môi gọi anh.

“Vô Yên? Sao em ở đây?” Tô Niệm Khâm bất ngờ nói.

“Anh đi đâu vậy?”

“Vừa tan ca.” Anh hơi mệt.

“Thật?”

Tô Niệm Khâm hơi hiểu, dừng lại tìm chìa khóa mở cửa, nghiêng đầu tới hỏi: “Bằng không là đi đâu?”

Tang Vô Yên nhún nhún vai, không nói gì.

“Vì sao di động không gọi được.”

“Đại khái tín hiệu không tốt.”

“Anh đi với ai?”

“Tiểu Tần.” Tô Niệm Khâm thành thật khai báo.

“Em hơi hâm mộ cô ấy.” Tang Vô Yên có chút chua xót.

“Anh còn hâm mộ Trình Nhân hơn.”

Tô Niệm Khâm kéo cô vào cửa, đụng tới cánh tay lạnh cứng của cô.

“Nhìn xem em làm gì với mình thế? Lạnh như thế cũng không biết xuống lầu tìm quán nào ngồi xuống. Ý định tra tấn bản thân à?” Nói xong lấy tay mình chà chà tay cô, lại đi sờ mặt cô.

“Em cố ý. Cho anh áy náy.” Tang Vô Yên vốn thuộc thể chất nóng, ngay cả trời đông đều là nóng hầm hập, nay khuôn mặt lại lạnh cứng.

“Anh lại không có làm chuyện xấu, có cái gì phải áy náy.” Tô Niệm Khâm ngoài miệng nói như vậy, tâm lại rất đau, “Sao không gọi báo trước cho anh?”

“Muốn tạo cho anh bất ngờ lớn.”

“Hôm nay là ngày gì?” Niệm Khâm dùng sức nghĩ nghĩ.

“Đêm giáng sinh nha.”

“Hi- hèn chi đêm nay lạnh như vậy?”

Tang Vô Yên không để ý tới anh, bàn tay tiến vào áo khoác ôm lấy thắt lưng anh: “Tô Niệm Khâm, có biết hay không có đôi khi thật sự thực ghét anh. Không hiểu phong tình, người lại cứng nhắc, tuyệt đối không lãng mạn, thật không rõ sao lúc ấy em lại có thể thích anh.” Chôn mặt trong ngực anh, giọng hơi rầu rĩ.

“Phải không? Anh như thế nào cảm thấy có người vui vẻ chịu đựng.”

“Chảnh chọe.” Tang Vô Yên dùng trán đụng vào lồng ngực anh.

Một lát sau, Tô Niệm Khâm nhin không được mở miệng, “Vô Yên.....”

“Hử?” Tô Niệm Khâm mở máy điều hòa, nhưng cô vẫn tham lam coi anh là máy giữ ấm mà ôm chặt.

“Hình như em vừa vào cửa liền cởi áo khoác.” Anh nhắc nhở cô.

“Đúng vậy, trong nhà có máy điều hòa thôi.”

“Anh còn mặc.”

“Em biết.”

“Nhưng anh rất nóng.” Tô Niệm Khâm ủy khuất.

Tang Vô Yên nghe nói như thế rốt cuộc không nhin được cười ra, lập tức rút tay ra, lại ôm cả người lẫn áo khoác, cho anh càng khó chịu: “Đáng đời, đáng đời, đáng đời.....” Ai kêu anh làm cô giận .

Sau khi nháo đủ, Tang Vô Yên la đói bụng, đã qua cơm chiều lâu rồi. Hai người tay nắm tay bước ra cửa.

Tang Vô Yên quần khăn cổ cho anh liếc mắt một cái, cười mờ ám: “Anh đúng là người không có tầm nhìn xa trông rộng, sớm biết chúng ta sẽ ra cửa không cần cởi áo khoác.”

Tô Niệm Khâm tức giận ấn thang máy.

“Chúng ta ăn cái gì?” Tang Vô Yên hy vọng một chút về đại tiệc Noel.

“Đi.....” anh vừa nói một chữ, ánh sáng mơ hồ trông mắt biến thành tối đen, thang máy cũng không nhúc nhích. Anh nghĩ: Không xong.

“Sao thế này?” Tang Vô Yên khẩn trương hỏi.

“Thang máy mất điện.” anh theo bản năng nắm chặt tay Tang Vô Yên.

“Hiện tại là tầng mấy?”

“Vừa rồi thang máy giống như một chút cũng không đi, cho nên vẫn là lầu 21.” Tô Niệm Khâm trả lời.

“Niệm Khâm.” Tang Vô Yên trong bóng đêm gọi anh.

“Có anh.”

“Em sợ.” Giọng cô hơi run.

Tô Niệm Khâm nghe tiếng ôm cô vào ngực: “Chớ sợ chớ sợ, lập tức sẽ có người đến.” Tuy rằng mắt anh có thể cảm quang, nhưng trong bóng đêm anh ngược lại cảm thấy tự tại, chỉ cần không phải đứt dây thừng, thang máy rơi xuống là được.

Tang Vô Yên lại không nghĩ như vậy.

“Nhưng hiện tại là đêm khuya.”

“Bọn họ có trách nhiệm theo dõi 24/7.”

“Ngộ nhỡ, người kia ngủ gật?”

Vậy cũng có thể, Tô Niệm Khâm nghĩ, nhưng không dám nói ra. Anh cảm giác được Tang Vô Yên rất sợ. Lá gan cô rất nhỏ, lại đặc biệt sợ tối.

Vì thế đành phải an ủi cô: “Sẽ không. Đừng suy nghĩ lung tung, bọn họ lập tức tới.”

“Em trước kia cũng cùng Trình Nhân gặp qua tình huống này.”

“Sau đó? Có phải lập tức được ra ngoài hay không?”

“Sau đó chúng em, sau đó cô ấy,” cô nói năng lộn xộn, “ Sau đó..... Chúng em.....”

Tô Niệm Khâm cảm giác được cô càng ngày càng khẩn trương, chuyển hướng đề tài: “Một lát muốn ăn cái gì?”

“Ăn món nào thật cay.”

“Không được, dạ dày em không tốt.”

“Vậy ăn cà chua tráng trứng.”

“Vì sao?”

“Mùa đông rất lạnh nên buổi sáng mẹ em đều làm món này, lớp nước nóng bên trên từng ngụm từng ngụm nuốt vào đặc biệt ấm áp.”

“Uh, này có thể thỏa mãn.” Bạo quân ôn nhu nhận lời.

Qua 10 phút, không khí lạnh bên ngoài bay vào, bắt đầu hơi lạnh. Tô Niệm Khâm vừa nói chuyện với cô để phân tán lực chú ý, vừa cởi bỏ nút áo khoác, che lên người tang Vô Yên cho ấm.

“Em còn nhớ file mp3 kia không?” Tô Niệm Khâm tiếp tục dẫn dắt sự chú ý của cô sang hướng khác.

“Uh, thu âm từ lum.”

“Là rất lộn xộn, có tiếng em đọc tiểu thuyết võ hiệp, có tiếng lớn hét ồn ào, còn có.....” Tô Niệm Khâm vừa nghĩ lại muốn cười, “ Còn giọng hát của em.” Nếu kia còn có thể gọi là “ hát”.

“Tệ lắm àh, đem ca khúc anh hát thành như vậy?”

“Nếu anh trước kia viết ca khúc cho em hát khẳng định cho tiền cũng không ai nghe.”

“Tô Niệm Khâm anh nếu còn kỳ thị giọng em, lập tức bóp chết anh.”

“Đừng! Anh còn muốn sống, ngộ nhỡ người khác hỏi, cũng không dám thừa nhận em là người của anh.”

Tang Vô Yên nghe mấy chữ này, tức giận đến nhô đầu ra khỏi lòng Tô Niệm Khâm, gương nanh múa vuốt chuẩn bị cắn cắn anh, đúng lúc này, bên ngoài có người cầm công cụ gõ gõ: “Bên trong có người không?”

Vài phút sau, công nhân mở cửa ra, bọn họ cuối cùng cũng được tự do.

Sau khi đi ra, Tang Vô Yên cho dù rất đói cũng không muốn xuống dưới tìm đồ ăn nữa.

Về nhà, Tô Niệm Khâm cởi quần áo, cuộn tay áo bước vào phòng bếp.

“Anh làm gì vậy?” Tang Vô Yên hỏi.

“Làm cà chua tráng trứng cho em.”

Tang Vô Yên trừng lớn mắt: “Không có khả năng, sao anh biết nấu ăn.”

“Anh như thế nào lại không thể?” Tô Niệm Khâm hỏi lại.

Sau đó, Tang Vô Yên hứng chí bưng bưng đem tin tức tốt báo cáo với bà Tang, anh ở bên cạnh nghe cô nói điện thoại cũng ngắt ra, qua thật lâu từ từ nói: “Anh khi nào thì nói qua anh sẽ nấu cơm?”

“.....”

Đàn ông, thật sự là khó đối phó, Tang Vô Yên cảm thán.

54. Chương 54

Mấy ngày Tết, hai người hẹn sẵn sẽ về gặp bà Tang.

Tô Niệm Khâm dị thường khẩn trương. Lại không nghĩ rằng bà Tang phá lệ thông tình đạt lý, cũng không có làm khó anh. Giống như trải qua chuyện của ông Tang, mà bà Tang trở nên rộng rãi. Huống hồ Tô Niệm Khâm che giấu hết tất cả thói quen xấu, làm cho bà Tang không tìm ra được tật xấu gì.

Tang Vô Yên vụng trộm cười: “Anh không phải rất ngang ngược sao, thế nào gặp mẹ em liền giống chuột thấy mèo?”

“Cái này gọi là đạo ột thước, ma ột trượng.”

Tang Vô Yên vừa nghe lại đi cắn anh: “anh dám nói mẹ em là ma!”

Tô Niệm Khâm cũng không trốn, để cô cắn: “Kỳ thật bác gái rầy rà cũng rất đáng yêu, ngược lại làm cho anh nghĩ tới một người.”

“Ai?”

“Mẹ anh. Trước đây bà cũng thường như vậy lải nhải anh, lúc ấy còn không kiên nhẫn, hiện tại nhớ lại đến mỗi một việc nhỏ đều rất trân quý.”

Tang Vô Yên nghe vậy, đang cắn cắn biến thành hôn nhẹ môi anh.

“Không cần lo lắng, về sau em sẽ tận lực lải nhải anh, mỗi giây đều có thể cho anh trở về quá khứ.” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm yết hầu rung rung, cười rộ lên.

Đột nhiên anh nghĩ đến cái gì, từ trong túi lấy ra hộp nhung màu lam.

“Gì vậy?” Tang Vô Yên ý thức được bên trong là vật gì, tim liền đập nhanh.

“Gả cho anh.” Tô Niệm Khâm mở hộp ra, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương. Mắt anh nhìn thẳng Tang Vô Yên, hai tròng mắt đen phá lệ thâm thúy.

“Không muốn!” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm giận tái mặt nhú mi: “Em dám không muốn!”

Tang Vô Yên đến giận, rời chân anh, đứng dậy: “Nào có người cầu hôn như vậy?!”

Tối ba mươi Tết, hai người bọn họ ở lại nhà Tang Vô Yên, còn có cái gì dì, dượng, cô, chú, cháu bên nội, cháu bên ngoại, tất cả người trong gia đình đều tối dùng cơm, bà Tang đột nhiên nhớ đến chưa mua nước tương, liền kêu Tang Vô Yên đi mua.

Bên ngoài đang mưa, Tang Vô Yên còn muốn kéo Tô Niệm Khâm cùng đi, bà Tang đành phải ép buộc

“Con kêu Tiểu Tô làm sao đi, chợ bán thức ăn rất nhiều người, đều là bùn đất.” Mẹ vợ đại nhân đã lên tiếng vì con rể.

“Anh ấy rất vui vì mẹ công hiến sức lực, đúng không ‘Tiểu Tô’?” Nói xong nhéo nhéo tay anh, ý tứ là: Nếu anh dám nói không, thì coi chừng.

Tô Niệm Khâm dở khóc dở cười, đúng là thế khó xử, không biết nghe ai tốt hơn.

Má Tang cởi tạp dề xuống, lưu lại hai kẻ dở hơi này giữ nhà. Phòng bếp đang hầm cải củ và sườn heo, trong phòng khách còn có thể nghe được tiếng sôi xì xì. Hai người không có bật đèn, ngay tại trên sô pha anh một câu, em một câu cãi nhau, sau đó Tô Niệm Khâm đột nhiên cầm nhẫn kim cương ra cầu hôn.

“Anh chưa thấy qua heo chạy cũng phải ăn qua thịt heo đi.” Tang Vô Yên tức giận.

Tô Niệm Khâm nhú mắt, anh sẽ không biết cầu hôn và ăn thịt heo có quan hệ gì với nhau. Anh cố gắng trấn an cảm xúc của mình, trong lòng không ngừng mặc niệm: Tô Niệm Khâm người phải bình tĩnh, rộng lượng, không thể giận, phải dễ dàng tha thứ, không thể cùng cô ấy chấp nhặt.

Tang Vô Yên đi qua đi lại, tiếp tục nói: “Trước kia chúng ta xem phim, lúc cầu hôn lãng mạn đến độ có thể làm người xem cảm động khóc ra nước mắt. Hôm qua chúng ta cũng có xem, nam chính cố tình học làm kiểu bánh sinh nhật mà bạn gái thích ăn nhất ăn, học suốt một tháng, sau đó trong ngày sinh nhật cô tự tay làm một cái, ở bên trong còn có để nhẫn kim cương. Nữ chính vừa ăn một miếng thì từ trong miệng lấy ra chiếc nhẫn, lúc ấy nam chính mới nói: ‘Gả cho anh đi.’”

“Nhàm chán!” Tang Vô Yên đang mơ giấc mộng đẹp bị Tô Niệm Khâm cười nhạt rồi kết luận cắt ngang, “Không sợ nuốt vào, ghen àh.”

“Anh có thể hay không có chút lãng mạn.” Tang Vô Yên giáo dục anh.

“Không thể. Anh chính là như vậy.” anh đưa ra tư thế dương dương tự đắc.

“Em đây không lấy chồng.” Tang Vô Yên tuyên bố.

“Em đừng có mơ.” Bạo quân cầm lấy tay trái Tang Vô Yên, kẻ cô phản kháng đeo nhẫn vào ngón áp út. Sau đó hung hăng hôn lên mặt cô.

“Anh đây là bức hôn,” Tang Vô Yên đưa tay chùi chỗ Tô Niệm Khâm vừa hôn lại hôn lên môi anh, “Tiếp theo, muốn hôn phải hôn chỗ này.”

Tô Niệm Khâm chuyên chú hút môi Tang Vô Yên không nói tiếng nào, nhìn như cam chịu kỳ thật trong lòng đang tính toán: Chờ em lên thuyền giặc thế nào còn có tiếp theo.

Một lát sau, Tang Vô Yên đưa tay lên đánh giá chiếc nhẫn, đột nhiên ghét bỏ nói: “Sao lại nhỏ như vậy.”

“Đã đủ lớn, lớn nữa không thể thường xuyên đeo.” Người phụ nữ này còn rất yêu vật chất, Tô Niệm Khâm nghĩ.

“Sao lại là màu hồng phấn.” Sau đó cô lại có nghi vấn.

“Tiểu Lộ nói màu này hợp với em.”

“Em thấy kim cương đều là trong suốt, làm gì có màu sắc.” Tang Vô Yên đúng là người quê mùa.

“Không rõ lắm, hình như là hoa văn.” Người đàn ông đồng dạng không quen thuộc những chuyện này.

“Chắc không phải giả nhỉ?”

Tô Niệm Khâm chán nản.

Bà Tang từ siêu thị mua hàng về, nhìn thấy nhẫn trên tay Vô Yên, nước mắt đột nhiên liền rơi xuống, nói thẳng: “Tốt, tốt. Ngày mai ba người chúng ta lần đầu tiên đi gặp ba con.”

Buổi tối, dưỡng, bác và rất nhiều người đến nhà dùng cơm giao thừa.

Một bàn lớn, Tô Niệm Khâm không quen, đồ ăn rất nhiều, anh nhìn không rõ lắm, không biết phải gấp như thế nào. May thay, bà Tang đã cẩn thận đặt một chén nhỏ trước mặt Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên gấp đồ ăn vào chén Tô Niệm Khâm nói: “Đây là thịt muối mẹ em làm, rất thơm.” Để Tô Niệm Khâm ăn xong, lại gấp thịt viên và múc chén canh nhỏ để bên cạnh, nói, “Thịt viên và canh để bên trong, anh muốn dùng cơm không?” Vẫn cẩn thận chăm sóc.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi xem tivi, Tô Niệm Khâm và Tang Vô Yên đến một phòng khác nói chuyện, em họ và cháu gái cũng vào theo.

Em họ mới mười hai tuổi hỏi: “Anh Niệm Khâm, anh chơi với tụi em nha?”

Đứa cháu mới sáu tuổi cũng không buông tha anh, đi theo dì nhỏ kêu, anh Niệm Khâm.

Tang Vô Yên buồn cười, đúng là trẻ nhỏ sáu tuổi đến các bà mẹ năm mươi lăm tuổi, miễn là phái nữ đều không thể miễn dịch với anh.

“Sao năm mới anh không về thăm nhà vậy?” cô em họ hỏi.

“Chị Vô Yên của em muốn anh đến đây, anh cũng chỉ có thể đến đây.” Tô Niệm Khâm thành thực trả lời.

Tay cháu gái không lễ phép quơ quơ trước mặt Tô Niệm Khâm: “Anh Niệm Khâm, anh thật sự không nhìn thấy sao?” lời trẻ con vô tư.

Tang Vô Yên sợ Tô Niệm Khâm để ý, muốn kết thúc cuộc nói chuyện, lại không ngờ anh nhu hòa bắt được tay bé, nói: “Không phải hoàn toàn nhìn không thấy, giống như, vừa rồi em ở trước mặt anh quơ qua quơ, anh có thể cảm giác được hướng gió, hơn nữa trước kia còn có thể thấy được vật động đấy, nhưng có nhiều cái không thấy, ví dụ em muốn anh nhìn rõ chi tiết từng ngón tay thì không được. Bất quá bây giờ thị lực càng kém hơn trước.”

Kỳ thật, anh bị khiếm thị bẩm sinh, cho nên trong lòng không đặc biệt để ý.

Nhưng là tiếc nuối lớn nhất chính là ngay cả thế giới này như thế nào cũng không biết.

“Màu xanh anh thấy ở đâu?” Thừa Dạ hỏi anh.

“Đại dương, bầu trời, còn có, ân áo trên người ta.” Anh sau khi trả lời, lại hỏi Vô Yên, “em buổi sáng nói, có phải hay không?”

Tang Vô Yên cười: “Đúng vậy.”

“Như vậy màu trắng ở đâu?”

“Mây, còn có răng nanh của Thừa Dạ.”

Cháu gái Thừa Dạ nhếch môi liền cười, lộ ra cái răng cửa bị thiếu.

“Màu hồng phấn thì ở đâu?” màu này rất khó hình dung.

Tô Niệm Khâm nghĩ nghĩ: “Môi của dì Vô Yên em.”

Mặt Tang Vô Yên hơi đỏ: “Anh trước mặt trẻ con nói bậy bạ gì đó?”

Mùng hai, Lí Lộ Lộ gọi tới nhà Tang Vô Yên chúc Tết bác gái.

Bà Tang ra ngoài thăm người thân, Tang Vô Yên tìm Trình Nhân kể chuyện cầu hôn.

Tô Niệm Khâm ở nhà, nhận được Lí Lộ Lộ điện thoại.

“Vô Yên cô ấy đi tìm Trình Nhân.” Tô Niệm Khâm nói. Anh cũng không biết cô vì sao cố ý không cần anh cùng đi.

“Trình Nhân? Anh Tô đang nói giỡn àh?”

Tô Niệm Khâm không hiểu ý đối phương.

“Trình Nhân đã chết được năm năm.”

Tô Niệm Khâm đột nhiên thẳng đứng dậy hỏi: “Cô nói cái gì?”

55. Chương 55

Tô Niệm Khâm cùng Lí Lộ Lộ hẹn ở một quán trà gần nhà Tang Vô Yên.

Lí Lộ Lộ nói: “Nếu anh nói là Trình Nhân, bạn học đại học của tôi và Tang Vô Yên, lúc chúng tôi học năm ba cô ấy đã qua đời.” cô nghe xong chuyện Tô Niệm Khâm nói về Trình Nhân, cảm thấy chuyện hơi nghiêm trọng.

“Như vậy cô nghĩ tôi nói dối?” Tô Niệm Khâm nheo mắt nói.

“Không, không.” Lí Lộ Lộ vội vàng phủ nhận, cô không nghĩ muốn khiêu chiến uy quyền của Tô Niệm Khâm.

“Vì sao cô ấy chết?”

“Sự cố thang máy trong trường. Lúc ấy quá khuya, cô ấy bị nhốt trong thang máy, hơn nữa không ai biết cô ấy bị bệnh tim.” Lí Lộ Lộ nhớ lại.

“Lúc ấy Vô Yên ở đâu?” Tô Niệm Khâm có chút khấn trương.

“Cô ấy và Trình Nhân cùng bị nhốt trong thang máy, cô ấy thấy hết tất cả. Phải biết rằng trong ký túc xá hai cô ấy thân nhất, Trình Nhân thường xuyên thay cô ấy ra mặt, hai người như hình với bóng. Từ đó về sau, Vô Yên liền chuyển ra bên ngoài ở một mình, không thấy qua lại cùng bạn học nào”

“Cô Lí, cô đang làm cho tôi tin rằng thế giới này có ma quỷ àh?” Tô Niệm Khâm cảm thấy buồn cười.

“Anh Tô, tôi là một chuyên gia tâm lý, đó không phải Quỷ Hồn mà chúng ta có thể gọi nó là chứng cuồng tưởng, một dạng rất nhẹ của chứng cuồng tưởng.”

“Chứng cuồng tưởng?” Tô Niệm Khâm có nghe nói qua.

“Đây là một loại bệnh tâm lý thông thường, rất nhiều tác giả cũng là một bệnh nhân của chứng cuồng tưởng. Dựa theo vừa rồi anh kể về Trình Nhân, đều không phải là tận mắt nhìn thấy, đều là từ miệng Vô Yên mà biết được. Kỳ thật anh cũng chưa từng gặp qua cô ấy.”

Tô Niệm Khâm đành chấp nhận.

“Bất quá chuyện này do Vô Yên để giảm bớt tâm lý khấn trương hoặc là cô độc hoặc là ảo tưởng. Có chút bệnh nhân cuồng tưởng còn ảo tưởng mình là tổng bí thư liên hiệp quốc, có người còn ảo tưởng một người không tồn tại, mà Vô Yên vừa vặn cho rằng bạn thân của mình còn bên người mà trong tiềm thức cô ấy vẫn biết Trình Nhân đã chết, cho nên cô không dám kể chuyện trước mặt những người biết chuyện của Trình Nhân, cô ấy sợ bị vạch trần.”

Lí Lộ Lộ bổ sung: “Hơn nữa gia đình cô ấy cũng có người từng bị bệnh này. Trong suốt một năm khi chồng qua đời mẹ cô ấy vẫn giữ bộ dáng đó. Tuy rằng nói hiện tại không thể biết có thể di truyền hay không, nhưng là ít nhất cũng có liên quan.”

“Như vậy có phải đó là bệnh thần kinh phân biệt?”

“Không.” Lí Lộ Lộ lắc đầu, “Không nghiêm trọng như vậy, chứng ảo tưởng chỉ là một bức tường bảo hộ mà cô ấy xây lên. Lúc không biết làm sao, cô ấy sẽ dựa theo cá tính và phương thức nói chuyện của Trình Nhân để sắm vai, do đó tự mình đối thoại. Trước mắt, phương pháp tốt nhất đối với Vô Yên không phải khuyên cô ấy đi bác sĩ tâm lý mà là giả bộ không biết gì hết, tư từ mà chăm sóc cô ấy, giảm bớt thời gian ở một mình của cô ấy, không nên để cô ấy cứ nghĩ đến mặt trái của vấn đề.”

Lúc Lí Lộ Lộ về còn nói: “Tôi sẽ thường xuyên chú ý cô ấy, nhưng anh Tô, tôi hy vọng anh có thể tìm người chăm sóc cô ấy, tránh một số tình huống đột ngột. Loại bệnh này cần người nhà phải cực kỳ nhẫn nại, rất nhiều người cả đời đều không thể chữa khỏi.”

Trời đang mưa phùn, vì là mùa đông cho nên giọt mưa rất nhỏ nhưng châm vào da thì rất đau, Tô Niệm Khâm ngồi băng ghế dưới nhà rất lâu, vai áo khoác ướt hơn phân nửa.

Trở về nhà Tang Vô Yên bắt đầu làm nũng: “Niệm Khâm, anh đi đâu vậy? Em không có ở nhà anh lại dám vụng trộm ra ngoài.” Thoạt nhìn thật vui vẻ.

Tô Niệm Khâm trốn tránh không đáp: “Em đi gặp Trình Nhân?”

“Uh. Trình Nhân nói, nếu chiếc nhẫn đáng giá như vậy, sau khi ly hôn không thể để anh đòi lại.”

Tô Niệm Khâm cười.

Buổi chiều bà Tang chưa về, hai người vừa ăn qua cơm chiều, Tô Niệm Khâm liền nhận được điện thoại Tiểu Tần.

“Ông Tô, địa chỉ buổi sáng ông kêu tôi đi điều tra, tôi đã tìm được. Chủ thuê nhà và bảo vệ dưới lầu nói, trước kia chỉ một nữ sinh đại học thuê, không phải dùng chung phòng.”

Anh không nói được lời nào, cúp máy, sau đó gọi: “Vô Yên?”

“Ah, em đang rửa chén.” Giọng Tang Vô Yên từ trong phòng bếp truyền ra, còn có tiếng nước.

Tô Niệm Khâm sờ soạn đi tới, từ phía sau ôm chặt thắt lưng cô, tựa đầu vào tóc cô.

“Sao vậy?” Tang Vô Yên dùng ngón tay dính dầu mỡ điểm điểm hai má anh.

“Không có gì.” Tô Niệm Khâm nhẹ giọng, qua một lúc lâu nói, “Vô Yên, không cần học tiếp, về thành A với anh đi.”

“Tô Niệm Khâm, nhìn không ra anh phong kiến như vậy.” Tang Vô Yên tiếp tục rửa bát.

“Sao lại phong kiến?”

“Còn cấm phái nữ biết chữ, anh sẽ không phải ghen tị em so với anh có học thức hơn.”

Tô Niệm Khâm không nói gì.

“Anh ngay cả bằng tiểu học cũng không có, đừng tưởng em không biết. Tiểu Lộ sớm bán đứng anh.”

Anh thấy buồn cười.

Anh trở lại Tô gia, nhà vẫn không đưa anh đến trường khiếm thị, trong mắt mẹ, anh chỉ là thị lực không tốt, không quan hệ với mù, hơn nữa bà muốn con được đối xử bình thường, vì thế bà mời giáo viên tới nhà dạy anh.

Cho nên, có thể nói, Tô Niệm Khâm chưa từng có khái niệm đi học ở trường.

“Anh có hỏi qua Lí Lộ Lộ, cô ấy nói em hiện giờ không còn giờ lên lớp, luận văn tốt nghiệp có thể đến thành A làm cũng được.”

“Anh gặp cô ấy lúc nào, sao em lại không biết?” Tang Vô Yên tiếp tục rửa bát.

Tô Niệm Khâm im lặng lại đem mặt chôn ở vai cô, ôm càng chặt.

“Niệm Khâm, anh sao vậy? Trước kia anh cũng không dính như hồ như vậy.”

“Sợ em bị người khác cướp đi.”

“Ai có thể có mị lực hơn anh ah.”

“Trình Nhân.” Tô Niệm Khâm thản nhiên nói.

Tang Vô Yên cười ngây ngô: “Này, Tiểu Tô, dấm chua của anh phạm vi rất rộng nha?”

Trước khi học kì mới khai giảng, Tang Vô Yên được Tô Niệm Khâm và bà Tang khuyên bảo. Cuối cùng theo Tô Niệm Khâm về thành A đã được mấy ngày.

Tô Niệm Khâm đi làm, cô ở nhà một mình xem TV, sau lại nhận được điện thoại Dư Tiểu Lộ.

“Niệm Khâm có đi bệnh viện chưa?” Dư Tiểu Lộ hỏi.

“Sao lại đi bệnh viện?”

“Để làm kiểm tra, thị lực của anh ta kém đi rất nhiều, thật vất vả mới mời được bác sĩ trị liệu từ Mỹ, cô nên thúc giục anh đi khám vài lần.”

Lúc này Tang Vô Yên mới nhớ tới lần trước Dư Tiểu Lộ từng nói, cô đúng là sơ ý, lại quên chuyện này.

“Anh ta về tôi sẽ nói.”

“Không phải nói với anh ta, là bắt buộc buộc anh ta đi.” Dư Tiểu Lộ cường điệu.

“Không đi tôi sẽ bắt cóc anh ta, nếu không sẽ không phải là Tang Vô Yên.”

“Nếu trên thế giới này người duy nhất có thể bắt buộc anh ta làm việc gì, cũng chỉ có cô, Tang Vô Yên.” Dư Tiểu Lộ nói như vệt cải lại.

Tang Vô Yên buồn cười.

“Đứa cháu không nên thân và tôi đều đáng yêu phải không. Bằng không cô làm sao có thể cam tâm tình nguyện đáp ứng trở thành cháu dâu của tôi.”

Tô Niệm Khâm về nhà mở cửa để lại chìa khóa đang hoàng, mới bước đến trước cửa “Em lại để giày tùm lum?”

Tang Vô Yên tức giận chạy đến cản anh: “Em đâu phải không dọn dẹp.” Sau lại chết lặng, nói, “Ông chủ Tô, tiểu nhân làm sao dám.”

56. Chương 56

“Vì sao không đến bệnh viện kiểm tra?” Hai người ra ngoài ăn cơm chiều, tay trong tay tản bộ ở gần công viên.

“Tình huống của mình, anh hiểu rõ nhất, không thích giống con cóc bị bắt làm thí nghiệm nhằm chán, hơn nữa một chút cũng không có gì thất thường.”

“Nhưng thị lực của anh quả thật càng ngày càng kém, ít nhất trước kia.....”

“Ít nhất trước kia còn thấy được em hôn anh.”

“Anh giả hoạt.” Tang Vô Yên đến nay nhắc tới vẫn cảm thấy rất quê.

Một lát sau Tô Niệm Khâm còn nói: “Hơn nữa mắt có tiếp tục kém xuống, anh cũng không để ý.”

“Nhưng em để ý!”

Tô Niệm Khâm nghe vậy sửng sốt, dần dần biến sắc: “Sợ trở nên mù hoàn toàn, sẽ liên lụy em?”

Tang Vô Yên dừng bước chân lại, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh sao lại có thể nghĩ như vậy?”

“Anh nghĩ như thế nào? Bị anh nói trúng?” Tô Niệm Khâm lên giọng, theo bản năng buông tay Tang Vô Yên ra.

Tang Vô Yên bị động tác vô tình buông tay của anh chọc giận: “Anh đúng là người không thể nói lý!” Giật chân xoay người bước đi, bỏ lại một mình Tô Niệm Khâm đứng tại chỗ.

Mười phút sau, Tô Niệm Khâm không nhúc nhích. Một người đàn ông cầm gậy đứng giữa công viên, lúc này không có nhiều người cho nên càng thêm thấy rõ, thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn lại.

Trước kia hai người đi dạo phố nếu bị lạc, anh nhất định sẽ đứng tại chỗ chờ Tang Vô Yên trở về tìm, nhưng nay là anh chọc giận cô.

20 phút, Tang Vô Yên vẫn như cũ không quay lại.

Đại khái tức giận nên một mình về nhà, Tô Niệm Khâm nghĩ.

Về nhà? Hai chữ này hiện lên trong đầu Tô Niệm Khâm liền cảm thấy không tốt, không nên để cô một mình đi thang máy, càng nghĩ càng thấy sợ, đành phải đuổi theo.

Tang Vô Yên nổi giận dửng dưng về nhà sau đó chui hết nguyên người vào bên trong chăn ra sức kêu: “Đáng ghét! Đáng ghét! Đúng là tính tình thối!” Một lát sau, trong chăn cô nhô đầu ra vẻ mặt hoảng hốt.

Từ công viên về nhà phải qua hai lần đèn giao thông. Đèn xanh đèn đỏ cũng không có bất kì âm thanh nào, anh có đôi khi đứng ở đó chờ rất lâu cũng không xác định đến tột cùng là đèn đỏ hay là đèn xanh, nhưng từ từ anh cũng thích ứng.

“Sao anh biết là đèn xanh?” có lần Tang Vô Yên tò mò hỏi anh.

“Anh nghe thấy tiếng ô tô phanh lại đoán là đèn xanh.”

Nghe anh nói như vậy, Tang Vô Yên hít phải một ngụm khí lạnh, cũng không dám cho anh một mình qua đường.

Tang Vô Yên thế này mới hối hận, không nên bỏ anh ở đó, vì thế khoác áo lại đi ra cửa tìm anh.

Hai người đứng ngay ở ngã rẽ.

“Em đi đâu vậy?” Tô Niệm Khâm biết cô từ trong nhà chạy ra, khẩn trương chất vấn, vẫn sợ cô giận, cả đời không quay lại.

“Em..... Em.....” Tang Vô Yên ấp a ấp úng, không thể mất mặt như vậy, tự mình nổi giận rồi lại tự mình quay lại tìm anh, “ Em..... Đi đâu liên quan tới anh sao?”

“Em lo lắng cho anh?”

“Nói bừa, ai lại lo lắng cho cái người mù không tim không phổi!” Tang Vô Yên dỗi.

Tô Niệm Khâm khoe môi đã cong lên, sau đó kéo cô về nhà.

“Kỳ thật, Vô Yên, người mù như anh đối với việc đó cũng không có gì là khác biệt.”

Tô Niệm Khâm cảm thấy bọn họ hẳn là cần tâm bình khí hòa nói chuyện.

“Không giống, em muốn cuộc sống của anh có chút ánh sáng, không phải hoàn toàn tối đen như mực.”

“Vậy àh?” Tô Niệm Khâm nhẹ nhàng ôm cô, việc này nên dùng thái độ hòa bình giải quyết, bọn họ không thể vì một chuyện như vậy mà nổi giận.

“Còn có,” Tang Vô Yên bổ sung, “Anh không biết mắt anh có bao nhiêu xinh đẹp, nếu nó chỉ có thể như vật trang trí thì rất đáng tiếc.”

“Vô Yên.....” Tô Niệm Khâm phát hiện một vấn đề, “Anh cảm thấy em luôn dùng bề ngoài để nhận xét một người.”

“Không tốt sao?”

“Đương nhiên không tốt.” Học sinh tiểu học đều hiểu được đạo lý này.

“Lúc ấy em vì lý do đó mà thích anh, làm sao bây giờ? Đánh giá sai rồi.”

“Duy nhất lựa chọn này là đúng, khó được có người như anh, trong ngoài đều tốt.”

Tang Vô Yên ha ha cười cấn cấn anh: “Tô Niệm Khâm, lúc nào anh biến thành một người đàn ông xảo quyệt như vậy.”

“Chịu ảnh hưởng của một cô gái.”

“Ngày mai đi làm kiểm tra.”

“Anh không thể không đi àh?”

Tang Vô Yên xem thường, cô làm tư tưởng công tác lâu như vậy lại không có kết quả sao?

“Không được, trừ phi anh muốn thấy em rời nhà trốn đi.”

Phụ nữ không thể không hạ tuyệt chiêu.

Ngày hôm sau, kết quả kiểm tra rất tệ.

Trong vòng ba thước nhìn thấy vật chuyển động của Tô Niệm Khâm hình như cũng mất đi, cảm giác đối với ánh sáng đang giảm rất nhanh.

“Nguyên nhân là gì?” Dư Tiểu Lộ giành trước hỏi, Tang Vô Yên sốt ruột.

“Người nhà sao lại có thể để anh ta uống rượu? Còn trong một thời gian dài say rượu, chất cồn làm tăng nhanh sự suy thoái của thần kinh thị giác.” Lời bác sĩ Lí và phán đoán của Dư Tiểu Lộ không sai biệt lắm, “Còn do anh ta làm việc quá độ.”

Lúc này Tang Vô Yên mới phát hiện, cô hình như chưa từng chú ý nhiều tới tình trạng mắt của Tô Niệm Khâm.

Dư Tiểu Lộ ở bên ngoài phòng bệnh giải thích với Tang Vô Yên: “Anh ta lúc còn trong bụng mẹ, thần kinh thị giác ở não chưa hoàn thiện nên mới như vậy.”

Tang Vô Yên hiểu được giống như suy thoái trí não khiến cho đứa bé năng lực kém, có thể nói trình độ y học hiện nay chỉ có thể mang tính an ủi, hoàn toàn vô dụng.

“Tôi vẫn chưa quan tâm đầy đủ về sức khỏe của anh ấy.” Hốc mắt Tang Vô Yên đỏ hồng ngồi bên cạnh lối đi. Chỉ biết cùng anh cãi nhau đấu khí, hoàn toàn đem tất cả việc trong nhà để lên người anh.

“Vô Yên,” Dư Tiểu Lộ vỗ vỗ vai cô, “Hết thấy từ từ sẽ qua, hai người chẳng qua cần chút thời gian thôi. Hơn nữa tính cách anh ta vốn hư mà, ít có người có thể chịu được.”

“Nhưng là cô và Tiểu Tần đều có thể ở chung với anh tốt mà.” Tang Vô Yên uể oải.

Dư Tiểu Lộ cười: “Tiểu Tần là vì anh ta là ông chủ của cô ấy, cha mẹ áo cơm. Mà tôi là bởi vì tôi là dì nhỏ của anh, tôi là bậc bề trên không thể chấp nhận với bạn nhỏ.”

Trên đường về, Tang Vô Yên vẫn không nói gì, trong lòng âm thầm hạ quyết định trọng đại.

“Vô Yên, sao vậy?” Tô Niệm Khâm thấy cô khó chịu, kéo đến bên cạnh.

Cô giống như không có nghe thấy gì.

Phản ứng của Tang Vô Yên đột nhiên so với người khác chậm ba giây, lúc đầu óc tập trung suy nghĩ một việc gì đó thì xung quanh có nói gì cũng không nghe thấy. Trình Nhân trước kia thường hình dung “sợ não không để sử dụng”.

Tay Tô Niệm Khâm nắm cầm cô, kéo khuôn mặt cô về phía mình: “Em suy nghĩ cái gì?”

“Em nghĩ em có thể ở lại đây, chương trình bên trường cơ bản đều đã xong, luận văn tốt nghiệp em ở thành A làm cũng được.” Dư Tiểu Lộ kết hôn không thể ở cùng anh, Tiểu Tần chỉ là thư ký, bên ngoài mời người làm rất có chừng mực, không cần thận bằng người trong nhà.

“Em muốn chăm sóc anh?” Tô Niệm Khâm hỏi.

Tang Vô Yên biết lòng tự trọng của anh rất cao, ghét nhờ người khác, càng đừng nói muốn chăm sóc anh. Lại không ngờ rằng Tô Niệm Khâm lại ngoài ý muốn nhõn miệng cười: “Anh rất thích ý kiến đó.”

Tang Vô Yên ngẩn ra, bị cười đến mặt đỏ, vì thế giải thích: “Nếu bác sĩ không dặn em mới lười quản anh.”

“Vậy thật cảm ơn việc chuyển biến xấu của mắt anh. Không biết nếu mù hoàn toàn có thể ưu đãi gì nữa không.”

“Không được nói vậy!”

Sau đó Tô Niệm Khâm bắt đầu cùng cô bàn về chuyện tương lai.

“Chúng ta trở về chỗ ở trước kia đi.”

“Vì sao?”

“Nơi đó không cần đi thang máy, đỡ phải phiền toái.”

“Uh. Em cũng rất thích phòng cũ.”

“Muốn trang trí lại không?”

“Không cần, em thấy tốt lắm rồi. Nhưng em có điều kiện.” Tang Vô Yên chớp mắt.

“Trừ bỏ hái sao, yêu cầu gì đều thỏa mãn.”

“Em nhầm chán đến vậy à? Nói sau,” Tang Vô Yên bắt đầu cảm thấy bệnh cũ của anh lại tái phát, “Nếu em thật sự muốn sao, anh cũng phải nghĩ biện pháp. Trong phim, không phải đều như vậy?”

“Trước kia đọc qua một câu chuyện xưa, nam nhân vật chính đáp ứng đưa một ngôi sao cho người yêu, kết quả lại mua một miếng ngọc hình ngôi sao để hoàn thành hứa hẹn của mình.” Tang Vô Yên tiếp tục miêu tả những tình tiết lãng mạn về chuyện hái sao.

“Vô Yên.....” Tô Niệm Khâm cắt ngang lời cô. Anh quyết định sẽ không cho cô xem phim, nếu không sẽ không ổn nữa.

Dư Tiểu Lộ từ kính hậu nhìn cặp đôi này không khỏi mỉm cười, chưa từng gặp Tô Niệm Khâm cũng có thể bị người khác rầy rà, đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng: “Niệm Khâm, anh rể và chị hỏi anh khi nào thì mang Vô Yên về nhà ra mắt.”

Nghe được lời Dư Tiểu Lộ nói, Tang Vô Yên theo bản năng nắm chặt tay Tô Niệm Khâm.

Anh cảm nhận được động tác nhỏ của cô, đem tay cô nắm vào lòng bàn tay, chối từ chối: “Nói sau đi.” Nhưng chung quy cũng không thể trốn mãi, cô muốn hay không cũng phải đối mặt việc này.

Buổi tối, Tô Niệm Khâm ở phòng sách, mơ hồ nghe thấy tiếng Tang Vô Yên nói điện thoại, anh cũng không để ý. Đi ra ngoài uống nước, vừa vặn Tang Vô Yên nói xong: “Ai vậy?” Anh vô tình thuận miệng hỏi.

“Trình Nhân.”

Tô Niệm Khâm ngẩn ra, giây lát sau hỏi: “Cô ấy một mình ở thành B àh.”

“Uh, kêu tới nhưng cô ấy cũng không.” Tang Vô Yên uể oải.

“Vô Yên, Trình Nhân không có ở đây, em cảm thấy cô đơn sao?”

“Có một chút. Hơn nữa cô ấy không muốn gặp anh.”

“Có lẽ anh là tình địch?”

Tang Vô Yên vui vẻ.

Sau khi Tang Vô Yên nói những lời này, Tô Niệm Khâm bắt đầu cẩn thận chú ý, liên tục vài lần anh vừa xuất hiện, điện thoại liền cúp.

Lúc Tô Niệm Khâm tan tầm định rời khỏi công ty, đột nhiên nói với Tiểu Tần: “Ngày mai giúp tôi liên hệ với bác sĩ Kim lần trước.” Lí Lộ Lộ dù sao cũng là nước ở xa không thể cứu lửa gần.

Bác sĩ Kim nghe Tô Niệm Khâm dài dòng thuật lại mới hỏi: “Ông Tô, trừ ngài ra, ở bên ngoài cô ấy còn lảng tránh những người khác sao?”

“Cô ấy không có lảng tránh tôi, ngược lại cũng không e dè với tôi, chính là rất trùng hợp, chỉ cần tôi xuất hiện Trình Nhân sẽ không thấy. Hơn nữa những chuyện trước đây của Trình Nhân, cô ấy đều một chữ cũng không nói.”

“Nói như vậy, kỳ thật bản thân cô ấy cũng không lảng tránh ngài, nhưng là cái gọi là ‘Trình Nhân’ lại đối với ngài rất kiêng kị?”

Tô Niệm Khâm gật đầu.

“Tôi gần đây mới bắt đầu chú ý tình huống này, không biết có phải trùng hợp hay không.”

“Tôi nghĩ không phải,” Kim bác sĩ nói, “Cho nên hy vọng ngài có thể có nhiều thời gian ở chung với cô ấy, ‘cô kia’ sẽ không xuất hiện, cô ấy cùng ‘cô kia’ cơ hội ở cùng nhau sẽ giảm bớt, thì bệnh tình cũng sẽ chuyển biến tốt hơn.”

Trước khi đi, Tô Niệm Khâm hỏi: “Tôi có lên mang cô ấy tới trị liệu không?”

“Đây là cây kiếm hai lưỡi. Đối với bệnh tình sẽ mau chóng chữa khỏi, nhưng đối với bản thân cô ấy về sau sẽ có chướng ngại và tâm lý thương tổn, nên tốt nhất giảm thiệt hại đến thấp nhất.”

“Cô cảm thấy nên chọn phương pháp nào thì tốt, lấy hay bỏ?”

“Kỳ thật trong lòng ông Tô sớm đã có quyết đoán, không phải sao?” bác sĩ Kim hiểu ý cười.

“Cô là một bác sĩ không tệ.” Tô Niệm Khâm im lặng nghĩ nghĩ, sau đó nói.

“Ông Tô, chỉ mong ngài cuối tháng nhận được hóa đơn, còn có thể giữ vẻ mặt ôn hoà khen tôi.” Bác sĩ Kim cười.

57. Chương 57

Buổi chiều, Tô Niệm Khâm gọi điện thoại về nhà nói, không cần đợi cơm chiều anh có chút chuyện.

“Anh không được uống rượu.” Tang Vô Yên cường điệu.

“Nếu đùn đẩy được anh sẽ cố gắng?” Tô Niệm Khâm cười khở.

“Dù sao anh trở về em sẽ kiểm tra.” Cô uy hiếp.

Tô Niệm Khâm vào cửa, dì giúp việc mới rời đi. Tô Niệm Khâm phân phó qua, nhìn thấy anh về, bà ấy mới có thể tan ca, không thể để Tang Vô Yên ở một mình.

Nghe tiếng dì Hứa đóng cửa, anh mới nhẹ nhàng hôn lên môi Tang Vô Yên một cái. Mà Tang Vô Yên thấy anh chuyện đầu tiên là đưa mũi ra ngửi ngửi.

“Không mùi rượu, nhưng có mùi thuốc là.”

“Người khác hút rồi dính lên.”

“Thật?”

“Em có thể tự mình kiểm tra một chút.” Vừa dứt lời, Tô Niệm Khâm hôn sâu, cướp đi hô hấp của Tang Vô Yên.

Sau một lúc lâu, anh buông cô ra, nâng mày hỏi: “Kết quả như thế nào?”

“Hoàn hảo.” Tang Vô Yên gật gật đầu.

“Có cơm chưa?”

“Có a, hơn nữa hôm nay em có học làm món ăn.”

“Vậ àh” Tô Niệm Khâm nghe thấy, biểu tình cổ quái gật gật đầu.

Tang Vô Yên hạ quyết tâm phải chiều cố Tô Niệm Khâm thật tốt, từng chút một bỏ đi những tật xấu. Mỗi một vật có thể di chuyển trong nhà, Tang Vô Yên đều dùng bút màu nước vẽ một vòng tròn ở phía trên, viết chữ vào vòng tròn: “Cái chén của anh” “khung ảnh” “radio của anh” “hộp xà phòng” “bình hoa”.....

Để sau khi cô dùng qua lại quên mất nó để đâu.

Giày dép cũng dọn dẹp cẩn thận. Có đôi khi cô mang vật nặng về nhà, đem giày bỏ trước cửa. Qua một lúc lâu mới nhớ tới, liền vội vội vàng vàng bỏ lại giày vào kệ.

Tất cả màn cửa đều đem giặt hết.

Đồ ăn cũng học nấu.

Tô Niệm Khâm cầm chiếc dưa ăn một ít, thần sắc có điểm không thích hợp: “Món này khẳng định không phải dì nấu.”

“Không dễ ăn àh?” cô hỏi.

“Các món khác đâu?”

“Chỉ có sườn xào chua ngọt là tác phẩm của em.” Tang Vô Yên đắc chí.

“Vậy àh” Tô Niệm Khâm thở phào nhẹ nhõm, chiếc đũa không bao giờ hướng tới món kia nữa.

Một lát sau, Tang Vô Yên nhìn ra manh mối, tức giận buông bát đũa: “Tô Niệm Khâm, anh có ý gì? Có bản lĩnh anh nấu cho em ăn!”

Tang Vô Yên tuyên bố bãi công.

Cả đêm, Tang Vô Yên bấu môi không nói lời nào. Tô Niệm Khâm vốn cảm thấy thật khó khăn mới có phút giây thanh tịnh, nhưng lại sợ trong lòng cô hờn dỗi đến khó chịu.

“Vô Yên.” Anh trước tiên gọi cô, tỏ ra mình đầu hàng.

Tang Vô Yên không đáp.

“Vô Yên!” anh đã đầu hàng chuẩn bị xin lỗi, cô còn muốn như thế nào.

Thế mà, Tang Vô Yên không thèm nhìn anh, ngược lại mở Tv.

“Tang Vô Yên!” Tô Niệm Khâm lên giọng.

Cô cũng mở TV lớn tiếng hơn.

Tô Niệm Khâm giận thật, một phen đi tắt tivi, giận dữ: “Tang Vô Yên, em nghe thấy anh gọi em không!”

Tang Vô Yên buông điều khiển, nhảy dựng lên: “Em cũng không phải vật nuôi của anh! Anh mới kêu là em phải chạy tới àh!”

Cô vì tránh sự chênh lệch về chiều cao, đứng trên sofa cầm tức nhìn Tô Niệm Khâm, nghĩ là làm như vậy lời nói sẽ có khí thế hơn, không nghĩ tới Tô Niệm Khâm lúc này lại nở nụ cười.

“Anh sao có thể đem em làm sủng vật.” anh dõ khóc dõ cười.

“Anh chính là vậy.”

“Tốt lắm. Ngoan, lại đây.” Tô Niệm Khâm dang tay.

Tang Vô Yên chỉ do dự một chút, liền chạy qua.

“Anh vốn muốn xin lỗi, mới gọi em.”

“Ngữ khí của anh lại giống như muốn ăn thịt người.” Hoàn toàn là phong cách xin lỗi của Tô Niệm Khâm.

Tô Niệm Khâm cười.

“Về sau chúng ta làm bản cam kết gồm 3 điều, không được đối xử dữ dằn với em, anh không được uống rượu, hút thuốc.”

“Uh.”

“Phạm quy, sẽ bị phạt.”

“Phạt cái gì?”

“Anh nói thử xem phạt gì?” Tang Vô Yên nhất thời chưa nghĩ ra.

“Phạt anh ba ngày không được nói lời nào.”

“Uh.” Tang Vô Yên gật đầu, một lát sau lại cảm thấy không đúng, vội vàng phủ định, “Không được, không được.” Nếu anh ta ba ngày không nói lời nào, người khổ là cô, mà đối với anh mà nói đây chính là phần thưởng.

“Vậy phạt anh mỗi đêm cùng em vận động đến.....”

“Vận động?” Tang Vô Yên bắt đầu khó hiểu, thấy vẻ mặt Tô Niệm Khâm cười gian, mặt đỏ một chút, “Em không đồng ý!”

Lúc này Tang Vô Yên cuối cùng hiểu được: “Tô Niệm Khâm, em thấy anh không hề có chút hối cải nào.”

Tay Tô Niệm Khâm đùa giỡn tóc cô, cười cười nói sang chuyện khác: “Vô Yên, em hôm nay quên làm một việc.”

“Chuyện gì?”

“Em cẩn thận ngẫm lại, mỗi ngày ăn cơm xong đều phải làm.” anh nhắc nhở cô.

“Súc miệng?”

Tô Niệm Khâm lắc đầu.

“Xem tivi?”

“Rửa chén.”

“Ahh!” Tang Vô Yên vỗ ót, nhanh như chớp chạy tới phòng bếp, hoàn toàn quên vừa rồi mình đang tuyên bố bãi công.

Tô Niệm Khâm như trút được gánh nặng nhũn mỳ: Sủng vật? Làm sao có sủng vật đáng yêu như em.

58. Chương 58

Tháng tư, Tô Niệm Khâm bởi vì công việc nên phải đi Nhật Bản một chuyến.

“Không cần nói cho em biết, anh lại muốn đi đường bộ.” Tang Vô Yên chế nhạo anh.

“Vì sao phải đi đường bộ, anh có thể đi máy bay.”

“Không phải anh nói không thích ngồi máy bay sao?” Tang Vô Yên trừng lớn mắt.

“Không thích cũng không phải không ngồi.”

Tang Vô Yên tức giận đánh giá người đàn ông này càng ngày càng biết cách luồn lách ngôn ngữ.

“Sao phải đi xa như vậy?”

“Có một triển lãm thời trang rất quan trọng, công ty vừa mới vào lĩnh vực này nên cần đi tuyên truyền.”

“Khi nào trở về?”

“Rất nhanh.....”

Không đến 10h, Tô Niệm Khâm liền nằm trên giường ngủ. Anh vì muốn chuẩn bị công việc chuyển giao cho Dư Tiểu Lộ, bận việc mấy ngày, dường như không có thời gian ngủ.

Tang Vô Yên cuộn mình trong lòng anh, trên vai là tay trái của anh.

Giờ phút này, điện thoại bên ngoài đột nhiên vang.

Tang Vô Yên nhanh chân nhanh tay chạy đến phòng khách đi tiếp. Khẳng định lại là Tiểu Lộ đã quên chuyện gì, lúc nhận cuộc gọi, Tang Vô Yên nghĩ.

“Alo”

Đối phương chần chờ một chút mới nói: “Chào cô Tang, tôi là Dư Vi Lan.”

Tang Vô Yên ngẩn ra: “..... chào” Cô không biết nên xưng hô như thế nào.

“Niệm Khâm đang ngủ, để tôi đi gọi anh ta.” Tang Vô Yên trả lời qua loa chuẩn bị chạy trốn.

“Không, không, không.” Dư Vi Lan vội vàng ngăn lại, “Tôi tìm cô”

“Tìm tôi?”

“Cô Tang dường như không thích tôi?”

“Không có, tôi.....” Tang Vô Yên vụng về nói.

“Không sao, làm một mẹ kế từng bị Niệm Khâm chán ghét, da mặt đã sớm luyện đủ dày.” Dư Vi Lan nói một câu vui đùa, làm dịu không khí.

Tang Vô Yên hơi ngượng ngừng cười cười.

“Vô Yên. Tôi có thể giống như Niệm Khâm và Tiểu Lộ gọi cô như vậy không,” Dư Vi Lan nói, “Trước kia, quan hệ của tôi và Niệm Khâm rất xấu, suốt mười năm anh ta chưa từng nói một câu đằng hoàng với tôi.”

Đó chính là phong cách của Tô Niệm Khâm khi tức giận, Tang Vô Yên nghĩ.

“Nhưng sau đó lại chuyển biến tốt hơn. Cô biết không? Vô Yên. Đây là vì có cô. Cô thay đổi anh ta.”

“Tôi cái gì cũng chưa làm.”

“Không, cô khiến anh ta yêu cô, đây là chuyện quan trọng nhất. Thành tâm thành ý yêu cô, ánh mắt của anh ta mới trở nên trong trẻo hơn. Tình yêu của hai người, làm cho anh ta hiểu được, anh ta đối với tôi bất quá chỉ là tình thương đối với người mẹ không hơn không kém.”

“Cám ơn cô.” Tang Vô Yên có chút hổ thẹn nói.

“Không có gì phải cảm ơn, Vô Yên, đây là việc làm của một người mẹ thay con mình thuyết phục người yêu có thể thanh thản ổn định gả cho con mình. Đây vì tôi có tâm tư mà?”

Tang Vô Yên cười.

“Niệm Khâm đang làm gì?”

“Anh ta đang ngủ.”

“Vậy àh, hèn chi tôi cảm thấy kỳ quái, tôi nói chuyện cô lâu như vậy, mà anh ta cũng chưa ngăn lại. Anh ta đối với cô bảo hộ có chút quá độ.”

“Kỳ thật anh ta rất ghét tôi.”

“Sao?”

“Chê tôi hay làm loạn này nọ, không biết nấu cơm, còn nói tôi hát rất tệ nữa.”

“Aiz..... Dạy con vô phương. Vô Yên, tôi sẽ từ từ sửa thành kiến của anh ta.” Dư Vi Lan cười nhẹ, “Ngày mai anh ta mấy giờ bay?”

“Uh. Chín giờ sáng.”

“Tôi có thể đến tiễn không?” Dư Vi Lan hỏi.

“Đương nhiên có thể!”

Ở sân bay, đây có thể nói là lần đầu tiên cô gặp Dư Vi Lan. Có khuôn mặt xinh đẹp giống Tiểu Lộ nhưng lại cực kỳ ôn nhu tao nhã. Tuy rằng trẻ tuổi, nhưng vì thân phận nên cách ăn mặc vừa lịch sự mà sang trọng.

Tang Vô Yên như trước không biết nên xưng hô với cô ấy như thế nào.

Tô Niệm Khâm sắp đi, quay đầu: “Nguyên tắc cũ, mỗi tối đều ngoan ngoãn ở nhà chờ điện thoại của anh.”

“Anh rất phiền.” Tang Vô Yên bĩu môi.

“Dám chê anh phiền?” Tô Niệm Khâm hung ác nói.

Tô Niệm Khâm rời đi đã hai tuần, liền cảm thấy buồn khổ. Tiểu Lộ và dì Hứa đều đến thăm cô, nhưng sự nhớ thương anh không hề giảm. Nhớ những mệnh lệnh ngang ngược của Tô Niệm Khâm này, khi tức giận sẽ nhú mày, còn có tham lam hôn mình.

Ra khỏi siêu thị, thấy dưới lầu có quầy bán kẹo hồ lô. Lần đầu tiên lừa Tô Niệm Khâm ăn sơn tra (một loại xí muội hình tròn đẹp), hai hàng lông mày dính chặt với nhau. Một người đàn ông vừa ngoan cổ vừa tàn bạo như vậy, lại sợ chua.

Tang Vô Yên về nhà, chưa kịp mở đèn thì có điện thoại.

“Tang Vô Yên, trễ như vậy em còn đi đâu?” mới bắt máy đã nghe thấy tiếng Tô Niệm Khâm gầm lên.

“Niệm Khâm, em nhớ anh.” Tang Vô Yên không để ý cơn giận của anh, nhẹ nhàng nói.

Đầu bên kia hoảng hốt một chút, không nói gì.

“Rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ.....” Tang Vô Yên nói tiếp.

Bên Tokyo đã là đêm khuya, anh vừa mới đàm phán xong với luật sư đối tác, trên đường về khách sạn gọi cho cô. Cho nên Tang Vô Yên có thể nghe thấy tiếng bước chân của người đi đường còn có hô hấp của Tô Niệm.

“Em ở nhà một mình phải ngoan nha, anh sẽ nhanh chóng trở về.” anh nói.

Sau đó có người tìm Tô Niệm Khâm, anh đành phải vội vàng cúp điện thoại. Tang Vô Yên nhìn đồng hồ trên tường, 9h10. Cô mới về trễ 10 phút mà thôi, anh đúng là không nhẫn nại, có như vậy mà cũng muốn phát giận.

Sau đó, anh ta như sét đánh không kịp bưng tai làm xong mọi việc, quyết định về trước một tuần.

Tiểu Tần đi theo, mỗi lần nhớ lại hiệu suất làm việc của ông chủ liền cảm thấy đáng sợ: “Nếu nhiều việc hơn nữa chắc sẽ thấy tai nạn chết người.

Sau khi bọn họ chuyển về nhà cũ, theo yêu cầu của Tang Vô Yên đem lầu hai đổi thành vườn hoa trong nhà. Sau đó quyết định thời gian đính hôn là 6 tháng cuối năm.

Tang Vô Yên định gọi hỏi bà Tang trước, đột nhiên nói với Tô Niệm Khâm: “Em hình như nên về nhà anh một chuyến.”

“Em nói thật?”

“Đương nhiên.”

Cho dù chắc chắn như vậy, nhưng trên đường đi Tang Vô Yên vẫn như cũ rất khẩn trương.

“Gặp chị của Tiểu Lộ, em nên xưng hô thế nào?” Vấn đề này như nổi bất an lớn trong lòng cô.

“Bà Dư, Dư Vi Lan, bác gái Tô, bà Tô, chị của Tiểu Lộ..... Tùy em chọn.”

“Anh kêu gì.”

“Dư Vi Lan.”

“.....”

Giây lát, Tang Vô Yên lại hỏi: “Tính ba anh như thế nào, có dọa người không?” Người trong truyền thuyết đều rất cổ quái, huống chi còn sinh ra đứa con như vậy.

“Làm sao có thể, ông ấy bây giờ là một người già nhiệt tình, tính tình tốt giống anh.” (= =)

“.....”

59. Chương 59

Chiều hè, mặt trời vẫn chưa xuống núi, hai người ăn xong cơm chiều, Tang Vô Yên la hét đòi ra ngoài tản bộ.

Vì thế Tô Niệm Khâm đành phải cùng cô xem phim.

Không phải phim tình yêu lãng mạn, Tang Vô Yên cũng đi xem, Tô Niệm Khâm cảm thấy kỳ quái. Cô dựa đầu vào cổ anh, lười nhác vừa uống nước trái cây vừa miêu tả tình tiết phim cho anh.

“Nash một mình đi tới Princeton.”

“Trời! cháu gái của bạn cùng phòng tên William thật đáng yêu.”

“Anh ta và bạn học ở quán bar uống rượu thấy được một cô gái tóc vàng xinh đẹp. Trong khi người khác nóng lòng muốn thử xem sao, Nash ngay lập tức thiết kế ra một kế hoạch bảo đảm thành công hẹn được mỹ nữ..... ah anh ta không phải đi thực hiện nó, mà chạy vội về phòng ngủ, viết chữ lên cửa sổ thủy tinh.”

Tang Vô Yên mỗi khi nhìn thấy cảnh thú vị còn cười khanh khách, sau đó giọng thuật lại phim càng ngày càng nhỏ, làm cho Tô Niệm Khâm càng ngày càng khản trương.

“Anh đi xung quanh tìm William, nhưng không ai biết anh ta, danh sách học sinh cũng không có tên anh ta.”

“Bác sĩ nói, William và tất cả những thứ kia bất quá là..... Bất quá là.....”

Tang Vô Yên lặp lại lặp lại câu nói kia, rốt cuộc không nói tiếp, chui vào trong lòng Tô Niệm Khâm.

Tô Niệm Khâm hôn trán cô nói: “Sao vậy?”

Tang Vô Yên vẫn không nói gì, ánh mắt gắt gao nhìn màn hình, thần kinh cả người đều căng thẳng, tay nắm chặt Tô Niệm Khâm đã sớm chảy ra mồ hôi lạnh.

Tô Niệm Khâm không dám hoạt động, đại khái đoán được tình tiết trong phim, cứ im lặng như vậy cùng cô. Xem phim xong, anh phát hiện cô đang yên lặng khóc, khuôn mặt dán trước ngực anh, làm ướt một mảnh lớn.

Anh liền lấy tay vỗ nhẹ nhàng lên lưng cô, một chút một chút, giống như dỗ một đứa trẻ vậy.

Hôm sau, Tô Niệm Khâm ở công ty gọi Tiểu Tần tìm tư liệu về bộ phim kia. Khi Tiểu Tần đưa tài liệu qua, nhìn thấy câu giới thiệu như thế này: “He saw the world in a way no one could have imagined”, một câu nói rất đặc biệt.

Anh dùng một loại ánh mắt quan sát thế giới mà những người khác không thể lý giải.

Chuyện kể là dựa trên một nhân vật có thật, nhà toán học Jr. John Forbes Nash năm 1994 nhận được giải Nobel về kinh tế học, nhưng Nash và vợ đều có chứng vọng tưởng đối kháng.

Tô Niệm Khâm đọc lại tư liệu, mở cửa sổ. Anh lần đầu tiên cảm giác được cô ấy yêu anh rất kiên cường. Anh đột nhiên rất muốn hút thuốc, nhưng nghĩ đến cô sẽ vì việc này mà giương nanh múa vuốt liền nhịn xuống.

Gió từ cửa sổ thổi vào, làm cho những tờ giấy trên bàn rơi xuống hết.

Trên giấy có một hàng chữ tiếng Anh: a beautiful mind.

60. Chương 60

Còn có ba mươi ngày là tổ chức hôn lễ.

Tang Vô Yên nhìn cái bản đếm ngược trên tường, trái tim bắt đầu thành thịch đập loạn, có chút khản trương.

Hôn lễ chọn có chút gấp, xác định là ngày 21 tháng sau, cũng chỉ còn vài ngày. Tuy thời gian hơi gấp nhưng vẫn chọn tổ chức ở khách sạn. Nếu dựa theo cá tính của Tô Niệm Khâm, khẳng định là không làm tiệc rượu, nhưng bà Tang mãnh liệt yêu cầu thì con rể cũng phải khuất phục thôi.

Hôm qua không biết từ đâu Dư Tiểu Lộ kiếm được cuốn “Sổ tay cô dâu chuẩn bị chiến tranh” cho cô. Vì thế cô ngồi ngay ngắn trên sofa tỉ mỉ sự nghiên cứu, bên cạnh Tô Niệm Khâm đang nghe radio.

Tang Vô Yên nhìn đến mục công việc cần cho hôn lễ, nhìn hoa mắt không khỏi hỏi: “Người ta nói công lịch cùng nông lịch tốt nhất đều chọn song hào (số kép), vì sao vậy?”

“Số may mắn.” Tô Niệm Khâm nói.

“Ahh. Chúng ta đây đều là số đơn, không sao chứ.”

“Đã chọn rồi, cũng đừng suy nghĩ.”

Một lát sau, Tang Vô Yên lại hỏi: “Vì sao nhất định phải tránh thời kỳ sinh lý? Có phải nghĩ con gái tới cái kia là điềm xấu hay không?”

Cô nhớ tới trước kia xem phim cổ trang, rất nhiều đàn ông cổ đại ghét thứ này.

“Đúng là chế độ phong kiến.” Tang Vô Yên phỉ nhổ nói.

“Chuyện này cùng chế độ phong kiến chắc là không liên quan.” Tô Niệm Khâm nói.

“Vậy đó liên quan cái gì?” Tang Vô Yên buồn bực.

“Động phòng.” Tô Niệm Khâm trả lời thẳng một cách đơn giản.

“.....” Mặt cô đỏ.

Buổi tối, cô ở phòng vệ sinh cảm lịch đếm đếm, kỳ sinh lý của cô là ngày 13, không có xung đột, có thể động phòng.

Lúc ấy định ngày cũng không nghĩ tới chuyện này, không nghĩ tới chó ngáp phải ruồi.

Cô nhìn gương làm thế thắng lợi.

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên đi thẩm mỹ viện làm đẹp, còn làm kiểu tóc cho hôn lễ trước.

Trước ngày cưới 1 ngày, Tang Vô Yên cảm thấy váy quá dài cần sửa. Ở tiệm áo cưới, Tang Vô Yên lại một lần nữa mặc bộ váy rồi đứng trước gương nghịch, bên cạnh là Tiểu Lô nhân viên cửa hàng làm tóc cho cô.

“Ngày mai trang điểm đậm àh?”

“Không, tự nhiên một chút là được rồi.”

“Vậy chú rể thì sao?”

“Làm tóc là được rồi.”

Tang Vô Yên nhú mày: “Có thể trang điểm cho tôi xinh đẹp một chút, đem anh ta biến thành xấu chút hay không?”

“Vì sao?” Tiểu Lô cảm thấy khó hiểu.

“Miễn cho người khác nói tôi không xứng với anh ta.”

Tiểu Lô cười, cô từ tiệm khác vừa chuyển đến, chưa bao giờ gặp qua người trong truyền thuyết “Ông chủ Tô”.

Giờ phút này, một người đàn ông đứng ở trên lầu mặc bộ quần áo thời thượng và áo sơ mi màu hồng nhạt đang nhìn Tang Vô Yên cười.

Tiểu Lô huých vào Tang Vô Yên, cô phát hiện xoay người nhìn.

“Bành Duệ Hành!”

“Vô Yên, đã lâu không gặp.”

“Anh làm sao biết tôi ở chỗ này.” Tang Vô Yên nhìn nhìn Bành Duệ Hành áo sơ mi hở ra lộ một bộ ngực rắn chắc.

“Nhận được thiệp cưới của Tô Niệm Khâm, tôi liền phi ngựa không ngừng chạy tới, vừa rồi nghe thư ký Tần nói cô ở chỗ này.” Bành Duệ Hành vừa cười vừa đi tới.

Bộ ngực màu lúa mạch nhìn một cái không sót gì, kết hợp với bộ quần áo nhìn cực kỳ mê người, Tang Vô Yên âm thầm nuốt nuốt nước miếng.

“Vô Yên,” Bành Duệ Hành nói tiếp, “Cô còn có cơ hội hối hận.”

“Hối hận cái gì?”

“Không chọn anh ta là chồng, tôi có thể làm dự bị.” Bành Duệ Hành rất muốn đứng giữa gây khó dễ, bởi vì bộ dạng Tô Niệm Khâm phát điên thật sự thú vị.

“Xi-” Tang Vô Yên cười.

Sau khi Bành Duệ Hành đi, chứng uất ức trước hôn nhân của Tang Vô Yên bùng nổ. Cô gọi điện thoại bắt Tô Niệm Khâm tới ngay, sau đó kéo anh đi dạo mấy siêu thị, vẫn như cũ chỗ nào cũng không bỏ qua, nhưng lại không mua gì hết.

Tô Niệm Khâm hỏi: “Vô Yên, em làm sao vậy?”

“Em đang tìm một thứ?”

“Cái gì?”

“Một áo sơ mi nam kiểu dáng đơn giản màu hồng.”

“Mua làm gì vậy. Tặng người?”

“Cho anh mặc.”

“Vì sao anh phải mặc màu hồng phấn?” Tuy rằng anh không có khái niệm màu sắc nhưng cũng biết cái gì có thể phụ trợ để có dáng vẻ chừng chạc.

“Anh nhất định phải chứng minh, anh mặc nó vào so với Bành Duệ Hành còn đẹp hơn, bằng không em không cam lòng gả cho anh.” Cô thẳng thắn.

Buổi tối, Tiểu Tần cầm danh sách chuẩn bị một lần nữa cùng Tang Vô Yên xem lại tất cả cho hôn lễ ngày mai. Tang Vô Yên nhớ cái này, quên cái kia, trong lòng căn bản không yên.

Buổi tối, dựa theo phong tục dòng họ Tô, Tô Niệm Khâm trước đêm cưới phải về nhà cũ, Tang Vô Yên một mình ở trong biệt thự, sau đó sáng mai Tô Niệm Khâm tới đón cô.

Lí Lộ Lộ còn có Hứa Thiển đều đến đây, ở chung với Tang Vô Yên, biết cô khẩn trương, liền cùng cô nói chuyện. Cô vốn trong lòng đã hoảng, nay Tô Niệm Khâm không ở bên người càng hoảng hơn. Đợi cho hơn mười hai giờ, mọi người đều hết chịu nổi.

Bà Tang nói: “Được rồi được rồi, ngủ đi, ngày mai còn dậy sớm.”

Bà Tang ra lệnh, mọi người về phòng hết.

Tang Vô Yên nằm trên giường, vẫn nghe thấy tim mình đập thình thịch rất nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô từ nhỏ đã rất bình tĩnh, trước kia thi vào trường cao đẳng, rất nhiều phụ huynh nghĩ đủ biện pháp để giảm sức ép cho con em mình, miễn cho gần thi ngủ không được. Nhưng cô không hề khẩn trương, trong mấy ngày thi lại ngủ rất ngon.

Ông Tang vụng trộm cười nói: “Tổ chất tâm lý con gái chúng ta tốt quá!”

Bà Tang tức giận giải thích: “Cái gì mà tổ chất tâm lý, rõ ràng chỉ là thiếu căn cơ.”

Bước vào đời hơn hai mươi năm Tang Vô Yên không biết mất ngủ là gì, đột nhiên trước ngày cưới cả đêm ngủ không được. Cô mở to hai mắt nhìn, chính là không muốn ngủ, sau đó học theo người ta đếm dê rồi tới sói xám, vẫn là không ngủ được, chỉ cảm thấy trái tim đập cực nhanh.

Cô nghĩ một chút, nếu trời mưa thì làm sao bây giờ; một lát lại nghĩ, mình mặc áo cưới nếu ngã xuống thì làm sao bây giờ; một lát lại nghĩ, nếu xe đang chạy bị hư thì làm sao bây giờ..... Nghĩ nghĩ, cảm thấy mình đúng là buồn cười.

Cô lấy di động trên đầu giường nhìn, sắp hai giờ, cũng không biết Tô Niệm Khâm ngủ chưa. Cô đột nhiên rất muốn gọi cho anh, nhưng lại sợ anh đã ngủ rồi, hoặc là anh không giữ điện thoại lại kinh động đến những người khác.

Càng nghĩ, cô nhả hai chữ gửi qua: Niệm Khâm.

Cô chưa từng nhắn tin với anh, biết gửi cũng vô dụng. Nhưng ma xui quỷ khiến lại làm như vậy. Sau khi tin nhắn gửi đi, một lát sau, cô nghe thấy hình như bên ngoài trời mưa, lập tức di động liền ô ô rung.

“Niệm Khâm!” Tang Vô Yên kích động tiếp điện thoại.

“Uh.” Anh đáp, giọng mang chút buồn ngủ và cảm giác mông lung.

“Anh làm sao mà biết em gọi anh?” em chỉ gọi anh trong tin nhắn.

“Anh nghe thấy có tin tức gửi qua liền nghĩ có phải em ngủ không được, tìm anh hay không.” Anh ôn nhu nói.

“Anh cũng ngủ không được?” Cô vui mừng hỏi.

“Đang ngủ, di động đặt dưới gối, nghe thấy rung liền tỉnh.”

...

Hai người bắt đầu một câu một câu lén lút nói chuyện phiếm. Một lát sau Tô Niệm Khâm rút cuộc duy trì không được, liền ngủ thiếp đi. Tang Vô Yên gắt gao dán tai vào ống nghe, cô có thể nghe thấy tiếng anh hít thở. Anh nguyên đêm không có nằm mơ, cũng không có nói mơ, cực kỳ im lặng.

Tang Vô Yên nhìn cửa sổ bên ngoài đã hơi sáng, mưa cũng ngừng, cô mới tắt điện thoại bắt đầu có chút buồn ngủ.

Phòng chừng mới ngủ chưa tới một giờ đã bị kêu dậy, sau đó bắt đầu công việc quan trọng của đời người, chờ xong mọi việc đã sắp chín giờ tối.

Bên Tô Niệm Khâm tự nhiên không ai dám đến nháo động phòng, mà bà Tang biết hai người chắc một muốn chết rồi, liền ngăn cản Hứa Thiển, Lí Lộ Lộ này rồi còn phải ép buộc mấy đứa nhỏ.

Hai người bọn họ về nhà liền thở phào nhẹ nhõm.

Tô Niệm Khâm vừa cởi caravat vừa nói: “Anh đi tắm trước.” Vốn đây chỉ là một câu nói bình thường, hai người bọn họ ở cùng nhau cũng hơn một năm. Nhưng nhờ khăn trải giường mới màu hồng, còn có nơi nơi đều dán chữ song hỉ, cùng với những thứ trên giường như long nhãn, hạt sen, lạc, táo đỏ, loáng thoáng liền trở nên ái muội hơn.

Tang Vô Yên đỏ mặt: “Vây. Em một lát mới tắm.”

Tô Niệm Khâm lần này tắm chậm hơn so với bình thường, đi ra vẫn sở thích cũ, chỉ đơn bạc một chiếc khăn tắm. Anh ở trong phòng tắm hơi lâu, khuôn mặt bị nhiệt khí hấp làm cho hơi đỏ bừng, ngay cả màu môi cũng đậm hơn ngày thường một chút.

“Anh không phải liền như vậy chuẩn bị động phòng àh?” Tang Vô Yên hỏi.

“Chẳng lẽ em còn chuẩn bị chờ lại cho ngày mai mới động phòng?”

“Ách-” Như thế.

Lúc này, Tô Niệm Khâm đã đến gần, nâng cằm cô sau đó hôn xuống. Cô hôn lại anh, sau đó thuận thế ngồi lên giường, đem long nhãn, lạc trên giường đẩy hết xuống.

Thân thể anh đè xuống, môi cũng bắt đầu từ trên mặt chuyển đến chỗ khác, hô hấp dần dần tăng thêm, tay tìm được váy cô.

Tang Vô Yên mơ hồ trợn mắt, thấy bên tai của Tô Niệm Khâm hồng cả lên, lúc anh động tình chính là như vậy, toàn thân đều đỏ lên.

Làn da trước ngực Tang Vô Yên bị ria mép anh đụng vào có chút ngứa.

“Em phải đi tắm trước đã.” Cô nói.

Tô Niệm Khâm lưu luyến không rời, thực không tình nguyện buông cô ra.

Kết quả, Tang Vô Yên vừa mới bước đến toilet chưa đến mười giây liền ra, vẻ mặt vô tội nhìn Tô Niệm Khâm.

“Niệm Khâm.....” Rất khó có thể nói ra.

“Sao vậy?”

“Em đến cái kia.”

...

Cả đời đem động phòng hoa chúc chỉ có một lần, liền bị khách không mời mà tới này làm hỏng hết.

Ngày hôm sau, Lí Lộ Lộ nghe Tang Vô Yên tự thuật, cười đến thiếu chút nữa ra nước mắt.

“Tang Vô Yên, cậu rất muốn làm.”

“Cũng không liên quan tới tớ.” Tang Vô Yên cũng không phải chưa từng có cảm thấy đó cũng có hơi ủy khuất.

“Tớ có thể tưởng tượng một chút vẻ mặt lúc đó của Tô đại thiếu gia.”

“Tớ cũng không phải cố ý, làm sao mà biết việc này đột nhiên đến trước mười ngày được. Hơn nữa mỗi lần tới đều rất chuẩn.” Tang Vô Yên che mặt, khóc không ra nước mắt.

61. Chương 61

Hôn sau, trong nhà đã xảy ra một chuyện rất kỳ quái.

Loại kỳ quái này Tang Vô Yên chỉ có thể giải thích vì: người đàn ông kia càng thêm tố chất thần kinh.

Sau khi Tang Vô Yên tốt nghiệp, làm việc ở một trung tâm tâm lý ở thành A, tuy rằng công tác có vẻ thoải mái, nhưng cũng thường xuyên phải tăng ca hoặc đi dạo cùng đồng nghiệp. Bởi vậy, đa phần cũng không về nhà sớm hơn Tô Niệm Khâm.

Bất quá mới tân hôn, chỉ cần cô về nhà trước thì sẽ vô cùng hứng khởi đứng trước cửa nghênh đón Tô gia đại thiếu gia trở về, cho anh một cái ôm chặt, cho dù Tô Niệm Khâm sau một ngày làm việc có chút mệt, anh cũng sẽ cố gắng mỉm cười hôn trán cô.

Tô Niệm Khâm cũng có thay đổi nho nhỏ. Trước kia anh luôn tìm chìa khóa mở cửa vào. Nhưng từ sau khi kết hôn, anh không còn thói quen tìm chìa khóa nữa, cho dù có mang trên người cũng muốn ấn chuông cửa, chờ vợ của mình ra mở.

Có đôi khi đứng chờ năm ba phút xác định trong nhà không có người mới tìm chìa khóa.

Vô luận là lái xe, Tiểu Tần hay là Tang Vô Yên cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng, thẳng đến một ngày.

Hôm đó là chủ nhật cuối cùng của tháng Giêng, Tô Niệm Khâm lại vì một ít chuyện quan trọng muốn đến công ty, Tang Vô Yên liền một mình trốn trong nhà xem TV. Tô Niệm Khâm về nhà ấn chuông cửa, cô đang xem đến đoạn gay cấn, không muốn rời đi.

Anh cũng không quên mang chìa khóa, nhưng chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Trong miệng mắng thăm, đi mở cửa cho anh. Sau khi mở cửa, Tang Vô Yên nhớ thương tình tiết trong phim, cho nên không để ý anh tiếp tục xem phim.

Phim truyền hình vừa xong, Tang Vô Yên mừng rỡ cười ha ha, lúc này cô mới nhớ tới không có chút động tĩnh, Tô Niệm Khâm hình như còn không bước vào?

Không có khả năng!

Cô nói thầm, cô rõ ràng mở cửa rồi. Vì thế Tang Vô Yên buông điều khiển đi tới cửa vừa thấy: cửa mở ra, Tô Niệm Khâm xanh mặt đứng trước cửa, vẫn không hề nhúc nhích, lái xe đưa anh về cầm ô đứng phía sau gấp đến độ xoay quanh.

Lúc này trời đang mưa to, tuy rằng cửa có mái hiên lớn, nhưng mưa bị gió thổi làm ướt hết vai anh.

Tang Vô Yên ngạc nhiên vô cùng.

“Anh làm gì không vào nhà?”

Tô Niệm Khâm mặt mày âm trầm, không trả lời, sắc mặt so với bầu trời đầy sấm sét còn khó coi hơn.

Tang Vô Yên nghĩ rằng, chẳng lẽ lại chọc giận anh? Vì thế cô cũng bắt đầu tức giận.

Hai người liền đứng như vậy, một người ngoài cửa, một người trong cửa, lại giằng co gần hơn mười phút, lái xe rốt cục là người đầu tiên không chịu nổi: “Bên ngoài mưa lớn, để ông Tô vào cửa rồi nói sau.”

Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Khâm bị ướt hết cả quần áo, đột nhiên đau lòng, đang muốn thỏa hiệp, lại gặp được Tô Niệm Khâm vừa vịn phát tác.

“Đóng cửa! Mở lại lần nữa!” Tô Niệm Khâm vừa tức giận nói, vừa sải bước tới đóng cửa.

Chỉ nghe cửa khép lại, “Phanh” rất lớn.

Tang Vô Yên sợ tới mức tim cũng muốn nhảy ra.

Cái gì gọi là mở lại lần nữa? Cô tự hỏi.

Ba giây về sau, chuông cửa lại vang.

Tang Vô Yên trong lòng thật sự buồn bực, không biết Tô Niệm Khâm đến tột cùng bị làm sao vậy. Vì muốn biết nên lại một lần mở cửa, chờ phản ứng của Tô Niệm Khâm. Không nghĩ tới anh lại giống như ngày thường, vào cửa cởi giày sau đó đưa tay ra muốn ôm cô, thản nhiên nói: “Anh đã trở về, Vô Yên.”

Tang Vô Yên ngây người “Uh” rồi nắm tay Tô Niệm Khâm. Tiếp theo cô bị anh đặt trước ngực nhẹ nhàng mà hôn trán.

Tô Niệm Khâm bước vào phòng ngủ, lấy này nọ, mở nước, đi tắm..... Đâu vào đấy. Bỏ lại một mình Tang Vô Yên, đứng ngơ ngác giữa nhà rất lâu cũng chưa hồi phục tinh thần.

Tất cả giống như ngày thường, chỉ là mặt anh còn có chút âm trầm, động tác hôn hơi cứng nhắc, môi anh cũng đã đông cứng.

Tang Vô Yên vì muốn biết đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề, lại làm một cuộc thí nghiệm trong suốt hai tuần.

Cô dự tính đến giờ anh phải về nhà, cố ý để cửa khép hờ không khóa.

Tô Niệm Khâm vẫn như cũ ấn chuông.

Lần thứ ba, cô rõ ràng mở rộng cửa, sau đó đi làm việc của mình, Tô Niệm Khâm về nhà vẫn đang ấn chuông. (__ __!)

Cô rốt cục hiểu được, ý Tô Niệm Khâm là muốn cô ra mở cửa, không bằng nói là anh cưỡng chế bắt cô ra đón tiếp anh về nhà!

Dựa vào cái gì?! Tang Vô Yên gọi điện oán giận với Trình Nhân: “Anh ta cho rằng anh ta là đàn ông Nhật Bản sao? Còn muốn tôi mỗi ngày ở trước cửa cúi đầu khom lưng nói ‘hoan nghênh ngài trở về, ngài vất vả rồi’ hả?”

Tuy rằng anh ở nhà có địa vị về kinh tế, nhưng cũng không thể quá đáng như vậy, cô cũng có thể tự nuôi sống mình.

Trình Nhân cười to.

“Cậu không cần cười nữa, tớ rầu lắm rồi.”

“Anh ta nói như thế nào?”

“Anh ta một chữ cũng không nói.”

“Bình thường thì sao?”

“Trừ bỏ chuyện này, cuộc sống hết thấy bình thường.”

Có đôi khi, Tang Vô Yên sau khi mở cửa cố ý quên anh còn ở bên ngoài, vô luận là đứng 20 phút hay là một giờ, Tô Niệm Khâm đều tuyệt đối không thỏa hiệp. Lần nào cũng vậy: Cô dắt tay anh, anh hôn trán cô.

“Cậu liền bỏ anh ta ở đó, xem anh ta đứng cả đêm còn ngang ngược được không?” Trình Nhân vô tâm vô phẩy nói.

“Tớ không để ý tới anh ấy, chắc anh ấy sẽ đứng ở đó tới trời sáng.” Y theo tính cách Tô Niệm Khâm, tuyệt đối là có thể.

“Cái này gọi là đáng đời.”

“Tớ.....” Tang Vô Yên vẽ mặt đau khổ, nhưng cô đau lòng.

Thứ hai, Tang Vô Yên cùng đồng nghiệp ở trung tâm đi ăn cơm trưa, một đồng nghiệp vừa nhận một bệnh án.

Cô học về tâm lý nhi đồng, cho nên tiếp xúc đa số là bệnh nhân nhi đồng. Nhưng đồng sự Triệu Manh thì làm về phương diện hôn nhân, khởi nói cũng có chút kỳ quái.

Cơm nước xong, Triệu Manh vẫn như cũ là “Aiz, hôn nhân a-” Câu cảm khái này chấm dứt cuộc nói chuyện.

Ngày đó, nghe câu này rất nhiều lần nhưng hôm nay đột nhiên Tang Vô Yên cảm thấy như tìm được đồng minh, buổi chiều cô đến phòng làm việc của Triệu Manh, đem hết những hành vi bất thường của Tô Niệm Khâm sau khi kết hôn kể ra.

“Trước khi kết hôn, chúng tớ sống chung, nhưng chưa từng phát sinh qua chuyện này.” Tang Vô Yên bổ sung nói.

Triệu manh cười cười: “Đây là một loại nghi thức của đàn ông. Trước kết hôn hai người chỉ là người yêu, nhưng sau kết hôn anh ta muốn dùng một loại phương thức để biểu đạt cậu là vợ của anh ta, thành một bộ phận trong cuộc đời anh ta.”

“Vì sao cố tình muốn chọn phương thức này?”

“Anh ta không muốn cậu xem nhẹ anh ta.”

“Chẳng lẽ tớ thân mật nghênh đón anh ta về nhà có thể tỏ ra tớ không có xem nhẹ àh?”

“Đàn ông thích lấy một loại phương thức xác thực để biểu đạt bản thân, ví như anh ta muốn cậu đeo nhẫn cưới để chứng minh thân phận của cậu, cũng hy vọng dùng cái gì đó để biểu đạt anh ta xếp vị trí đầu tiên trong lòng cậu. Đây là nghi thức của bọn họ.”

“Như vậy tớ có thể lý giải những việc này bởi vì anh ấy quá yêu tớ không?”

“Đương nhiên.” Triệu Manh khoanh tay gật đầu.

“Trừ phi cùng anh ấy ly hôn, tớ phải vĩnh viễn như vậy chấp nhận anh ấy?”

“Theo phương diện khác mà nói, anh ta hơi có tính trẻ con. Chờ tâm lý trưởng thành, đối với hôn nhân có cảm giác an toàn hành động ấy sẽ tự nhiên mà biến mất thôi.”

Tính trẻ con? Tang Vô Yên trên đường về nhà cứ nghĩ mãi ba chữ này, đồng dạng là nghiên cứu xã hội tâm lý học, Lí Lộ Lộ vẫn cho rằng Tô Niệm Khâm là một đàn ông bá đạo, mà Triệu Manh lại nói là tính trẻ con.

Đàn ông? Trẻ con?

Haiz... tôi mới vừa nghe một câu cảm thấy rất hợp với chuyện này

“Tình yêu trong xa cách ví như ngọn lửa trong gió. Gió thổi tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn.”

62. Chương 62

Mặc kệ anh là đàn ông hay là trẻ con, tóm lại phải dùng một phương pháp đặc biệt để giáo dục anh.

Tiểu Kiệt được Dư Vi Lan chính thức nhận nuôi, cũng sửa lại tên thành Tô Quân Kiệt. Mọi người vẫn như cũ gọi bé là Tiểu Kiệt, ngoại trừ Tô Niệm Khâm. Anh luôn kêu cả tên họ “Tô Quân Kiệt”. Theo pháp luật mà nói, anh là đại ca của Tiểu Kiệt.

Bắt đầu từ lúc hai tuổi, trải qua ba năm trị liệu Tiểu Kiệt nhìn đã giống như một đứa trẻ bình thường. Nhưng vẫn thích yên tĩnh, cá tính hướng nội, bước đi không thăng bằng lắm.

Tiểu Kiệt cực kỳ dính Tang Vô Yên, như lời Dư Tiểu Lộ chính là: “Hai anh em nhà họ Tô của chúng ta đều bị trúng phép thuật của Tang Vô Yên.”

Trẻ con đều có chung tật xấu, không thích ăn rau quả. Vì thế Tang Vô Yên liền cùng dì Trương đem rau và thịt băm nhỏ làm thành thịt viên, sau đó cho Tiểu Kiệt ăn.

Tiểu Kiệt ăn cơm, lực tay cầm chiếc đũa luôn không đều, lâu lâu lại làm đổ chén cơm. Cô liền hạ quyết tâm dứt bé ăn, vừa dứt vừa nói: “Tiểu Kiệt, há miệng. Ah, rất ngoan.”

Tô Niệm Khâm vừa vặn tương phản với đứa nhỏ, anh không thích thịt, đặc biệt loại cá nhiều xương, thích ăn rau quả, thích nhất ăn món gì cay đắng. Ở thành A, đồ ăn mang vị cay đắng thì có khổ duẩn vào mùa xuân và khổ qua của mùa hè.

Sau lại vì anh, Tang Vô Yên đi theo dì Trương học món thịt dồn khổ qua mà anh thích ăn nhất. Mà Tang Vô Yên hoàn toàn không có hứng thú về việc này, bất quá trong nhà Tô Niệm Khâm lớn nhất, anh muốn gì sẽ làm cái đó.

Nhưng, Tiểu Kiệt vừa đến nên có chút khác, mọi người trong nhà chỉ có thể vì bé mà để khẩu vị của Tô Niệm Khâm sang một bên.

Cơm chiều, anh cau mày ăn hai miếng liền buông đũa.

Tang Vô Yên nói: “Anh là người lớn, lên nhường nhịn một chút.” Sau đó kệ anh, tiếp tục dứt Tiểu Kiệt ăn cơm.

“Tiểu Kiệt, há miệng.”

“Ah- rất ngoan.”

“Nào, ăn một miếng nữa.”

Cô đỡ Tiểu Kiệt ăn nửa chén cơm, quay đầu nhìn đĩa rau, Tô Niệm Khâm ngồi chỗ kia, căn bản không có động đến.

“Anh không ăn àh?” Tang Vô Yên hỏi.

Anh đứng dậy: “Ăn không vô.”

Tang Vô Yên buồn bực, món này đều là dì Trương nấu, cũng không phải cô làm, sao anh lại đột nhiên ăn không vô?

“Em còn muốn ăn thịt viên.” Tiểu Kiệt kéo kéo tay áo Tang Vô Yên.

Còn lại nửa chén cơm, Tô Niệm Khâm quả nhiên không ăn, một mình ngồi ở chỗ xem TV, càng không ngừng đổi đài. TV mở tiếng rất lớn, giống như muốn át đi tiếng Tang Vô Yên dỗ Tiểu Kiệt ăn.

“Anh thật sự không ăn?”

“Giận no rồi.”

“Anh đã ba mươi rồi, sao còn so đo một một đứa bé.” Tang Vô Yên cúi đầu, từ trên sofa vòng tay ôm lấy anh.

Tô Niệm Khâm thuận thế muốn hôn cô.

Tang Vô Yên lại đứng dậy tránh đi: “Bé đang nhìn kia.”

Anh nhất thời giận: “Kêu Dư Vi Lan mang con cô ấy về, mình không thể nuôi sao mà mỗi ngày đều đưa đến chỗ chúng ta.”

Tang Vô Yên cảm thấy buồn cười: “Nhưng anh là anh trai.”

Ban đêm, chờ Tiểu Kiệt tắm rửa đi ngủ, Tang Vô Yên mới rảnh rỗi hỏi anh: “Anh đói bụng không? Em nấu ngũ cốc nha.”

“Không ăn ngũ cốc.”

“Vậy anh muốn ăn cái gì?”

“Thịt viên.”

“Thịt viên?” Tang Vô Yên hồ nghi, anh không phải không thích ăn món này sao?

“Thịt viên để trong cơm, sau đó em nói ‘Niệm Khâm, mở miệng!’” Anh mặt không đỏ tim không đập trả lời.

Tang Vô Yên sững sốt, lập tức đỏ mặt phì cười. Một câu nói cũng khiến anh khó chịu.

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên và Dư Tiểu Lộ đi siêu thị, bỏ Tô Niệm Khâm một mình trông đứa nhỏ.

Tô Niệm Khâm như cũ ngồi trên sofa nghe tin tức, sẽ không quản bé.

Tiểu Kiệt hiểu động, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn ngồi băng ghế đối diện, vì thế bò xuống leo cầu thang lên lầu hai. Đi được hai bước liền trượt chân ngã xuống đất.

Tô Niệm Khâm nghe tiếng đi tới, nghiêng đầu: “Tô Quân Kiệt?”

Đứa trẻ hừ hừ hai tiếng như muốn khóc, vì bệnh khiến cho bé trời sinh không thích khóc, nhưng sau lại phát hiện chỉ cần mình vừa khóc thì Tang Vô Yên và người lớn sẽ chú ý tới, vì thế cũng bắt đầu dùng chiêu thức ấy.

“Chảy máu?” Tô Niệm Khâm trên cao nhìn xuống hỏi.

“Không có.” Bé mang tiếng khóc nức nở nói.

“Có gãy xương không?” Tô Niệm Khâm hơi cảm thấy mất mát hỏi, không thể không biết chính anh là người lớn mà Tiểu Kiệt là đứa bé năm tuổi.

Tiểu Kiệt không biết Tô Niệm Khâm nói hai chữ “Gãy xương” có ý gì.

“Tay chân cử động được không?” Tô Niệm Khâm không có tính nhẫn nại, giải thích.

“Đã được.” Bé nước mắt chảy ròng rất ủy khuất.

“Vậy được rồi, đừng khóc.” Tô Niệm Khâm không cúi xuống ôm bé, chính là xoay người trở lại chỗ cũ làm việc của mình, hơn nữa còn ra lệnh, “Tự mình đứng lên, tốt nhất đừng khóc.”

“Vì sao không thể khóc?” Tiểu Kiệt chu cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng chịu đựng nước mắt, bé biết lời Tô Niệm Khâm nói là không thể ngỗ nghịch.

“Em là đàn ông, là đàn ông phải bảo hộ kẻ yếu, như thế nào cứ muốn khóc liền khóc.”

“Nhưng em là chỉ là một đứa bé.”

“Đứa bé? Có thể đi, có thể nói không thể tính là đứa bé.” Tô Niệm Khâm phát biểu ý kiến bản thân, “Tô Quân Kiệt, nhớ kỹ em là đàn ông, đàn ông của dòng họ Tô có trách nhiệm phải bảo vệ tất cả kẻ yếu trong nhà thật tốt.”

“Em đây có thể bảo hộ chị Vô Yên?”

“Chị ấy thì không được. Chị ấy thuộc phạm vi quản lý của anh, em muốn thì tìm người khác.” Tô Niệm Khâm nâng mày, tuyên bố.

“Vậy uh” Tiểu Kiệt cái hiểu cái không hiểu, nhú mi nói.

Tiếp theo Tang Vô Yên liền phát hiện, mỗi lần cho Tô Niệm Khâm và Tiểu Kiệt hai người chung một chỗ, Tiểu Kiệt sẽ phát sinh một chút biến hóa. Một lần, cô và Tiểu Lộ bởi vì siêu thị giảm giá, hưng phấn đến nỗi ríu ra ríu rít thảo luận không ngừng, Tiểu Kiệt ngồi một mình, sau một lúc lâu ngẩng đầu lên, đánh giá hai cô sau đó có chút cảm khái nói: “Aiz, đàn bà-” (^0^)

Còn có một lần, Tang Vô Yên nhất thời muốn tắm cho Tiểu Kiệt, không nghĩ tới bé lại cự tuyệt cùng Tang Vô Yên vào phòng tắm, tránh ở phía sau cửa, liều chết không theo: “Chị là phụ nữ, em là đàn ông, chị như thế nào có thể xem em tắm?”

Xa xa, Tô Niệm Khâm có chút vừa lòng gật đầu.

63. Chương 63

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng bé vẫn giống kẹo cao su thích dán lấy Tang Vô Yên. Chỉ cần nhìn thấy Tang Vô Yên, liền chết sống cũng không còn muốn chạy đi đâu nữa, còn có một lần khóc không chịu về nhà.

Cô vốn không thích trẻ con, lại không biết nói như thế nào, đối với Tiểu Kiệt là ngoại lệ. Tuy rằng bé có năm tuổi, nhưng là các phương diện khác vẫn giống cái đứa trẻ hai ba tuổi, không như trước kia nghe lời, càng ngày càng lì.

Sân có hồ cá. Ao rất cạn, đại khái cũng chỉ có một thước nước, trong hồ nuôi mấy chục con cá chép và cá tược. Nuôi lâu, cá nhỏ cũng không sợ người. Có đôi khi nghe thấy người ta nói nói, liền nghĩ có người cho ăn nên tụ tập thành đoàn.

Tô Niệm Khâm thích cá.

Anh như cũ vẫn cho chúng ăn, có đôi khi anh đưa tay nhẹ nhàng vào nước, cá nhỏ không sợ ngược lại tưởng đồ ăn mới, liền xúm lại cắn ngón tay anh, ngứa ngứa lại khiến anh cười.

Tang Vô Yên biết Tô Niệm Khâm coi cá này là bảo bối.

Kết quả có một ngày đẹp trời, Tiểu Kiệt một mình chạy đến hậu viện chơi. Vô Yên tìm bé, bước đến cửa liền trợn tròn mắt. Tất cả cá đều bị Tiểu Kiệt dùng muôi vớt, bỏ trên đất, không biết bỏ ra khỏi nước bao lâu rồi, không thấy nhúc nhích.

“Tô Quân Kiệt!” Tang Vô Yên phiền não.

“A.” Bé ngẩng đầu lên tiếng, còn tiếp tục chỉ chỉ những con cá chết.

Cô lúc ấy chỉ cảm thấy tức giận, một phen kéo bé đứng dậy, sau đó đánh hai cái vào mông bé.

Đứa nhỏ “Oa” Một tiếng liền khóc.

Tang Vô Yên nhất thời hối hận, lại ôm bé: “Không khóc không khóc, Tiểu Kiệt không khóc.”

“Em chính là nhìn cá nhỏ ngứa đầu trong nước rất buồn, nghĩ một chút, em liền đem bọn chúng đi phơi nắng một lát lại thả xuống.” Tiểu Kiệt một phen nước mắt nước mũi tèm lem giải thích.

Tang Vô Yên sờ sờ đầu của bé, ôm bé.

Đứa nhỏ chôn trong lòng cô, lau khô nước mắt thực thương tâm nói: “Chị ơi, em yêu chị như vậy, vừa rồi sao chị lại đánh em?”

“.....”

Một lát sau, Tang Vô Yên nói với Tiểu Kiệt: “Chờ Niệm Khâm trở về, thành thật nhận sai với anh ấy, bằng không anh ấy sẽ giận, trong nhà này cũng không ai giúp được, nói không chừng ngay cả chị cũng bị đánh.”

Tô Niệm Khâm vừa đến nhà, Tiểu Kiệt chạy đến trước mặt anh lễ phép thuật lại lỗi lầm buổi chiều, bộ dáng kia cực kỳ ủy khuất, đáng tiếc trước mặt Tô Niệm Khâm không thể khóc, liền đem nước mắt nhẫn nhịn xuống.

Tô Niệm Khâm nghe xong đi qua, cũng không hề giận, nói một câu: “Chết thì đã chết rồi, về sau đừng làm loại chuyện này nữa.”

Thấy Tô Niệm Khâm nói như vậy, nguyên một buổi chiều kinh sợ liền lơ lửng, ôm lấy chân Tô Niệm Khâm, ô ô khóc.

Tô Niệm Khâm nhú mi, đem Tiểu Kiệt ôm vào: “Không phải đã nói với em sao, em là đàn ông, không cho phép khóc mà?”

Tiểu Kiệt lập tức ngừng khóc thành tiếng, sau đó khóc thút thít nói: “Tiểu Kiệt nghe lời, không khóc.”

Nhìn bé bị ủy khuất, Tang Vô Yên nhất thời buồn cười, lột kẹo cho bé ăn. Miệng bé ăn kẹo, nước mũi cũng khóc ra, nước miếng tí tách, đột nhiên nhớ tới cái gì, ôm cổ Tô Niệm Khâm, quệt miệng “ Chụt” hung hăng hôn lên mặt một cái: “Cám ơn anh.”

Một nụ hôn này, kẹo trong miệng, nước mũi, nước miếng, nước mắt đủ thứ dính hết lên mặt Tô Niệm Khâm.

Sắc mặt Tô Niệm Khâm tức khắc từ trắng đến xanh, lại từ xanh biến trắng, cuối cùng khôi phục màu đen, nghiêm mặt nói: “Nhóc!” Lại không có nửa điểm tức giận.

Đợi Tiểu Kiệt chạy đi, Tô Niệm Khâm nhận được khăn ướt của Tang Vô Yên lau mặt, đồng thời hỏi: “Vừa rồi em đánh bé?”

“Nhất thời tức giận liền đánh hai cái.”

“Về sau có tức giận cũng đừng đánh trẻ con, nói một chút đạo lý là được. Nếu thật muốn đánh, chờ khi qua cơn giận rồi tính, miễn cho không biết xuống tay nặng nhẹ.” Anh nhẹ nhàng nói.

Tang Vô Yên gật gật đầu, nở nụ cười. Vẫn nghĩ anh không thích đứa bé này, thì ra căn bản không phải.

Khi ngủ, Tang Vô Yên nằm trong lòng anh hỏi: “Anh nói chúng ta sinh con gái hay con trai thì tốt?”

“Đều tốt.”

“Anh thích con gái hay là con trai?”

“Con gái.” Anh không chút do dự nói.

“Vì sao?”

“Con trai có cái gì tốt, như Tiểu Kiệt, lớn lên mỗi ngày chỉ biết cùng anh tranh mẹ thôi.”

“Con gái sẽ không cãi?”

“Nếu con gái, anh muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới này tặng cho con.” Khi anh nói lời này, ánh mắt sáng trong suốt, thần sắc nhu hòa hạnh phúc.

“Phỏng chừng sẽ bị anh yêu chiều không biết tới trời đất gì nữa, không ai dám cưới con mình nữa.”

“Vậy vừa vặn, theo giúp anh, không cần lấy chồng. Anh nuôi con cả đời.”

Sau chuyện này không lâu, Tang Vô Yên cảm thấy thân thể có chút khác thường. Lúc ấy Tô Niệm Khâm đang công tác ở Hongkong. Cô liền một mình đến bệnh viện kiểm tra, sau khi lấy đến kết quả, tâm tình có chút khác thường.

Cô nghĩ tới muốn có con, nhưng vẫn cảm thấy bản thân cũng chưa đủ chính chắn, như thế nào nuôi đứa nhỏ này.

Lí Lộ Lộ nói: “Nói cậu không thương con, cậu lại nói không phải. Nói cậu thương con, cậu như thế nào lại không cần đứa nhỏ.”

Bất luận là Tiểu Kiệt hay là những đứa bé khác, cô tiếp xúc đa số là những đứa nhỏ mới có vài tuổi, đã có năng lực độc lập, cùng khái niệm của Tang Vô Yên về trẻ con hoàn toàn không giống. Cô vẫn không có hứng thú với trẻ con, vẫn cảm thấy đó là một động vật thân mềm chỉ biết chảy nước miếng, nước mũi.

Đứa nhỏ của Hứa Thiển chưa đầy tháng, cô thậm chí không dám ôm bé.

Cô và Tô Niệm Khâm sau khi kết hôn, lúc mới bắt đầu cô luôn nhắc nhở anh tránh thai. Sau lại liên tiếp vài lần đã quên tránh thai, dần dần lá gan lớn, không để tâm đến, tựa hồ xem nhẹ việc tránh thai. Thẳng đến hôm nay, cô lấy kết quả kiểm tra.

Ở cửa bệnh viện gặp một phụ nữ có thai vào , bụng lớn dọa người, một đôi chân cũng lớn vô cùng. Bình thường Tang Vô Yên nhìn đến loại tình huống này đều kính nhi viễn chi. Hứa Thiển mấy tháng mang thai, cô cũng không dám đi tìm cô ấy. Nhưng lúc này đây, cô lại ngây ngốc nhìn cô ấy đi qua.

Một đồng suy nghĩ loạn cả lên, cô không có tâm phúc, cuối cùng vẫn là gọi điện thoại tìm Tô Niệm Khâm.

“Ông Tô đang ở bên trong họp.” Tiểu Tần tiếp điện thoại nói.

“VẬY, MỘT LÁT TÔI GỌI LẠI.”

Tang Vô Yên vừa tắt điện thoại, liền nhận được cuộc gọi của Tô Niệm Khâm. Cô đậu xe bên lề đường, sau đó nhận cuộc gọi.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Hiện tại anh đi công tác, trong thời gian này cô cũng ít khi tìm anh. Cho nên gọi điện qua đây, khẳng định là có chuyện gì, anh lập tức gọi lại.

“Niệm Khâm.” Tang Vô Yên kêu anh một tiếng.

“Huh? Như thế nào?” Anh nhếch lên khóe miệng trả lời cô.

“Bác sĩ nói, em mang thai.” Cô chậm rãi nói.

Điện thoại bên kia yên tĩnh, sau đó nghe thấy anh hỏi: “Thật?”

“Năm tuần.” Cô nói.

Cô nghe thấy tiếng anh cười: “Anh lập tức về.” Trong thanh âm dường như không được sự vui sướng.

“Anh không phải ngày mai còn có việc sao?”

“Anh lập tức đi sân bay, sẽ trở về. Em đang ở đâu?”

“Em đang lái xe về nhà.”

“Đừng đi đâu hết, ở tại chỗ, anh kêu xe tới đón em.”

Buổi tối, Tô Niệm Khâm phong trần mệt mỏi trở về, vào cửa liền hỏi: “Vợ yêu con của anh đâu?”

“Con anh vẫn là hạt đậu đỏ.” Tang Vô Yên lắc đầu nói.

“Cho dù là hạt đậu đỏ, cũng không giống hạt đậu đỏ bình thường.” Anh ngồi xổm xuống, đem lỗ tai dán lên bụng cô. Rõ ràng chính là cái gì cũng không nghe thấy, nhưng anh vẫn làm như vậy, còn nghe rất lâu.

Anh cười ngẩng đầu nói với cô: “Chúng ta thật sự có con.”

Khi nói chuyện, ánh mắt sáng trong suốt, hai tròng mắt tựa hồ tỏ ra ánh sáng ôn nhu sáng bóng, lông mi giương lên, khóe miệng mở ra độ cong rất lớn. Về mặt kia thật sự cực kỳ đáng yêu.

Tô Niệm Khâm làm cho cô cảm thấy xúc động, Tang Vô Yên thấy tất cả bất an của mình đều bị tan biến.

Anh, thật thực thích đứa nhỏ này.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Tô Niệm Khâm không còn có cường điệu trình tự đóng cửa và mở cửa.

Tang Vô Yên báo cáo tình hình cho Triệu Manh.

Triệu Manh nói: “Anh ta đối với hôn nhân của hai người bắt đầu có cảm giác an toàn.”

Tang Vô Yên hỏi: “Vì sao đột nhiên biến mất?”

Triệu Manh nói: “Có lẽ liên quan tới đứa nhỏ.”

Tang Vô Yên thì thào nói: “Đứa nhỏ?”

Triệu Manh gật đầu: “Đứa nhỏ vừa xuất hiện, khiến cho anh ta cảm giác chính mình chẳng những là một người đàn ông, còn sắp thành cha rồi. Hai việc quan trọng này tạo ra ý thức trách nhiệm, củng cố hôn nhân của hai người, tăng mạnh cảm giác an toàn của anh ta và nhận thức đồng cảm, cho nên không còn dùng phương thức bên ngoài để thừa nhận bản thân.”

Thì ra, một đứa nhỏ đối với anh mà nói quan trọng như vậy. Tang Vô Yên cũng bắt đầu cẩn thận hơn.

Đoạn thời gian kia có thể hình dung biểu tình của Tô Niệm Khâm như đang tắm trong gió xuân vậy. Cả công ty, không ai không biết ông chủ sắp làm cha, tâm tình thực không sai.

“Làm phụ nữ có thai, có cảm giác gì?” Trình Nhân hỏi.

“Giống như từ người vợ bình thường lập tức biến thành nữ hoàng bệ hạ.” Tang Vô Yên đắc chí.

“Khoa trương như vậy.”

“Đương nhiên.” Tang Vô Yên tỏ ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí.

Cái loại đãi ngộ này còn tốt hơn nữ hoàng bệ hạ, phải nói là nữ hoàng bệ hạ còn không bằng. Trước kia đều là cô xem sắc mặt Tô Niệm Khâm, nay nông nô là xoay người làm chủ nhân. Tô Niệm Khâm cơ hồ ngừng tất cả xã giao, đem tất cả thời gian rảnh ở bên cạnh Tang Vô Yên.

Cô kêu hướng đông, anh sẽ không đi hướng tây.

Cô nói muốn uống nước ấm, Tô Niệm Khâm sẽ đưa cô ly nước khăng định không phổng tay không nóng đầu lưỡi, vừa cao hơn nhiệt độ cơ thể một chút.

Cô nói muốn nghe chuyện công chúa hạt đậu, anh cũng không dám kể chuyện người đánh cá và con cá vàng.

“Cậu cũng già y vò người ta quá.” Trình Nhân lắc đầu.

“Ai kêu của con anh ta tra tấn tở.”

Khi đứa bé đến tám tháng theo lệ đi kiểm tra, Tô Niệm Khâm đưa cô lên xe rồi nghĩ nghĩ lại trở lại tìm bác sĩ, sau khi về không nói tiếng nào.

“Niệm Khâm, anh sao vậy?”

“Ngộ nhỡ con vừa ra sinh cũng giống anh không nhìn thấy gì thì làm sao bây giờ?”

“Bác sĩ nói sao?” tay Tang Vô Yên run lên.

“Bác sĩ nói không thể xác định có thể di truyền không, các phương diện là bình thường, nhưng lúc anh sinh ra cũng là bình thường, qua nhiều ngày bọn họ mới phát hiện anh không nhìn thấy.”

Anh đem mặt chôn vào tay Tang Vô Yên. Cô cúi xuống, dùng mặt cọ cọ lên tóc anh.

“Ba mẹ anh đều bình thường, có thể thấy được không phải di truyền, cho nên con của chúng ta cũng sẽ bình thường.”

“Ngộ nhỡ thì sao?”

“Không có ngộ nhỡ.”

“Nếu có ngộ nhỡ thì sao?” Anh lại hỏi.

“Vậy cũng không sao, cục cưng có một người ba tốt như vậy, sẽ được trân trọng cả đời, không chịu ủy khuất gì, còn tiếc nuôi sao?”

64. Chương 64

Tháng chín, một tạp chí được phát hành số lượng lớn tên là “báo Đô thị buổi sáng” tuôn ra một cái tin, đột nhiên tác giả Nhất Kim đã biến mất trong giới giải trí lại chính là Tô đại thiếu gia hiện tại, người duy nhất kế thừa dòng họ Tô, hơn nữa bên cạnh còn có một tấm ảnh của Tô Niệm Khâm.

Tin tức được nhân viên của đài radio làm chứng.

Tang Vô Yên nhìn thấy tờ tạp chí kia mới biết tin tức này.

Cô sống sót trong chốc lát, mới nhớ tới phải gọi cho Tô Niệm Khâm.

Đường dây đang bận, điện thoại văn phòng cũng không gọi được, cô có thể tưởng tượng có bao nhiêu điện thoại gọi tới.

Anh ghét nhất bị xuất hiện trước công chúng, cho nên mọi chuyện đều điều thấp, không ngờ người ta lại không chịu buông tha cho anh. Cô vừa gọi cho anh, vừa đọc những chuyện mà Tô Niệm Khâm cố ý quên đi.

Ba tháng đã bị đưa đến viện phúc lợi; bảy tuổi mới được Tô gia lĩnh trở về, lúc ở viện phúc lợi trốn đi ba lần; mười lăm tuổi mẹ chết do tai nạn hàng không; lớn lên làm phiên dịch chữ nổi, hơn nữa làm giáo viên trường khuyết tật, ba năm trước đây tiếp nhận công việc của gia tộc.....

Từng chuyện từng chuyện đều bị người ta vô tình công bố ra hết, có một số việc ngay cả Tang Vô Yên cũng là lần đầu tiên biết. Cô đọc đến hốc mắt bắt đầu ướt, bất luận gọi như thế nào, đường dây luôn bận.

Ảnh trên báo, không biết chụp khi nào, đại khái trong một bữa tiệc, Tô Niệm Khâm ăn mặc rất đàng hoàng, anh vừa đứng lúc quay đầu liền bị nhiếp ảnh gia chụp, mặt mũi hơi hờ hững, ánh mắt trống rỗng.

Giờ phút này, cô nghe thấy tiếng di động trong phòng ngủ vang. Cô liền chạy qua.

Vừa nhận được, Tô Niệm Khâm khẩn cấp hỏi: “Vô Yên, điện thoại trong nhà bị gì vậy, gọi thế nào cũng báo bận.”

Nghe được của giọng anh, Tang Vô Yên nước mắt rơi xuống: “Niệm Khâm-”

Thì ra, hai người đều không ngừng gọi cho đối phương.

“Vô Yên?” Tô Niệm Khâm lo lắng kêu cô.

“Anh ổn không?”

“Anh không sao.” Anh đáp.

“Em cũng tốt lắm, cục cưng rất ngoan, vừa rồi còn đập bụng em.” Cô nói.

“Em ở một mình?”

“Còn có dì Trương, bà vừa mới mua đồ ăn về.”

“Em ở nhà không được mở cửa, đem rèm cửa sổ kéo lại, rút dây điện thoại. Buổi tối anh trở về với em.” Hiện tại anh có một người phải bảo vệ, cho nên tự nhiên cứng cỏi rất nhiều.

“Niệm Khâm, anh thật sự ổn sao?”

“Đừng lo lắng, anh sẽ khiến việc này lập tức qua đi.” Trong giọng nói mang lại cảm giác khiến người ta tin tưởng không nghi ngờ.

“Em sợ anh buồn.” Tang Vô Yên nói.

“Có em, anh sẽ không buồn.”

“Đối với quá khứ, anh không nên buồn. Càng nhớ lại những chuyện đã qua càng có thể chứng minh theo lẽ thường sau này anh nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

“Vô Yên.....” Anh dừng một chút, “Thực xin lỗi.”

Rất nhiều chuyện anh sớm muốn nói cho cô, nhưng vẫn kéo dài, nay lại để cô dùng phương thức như vậy mà biết.

“Lần đầu tiên nghe anh xin lỗi em.”

Tô Niệm Khâm hơi ngượng ngùng cười khổ một chút.

“Niệm Khâm, em sẽ mang lại hạnh phúc cho anh, đem tất cả hạnh phúc trước kia bị anh bỏ qua đều kéo trở về.”

Nghe thấy bên ngoài có âm thanh huyền ảo, Tang Vô Yên cầm điện thoại đứng dậy vừa thấy, phát hiện trước hàng rào có rất nhiều phóng viên, người người đều nhìn vào bên trong. Cô trong lòng nhất thời khẩn trương, vội vàng dựa theo lời Tô Niệm Khâm vừa dạy đem tất cả rèm cửa kéo lại hết.

“Tốt lắm.”

Ngồi lại chỗ cũ, vừa hoạt động một chút đã thấy mệt, xong sau không quên báo cáo với chồng.

“Em nhờ dì Trương khóa hết cửa sổ và rèm cửa vào” Anh lại chỉ đạo tiếp

“Dì ở phòng bếp nấu cơm, không nên quấy rầy dì. Việc nhỏ này em có thể làm, coi như rèn luyện thân thể.”

“Em cẩn thận một chút, nếu không bỏ điện thoại xuống trước.”

“Không có việc gì, em rất khỏe mạnh mà.” Cô cười, sau đó đi dò xem tất cả cửa sổ khóa kín chưa.

Tô Niệm Khâm ở trong điện thoại, nghe thấy cô thở hồng hộc đi lên lầu, sau đó ư ư một tiếng.

“Làm sao vậy? Vô Yên?” anh từ trên ghế đứng dậy, kinh hoàng hỏi.

“Không có gì, cố ý dọa anh.” cô cười hì hì.

Tô Niệm Khâm còn muốn nói cái gì, lại bị người khác cắt ngang, không thể không cúp điện thoại.

Tang Vô Yên cúp điện thoại, chậm rãi ngồi trên cầu thang, xoa xoa thắt lưng. Vừa rồi cô không cẩn thận khiến thắt lưng đụng vào tay vịn, có chút đau, cũng không dám nói cho anh.

Trải qua lần oanh tạc này của giới truyền thông, anh đã sắp rơi vào tình trạng kiệt sức. Nếu trước kia anh hoàn toàn có thể thờ ơ lạnh nhạt mặc kệ, nhưng là giờ phút này, anh còn hình tượng cho toàn bộ tập đoàn Tô Thị. Là người đứng đầu, anh không thể cho để tập đoàn có chút tổn hại hình tượng gì hết.

Tô Niệm Khâm sắc mặt trắng bệch, giọng khàn khàn. Anh tựa lưng vào xe, hai tay xoa thái dương: “Tôi muốn về nhà.”

“Hai bên đều là phóng viên cùng fan nhạc.” Tiểu Tần lo lắng Tô Niệm Khâm vừa xuất hiện liền không thể thoát thân, cũng thực sợ anh chống đỡ không được.

“Vô Yên ở nhà, cô ấy không thể không có tôi.”

Tô Niệm Khâm cực kỳ mệt mỏi nhắm mắt lại, kỳ thật có đôi khi những lời này cơ hồ có thể biến thành: Anh không thể không có cô ấy.

Tiểu Tần đành phải an bài, một chiếc xe khác dẫn theo vài người đi đón Tang Vô Yên. Sau đó xe chạy đến đường cao tốc mới có thể tránh bị theo dõi.

Hai chiếc xe gặp ở một đường vắng.

Tang Vô Yên mở cửa xe nhìn Tô Niệm Khâm đang chột mặt bên trong.

“Niệm Khâm.”

Anh nghe được giọng cô, giấu đi vẻ mệt mỏi vừa rồi, khoe miệng từ từ nở nụ cười, dang hai tay: “Vô Yên, cho anh ôm một cái.”

“Anh ăn cơm chưa?” Tang Vô Yên ngồi trong lòng anh.

Tô Niệm Khâm mỉm cười lắc đầu.

Tang Vô Yên tỏ ra vẻ mặt “Em biết mà”. Sau đó mở túi xách lấy một hộp giữ nhiệt, mở ra một chén cháo thịt nạc và trứng bắc thảo nóng hôi hổi.

“Hơi khét, nhưng anh ăn một chút đi.” Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Khâm lần đầu tiên không hề nhăn mặt liền ăn.

“Ngon không?”

Tô Niệm Khâm không nói lời nào chỉ là lập tức hôn cô.

Cái kia hôn thật sâu lại cực kỳ ôn nhu, mùi vị cháo vẫn còn lưu lại trong miệng Tô Niệm Khâm. Vẫn còn mùi khét, hơn nữa mùi rất nồng, Tang Vô Yên trong lòng tổng kết.

Đang lúc hôn nồng nhiệt, Tô Niệm Khâm bắt được tay Tang Vô Yên, đụng đến ngón áp út không có nhẫn, vì thế chậm rãi buông môi cô môi ra, hỏi: “Nhẫn đâu?”

“Trước khi ra cửa đi rửa mặt nên quên đeo vào.” Cô vội vàng giải thích, trên thực tế cô tìm mãi cũng chưa tìm được cái nhẫn kia, lại không dám nói.

“Đeo rồi không được cởi ra, trí nhớ em cũng không tốt, vạn nhất làm mất thì sao, nhiều lắm anh mua một chiếc khác, nhưng chính em lại cảm thấy phiền xấu.” Trước kia Tô Niệm Khâm thấy cô không mang nhẫn luôn giận dữ, lúc này đây lại không tức giận còn dùng vẻ mặt ôn hoà giảng đạo lý.

Bạo quân cũng có một ngày giảng đạo lý, Tang Vô Yên có chút không quen, hoàn toàn giống con mèo nhỏ phạm sai lầm, không dám phản bác

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Có thể đi khách sạn.”

Tang Vô Yên đề nghị: “Nếu không chúng ta về nhà trọ có cái thang máy đó, em không thích khách sạn.”

Tô Niệm Khâm gật đầu, cô nói cái gì đều đúng.

“Tiểu Tần nói anh mệt chết đi rồi, anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.”

“Ngủ không được.” nhắm mắt lại nhớ tất cả chuyện lộn xộn lúc sáng.

“Nếu không em hát bài ru con cho anh nghe” Tang Vô Yên gian tà nháy mắt.

“Sợ là sẽ gặp ác mộng suốt ba ngày.”

“Ôi, Tô Niệm Khâm, anh đúng là không có khẩu đức.” Cô cắn anh.

Tô Niệm Khâm vuốt tóc trên trán nặng nề cười ra tiếng.

“Thì ra mẹ anh ngồi máy bay ngoài ý muốn gặp nạn.”

“Uh. Di thể đều không tìm được, mộ trống không.” Tô Niệm Khâm thản nhiên nói.

“Khó chịu lắm phải không?”

“Từ ngày có Tang Vô Yên, sẽ không thấy khổ nữa.”

“Khi nào anh rảnh, em muốn nghe chính miệng anh kể những chuyện trong quá khứ.”

“Được.” Tô Niệm Khâm nhận lời.

Tang Vô Yên vuốt bụng nhú nhú mày. Cô không biết vừa rồi do đụng ở cầu thang, hay là do mất nhẫn trong nhà, bụng có chút không thoải mái.

Bọn họ đến bãi đỗ xe ở nhà trọ trong trung tâm thành phố. Tiểu Tần bước xuống nhìn nhìn, rất ít người biết chỗ này, không có phóng viên.

Tô Niệm Khâm trước xuống xe, sau đó vòng lại đây dìu Tang Vô Yên: “Cẩn thận.”

“Từ này, anh mỗi ngày ít nhất nói hơn hai mươi lần.” Tang Vô Yên bắt đầu dĩ nhiên.

Lúc này, Tang Vô Yên đột nhiên nhìn thấy có hai chiếc xe bước xuống vài người, cầm máy ảnh trong tay chạy về hướng họ. Cô phản ứng mau hơn Tô Niệm Khâm, nhanh chóng kéo anh ra sau người mình.

“Ông Tô, tôi là phóng viên Tân Báo tên Trương Vĩ, muốn phỏng vấn ngài một chút.” Trong đó một người nói.

“Trương Vĩ?” Tô Niệm Khâm nói, “Anh chính là người đưa tin sáng nay?”

Người đàn ông tên Trương Vĩ đặc chí nói: “Không sai.”

“Ngày mai sẽ có cuộc họp báo, anh có vấn đề gì có thể tới đó hỏi.”

“Nhưng có một số vấn đề, tôi muốn bí mật điều tra, điều kiện đầu tiên là ông Tô không ngại công bố cho chúng ta.” Trương Vĩ cười.

“Tùy anh.” Tô Niệm Khâm cười nhẹ, nắm Tang Vô Yên chuẩn bị vào thang máy.

Trương Vĩ muốn theo vào, lại bị lái xe ngăn lại.

“Ông Tô!” Trương Vĩ cao giọng nói, “Không biết nếu ngày mai đăng cái đầu đề ‘Mẹ kế trẻ tuổi cầu kết với con riêng bị mù’, không biết người khác sẽ gièm pha như thế nào về vấn đề này?”

Tang Vô Yên liền cả kinh, tiếp theo cả người giận lên như bị lửa đốt.

“Xã hội này có rất nhiều chuyện đáng giá anh không phỏng vấn đưa tin vạch trần chân tướng, có rất nhiều nhi đồng khiếm khuyết chờ các anh đăng báo viện trợ, cũng có rất nhiều án oan chờ các anh đào móc phân tích, vì sao các anh liên cổ tình quấy rối anh ấy không buông vậy?” Tang Vô Yên giận không thể át nói.

“Bởi vì ông Tô đây có tiền có địa vị lại nổi tiếng, độc giả thích nghe ngóng. Ông vừa lên báo, lượng tiêu thụ liền gia tăng. Có lợi nhuận, chúng tôi mới có thể tiền đi đưa những tin mà bà Tô nói. Vô cùng đơn giản ăn khớp, đây là nhất cử lưỡng tiện.” Trương Vĩ châm chọc nói.

“Anh!” Tang Vô Yên tức giận xanh cả mặt.

Tô Niệm Khâm cầm tay Tang Vô Yên, nhẹ giọng trấn an cô: “Vô Yên, đừng nóng giận.”

Sau đó anh lại quay đầu chậm rãi nói với Trương Vĩ: “Vợ tôi không hiểu biết đối với xã hội này, cho nên nói cái gì cũng có chút lý tưởng hóa. Nhưng là anh không nên kích cô ấy. Cô ấy mang thai đã chín tháng, đi đường đều phải cần người đỡ, cho nên càng không thể động khí.”

Trương Vĩ không nói chuyện.

“Hôm nay anh viết loại tin tức này có thể đăng báo, là sơ sẩy của tôi. Bất quá tôi có thể cam đoan loại sơ sẩy này không bao giờ xuất hiện lần thứ hai nữa.” ngữ khí anh bình tĩnh làm cho người khác vừa kính vừa sợ.

“Ông Tô, ngài uy hiếp tôi?”

“Không phải uy hiếp, chỉ là lời khuyên.” Anh mỉm cười gật đầu xem như tạm biệt, sau đó cùng Tang Vô Yên xoay người vào thang máy.

Bước vào cửa thang máy, cô nhịn không được dựa vào anh. Vừa rồi khi những người đó xuất hiện, cô còn theo bản năng muốn bảo hộ anh, nhưng lại không biết theo khi nào bắt đầu, anh sớm biến thành tâm phúc của cô.

“Anh sẽ bảo hộ gia đình này, em không cần lo lắng.” Anh vuốt ve má cô.

“Em sợ trong lòng anh khó chịu.” Cô nói.

“Em không nên nghĩ người đàn ông của em sẽ yếu ớt như em vậy.” Anh cười.

Nửa đêm tỉnh lại, cô cảm thấy bụng có chút khó chịu, ngủ không an ổn, lại sợ kinh động Tô Niệm Khâm ở bên cạnh, vì thế liền lặng lẽ đứng dậy, chuẩn bị đến phòng khách ngồi xuống.

Không nghĩ tới cô mới vừa bước tới cửa, chân đột nhiên mềm nhũn ngã xuống đất.

Cô nhịn không được kêu một tiếng.

Tô Niệm Khâm đang ngủ mơ mơ màng màng, phút chốc đứng thẳng dậy: “Vô Yên?”

“Niệm Khâm.” Cô rên rỉ gọi anh.

“Ngã?” Anh lần theo tiếng động tìm đến chỗ cô, lo lắng bước tới.

“Em đau.”

Tô Niệm Khâm quỳ xuống đất ôm cô, chạm trúng thứ chất lỏng ấm áp giữa hai chân cô đang cuộn cuộn chảy không ngừng, lập tức hoảng muốn điên.

Anh không dám lộn xộn, chỉ biết tìm điện thoại gọi, thật vất vả mới chờ xe cứu thương đến.

“Vô Yên, Vô Yên, em đợi chút, lập tức tới ngay, lập tức tới ngay.” Khuôn mặt và đôi môi anh đã trắng như giấy, ngay cả răng nanh cũng không ngừng run run.

“Niệm Khâm.....” Cô vô cùng đau đớn kêu tên anh.

“Đừng nói, tiết kiệm chút sức lực. Lập tức tới ngay, chúng ta lập tức đến, sẽ không đau, nếu em đau thì cần anh đi.” Anh nói năng lộn xộn an ủi cô.

“Anh đã nói muốn dạy baby của chúng ta đánh đàn.”

“Không thành vấn đề.”

“Anh phải có tính nhẫn nại, không thể dữ với baby.”

“Anh tuyệt đối không nổi giận với con, anh cam đoan.” Anh còn cố gắng gật đầu.

Tang Vô Yên nhìn vẻ mặt của anh, nhìn không được khóc: “Thực xin lỗi, Niệm Khâm, thực xin lỗi, đều do em. Nếu cục cưng có chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không có, không có chuyện gì, nếu không chúng ta không cần con nữa.”

“Anh thương con như vậy, như thế nào có thể nói không cần, không muốn vậy. Vậy nếu em chết đi, anh cũng không cần em nữa?”

“Em dám!” Anh nổi giận, “Không cho nói cái gì có chết hay không.”

“Nếu em thật sự chết thì sao?”

“Nếu em dám bỏ lại anh mà đi một mình, anh liền lập tức một lần nữa tìm người khác, sau đó hai ba ngày liền rồi quên em luôn.”

“Gạt người.” Tang Vô Yên hữu khí vô lực cười cười, “Anh sẽ luyến tiếc không quên được em.”

Anh nghe vậy hung hăng hôn lên mặt cô.

65. Chương 65

Tang Vô Yên chỉ nhớ rõ một việc khi cô bị đưa đi cấp cứu, Tô Niệm Khâm gắt gao cầm tay cô, y tá nói: “Thưa ngài, mời ngài buông tay, chúng tôi muốn đưa bệnh nhân vào phòng phẫu thuật.”

Tiểu Tần nói: “Ông Tô, ông buông tay.”

Một y tá lớn tuổi nói: “Ngài không muốn bác sĩ chữa trị cho cô ấy à? Cô ấy là sinh non, kéo dài thời gian chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Một giọng khác nói: “Chạy qua kéo anh ta ra đi!”

Sau đó, cô cái gì cũng không có nghe thấy.

Giữa phòng mổ, có người kêu: “Vô Yên, Vô Yên.....”

Cô mở to mắt, nhìn thấy một ánh sáng trắng cực kỳ chói mắt, đứng trước mặt là Trình Nhân. Cô ấy thất hai bím tóc, mặc một chiếc váy liền màu xanh, y như lúc hai cô bị kẹt ở thang máy.

“Vô Yên.” Trình Nhân nói, “Tớ phải đi rồi.”

“Vì sao?”

“Cậu đã có chồng, bây giờ còn có đứa nhỏ, không cần tớ nữa.”

“VẬY.....” Tang Vô Yên hỏi, “Cậu không còn trở về thăm tớ nữa sao?”

Trình Nhân cười: “Không trở lại.”

Tang Vô Yên gục đầu xuống: “Tớ luyến tiếc cậu.”

“Nếu luyến tiếc tớ, liền theo tớ đi?” Trình Nhân nghịch ngợm hỏi.

Tang Vô Yên nghĩ nghĩ, lại lắc đầu: “Tớ cũng luyến tiếc bọn họ.”

“VẬY đúng rồi, cậu có cuộc sống của mình. Mà tớ cũng sẽ có một bắt đầu mới. Cho nên chúng ta không thể không nói gặp lại nhau.”

Trình Nhân đến gần, nhẹ nhàng ôm cô: “Tạm biệt, Vô Yên.”

Một lát sau Trình Nhân biến thành trong suốt, cuối cùng biến mất trước mặt cô, Tang Vô Yên nhịn không được đưa tay bắt lấy, muốn lưu lại ảo ảnh này.

Không nghĩ tới bàn tay quơ giữa không trung lại có người bắt lấy, sau đó tên cô Vô Yên- là giọng của Tô Niệm Khâm.

Cô mở mắt ra, thấy Tô Niệm Khâm ngồi ở bên giường, ánh mắt có chút sưng lên, cằm có rất nhiều ria mép.

“Baby của chúng ta, khỏe không?” Cô hỏi.

“Rất tốt.” Anh cười.

—Hết trọn bộ—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-mu-hoa-ra-em-yeu-anh>